

H U G H
H O W E Y

KUM

"Kum, Hugh Howey'nin WOOL serisinin başarısının tesadüf olmadığını gösteren nitelikli bir bilimkurgu-gerilim kitabı."
—FINANCIAL TIMES

Son yılların en önemli bilimkurgu serilerinden **WOOL**'un yazarı **Hugh Howey**'den yepyeni bir kıyamet sonrası roman.

**“KİMSE BİZİM İÇİN GELMEYECEK.
KİMSE BİZİ KURTARMAYACAK.
BU, BİZİM HAYATIMIZ.”**

Eski dünya kumların altında kaldı. Hareket eden, yer değiştiren, çöken kumların üstündeki vahşi yeni dünyaysa eskisinden daha zalim. Dinmeyen rüzgârların ve korkunç kumların yaşamı kontrol ettiği kasabalarında dört kardeş, anne ve babalarının onları terk etmesinden sonra tek başlarına. Böyle bir dünyanın en saygı duyulan mesleği ise babalarının da yaptığı “kum dalgıçlığı”.

Dört kardeşten biri olan Palmer, kendini kanıtlamak ve hayatını kazanmak için yaşına göre oldukça tehlikeli bir göreve hazırlanıyor: Kumulların altına dalarak çok derinde olduğuna inanılan efsanevi, eski dünya şehrini keşfetmek. Fakat bu zorlu dalış sadece Palmer'in değil yaşadığı tüm kasabanın dünyasını yerle bir edecek.

Kum, kanunsuzluğu, göz ardı edilmişliği, kendi başına kalma keşfe çıkan soluksuz bir macera.

“Capcanlı ve mükemmel yaratılmış bu dünyanın arka planında aile ve toplum hakkında oldukça duygu dolu bir hikâye yatıyor.”

–MORNING STAR

“Hugh Howey bu işi biliyor.”

–SFX

Çeviren: Cihan Karamancı

www.ithaki.com.tr

9 786257 913287

[/ithakiyayinlari](https://www.facebook.com/ithakiyayinlari)

Hugh Howey

Sekiz yıl boyunca yat kaptanı olarak çalıştıktan sonra çocukluk hayali olan yazarlığı yapabilmek için bir kitapçada çalışmaya başladı. Howey, WOOL serisinin temelini atan ilk kısa öyküyü de 2011 yılında orada çalışırken yazdı. Amazon'un doğrudan yayıncılık sistemiyle internet üzerinden e-kitap olarak yayımladığı öykü, okurlar tarafından çok büyük bir ilgi gördü ve yazar, sonraları dört kısa kitap daha yazarak toplam beş bölümden oluşan *Silo*'yu tamamladı. Eser, kısa bir süre sonra *New York Times*'ın çoksatanlar listesine adını yazdırdı ve ünlü yönetmen Ridley Scott kitabın film haklarını aldı. Silo serisini *Vardiya* ve *Toz* romanlarıyla devam ettiren Howey, beş parça olarak yayımladığı *Kum*'u 2014 yılında tek cilt halinde okurlara sundu.

Kum
Hugh Howey

Orijinal Adı:
Sand

İthaki Yayınları - 1655

Yayın Sorumlusu: *Alican Saygı Ortanca*
Yayıma Hazırlayan: *Ömer Ezer*
Düzeltili: *Emirhan Burak Aydın, Alican Saygı Ortanca*
Kapak Tasarımı: *Hamdi Akçay*
Kapak İllüstrasyonu: *Stuart Lippincott*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *B. Elif Balkın*
1. Baskı, Mayıs 2020, İstanbul

ISBN: 978-625-7913-28-7

Sertifika No: 46603

© Hugh Howey, 2014
Türkçe Çeviri © Cihan Karamancı, 2020
© İthaki, 2020

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A.Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy-İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 40200

Hugh Howey

KUM

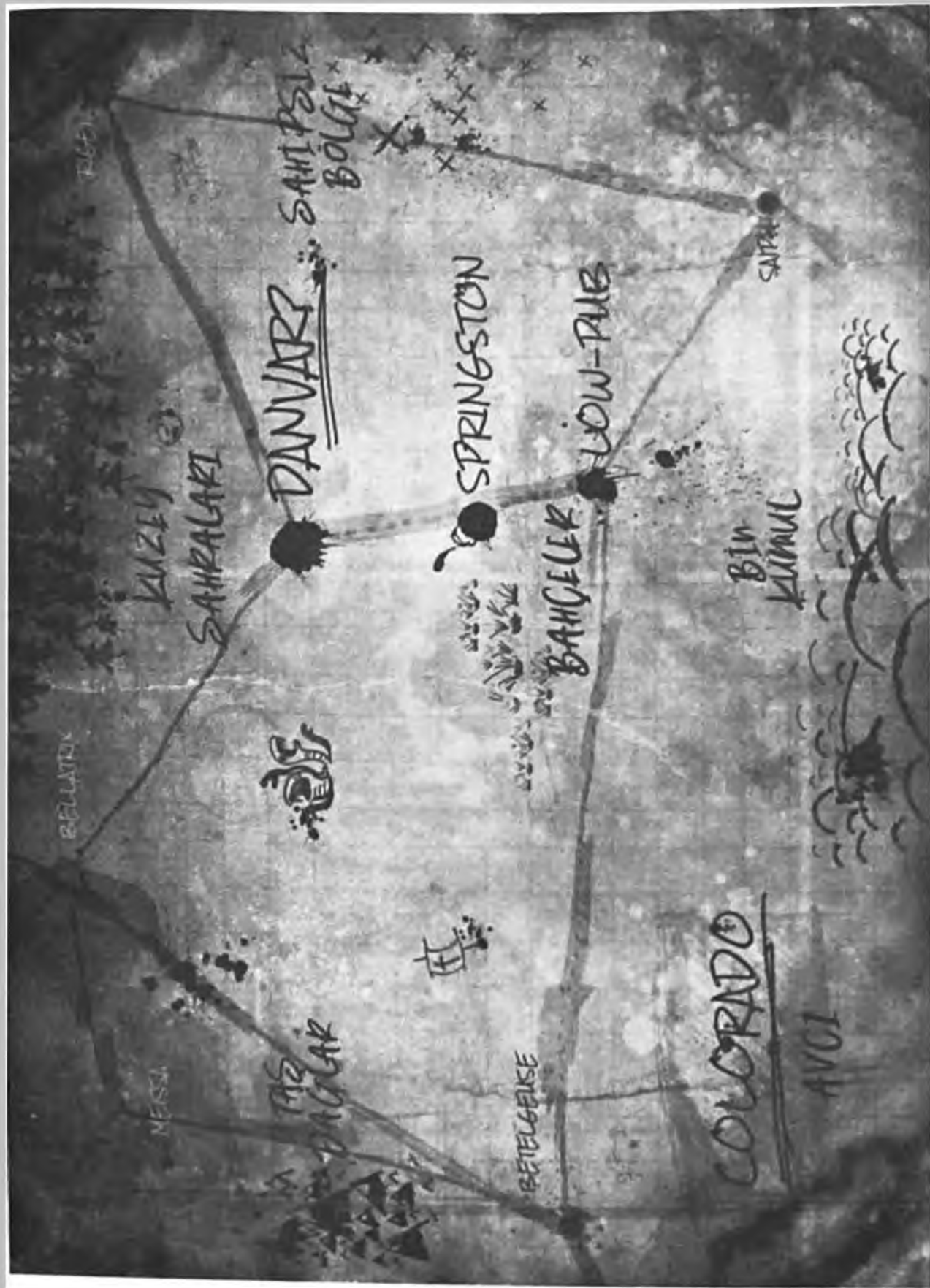
Çeviren

Cihan Karamancı

Yardıı edecek kadar yreklilere.

1. BÖLÜM

Gömülü Tanrıların Kuşağı

1 • Kumullar Vadisi

Kumullar vadisinden yıldız ışığının rehberliğinde geçip kuzey sahralarına çıktılar. Deri gıcırtiları ve kın şakırtıları eşliğinde tek sıra yürüyen bir düzine adam kerlerini boyunlarının etrafına bağlayıp burunlarının ve ağızlarının üstüne çekmişti. Güzergâhları dolambaçlıydı ama direkt bir hat ufalanan kumları aşmayı ve zirvedeyken uluyan rüzgârlara göğüs germeyi gerektirirdi. Bir uzun yol bir de zor yol vardı ve kuzey sahralarının haydutları zor yolu nadiren seçerlerdi.

Ötekiler birbirlerine müstehcen espriler yaparken ve elde edilmiş çeşit çeşit ganimetle ilgili hayali öyküler anlatırken Palmer düşüncelerini kendine sakladı. Daha ileride yürüyen dostu Hap yaşça büyük adamların gözüne girme çabasıındaydı. Bir haydut çetesiyle beraber sahralarda gezmek hiç de akıllıca sayılmazdı ama Palmer delilik ile akliselimlik arasındaki o incecik çizgide yaşayan bir kum dalgıcıydı. Zaten sakallı ve pis kokulu bu kabadayılar iki günlük iş karşılığında bir aylık ücret teklif etmişlerdi. Bir metelik yığını söz konusuyken sahralara yapılacak bir gezintinin ve kısa bir dalışın lafı bile edilmezdi.

Gürültücü insan topluluğu kuytudan çıkıp rüzgâra girerek sarp bir kumulun etrafından dolaştı. Palmer uçşan kerine çekidüzen verdi. Kumaşın kenarını yerinde tutmak için dalış gözlüğünün altına sıkıştırdı. Yüzünün sağ tarafına çarpan kumlar ona kuzeye gitmekte olduklarını söyledi. Bunu anlamak için başını kaldırıp yıldızlara bak-

masına, batıdaki yüksek dorukları görmesine gerek yoktu. Rüzgârlar hafifleyebilir veya tüm şiddetiyle esebilirdi ama istikametleri güneşin rotası kadar istikrarlıydı. Doğudan batıya eserken savurduğu kumlar Palmer'ın saçlarına takılarak kulaklarını dolduruyor, oynak kumullarda yığılarak kıvrımlı desenler oluşturuyor ve dünyayı bin metrelik cehennem bir örtüyle kaplıyordu.

Topluluğun korsanca kahkahaları dinerken Palmer çöl korosunun daha başka seslerini işitir oldu. Rüzgârların uğultusunun yanı sıra havadaki kumlar kumullara çarp-tıkça ve adamlara zımpara kâğıdı gibi sürttükçe bir hışırtı duyulabiliyordu. Kumun kuma değmesi, saldırmaya hazır bir çingiraklı yılanın tıslamasına benzer bir ses çıkarırdı. Palmer daha bunu düşünürken yanındaki kumulda bulunan bir kırıksıklığın bir kırıksıklıktan fazlası olduğu anlaşıldı. Palmer'ın ondan korktuğu kadar Palmer'dan korkan yılan sürünerek deliğine girdi ve gözden kayboldu.

Sesler bundan ibaret değildi. Bir de sırtındaki ağır teçhizatın şingirtisi vardı: dalış tüpleri ve tulumu, vizör ve paletler, regülatör ve vericiler – yani mesleğinin tüm aletleri. Ayrıca batıda çakallar şarkı söylüyor, tiz ulumaları eşsiz bir şekilde rüzgârda yol alarak komşu sürüleri uzak durmaları konusunda uyarıyordu. İnsanların geldiğini haber veriyorlardı; yoksa türdeşleri yabancıların kokusunu alamıyorlar mıydı?

Tüm bu seslerin ötesinde çöl kumlarının nabzı, yani asla kesilmeyen ve bir insanın rahimden mezara kadar gece gündüz iliklerinde hissedebildiği o zonklama vardı. Çok daha doğudaki Sahipsiz Bölge'den gelen derin güm-bürtüler belki birer yıldırım, belki asi bombaların patlayışı, belki de tanrıların osurmasıydı – artık hangi türden zırvalara inanırsanız.

Palmer o uzak gurultulara odaklanarak babasını düşündü. Babası hakkındaki görüşleri kumullar kadar değişken-

di. Bazen gecenin bir vakti çekip gittiği için onu korkak sayardı. Bazen de alıp başını Sahipsiz Bölge'ye gitmesinden dolayı onu gözüpek bir serseri olarak görürdü. Giden hiç kimsenin geri gelmediği bir yere yolculuk edenler hakkında pek çok şey söylenebilirdi. Tabii öyle yapmak için karısını ve dört çocuğunu terk eden biri hakkında söylenebilecekler o kadar da kibarca olmazdı.

Batıdaki sarp kumulda yer alan bir gedikten yıldızlarla bezeli göğün geniş bir parçası meydana çıktı. Babasından başka şeylere kafa yormak için can atan Palmer gökyüzünü taradı. Aşılmaz Taş Dağlar'ın sırt hattı ayın yokluğunda bile görülebiliyordu. Dağların tırtıklı ve göz korkutucu kenarı, takımyıldızların aniden sona erdiği yerdeki simsiyah bir boşluktan belli oluyordu.

Biri Palmer'ın dirseğini tuttu. Dönüp baktığında Hap'in geriye düşüp yanına gelmiş olduğunu gördü. Dostunun yüzü boynundan sarkan kısık ayarlı dalış lambasıyla alttan aydınlanıyordu.

“Yoksa güçlü ama suskun tiplere mi özendin?” diye tısladı Hap, kerinden ve rüzgârdan dolayı boğuk çıkan bir sesle.

Omuzlarındaki ağır dalış çantasını düzelten Palmer gömleği ile branda çuval arasına sıkışan teri hissedebiliyordu. “Hiçbir şeye özenmedim,” dedi. “Düşüncelere daldım, o kadar.”

“Pekâlâ. Eh, diğerleriyle çene çalmaktan çekinme, olur mu? Bir tür psikopat falan olduğunu sansınlar istemem.”

Palmer güldü. Bir sonraki adamın ne kadar uzakta olduğunu ve sözlerinin rüzgâr tarafından hangi yöne taşındığını görmek için arkasına göz attı. “Sahi mi?” diye sordu. “Çünkü öyle sanmaları epey havalı olur, dimi?”

Hap bunu düşünüp taşınırmış gibi gözüktü. Homurdandı. Muhtemelen aynı şeyi bizzat akıl edememek canını sıkıyordu.

“Bu dalışa karşılık paramızı deyeceklerinden emin misin?” diye sordu Palmer, sesini alçak tutarak. Öyle yapmanın durumunu daha beter edeceğini bildiğinden kum dolu kulağını eşeleme dürtüsüne direndi. “Geçen seferki gibi kazıklanmak istemiyorum.”

“Yok be, bu heriflerin belli bir düsturu var.” Hap dostunun ensesine şaplak atarak oradaki kumla teri çamura dönüştürdü. “Gevşe, Ekselansları. Paramızı deyecekler. Kısa bir dalış yapacağız, ciğerlerimize biraz kum kaçacak ve pazar günü Bal ukuru’nda buzlu meşrubatlarımızı yudumluyor olacağız. Hatta belki anandan bir kucak dansı bile alırım.”

“Siktir git,” diyen Palmer dostunun kolunu tutup itti.

Hap güldü. Palmer’a bir şaplak daha attı ve ötekilere dostunun annesi hakkında bir şaka yapmak için adımlarını yavaşlattı. Palmer aynı şakayı daha önce de duymuştu. Onu her seferinde daha az gülünç bulup daha çok içerlerdi. Sessiz sedasız yürürken düşünceleri bir enkazdan farksız ailesi ile esintide kum topladıkça serinleyen ensesindeki ter arasında gidip geldi. Açıkçası Bal ukuru’nda bir buzlu meşrubat içme fikri hiç de fena değildi.

2 • Tanrıların Kuşacağı

Kampa vardıklarında değişken ışığı kumulların üzerine yükselen ve bir gölge dansıyla insanlara yol gösteren yüksek bir ateş buldular. Sırt sıvazlamalarla ve omuz tutmalarla erkeksi kavuşmalar yaşanırken her şiddetli kucaklaşmada etrafa kum zerreleri uçtu. Adamlar uzun sakallarını kaşıyarak uzun bir zaman ayrı kalmışçasına dedikodular ve şakalar takas ettiler. Çantalar yere atıldı, mataralar bir fıçıdan dolduruldu. İki genç dalgıca ateşin yanında beklemleri söylenirken diğerlerinden bazıları aheste adımlarla sarp kumulların arasına kurulmuş bir çadır kümesine yollandı.

Palmer oturma fırsatı bulduğuna minnettardı. Dalış çantasını omuzlarından indirip ateşin yanına dikkatle bıraktı. Sızlayan bacaklarını altına alarak oturdu ve sırtını çantasına yaslayıp yanan kütüklerin titrek sıcaklığı karşısında keyif çattı.

Hap yürüyüş sırasında lafladığı adamlardan ikisiyle beraber ateşin yanına kuruldu. Onların tartışmalarını ve gülüşmelerini dinleyen Palmer ateşe bakarak yanan kütükleri seyretti. Akıllı bir ağaç kesip ateşe vermenin suç olduğu, kurumuş boktan yapılma kömürlerin evleri ısıtıp kokutduğu, borulu gazın bir gün yanarken ertesi gün bir aileyi uykusunda sessizce boğduğu Springston'daki evine gitti. Sahralarda öyle şeylere önem verilmezdi. Seyrek korular dümdüz edilmek, tek tük hayvanlar yenilmek, köpüklü pınarlar kuruyuncaya kadar içilmek için oradaydı.

Palmer alevlere yaklaşıp avuçlarını uzattı. Yolculuğun teri, esinti ve evinin düşünceleri delikanlıyı üşütmüştü. Yüksek alevleri cesurca aşan bir ses taşkınına gülümsedi. Ötekiler güldüklerinde o da güldü. Ve bulanık midesinden sesler çıktığında yalana başvurup acıktığını söyledi. Asıl sebep, içinde bu işle ilgili çok kötü bir his olmasıydı.

Evvela bu adamlardan hiçbirini tanıımıyordu. Üstelik ablası onu yabancılar bir yana, tanıdığı vahşiler hakkında uyarmıştı. Hap –artık teminatının ne kadar değeri vardıysa– bu gruba dair teminat vermişti. Palmer dönüp dostunun ateş ışığında turuncuya çalan bir yüzle ve hevesten hızlı hızlı oynattığı kollarla bir fıkra anlatmasını seyretti. Dalış okulundan beri en yakın dostu oydu. Palmer birbirleri için kumlardaki diğer herkesten daha derine inebileceklerine inanırdı. O yüzden aldığı teminatın bir anlamı vardı.

Palmer dostunun ilerisindeki iki sarp kumulun arasına park edilmiş yelkenleri katlı ve direkleri inik iki sarfôr gördü. Rüzgâr gücüyle çalışan taşıtlar zarif kızakları üzerinde sallanıyordu. Kumlara çakılı kazıklara bağlanmış olsalar da hızla bir yerlere gitmeye hevesli gözüküyorlardı veya belki de Palmer kendi duygularını dışarı yansıtıyordu. Acaba bu işin ardından buradaki adamlar onu ve Hap'i kasabaya bırakırlar mıydı? Gece yürüyüşlerinden ve yakıcı kumulların kuytusunda kamp kurmaktan kaçınmak için her şeye razıydı.

Springston'dan beri onlarla beraber yolculuk etmiş adamlardan birkaçı yere çökerek ateşin çevresindeki aralıklı halkaya katıldı. Çoğu ihtiyar olup muhtemelen kırklarının sonlarındaydı. Palmer'dan iki kat fazla ve aşağı yukarı bir insanın hayatta kalması gerektiği kadar yaşamışlardı. Göçebelerin, çöl gezginlerinin, çingenelerin o kösele karası derisine sahiptiler. Bunlar yıldızların altında uyuyan ve güneşin altında çalışıp çabalayan insanlardı. Palmer asla

onlar gibi gözükmeyeceğine dair kendi kendine söz verdi. Daha gençken voliyi vurup servet yapacak, Hap'le beraber birer kahraman olarak kasabaya geri dönüp gölgede yaşayacaktı. Para her türlü günahı aklardı. Birlikte bir dalış dükkânı açıp teçhizat satarak ve onararak, kumların altında canlarını tehlikeye atan bahtsız denyoları donatarak geçimlerini sağlayacaklardı. Tıpkı kendisinin ve Hap'in bir zamanlar yaptıkları gibi metelik peşinde koşan ahmakların sırtından tıkr tıkr para kazanacaklardı.

Bir şişe elden ele dolaştırıldı. Palmer onu dudaklarına götürüp içer gibi yaptı. Başını iki yana sallayıp ağzını silerken şişeyi Hap'e vermek için yana eğildi. Ateşe atılan kahkahalar ısıltılı semaya doğru kıvılcımlar yolladı.

“Siz ikiniz.”

Palmer'ın omzuna ağır bir el indi. Döndüğü zaman Moguhn'u gördü; kumullarda yaptıkları yürüyüşte başı çekmiş siyah tenli haydudu. Moguhn silüetiyle yıldızları örterek onu ve Hap'i süzdü.

“Brock sizi görmek istiyor,” diyen haydut döndü ve ateşin ötesindeki karanlığa karıştı.

Sırıtan Hap bir fırt daha çekti ve şişeyi yanındaki sakallı adama pasladı. Ayağa kalkıp Palmer'a gülümsedi. Şiş yanaklarla ettiği tebessüm bir garipti. Sonra dönüp ateşe tükürerek alevleri ve kahkahaları daha da yükseklerle gönderdi. Palmer'ın omzuna bir şaplak attıktan sonra Moguhn'un peşinden gitti.

Palmer dostunu takip etmeden önce kimseye bırakacak kadar güvenmediği teçhizatını yüklendi. Yetiştğinde Hap onu dirseğinden tutup kenara çekti. Birlikte Moguhn'un arkasından ateş çukuru ile çadır kümesi arasındaki ezilmiş kum patikayı izlediler.

“Soğukkanlılığını koru,” diye fısıldadı Hap. “Bu bizi zirveye taşıyacak olan bilet.”

Palmer cevap vermedi. Tek isteği emekliye ayrılmasını

sağlayacak bir vurgundu, kendini bu çeteye ispatlayıp onlara katılmak değildi. Alkolden dolayı hâlâ yanan dudaklarını yaladı ve küçükken daha fazla içki içmediği için kendine sövdü. Başkalarından epey geri kalmıştı. Küçük erkek kardeşlerini ve tekrar görüştüklerinde onlara nasıl kendisinin yaptığı hataları yapmamalarını söyleyeceğini düşündü. Dalmayı öğrenin. İçmeyi öğrenin. Lüzumsuz şeyler öğrenmeye vakit harcamayın. Ablanıza daha çok, bana daha az benzeyin. Onlara işte bunları tembihleyecekti.

Moguhn yıldız ışığında neredeyse görünmezdi ama fenerlerin titrek aydınlığında parıldayan çadırlar dış hatlarını ortaya çıkardı. Birinin bir çadır ağzını açmasıyla içerideki ışık bir böcek patlaması gibi dışarıya saçıldı. Yukarıdaki binlerce yıldız kısılarak savaşçı tanrıyı tek başına ışımaya bıraktı. Yaz mevsiminin eli kılıç tutan ulu takımyıldızı Colorado'nun kusursuz bir hat üzerindeki üç yıldızdan teşkil kuşağı onlara kılavuzluk edencesine yoldan aşağısını göstermekteydi.

Çadırın kapanmasıyla birlikte Palmer bakışlarını o pırlanta öbeğinden ayırıp tekrar ortaya çıkan yoğun buz ateşi şeridine çevirdi. Sayısız yıldızın oluşturduğu şerit tek bir kumuldan dümdüz göğe yükselerek karşı ufka kadar uzanmaktaydı. Geceleri yanan onca gaz alevi nedeniyle kasabadayken buz ateşini görmek imkânsızdı. Fakat o burada sahraların işaretiydi; bir oğlana evinden çok uzakta olduğunu söyleyen, sahraların ve beyabanların ortasında olduğunu gösteren damgaydı. Üstelik o beyabanlar yalnızca kumun ve kumulların değil hayatın, daha doğrusu yirmili yaşlarındaki bir insanın gençliğin barınağından ayrılıp kendisinin kurmadan önceki yılların –insanların tıpkı gezegenler gibi başıboş gezdikleri parlak ve göz kamaştırıcı yılların– da beyabanlarıydı.

O sabit işaret fenerlerinin arasından parlak bir ışık çizgisi geçti. Bir yıldız kaymıştı. Palmer kendisi ile Hap'in

daha çok bir kuyrukluyıldıza benzeyip benzemediklerini merak etti. Ne de olsa hep aceleyle bir yerlere gidiyorlar, kaşla göz arasında ortadan kayboluyorlardı.

O şekilde yukarı bakmaktan neredeyse kendi ayaklarına dolanarak hafifçe tökezledi. İlerisindeki Hap başını eğerek çadırların en büyüğüne girdi. Branda üzerlerine basılan iri kum taneleri gibi hışırdadı, rûzgâr bir kumuldan diğerine atlarken uğuldadı ve ışık tepedeki yıldızları yuttu.

3 • Harita

Hap ile Palmer'ın çadır ağzından geçmeleriyle içerideki adamlar başlarını çevirdiler. Rûzgâr muzip tırnaklar gibi duvarları tırmalıyor, esinti âdeta içeri alınmayı istiyordu. Vücutların ısıttığı mekân bir iş vardiyasından sonraki bir meyhane gibi kokuyordu: ter, sert içki ve aylarca giyilmiş giysiler.

Kumul gibi bir adam eliyle iki delikanlıyı yanına çağırırdı. Palmer onun Brock, yani şimdilerde kuzey sahralarını sahiplenmiş bu çetenin lideri olduğunu tahmin etti. Heybetli adam çoğu haydut lider gibi âdeta gökten düşmüştü. Bir yıl bombalar yaparak başka birine hizmet ederken bir dizi ölüm onu zirveye taşımıştı.

Palmer'ın ablası onu böyle adamlardan uzak durması yönünde uyarmıştı. Palmer kıza itaat edeceğine şimdi herife yaklaşıyordu. Teçhizatını bir kasa ve su yahut ispirto fıçısı istifinin yakınına koydu. Çadırın ortasına yerleştirilmiş eğreti bir masanın etrafında sekiz-dokuz adam dikiliyordu. Merkezi kirişe asılı bir fener, rûzgârın çadır iskeletini itip çekmesiyle sallanıyordu. Masaya dayanan dövmelerle kaplı kalın kollar küçük ağaç gövdelerine benziyordu. Dövmeler açık yaralara kum sürtülmesiyle yaratılan kabarık yara izleriyle süslüydü.

“Yer açın,” diyen Brock'un ağır aksanını çıkarmak zordu. Belki Low-Pub'ın güneyindeki çingenelerin veya batıdaki vahadan gelen eski bahçıvanların tınısını taşıyordu. Bir tabak yemeğe üşüşmüş sinekleri kovarcasına adam-

lardan ikisinin arasından elini salladı ve iki sakallı adam asgari bir homurdanmayla kenara çekildi. Hap bel hizasındaki masaya yanaştı ve Palmer da ona katıldı.

“Danvar’ı duymuşsunuzdur,” dedi Brock, takdimleri ve formaliteleri es geçerek. Cümlesi kulağa bir soru gibi gelse de öyle telaffuz edilmemişti. Bir varsayım, bir beyandı. Palmer etrafına bakındığında adamlardan çoğunun uzun ve düğümlü sakallarını sıvazlayarak kendisini seyrettiğini gördü. Burada efsanelerin bahsi kahkahalara yol açmazdı. Burada yetişkin erkekler tüysüz gençleri akşam yemeği için tartarcasına süzerlerdi. Fakat bu adamlardan hiçbiri çok daha kuzeydeki yamyamların yüz dövmelelerine sahip değildi. O yüzden Palmer kendisi ile Hap’in bu iş için değerlendirildiklerini, bir yahniye sunacakları katkıya değil de taşıdıkları değere göre ölçüldüklerini addetti.

“Danvar’ı duymayan yoktur,” diye fısıldadı Hap. Dostunun sesindeki huşu Palmer’in dikkatinden kaçmadı. “Oraya mı gideceğiz?”

Palmer dönüp dostunu inceledi, sonra onun bakışlarını masaya kadar takip etti. Büyük bir parça parşömenin dört köşesi dolgun yumruklarla, buğulanmış maşrapalarla ve duman çıkaran bir kül tablasıyla masaya sabitlenmişti. Palmer parşömenin kendisine en yakın kenarına dokundu ve alacalı kahverengi maddenin normal parşömenden daha kalın olduğunu gördü. Bir çakalın gerilip tabaklanmış postuna benziyor, çok eskiymiş gibi parmaklarına gevrek geliyordu.

Adamlardan biri Hap’in sorusuna güldü. “Zaten oradasınız,” diye kükredi.

Dumanlı bir soluk, yukarıdan görülen bir kum fırtınası gibi eski çizimin üzerinde süzüldü. Brock’un sosis gibi parmaklarından biri Palmer’in daha saniyeler önce aval aval baktığı takımyıldızda gezindi.

“Koca savaşçı Colorado’nun kuşağı.” Masanın çevresin-

deki adamlar laflamayı ve içmeyi bıraktılar. Reisleri konuşuyordu. Adamın parmağı her oğlanın bildiği bir yıldızı buldu. “Low-Pub,” derken sesi kum dolu rüzgâr kadar sertti. Fakat Palmer’ın da ona söyleyebileceği gibi yıldızın adı bu değildi. Kısa zaman önce su ve petrol kuyuları için komşusuyla kavgaya tutuşmuş olan Low-Pub, Springston’ın güneyindeki kanunsuz bir kasabaydı. Palmer seyrederken Brock’un parmak ucu iki kasaba arasındaki rüzgârlarda yol alan bir sarfôr gibi kuşaktan yukarı bir çizgi çekti ve o çekişmeli bölgeyi boydan boya geçti. Bunu yaparken onlara gizli bir anlam göstermeye çalışırcasına ağırdan aldı.

“Springston,” diye duyurarak orta yıldızda durakladı. Palmer’ın aklından Ev düşüncesi geçti. Bakışları kenar boşluklarında tartışmaya tutuşmuş sayısız sesin izlerini taşıyan haritanın geri kalanında –o çizgiler ve küme küme yıldızlar, oklar ve işaretçiler, yıllar yılı birikerek mürekkepleri çeşitli derecelerde solmuş titiz yazılar labirentinde– gezindi.

Tombul parmak kuzeye ilerleyişini sürdürdü; tabii o yıldızlar sahiden de Low-Pub’ı ve Springston’ı temsil ediyorsa.

“Danvar,” diye duyurdu Brock, parmağıyla masayı dürterek. Koca Colorado’nun kuşağındaki üçüncü yıldızı işaret etti. Harita tanrıların gömülü dünyasının semavi yıldızlarla uyumlu olarak uzandığını ileri sürer gibiydi. Sanki insanlar yukarıdaki ve aşağıdaki yansımali dünyalar arasında sıkışıp kalmışlardı. Palmer bunu düşünürken çadır sallanmayı sürdürdü.

“Yoksa orayı buldunuz mu?” diye sordu Hap.

“Evet,” dedi biri. Sigara ve içki içmeye kalındığı yerden devam edildi. Bir maşrapanın havaya kalkmasıyla haritanın çizili olduğu kıvrık post kapanmaya davrandı.

“İyi bir tahminimiz var,” dedi Brock o tuhaf aksanıyla. “Siz çocuklar bundan emin olmamızı sağlayacaksınız.”

“Danvar’ın bir buçuk kilometre aşağıda olduğu söylenir,” diye mırıldandı Palmer. Masaya sessizlik çökünce başını kaldırdı. “Hiç kimse o kadar derine dalmamıştır.”

“Hiç kimse mi?” diye sordu biri. “Ablan bile mi?”

Sakallardan kahkahalar yükseldi. Palmer ablasının sözünün geçeceğini tahmin etmişti.

“Bir buçuk kilometre aşağıda falan değil,” dedi Brock onlara, kalın elini sallayarak. “Efsaneleri unut. Danvar burada. Hem Springston’ın tamamından daha fazla ganimetle. Kadim metropol burada yatıyor. Bu memleketin gömülü üç kasabası Colorado’nun kuşağındaki yıldızlarla uyumlu.” Gözlerini kısarak önce Hap’i, ardından Palmer’ı süzdü. “Bize gereken tek şey siz çocukların bunu doğrulaması. Bize gerçek bir harita lazım, bu hayvan derisi değil.”

“Ne kadarlık bir derinlikten bahsediyoruz?” diye sordu Hap.

Palmer dostuna doğru döndü. Bu ayrıntının çoktan konuşulmuş olduğunu varsaymıştı. Kendisine vaat edilen ücretin önceden karara mı bağlandığını, yoksa dostunun palavra mı sıkmış olduğunu merak etti. Buraya büyük bir talan için gelmemişlerdi; hayaletler için dalmaya, efsaneler için kazmaya gelmişlerdi.

“Sekiz yüz metre.”

Cevap inleyen rüzgâr hariç herkesi susturdu.

Palmer başını iki yana salladı. “Sanırım bir dalgıcın yapabileceklerini fazlasıyla gözünüzde büyütü—”

“Biz ilk iki yüz metreyi kazdık,” dedi Brock. Haritayı tekrar dürttü. “Ve bu haritada en yüksek yapıların iki yüz elli metreye kadar çıktığı yazıyor.”

“Bu da geriye...” Hap duraksayarak hiç şüphesiz hesabı başka birinin yapmasını bekledi.

Palmer yanıtı ulaştığında sallanan fener kısılr gibi oldu ve harita netliğini kaybetti. “Üç yüz elli metre,” derken başı dönüyordu. İkiz tüplerle iki yüz elliye indiği olmuştu. Üç

yüze inen insanlar tanıyordu. Ablası ve daha başka birkaç kişi dörde kadar inebilirdi; hatta bazıları beşe inebileceğini iddia ederdi. Palmer ne bu kadar derine dalacakları ne de altın arayıcılara Danvar'ın peşinden koşarak vakit kaybetmelerinde yardım edeceği konusunda uyarılmıştı. Kısa bir süreliğine asiler hesabına çalışıyor olabileceklerinden korkmuştu ama bu daha beterd. Bu bir güç değil servet hayaliydi.

“Üç yüz elli hiç sorun değil,” dedi Hap. Ellerini haritaya açıp notları incelemiş gibi yaparak masanın üzerine koydu. Palmer dostunun da başının döndüğünü anladı. Bu dalış her ikisi için de bir rekor olacaktı.

“Ben sadece aradığımızın orada olup olmadığını bilmek istiyorum,” dedi Brock, haritaya vurarak. “Daha fazla kazmadan önce kesin koordinatlara ihtiyacımız var. Burada açtığımız kahrolası deliğin bakımı anamızı ağlatıyor.”

Palmer'ın asıl kazma işini yaptıklarını tahmin ettiği adamlardan onaylayıcı homurtular çıktı. Biri ona gülümsedi. “Anan deliklerin bakımından iyi anlar,” dedi ve homurtular kahkahalara dönüştü.

Palmer yüzünün kızardığını hissetti. “Ne zaman gideceğiz?” diye bu ani taşkınlığın arasında bağırdı.

Kahkahalar kesildi. Dostu Hap bakışlarını baş döndürücü haritadan ayırdı. Kocaman açılmış gözleri korku doluydu; korku ve onları böyle bir çılgınlık için bu kadar kuzeye getirmesinden dolayı bir özür imâsıyla. O gözler, yakında başlarına geleceklere dair bir kaygı pırıltısı taşıyordu.

4 • Kazi

Palmer o gece kalabalık çadırda uyumadan yatarak yabancıların horultularını ve öksürüklerini dinledi. Rüzgâr geç saatlere kadar uluyarak kumun fısıltısını getirdi, sonra da dindi. Sabahın aşamalı aydınlığı hoş bir değişiklik oldu. Çadır karanlıktan griye, oradan da krem rengine çaldı. Daha fazla hareketsiz yatarak çişini tutamayan Palmer Hap ile çadır duvarı arasından sıyrıldı, çantasını ve çizmelerini aldı, ardından dışarı çıktı.

Havada halen bulutsuz bir gecenin ayazı vardı. Kumlar önceki gün soğurulan sıcaklığı atmıştı. Batıdaki karanlığa sadece birkaç tane yıldız tutunuyor, Venüs karşı kumulların yukarısında yapayalnız duruyordu. Güneş bir yerlerde doğmuştu ama kendini bir saat daha yerel kumulların üzerinde göstermeye niyeti yoktu.

O yüksek kumların arasında parlamadan önce Palmer dalmayı umuyordu. Derin toprağın, hatta akışı güçleştiren nemli kum ceplerinin serinliğinden hoşlanırdı. Oturup çizmelerini ters çevirdi ve topukları birbirine vurarak yere küçük taş* piramitleri döktü. Çoraplarının tabanlarını da tokatladıktan sonra çizmelerini tekrar giydi ve çifte düğümle sıkıca bağladı. Paletleri takıp harekete geçmeye hevesliydi.

Dalış çantasını kontrol ederek teçhizatını tek tek göz-

* Ayakkabıların içinde toplanan kum. —çn

den geçirdi. Arayıcılardan biri çadırdan çıktı, genzini temizledi ve yere tükürdü. Tükürdüğü nokta Palmer'ın bunu tespit edeceği kadar yakın ama kendisine yöneltilip yöneltilmediğinden emin olamayacağı kadar uzaktı. Biraz düşünmesinin ardından adam bir kumulun yamacına işerken Palmer tartışmalı niyet menzilinin bir ilâ bir buçuk metre arasında olduğuna karar verdi. Düşüncelerini bilimsel buldu.

Brock'un çadırından odunkömürü karası bir tene sahip sıırım gibi bir adam çıktı: Moguhn. Soluk günışığında önceki kadar korkutucu görünmüyordu. Dün gece nasıl baş başa görüştüklerine bakılırsa Brock'un yardımcısı olmalıydı. Moguhn delikanlının o günkü zorluklara hazır olup olmadığını sorarcasına kaşlarını kaldırdı. Palmer hem selam hem de yanıt mahiyetinde kafa salladı. Kendini harika hissediyordu. Derin bir dalışa hazırdı. Dalış çantasının arkasına bağlı iki büyük hava tüpünü kontrol etti, ardından bir dizi derin ve sık nefes alarak ciğerlerini hazırladı. Brock'un istediği derinliklere kadar inmenin gereği yoktu. Dalış vizörü iki yüz metrelik kumun ötesini görebilirdi. Tek yapması gereken elinden geldiğince derine inmek, belki ilk defa üç yüz metreye ulaşmak, görebildiği ne varsa kaydetmek ve tekrar yukarı çıkmaktı. Bundan daha fazlasını isteyemezlerdi.

Çadırdan çıkan bir sonraki kişi Hap oldu. Delikanlı yaklaşan şafağa karşı eliyle gözlerini gölgeledi. Bir derin dalışa o kadar hazır görünmüyordu. Palmer'ın akli kumlara girip bir daha geri gelmeyen tanıdıklarına gitti. Sabahleyin uyandıklarında o gün yaşanacakları sezinlemiş olabilirler miydi? O gün öleceklerini iliklerinde hissetmişler miydi? O hisse aldırış etmeyip yine de işe mi koyulmuşlardı? Springston'ın dışında su aramaya inip bir daha asla bulunamayan ve asla geri gelmeyen Roman'ı düşündü. Belki Roman gerçeği son anda hissederek gitmemesi gerektiğini

anlamış ama kendini işine adanarak içindeki sese kulak asmamıştı. Belki Palmer ile Hap de tam bu anda öyle yapıyorlardı. Kuşkularına ve çekincelerine rağmen geri adım atmıyorlardı.

Teçhizatlarını gözden geçirirken ikisi de konuşmadı. Palmer çantasından birkaç parça kurutulmuş yılan eti çıkardı ve Hap birini aldı. Baharatlı eti kemirerek mataralarından ölçülü yudumlar içtiler. Moguhn gitme zamanının geldiğini söylediğinde dalış çantalarını tekrar topladılar ve ağır çuvaları omuzlarına astılar.

Bu adamlar onlara fazlasıyla gerekli bir destek vermek için iki yüz metre derine kadar kazdıklarını iddia ediyorlardı. Palmer buradakilere benzer uğraşları daha önce de görmüştü ve her dalgıç yavaş yavaş kayan kumullar arasında mümkün olduğu kadar derin bir yer seçmeyi bilirdi; fakat iki yüz metre? Bu Palmer'ın kardeşinin her gün kovalar dolusu kum çıkardığı Springston'daki kuyudan bile daha derindi. O kadar çok kumu çıkarıp da rüzgârın onları geri-singeri savurmasını önlemek zordu. Kumlar çukur açılmasına imkân tanımayacak kadar çok akardı. Rüzgâr, toprağı avuçlayanlarındakinden çok daha fazla ele sahipti. Çöl kumların altındakiler bir yana, kumun üstüne inşa edilmiş şeyleri bile gömerdi. Gel gör ki Palmer ile Hap şimdi çatıyı temiz tutmaları için korsanlara bel bağlıyorlardı.

Ablası burada olsaydı onu böyle bir belaya bulaştığı için tokat manyağı yapar ve ayak bileklerinden tutarak sıcak kumullarda sürüklerdi. Sırf haydutlarla muhatap oldu diye onu gebertirdi. Üstelik bunu onlardan biriyle çıkmasına rağmen yapardı. Ama zaten ablası ikiyüzlünün önde gideniydi. Ona devamlı otoriteyi sorgulamasını söylerdi; tabii kendisinininki sorgulanmadığı sürece.

“Bütün malzemeleriniz bu kadar mı?” diye sordu onları seyreden Moguhn. Siyah ellerini bir kadın elbisesi gibi bol olan beyaz kıyafetinin yenlerine sokmuştu. Göz kamaştı-

racak kadar parlak olan kumaş adamın ayak bileklerine kadar iniyor ve sıcak hava gibi dans ediyordu. Palmer onun gündüze sarınmış geceye benzediğini düşündü.

“Bu kadar,” dedi Hap gülümseyerek. “Daha önce bir kum dalgıcı hiç görmedin mi?”

“Bol bol gördüm,” dedi Moguhn. Gitmek üzere döndü ve eliyle oğlanlara peşinden gelmelerini işaret etti. “Bunu deneyen son ikisinin kişi başı üç tüpü vardı. Hepsi bu.”

Palmer doğru duyduğundan emin olamadı. “Bunu deneyen son ikisi mi?” diye sordu. Fakat Moguhn çadırları geride bırakıp kumulların arasına giriyordu ve Palmer ile Hap ağır sırt çantaları yüzünden ona yetişmekte zorlanıyorlardı.

“Az önce ne dedi?” diye Hap’e sordu Palmer.

“Sen dalışa odaklan,” dedi Hap sertçe.

Henüz günün başlarındaydılar ve çöl havası halen serindi. Buna rağmen dostunun ensesi terle kaplıydı. Omuzlarını silkerek çantasını daha yukarı alan Palmer sabahın ilk esintisi kumulların arasında fısıldarken üstüne bastığı yumuşak kumların havalanarak alçak bir bulut oluşturmalarını seyretti.

Çadır topluluğunu arkalarında bırakmalarının ardından Palmer uzaktaki bir motorun boğuk homurtusunu duyar gibi oldu. Kulağa bir jeneratör gibi geliyordu. Kumullar açıldı ve zemin aşağıya meyletmeye başladı. Kum yığınları yerlerini göğün geniş bir manzarasına bıraktı. Önlerinde Shantytown’daki su kuyusundan daha büyük bir çukur belirdi. Sanki bir dağın zıttı, tersine çevrilmiş koskoca bir noksan toprak piramidiydi. Uzaktaki bir borudan bir kum sütunu fışkırıyor ve hâkim rüzgârların etkisiyle batıya doğru dağılıyordu.

Yamacın aşağısında daha şimdiden harıl harıl çalışan adamlar vardı. Dibe kadarki mesafe yüz metreyi buluyor olmalıydı. Bu onlara vaat edilenin topu topu yarısıydı ama

sahranın ortasındaki böyle bir yerde yürütülen işin boyutu görmeye değerdı. Bunlar bir seferde bir haftadan daha uzun bir süre boyunca teşkilatlanabilen hırslı korsanlardı. Yapılan işten sorumlu Brock'un koca cüssesi çukurun dibinde görülebiliyordu. Moguhn ile Hap'in peşi sıra aşağı inen Palmer tıpkı diğerleri gibi yürüdükçe toprak kaydırıyor, dipteki adamların gözleri üzerlerine gelen kumlara endişeyle bakıyordu.

Palmer dibe ulaştığı sırada jeneratörün patırtısı kısıldı. Çizmelerini gevşek ve oynak kumdan tekrar tekrar çekip çıkarmak zorunda kalan delikanlı ötekilerin metal bir levha üstünde durduklarını fark etti. Yaya trafiğinin etrafa saçtığı kumla kaplı olduğundan platformu görmek zordu. Palmer böyle bir çukurun nasıl açılabildiğine, az önce gördüğü kum sütununu neyin yarattığına, buranın bakımının nasıl yapıldığına akıl erdiremiyordu. Herhalde Hap da onun gibi şaşırmişti zira Brock'a bunun nasıl mümkün olduğunu sordu.

"Bu daha ne ki," diyen Brock adamlarından ikisine el etti. İkili eğilerek ayakları etrafındaki kumları süpürdü. Palmer'a geri çekilmesi söylenirken biri bir kulpu tutup asıldı. Paslı ve kum dolu menteşelerin gıcırdamasıyla bir kapak havaya kalktı. Biri açılan delikten aşağıya ışık tuttu ve Palmer diğer yüz metrenin nerede olduğunu gördü.

Sıkışık topraktan aşağıya dümdüz bir silindirik kuyu iniyordu. Adamlardan biri bir çift kangal halat çıkardı ve onları kumlara yaymaya başladı. Palmer altlarındaki dipsiz siyah çukura, o kocaman gölgeli derinliğe bakarken dizlerinin gevşediğini hissetti.

"Bütün gün bekleyemeyiz," dedi Brock, elini sallayarak.

Adamlarından biri öne çıkıp ağzını kapatan keri indirdi ve Hap'in sırt çantasından sıyrılmasına yardım etti. Teçhizatını kuşanmasına da el atacak gibi oldu ama Hap yaşlı adamı kışkırladı. Palmer da kendi çantasını indirdi ama

bir gözünü adamda tuttu. Adamın sakalı uzayıp seyrelemiş ve ağarmıştı. Palmer onu Yegery'ye yani ablasının tanıdığı yaşlı bir tamirciye benzetti.

“Low-Pub'da bir dalış dükkânının vardı,” dedi Palmer. “Ablam beni bir keresinde oraya götürmüştü. Yegery'ydi, değil mi?”

Adam onu biraz süzdükten sonra başını yukarı aşağı salladı. Delikanlıya teçhizatını çıkarmasında yardım etmeye davranınca Palmer onu durdurmadı. Yegery'nin bu kadar kuzeyde, sahraların çok açıklarında olduğuna inanmıyordu. Dalışı kısa bir süreliğine unuttu, ihtiyar ama usta ellerin kabloları ile supapları kontrol ederek ve Palmer'ın kendini daha fazla dalış yapmış gibi göstermek için zımpara kâğıdıyla ovuşturmuş olduğu hava tüplerini inceleyerek dalış donanımını evirip çevirmesini seyretti.

Hap ile iç çamaşırlarına kadar soyundular, sonra da kollar ve bacaklar boyunca uzanan kabloları birbirine dolanmaktan alıkoyarak dalış tulumlarını giydiler. Palmer'ın ablası bir keresinde ona Yegery'nin dalgıçlıkta on kişinin toplamından daha çok şey bildiğini söylemişti. Ve o adam şimdi burada ihtiyar parmaklarını yalayıp Palmer'ın vizöründeki bataryaların uçlarını sıkıyor, kulaklığı art arda açıp kapatıyordu. Başını kaldırıp Brock'a bakan Palmer bu haydutların nasıl bir iş çıkardıklarına hayret ediyordu. Onları küçümsemiş, tertipsiz ve hayalperest hazine avcıları olduklarını sanmıştı. O gün beklentileri fazlasıyla karşılayan yegâne kişilerin onlar olmayacaklarını ummaktan kendini alamadı.

“Kapak kumu delikten uzak tutuyor,” dedi Yegery. “Bu nedenle onu arkanızdan kapatmamız gerekecek.” İkisinin de kulak verdiğinden emin olmak için bakışlarını Hap ile Palmer arasında gezdirdi. “Havanıza dikkat edin. Yaklaşık üç yüz metre derindeki bir şeyden küçük ama düzenli bir sinyal aldık.”

“O kadar derini sondalayabiliyor musunuz?” diye sordu Hap. Palmer da, o da hemen hemen giyinmişlerdi.

Yegery başını yukarı aşağı salladı. “Dalış tulumlarımdan iki yüzü buraya bağlı. Onlar sayesinde kuyu duvarını sabit tutuyoruz ve açıktaki kumu yumuşatarak dışarı pompalayabiliyoruz. Jeneratörde birkaç günlük daha yakıt var ama zaten o zamana kadar ya ölmüş ya da dönmüş olacaksınız.”

Yaşlı tamirci gülümsemeyince Palmer adamın şaka yapmadığını anladı. Vizörünü takmasına rağmen önünü görebilmek için bombeli ekranı alnından indirmedi. Dalış lambasını boynuna geçirdikten sonra paletlerini çizmelerine tutturdu. Teçhizat çantasını ve giysilerini geride bırakacaktı ama matarasını sürüklenmesin diye vücuduna sıkıca bağladı; kendisi yokken bu adamların içine işemeyeceklerine güvenmiyordu.

“Diğer iki dalgıç,” dedi Yegery’ye... “Onlara ne oldu?”

İhtiyar dalış ustası ağzındaki, hepsinin ağzındaki, ebediyen herkesin ağzındaki kum tanelerini çiğnedi. “Siz kendi dalışınızı dert edin,” diye iki oğlana öğüt verdi.

5 • Dalış

Kuyuya indirilirken halat Palmer'ın koltuk altlarını çimdiriyordu. Sarsıntılar eşliğinde dura kalka alçaldıkça yukarıda halatı eldivenli elleriyle tutan adamların çabasını hissedebiliyor, bir o yana bir bu yana ağır ağır döndükçe dalış lambası kuyunun düzgün duvarlarını aydınlatıyordu. Kendi halatındaki Hap onun birkaç metre aşağısında asılı duruyordu.

“Amma da sessiz,” dedi Hap.

O sükunete katkıda bulunan Palmer uzanıp yapay kuyunun duvarına dokundu ve parmaklarıyla taşkumun* yanılğıya yer bırakmayan sıkıştırılmış kum tanelerini hissetti. Bu kuyu insan eliyle açılmıştı. Bedenine bir ürperti yayıldı. Yegery'nin iki yüz tulum hakkındaki sözleri hafızasında canlandı. “Bunu yaratmışlar,” diye fısıldadı.

Hap ile beraber döne döne santim santim alçalmayı sürdürdüler.

“Bunu bir arada tutmak için titreşimlerden yararlanıyorlar. Tabii kumu pompalamadan önce gevşetmek için de.” Palmer kratere inerlerken bastıkları kumun yumuşak ve çamursu dokusunu anımsadı.

“Dibe geliyoruz,” diye duyurdu Hap. “Oradaki kumları görebiliyorum.”

Palmer jeneratörün kapandığını ya da birinin bu kum duvarını zapteden gücü kestiğini ve hepsinin birden ânında içe çöktüğünü hayal etti. Toprağın baskısını düşü-

* Bir dalış tulumuyla sertleştirilen kum.

nürken nefes alması güçleşti. Sırf tedbir olsun diye dalış tulumunu çalıştırmasına ramak kaldı.

“İndim,” dedi Hap. “Paletlerine dikkat et.”

Palmer başına konmaması için onu tutarak yönlendiren Hap’in elini ayak bileğinde hissetti. Yan yana dururlarken kuyu dardı. Göğüslerinin etrafındaki düğümleri çözdüler ve Brock’un tembihlediği gibi halatlara iki kez asıldılar. “Ben önden gideyim,” diye önerdi Hap. Regülatörünü göğsünden çekti, boruyu kontrol etti, sonra da elini omzunun arkasına götürüp hava supabını çevirdi. Regülatörü ısırmadan önce kilitli olduğundan emin oldu.

Palmer da aynı şeyleri yapmakla meşguldü. Regülatörünü dişlerinin arasına sıkıştırıp başını yukarı aşağı salladı. Tüpünden o ilk derin nefesi içine çekerken nedense garip bir soğukkanlılığa kapıldı. Yakında kumların altında, kendini huzurlu hissettiği tek yerde olacaktı ve etrafındaki tüm bu delilik unutulacaktı. Derinliklerle, serin kumlarla ve ne denli çılgınca olursa olsun Danvar’ı paletlerinin çok altında keşfetme fırsatıyla baş başa kalacaktı.

Hap göğsündeki büyük düğmeyi tokatlayarak tulumunu çalıştırdı. Onun bu kadar yakınında dururken Palmer havadaki titreşimleri hissedebiliyordu. İkisi de güdümlü vericilerini kuma göre ayarlayıp devreye soktu. Palmer elini kendi göğsüne götürüp tulumunu çalıştırdı, ardından kumdaki yolculukta tulumunun kazara kapanması sonucu mahsur kalmamak için deri kanatçığı düğmenin üstüne katladı.

Vizörünün gözlerinin önüne indiren Hap gülümsedi ve son bir kez el salladı. Sonra kumlar ayaklarının çevresinde gevşeyerek onu âdeta yuttu ve Hap gözden kayboldu.

Palmer şarjını boşa harcamamak için dalış lambasını kapattı. Vizörünü indirip birimi çalıştırdı. Dünya karardı, ardından hareketli şekillerle dolu morumsu bir renk kazandı. Hava kumgörüyü bozarak görmeyi imkânsızlaştırıyordu.

Vizörün kafa bandının şakaklarına baskı yaptığı Palmer kumun ne yapmasını istediğini düşündü ve kum ona itaat etti. Vücudunu saran tulum dışa doğru titreşerek molekülleri ve atomları sarsan sesaltı dalgalar gönderdi. Kum kıpırdamaya, su gibi davranmaya başladı. Palmer'ın çevresinden akmasıyla birlikte delikanlı alçaldı.

Tamamen kumla örtülen Palmer bir kumul şahininin uçuş sırasında hissetmesi gereken coşkuya kapıldı. Canının istediği herhangi bir yöne doğru süzülme gücü ona bir ağırlıksızlık ve özgürlük hissi verdi. Düşüncelerini ablasının yıllar önce öğrettiği gibi yönlendirerek altındaki kumları yumuşattı ve üzerindeki sertleştirerek bir basınç yarattı. Soluyabilmek için göğsünün etrafında bir cep bırakmayı ihmal etmeden çevresindeki toprağın ağırlığını dağıtarak vücudundaki baskıyı azalttı ve regülatöründen sakin nefesler alarak havasını idareli kullandı.

Dalgalı mor lekelerin yerini bir renk cümbüşü aldı. Uzaktaki şeyler mat morlara ve mavilere bürünürken sert yahut yakın cisimler parlak turuncuya ve kırmızıya çaldı. Palmer yukarı göz attığında tepesindeki kuyunun parlak sarı bir ışık saçtığını, ancak bir tulumla sertleştirilmiş kumun yapabileceği gibi parladığını gördü. Işık öylesine yoğundu ki aktarıcılarının beyaz zonklamasını tespit etmek güçtü ama bir vericinin diğerlerinden farkı yoktu. Aşağıya bakınca Hap'i yeşil kenarlı turuncu bir benek olarak buldu. Kumu dışarıda tutan daha iyi bir contaya ve bir öncekinden çok daha iyi bir arayüze sahip yeni vizörü harika çalışıyor, onun sayesinde eskiden tek bir leke göreceği yerde Hap'in kollarını ve bacaklarını açıkça ayırt edebiliyordu. Dostunun peşinden dalarken genzine konuşarak Hap'e onu gördüğünü bildirdi.

Seni duyuyorum, diye karşılık verdi Hap. Ses Palmer'ın çene kemiğinde titreşerek kulaklarının arkasından ve altından geldi. İkisi kumun etraflarından akmasını sağlaya-

rak dosdoğru alçaldı. Onlar daha derine indikçe tulumların maruz kaldığı direnç artarak akış yavaşladı ve nefes almak zorlaştı. Palmer kalkıştıkları işi kısa bir iniş-çıkış gibi düşünerek sinirlerini yatıştırdı. Çapulculuğa gerek yoktu. Bu yalnızca hızlı bir şekilde elinden geldiği kadar derine indiğin, etrafa göz gezdirdiğin, sonra da yukarı çıktığın o göstermelik dalışlardan biriydi. Yani ablasının onu yapmaması yönünde uyardığı türden bir dalış. Fakat buradaki amaç egosunu tatmin etmek değil para kazanmaktı. Bu sadece bir işti; bir şeyin ispatı değil.

Bir şeyler algılıyor musun? diye sordu Hap.

Daha değil. Palmer vizöründeki derinlik göstergesine baktı. Mesafe geride bıraktıkları aktarıcıdan geliyordu. Elli metre. Yüz. Nefes almak gitgide güçleşti ve kumu hareketlendirmek daha fazla konsantrasyon gerektirir oldu. Onlar alçaldıkça üzerlerindeki kum kütlesi sıkışıp ağırlaştı. Bu pek çok dalgıcın panikleyip “tabutlandığı” veya diğer bir deyişle kumun kaskatı kesilmesine izin verdiği noktaydı. Ablası onu eski teçhizatlarından bazılarıyla eğitirken iki kez bir tabuttan çekip kurtarmıştı. Çöl koca kollarını göğsüne doladığında ve artık nefes almayacağına karar verdiğinde ne kadar küçük olduğunu, sonsuz kum tanesinin arasına sıkışmış bir kum tanesinden öteye geçmediğini anlardın.

Palmer yüz elli metreye doğru süzülürlerken kafasını boşalttı. İki yüz metreye ulaştı. Bu genellikle inmeyi göze aldığı derinlikti. Zihnini sakinleştirdi ve vizörünü aşarak kulaklarına kaçan, dudakları ile regülatör arasındaki boşluğa dolup ağız kenarlarında biriken, dişlerinin arasında çıtırdayan kum zerreciklerini yok saydı. Sadece akışa odaklandı. Tulumundaki bataryalar güçlüydü; onları birkaç dalış önce iki katına çıkarmıştı. Teçhizatı ve zihni sağlamdı. Nefesini birkaç dakika tutabildiği zaman kapıldığı o dinginliği, o mutlak huzuru hissetti. Kafa derisine ve ensesine değen kumlar serindi. Dünya giderek uzaklaşıyordu.

İki yüz elli metre. Palmer'ın içini bir gurur kapladı. Bundan Vic'e bahsetmek için sabırsızlanıyordu.

Ha siktir. Ha siktir. Ha siktir.

Sözcükler dişlerini takırdattı; Hap genzinden bağılıyor olmalıydı. Aşağısındaki dostuna bakan Palmer da aynı şeyi gördü. Parlak bir leke. Sert bir şey. *Kocaman* bir şey.

Zemin nerede? diye sordu.

Hiçbir fikrim yok, dedi Hap. *O ne?*

Bir kübe benziyor. Sakın bir ev olmasın? Belki akarkuma batmıştır?

Akarkum bu kadar derine inmez. Vay be, uzadıkça uzuyor.

Artık Palmer da aynı şeyi görebiliyordu. Onlar yaklaştıkça parlak kırmızı kare turuncuya döndü ve yapının sert kenarları aşağılara doğru yeşillere ve mavilere soldu. Cisim kumun altına gömülü dik, devasa ve derin bir tür kuyuydu.

Nefes almak zorlaşıyor, dedi Hap.

Palmer da aynı fikirdeydi. Solumayı güçleştirenin kumgörüsündeki o tuhaf cisim olduğunu düşündü ama kumun artık çok daha sıkı olduğunu, onu akıtmakta çok daha fazla zorlandığını hissedebiliyordu. Hâlâ batabilirdi ama üzerindeki bütün o kumun ağırlığı altında yükselmek tam bir imtihan olacaktı.

Geri dönelim mi? diye sordu. Gözlüğü iki yüz elliye gösteriyordu. Yapıya kadar yaklaşık elli metre daha vardı. Kazı sayesinde atladıkları iki yüz metre de hesaba katılırsa teoride dört yüz elliye bulmuşlardı. *Vay canına.* Hiç bu kadar derine dalmayı hayal etmemişti. Bu mesafenin sadece iki yüz ellisini bizzat aştığını kendi kendine hatırlattı. Yine de ablası ona o kadarlık bir derinliğe dahi hazır olmadığını söylemişti. Palmer karşı çıkmıştı ama artık kıza hak vermemek elinde değildi. Hay aksi, bir insan hiç mi yanılmazdı?

O şeyin ne olduğuna bakmalıyız, dedi Hap. Sonra geri döneriz.

Zemin bir kilometre derinlikte olsa gerek. Dibi hâlâ görmüyorum.

Ben bir şey görüyorum. Bunun gibi başkalarını.

Palmer dostununki gibi bir vizörü olsun isterdi. Kendisinin yüzüne batıyor, kafatasını kırıp geçecekmişçesine alnına ve elmacık kemiklerine yükleniyordu. Delikanlı acıyı azaltmak için çenesini oynattı ve kendini alçalmaya zorladı. Sonra o da bir şey gördü. Aşağıda parlak maviler vardı; daha başka kuyular. Yanda ve biraz daha derinde mor bir dış hattan ibaret bir tane daha. Peki ya oradaki zemin miydi? Belki üç yüz metre daha aşağıda?

Numune alıyorum, dedi Hap. Sözleri yüksek geldi. Kum yoğundu ve vizör bantları sözcükleri gırtlaktan çene kemiğine normalden daha yüksek iletiyordu. Palmer ablasının bundan bahsettiğini hatırladı. Derin kum hakkında daha başka neler duyduğunu anımsamaya çalıştı. Artık nefes almak için o kadar sert emmesi gerekiyordu ki tankı boşalmış gibi geliyordu ama gösterge hâlâ yeşildeydi. Sebep göğsünün etrafındaki sıkışıklığın katlanılmaz bir hale gelmesiydi. Sanki kaburgaları kırılacaktı. Daha önce dalgıçların gövdelerini sarıp sarmaladıklarını, burunlarından ve kulaklarından kan akıtarak yukarı çıktıklarını görmüştü. Dikkatini topladı. Kumdan akmasını istedi. Bütün içgüdüleri ona oradan çekip gitmesini, dönüp vericisini bulmasını, paranın canı cehenneme deyip kumu elinden geldiği kadar hızlı bir biçimde yararlanarak yukarı çıkmasını söylese de Hap'in peşinden gitti.

Hap yapıya erişti. Duvarlar dümdüz gibiydi. Bir bina. Palmer artık onu görebiliyordu. Akıl almayacak kadar yüksek binanın çatısındaki küçük detaylardan bazıları o kadar sert ve parlaktı ki hepsi de yekpare metal olmalıydı. Metal bir servet. Makineler ve zimbirtılar. Bina eskiden *nefes*

alırımışçasına havalandırma deliğine benzer bir şey. Bu şey insanlar, en azından Palmer'ın tanıdığı gibi insanlar tarafından inşa edilmemişti. Burası efsanelerdeki Danvar'dan başkası değildi. Eski zamanların Danvar'ı. Bir grup pis kokulu korsanın –ve tabii *kendisinin*– bulduğu kilometre derinlikteki şehir, diye aklından geçirdi Palmer.

6 • Danvar

Hap binaya Palmer'dan önce ulaştı. Springston'daki bütün kumdelenleri gölgede bırakan kumdelen bir yılanın bir avuç solucanı yiyebileceği gibi hepsini birden yutabilirdi. Tepesi talancıların elinin değmediği metalik parıltılardan anlaşılan ganimetlerle bezeliydi: boru, kablo ve kimbilir daha başka ne hatları. Palmer çevresindeki kumun sımsıkı baskısına rağmen tüylerinin ürperdiğini hissetti.

Numune alıyorum, dedi Hap.

Normalde zeminden serbest bir şey –bir antika veya metal parçası– alıp onunla birlikte yükselirlerdi. Palmer daha derine indi ve bina çatısının engin arazisini tarayan dostunu seyretti. Adrenalin ve böyle bir servetin görüntüsü kumda hareket etmeyi birazcık kolaylaştırıyordu –ani irade ve arzu selinin de faydası dokunuyordu– ama nefes almak çaba gerektirir olmuştu.

Serbest bir şey yok, diye yakındı çatıyı keşfetmekte olan Hap. Binanın tepesi Springston'ın dört bloğu kadar büyük olmalıydı.

Ben bir şey kopartırım, dedi Palmer. Artık o da dostu kadar alçaktaydı. Hatta daha bile fazla. Rekabetçi ruhu onu binanın kenarından aşağıya, üç yüz metrenin epey altına kadar itmişti. Kişisel rekorunu kırma kavramı böyle olağanüstü bir keşfin heyecanı arasında unutulmuştu. Palmer hiç kimsenin onlara inanmayacağından korkuyordu ama

elbette dalış gözlükleri her şeyi kaydediyordu. Dalışı baştan sona hafızaya alacaklar, altlarındaki şekillerin –gömüleli çok olmuş bir ilahın parmakları gibi yukarıya uzanan o devasa sütunların– haritasını çıkaracaklardı.

Ve şimdi bu koca tanrının avucu, yani kumdelenlerin arasındaki zemin belli belirsiz seçilebiliyordu. Aşağısı Palmer'ın arabalar olarak bildiği parlak metal kayalarla bezeliydi. Sinyal yansımalarına bakılırsa hepsi de harika durumdaydı. Fakat bu kadar derinde renkleri okumak zordu. Palmer yabancı bir yöredeydi. Bunu vurgularcasına vizöründeki hava göstergesi yeşilden sarıya döndü. Tanklarından biri boşalmış, bir supap ötekine geçerken donuk bir tıkırtı çıkmıştı. Sorun yoktu. Daha derine inmeyeceklerdi. Yolu yarılamışlardı. Hem yukarı çıkarken daha az hava kullanacaktı. Evet, buradan çekip gideceklerdi. Bu işi bitireceklerdi. Tek yapmaları gereken koparacak bir şey, bir yadigâr bulmaktı.

Palmer binanın içinde kum var mı diye yokladı. Eğer varsa onu tutup kendine doğru akıtarak gökdelene girebilir ve küçük bir antika kapabilirdi. Önündeki düz duvar cam diye haykıran sinyal yansımalarına ve titrek renk cümbüşüne sahipti. *İç i boş, dedi Hap'e. Onu deleceğim.*

Zihninde kumdan bir koçbaşı oluşturan Palmer önündeki kumların sertleştiğini ve çevredekilerin gevşediğini hayal etti. Her yoğunlaştığında yaptığı gibi sol elini kıvrıp iç e doğru çevirdi ve kumun serinliğine rağmen tulumunun içinde terlediğini fark etti. Koçbaşı oradaydı. Koçbaşının orada olduğunu kendine *inand ırdı*. Ve sonra koçbaşının çevresindeki kumları akıtarak onu ileriye fırlattı. Öyle yaparken vücudunu saran kumun kontrolünü bir anlığına kaybetti ve onun bir tabut gibi dört bir yandan bast ırd ığı nı hissetti. Boğaz ı âdeta iki koca avuç tarafından sıkılıyor, göğsüne sarılı ıslak bir battaniye gitgide küçülüyor, kan akışı kesilmişçesine kollar ı ve bacakları karıncalanıyordu.

Derken koçbaşı binaya çarpıp dağıldı ve Palmer etrafındaki kumları bir kez daha akıtmaya başladı.

Derin bir nefes aldı. Bir tane daha. Sanki havayı daracık bir kamaştan içine çekiyordu. Fakat gözlerinin önünde yanıp sönen ışıklar kayboldu. Biraz batmasına rağmen nihayet kendini doğrulttu. Karşısındaki manzara değişmişti. Artık binanın içinde kum vardı. Camı kırmıştı. Mor bir dalgalanma ona içeride hava olduğunu söyledi. Bir boşluk. Antikalar.

İçeri giriyorum, dedi Hap'e.

İçeri giriyorum, dedi kendi kendine.

Ve sonra kumdelen onu yuttu.

7 • Bir Defin

Palmer kendini bildi bileli bir dalgıç olmayı, kuma girmeyi düşlemişti; fakat sonrasında asıl talim gerektirenin çıkmak olduğunu öğrenmişti. Bir dalgıç kuma baş aşağı düşüp onun kendini yumuşakça kucaklamasından tut da kollarını başının üzerine kaldırıp geri sıçramaya ve ufacık bir saçılımla gözden kaybolmaya, hatta kumun çizmelerini sarıp kendisini fırıl fırıl döndürerek aşağıya çekmesini sağlamaya kadar bir kumula girmenin her biri bir öncekinden daha göz alıcı bir düzine cıfcaflı yöntemini çabucak öğrenebilirdi. Yerçekimi ve akışkan kumun kucaklayıcı bağı birçok görkemli girişi mümkün kılırdı.

Çıkmaksa ustalık gerektirirdi. Palmer konsantrasyonlarını kaybettikleri için ağızlarından kum tükürüp kollarını telaşla sallayarak nefes nefes bir kumuldan çıkan ve kalçalarına kadar saplı kalan pek çok dalgıç görmüştü. Pek çoğunun daha döne döne düşüp kollarını veya burunları kırarak bir süratle dışarı fırlamasına tanıklık etmişti. Okuldaki oğlanlar feci ve genelde gülünç sonuçlarla kumullardan takla atarak çıkmayı denerlerdi. Öte yandan Palmer tıpkı ablası gibi hep sakin ve alelade bir varışı amaçlardı. Ablası ona soğukkanlılığın gösteriştense daha cesurca, daha profesyonelce görüldüğünü söylemişti. Harabeye dönmüş kumdelenlerden birinin asansörü hâlâ çalışıyormuş ve seni en üst kata bırakıyormuş gibi. Palmer işte öyle yapmaya çalışırdı. Fakat bu sefer hedefine hiç de öyle varmadı.

Çıkışı daha ziyade kumun mutsuz kursağından kusulmaya benzedi. Binanın içine dolan küçük çığdan yanlamasına fırlayarak boşlukta savruldu.

Bir patırtı ve çıtırtı eşliğinde evvela omzunun üstüne düştü, sonra da acıyla yere serildi. Sırtının altındaki tanklar omuriliğini sarstı. Vizörünün gözlerinden fırlamasıyla dalgalı morlar kayboldu. Ağzında kum vardı. Çarpmanın etkisiyle regülatörü yarı yarıya dışarı çıktı, ciğerleri boşaldı.

Ağızlığını çıkardı ve tekrar nefes alıncaya dek öksürüp tükürdü.

Nefes al.

Hava ağır ve küflüydü. Kirli çamaşır ve çürük tahta gibi kokuyordu. Buna rağmen aysız gecelerde sımsıkı yumulmuş gözkapaklarının mutlak karanlığında oturan Palmer temkinli bir soluk daha aldı. *Burada hava var*, dedi Hap'e, boğaz fısıltılarıyla konuşarak. Ama tabii dostu onu duymazdı. Vizör bandı yerinden çıkmıştı ve zaten artık kuma gömülü olmadığından sesini yansıtması mümkün değildi.

Bağırmak da işe yaramazdı. Palmer dalış lambasını el yordamıyla bulup çalıştırdı. Tanrıların dünyası loş bir görüntüyle karşısında belirdi. Genç adam derin kumullar kendi ezici ağırlıklarından kurtulmak istercesine içeriye sızdıkça devamlı kıpırdanır ve sürünür gibi gözüken kum heyelanına arkasını döndü.

Odadaki nesneler tanınır durumdaydı. Springston'ın ve Low-Pub'in altında bulunanlara benzer antikalar. Hepsi de birbirinin aynı olan düzinelerce sandalye. Şimdiye dek gördüklerinden daha büyük, neredeyse bir apartman dairesi kadar geniş bir masa. Palmer paletlerini çıkarıp kenara koydu. Hava tanklarını yere indirdi ve supabı kapatarak oksijenini muhafaza ettiğinden emin oldu. Tulumunu ve vizörünü devre dışı bırakırken kendini toparlama, basınç altında solumakta zorlanan diyaframını dinlendirme, ka-

burgalarını yeniden bir bütün gibi hissetme fırsatının tadını çıkardı.

Usta talancı gözleri bir yan masada bir demleme makinesi tespit etti. Boruları paslanmış ve kauçuğu gevrekleşmiş olmasına rağmen pazarda elli meteliğe gider, eğer kardeşi Rob onu önce çalışır hale getirebilirse bunun iki katına bile satılabilirdi. Biri onu tekrar kullanmayı beklermişçesine demleyicinin fişi halen duvara takılıydı. Ne gariptir ki odadaki her şeyin şekli şemali ve görünümü aynı anda hem gelişmiş hem de eski gibiydi. Palmer bir dalışın bütün yadigârlarında ve ganimetlerinde aynı hisse kapılırdı ama burada his katlanıyor, akıl almaz bir boyuta ulaşarak onu—

Arkasında bir çatırtı koptu ve akan kumların hışırtısı duyuldu. İrkilen Palmer kum heyelanının zayıflamış camı tamamen kırmasını ve vizörü kalkık, tulumu devre dışıyken kendisini yutmasını bekledi. Onun yerine Hap bir patırtı ve homurtuyla odaya yuvarlandı.

“Hay...” diye inledi Hap ve Palmer dostunun kalkmasına yardım etmek için koştu. Kum ikilinin ayakları çevresinde biraz kaydıktan sonra nihayet dengesini buldu. İçeriye akıp odayı doldurmayacak kadar ıslak ve sıkışık. En azından hemen. Palmer kumun yeteri kadar uzun bir sürede neler yapabileceğini bilecek kadar daha sıkı kum tabakalarına gömülü daha küçük binalarda yüzmüştü.

“İçeride hava var,” dedi Palmer dostuna. “Biraz kirli ama vizörünü çıkarabilirsin.”

Hap dengesini sağlayıncaya dek paletleri üstünde biraz sendeledi. Soluk almakta zorlanıp hırıldıyor, nefes darlığı çekiyordu. Palmer ona soluklanması için fırsat tanıdı.

Hap dalış gözlüğünü çıkardıktan sonra gözlerini kırıştırdı ve odayı taradı. Göz kenarlarını ovuşturarak orada birikmiş kumu çıkardı. Bakışları içeride yığılı parada ve kadim şeylerin biçimlerinde gezindi. Derken dostunun yüzünü buldu ve ikisi birbirine sırtıttı.

“Danvar,” dedi Hap hırıltılı bir sesle. “İnanabiliyor musun?”

“Diğer binaları gördün mü?” diye sordu Palmer. O da tıknefesti. “Ayrıca zemin üç yüz metre kadar daha aşağıdaydı.”

Hap kafa salladı. “Gördüm. Ama bir metre daha gidemezdim. Of be, amma sıkıydı.” Dalış gözlüklerini bir an yüzüne tutarak muhtemelen ölçümelerini kontrol etti ve kaşlarını çattı, sonra da sırtındaki tankları indirdi.

“Supabını kapatmayı unutma,” dedi Palmer.

“Doğru.” Hap uzanıp vanayı çevirdi. Yüzünün ve boyununun terli kısımlarına kum yapışmıştı. Palmer dostunun saçlarından bir kumul dolusu kum silkelemesini seyretti. “Ya şimdi?” diye sordu Hap. “Çevreyi kolaçan edecek miyiz? Demleyiciyi sahiplendin mi?”

“Evet, onu çoktan gördüm. Ben derim ki birkaç kapıyı kontrol edelim, biraz soluklanalım, sonra da buradan siktirip gidelim. İki tüpün yeteceğinden daha fazla kalırsak yukarıdaki dostlarımız ancak *bir önceki* götoşlar kadar derine inebildiğimizi düşünüp o tüneli üstümüze kapatabilirler. O kuyu olmadan yüzeye ulaşabilecek kadar havam kaldığını sanmıyorum.”

“Evet...” Hap’in dalgın bir hali vardı. Paletlerini çıkarıp sallayarak içlerindeki taşıyı döktü ve teçhizatını kırık pencereden içeriye sızmakta olan birikintiden uzağa sürükledi. “Camı öyle kırmak iyi fikirdi,” dedi. “Kaybolduğunu gördüm ama içeriyi göremedim.”

“Sağ ol. Hem böyle soluklanmamız iyi oldu. O vaziyette yukarı çıkmak epey zorlardı. Burada gücümüzü toplayabiliriz.”

“Aynen. Hey, inişte diğer dalgıçları tespit edebildin mi?”

Palmer başını iki yana salladı. “Hayır, ya sen?”

“Yok be. Ama göze çarpacaklarını umuyordum.”

Palmer onu onayladı. Başka bir dalgıcı tahlis etmekten* daha değerli bir şey neredeyse hiç yoktu. Mesele sadece teçhizatları değildi ki onlar da epeyce para kazandırırıldı. Ödüllerinden veya arkalarında bıraktıkları vasiyetlerden alınan pay da cabasıydı. Her dalgıç bir mezar taşı olmak-sızın gömülmekten az ya da çok korkardı ve o yüzden kemik mükâfatı diye tabir edilen şey her dalgıcı ölümlerin bir yoldaşı kılardı.

“Gel şu kapıyı deneyelim,” dedi Hap, odanın karşı ucundaki çift kanatlı kapıyı işaret ederek.

Palmer razı oldu. Oraya önce o vardı ve ellerini düzgün ahşapta gezdirdi. “Of be, bunları buradan çıkarmayı çok isterdim.”

“Onları buradan çıkarabilirsen benden daha fıstık birini düzebilirsin.”

Palmer güldü. Kulpu kavradı ve metal tokmak döndü; fakat kapı sıkışmıştı. Birlikte ıkınarak asıldılar. Hap ayağını diğer kapı kanadına dayadı ve asıldıkları kanat nihayet serbest kaldığında ikisi birden arkalarındaki masaya ve sandalyelere yuvarlandı.

Hap soluk soluğa güldü. Kapı kanadı menteşelerinin üstünde gıcırdadı. Sızdıran bir musluğun pıtırıtısına benzer bir ses daha çıktı. Sanki koca bir kiriş büyük bir ağırlık altında yerine oturmaktaydı. Palmer tavanı yakından inceledi. Kumdelen yuttuğu bu yeni lokmaların etrafında karnı gurulduyormuşçasına kendini ayarlar gibiydi.

“Burada fazla kalmamalıyız,” dedi Palmer.

Hap onu uzun bir müddet süzdü. Palmer dostunun da kendisi kadar korktuğunu sezinledi. “Kalmayız,” diye onayladı Hap. “Önden sen git. Seninkinin şarjı biterse diye ben kendi dalış lambamı kapalı tutayım.”

Palmer kafa salladı. İyi fikirdi. Kapı aralığından geçerek koridora adım attı. Karşısına başka bir kapının bulunduğu

* Sahipsiz ve/veya hasarlı bir malı alıp değerlendirme eylemi. –çn

cam bir ara duvar çıktı. Cam panel örümcek ağına benzer çatlaklarla süslüydü: binanın kumlar altında yerine yerleşmesinin veya ezilmesinin bir etkisi. Ara duvarın öbür tarafında bir asansör lobisine benzer bir şey vardı. Palmer daha küçük binalardaki birkaç asansör boşluğuna girmiş, eğer bina kum doluysa onların yukarı-aşağı hareket etmenin iyi bir yolu olduklarını keşfetmişti. İçinde bulunduğu, kapılarla dolu koridor her iki yöne doğru uzanıp gidiyordu. Sağında bir tür resepsiyon alanını andıran yüksek bir masa duruyordu ama her şey o kadar güzel görünüyordu ki. Delikanlı yumruğuna öksürdü. Umudu buradaki havanın çok da...

Arkasındaki kapı çarparak kapandı. Kum heyelanının odayı doldurarak kapıyı sıkıştırdığını ve teçhizatını gömdüğünü düşünen Palmer panikle döndü. Fakat koridorda yalnızdı. Hap ortada yoktu.

Kapıyı denedi. Kulp dönse de kapı itilince açılmadı. Genç adam öbür tarafta kapıya bir şey dayanırken çıkan patırtıyı duydu.

“Hap? Neler oluyor?”

“Üzgünüm, Palmer. Seni almaya geleceğim.”

Palmer kapıyı tokatladı. “Taşak geçmeyi bırak, ahbap.”

“Geri geleceğim. Üzgünüm, ahbap.”

Palmer dostunun ciddi olduğunu fark etti. Kapıya omuz atınca yerinden azıcık oynadığını hissetti. Hap tokmağın altına bir sandalye sıkıştırmış olmalıydı. “Aç şu kahrolası kapıyı!” diye bağırdı.

“Dinle,” dedi Hap. Sesi uzaktan geliyordu. Odanın öteki tarafına geçtiği anlaşılıyordu. “Buraya gelirken havamı tükettim. Birimizin yukarı çıkıp diğerlerine ne bulduğunu söylemesi gerek. Daha başka tüpler alıp döneceğim. Yemin ederim. Ama benim çıkmam lazım.”

“Ben gideyim!” diye bağırdı Palmer. “O benim havam, ahbap. Yukarı ulaşabilirim!”

“Geri geleceğim!” diye seslendi Hap. Palmer supaplar açılırken ve bir regülatör denenirken çıkan hafif tıslamayı işitti. Onun supapları. Onun regülatörü.

“Orospu çocuğu!” diye bağırdı. Yan kanadı denese de yerinden oynatamadı. Gene ilk kanada omuz atmaya başladı. Kulpu tutup yapabildiği kadar sertçe asıldı, sonra da omzunu tahtaya çarptı. Sandalye az da olsa kıpırdamış gibi geldi. Tekrar tekrar vurdu. Kapı azıcık aralandı. Sonunda kolunu sokmasına yetecek kadar bir gedik belirdi. İçeriye uzanıp sandalyenin kenarını yokladı ve onu sabit tutarak kapıyı kolunun üstüne sıkıca kapattı. Sandalye tokmaktan ayrılıp yere devrildi. Kapıyı iterek içeri dalan Palmer dirseklerini kanatlara çarptı, o paha biçilmez ahşap duvarların arasında yalpaladı ve devrik sandalyeye takılıp tökezledi. Hap hâlâ yerde oturarak bir paleti ayağına geçirmekteydi.

Palmer uzun sandalye sırası boyunca koşarak masanın etrafından dolaşırken Hap ayağa fırladı. Vizörünü geniş gözlerinin üstüne indirirken yüzünü azimle buruşturmuştu. Paletlerle sarsakça koşarak kum yamacına doğru yalpaladı. Tokaları takılı olmadığı için o paletlerden biri sallanıyordu.

Palmer dostunun peşinden koşup ileriye sıçradı. Hap o anda kumlara balıklama daldı. Heyelan açılarak onu yuttu ama Palmer paletlerden birini yakaladı. Kum sert ve yılmazdı; yamaca çarpan Palmer’in nefesi kesildi. Ellerine ve Hap’in ayağından çıkardığı palete baktı. Dostu gitmişti. Ve Palmer’in havasını yanında götürmüştü.

8 • Korsanların Huyu

Hap bacaklarını çırparak binadan bir kum duvarına çıktı. Ortam öyle yoğundu ki. Yeterince hazırlanmamıştı ve şimdi lapanın* içinde yüzermiş gibi hissediyordu. Akışa odaklanarak nefes almaya çalışırken bir paletin eksik olduğunu fark etti. Kahretsin. Burada, kahrolası Danvar'ın tam üstünde geberip gidecekti.

Palmer'ın regülatöründen bir fırt çekti. Ağzında kum vardı. Onu tükürmeye vakit bulamamıştı. Of, Palmer'ın yüzündeki ifade neydi öyle. İyi de başka ne seçeneği vardı? Aşağıda kalıp Palmer'ın geri gelmesini mi bekleyecekti? Yok yahu. Hadi oradan.

Üzerindeki kumu gevşetti ve altındaki sert yığını bacaklarıyla itti. Kollarını oynatması neredeyse imkânsızdı. İşin büyük bölümünü kum akışına bırakarak daha en başta palet kullanıyorlar diye çaylaklara gülen daha yaşlı dalgıçları aklından geçirdi. Onlara göre bir dalgıcı hareket ettiren şey ayak çırpma değil düşünmektir. Hap onlara hiç inanmamıştı. Şimdiyse inanmaya çalıştı. Nefes almaya da. Solumak amma zordu. Sanki göğsüne bir turnike bağlıydı. Sanki kaburgaları birbirine kaynamıştı. Sanki bütün dünya üstünde oturuyordu.

Yukarı. Aşağıya bakma hatasına düştü. Yerçekiminin asılışını, o morların ve mavilerin emişini hissedebiliyordu. Çok aşağılardaki sert toprak artık kayboluyor, görünmez

* Islak kum.

hale geliyor, geriye yalnızca bir avuç bina kalıyordu. Bir süre sonra onlar da bire indi. Hap o andan itibaren vizörünü yukarıya çevirdi ve yanıp sönen aktarıcılara bakarak göstergenin tekrar uç yüz metrenin altına inmesini seyretti. İki yüz elli. Oh be, işte bir nefes. Tankları emerken bu sefer Palmer'ın güçlü cigerlerini hiç mi hiç kıskanmadı. Yükseldikçe kendisi ile dostu arasındaki mesafenin, o ezici derinliğin genişlediğini hissedebiliyordu ve içindeki karanlık bir parça geri dönmeyeceğini biliyordu. Danvar'ı bulmuştu. Kendisi. Orayı keşfe çıkmak, bütün o antikaları yukarı taşımak için başka bir götoşun canını tehlikeye atması gerekecekti. O demleyiciyi bile almamıştı. Fırsat bulamamıştı. Artık daha derin nefesler alarak, tankı sarıdan kırmızıya emerek mesafeyi yüz metrenin altına indirdi. Artık tankta ne kadar hava olduğu umurunda değildi. Oraya ulaşabilirdi. Başarabilirdi. Üzerindeki aktarıcılar göz kamaştıracak kadar parlaktı. Kuyu duvarlarının turuncu ve sarı parıltısı görebiliyordu. Hap direkt beyaz vericilere ve kuyunun yumuşak dibine doğru ayaklarını cıvrıttı. Harcadığı çabadan bacakları ağrıyor, kaburgaları sızlıyordu. Boğazında bir sevinç—

Hap!

Çene kemiklerinde hafif bir mırıltı duydu. Palmer. Muhtemelen vizörünü takıp kafasını kuma gömmüştü ve nefesini tutarak arkasından bağıırıyordu. Hap cevap vermedi, bir insanın sesli düşünerek kendi kendine konuşurken genzinden gelen o fısıltıyı yükseltmedi. Düşüncelerini içine attı.

Hap, seni gidi yavaşak, buraya dön! Hap—!

Hap sözlerin geri kalanını duymadı. Kafası kuyu tabanından dışarı fırladı. Kendini sarsakça yukarı çekerek bacaklarını tulumunun titreşimleriyle yumuşayan kumdan çıkardı ve öksürüp tıksırarak bir kez daha boşlukta tortop oldu.

Regulatorü ağızından tükürdü. Tanklar boştu. Vizörünü alnına kaldırıp zifiri karanlıkta birkaç derin nefes aldı. Sağ kaldığı için neşeyle uluma dürtüsüne direndi. O metal kapakta bekleyen diğerleri onu duyabilirlerdi. Soğukkanlı davran. Bunu daha önce de yapmışsın gibi. O artık kahrolası bir kahramandı. Bir efsane. Ömrünün geri kalanı boyunca hiçbir dalgıç meyhanesinde içkisine para ödeme-yecekti. Kendini ihtiyarlığında, kırklı yaşlarında, saç baş ağarmış halde kucagında iki kızla beraber Bal Çukuru'nda otururken ve insanlara Danvar'ı keşfettiği günü anlatırken hayal etti. Palmer o öyküde kahramanca bir rol oynayacaktı. Hap buna özen gösterecekti. Barmenden herkese içki ısmarlatarak Palmer'ın şerefine kadeh kaldıracaktı. Ve kızlar...

Dalış lambasını açıp tulumunu kapattıktan sonra yukarıdan sarkıtılmış halatlardan birini el yordamıyla buldu, kollarının altına sıkıca bağladı ve üç kez sertçe asıldı. Ah, kızlar. Halat gerilirken aklı kızlardaydı. Hiç de ucuz olmayan aktarıcılarını hatırlamakta neredeyse çok geç kaldı ve elini kendisinininkine uzattı. Halat sonuna gelip onu kaldırmaya başladı. Adamlara beklemelerini bağırarak Hap en az yirmi metelik eden Palmer'ın vericisine doğru atıldı. Yukarı çekilmeye başladığı sırada parmaklarını ona sardı ve küçük aygıtı avucuna aldı. Kuyudan yukarıya çekilirken fazla sallanmamak için tek paletini duvarda tuttu ve iki aktarıcısını tulumunun karın cebine koydu. Vay be. Başarmıştı.

Hap göğese doğru çekildikçe yukarıdaki ışık diski giderek büyüdü. Güneşin tam tepede parladığını görebiliyordu. Demek ki vakit şimdiden öğleyi bulmuştu. Vay canına. Aşağıda cidden o kadar kalmışlar mıydı? Üzerindeki biri halatı idare eden adamlara emirler bağırıyordu. Hap kendisini kesik kesik asılışlarla yukarı kaldıran adamların ıkınmalarını duydu. Ağza ulaştığında metal platformun sıcak kenarını kavrayıp

onlara yardımcı oldu ve bacaklarını cırparak bitkin kollarla kendisini yukarı çekerken yakıcı ısıyı eldivenlerinden bile hissetti.

Korsanlardan ikisi onu dalış tulumu ile tankından tutup dışarı aldılar.

“Dostun nerede?” diye sordu biri, ağızdan aşağıya göz atarak.

“Başaramadı,” dedi Hap. Derin soluklar almaya çalıştı. Palmer’ın teçhizatını kontrol etmiş yaşlı adam kısa bir süreliğine onun yüzüne baktı, sonra jeneratörün duyulabildiği ve bir kum sütununun göğü doldurmakta olduğu yüksek kumula doğru kollarını salladı. Fakat Brock yaşlı adamın kollarını iterek indirdi ve sert bir ifadeyle aynı tarafa bakarak bir emir verdi. Az sonra tüm gözler Hap’e çevrildi. Dalış ustasıysa Palmer’ın ortaya çıkmasını umarcasına derin kuyuyu inceledi.

“Ne kadar derine indin?” diye sordu Moguhn, kara gözlerinde bir ışıltıyla. “Neler gördün?”

Hap heyecan ve adrenalinden hâlâ tıknafes olduğunu fark etti. “Danvar,” dedi soluk soluğa, utkuyla sıratarak. “Hiç kimsenin görmediği kadar büyük kumdelenler.” Gözleri parlayan Brock’a baktı. “Her tarafta yüzlerce metre yükseklikte kumdelenler. Yirmi-otuz Springston’ı bir araya getirsen o kadar etmez. Her yanda antikalar–”

“İki tank için çok uzun bir süre aşağıda kaldın,” dedi dalış ustası. “Sizden neredeyse umudu kesmiştik.”

“En yüksek kumdelenlerin birinde bir hava boşluğu bulduk ve biraz etrafa bakındık.” Hap bunu sıradan bir şeymiş gibi söylemeye gayret etti. “Paranızın hakkını vermek istedik.” Brock’a gülümsedi. Tüm bunlar hikâyelere konu olacak, yıllar geçtikçe abartıldıkça abartılacaktı.

“Gördüklerini kaydettin mi?” diye derin ve gırtlaksı aksanıyla sordu Brock. “Bölgenin bir haritasını çıkardın mı? Kesin koordinatlarını? Her şeyin hatasız olması lazım.”

“Hepsi de vizörümde kayıtlı.” Hap başının yukarısına kalkık bandı gösterdi.

“Şuna bir bakalım,” diyen Brock elini uzattı. Diğer adamlardan ikisi Hap’in arkasında duruyor, o büyük metal kapağı açık tutuyordu. Hap önce parayı görmek istediğini söyleyecekken vizörü çekilerek başından çıkarıldı ve Brock’a uzatıldı. Buyruğun kendisine yöneltilmediğini anlaması Hap’in birkaç saniyesini aldı.

“Sağ ol,” dedi Brock. Hap’e gülümsedi. “Eh, sır saklaya bileceğine güveniyorum.”

Hap cevap verecek, ona elbette ki tutabileceğini söyleyecekti. Fakat o sözlerin de kendisine yöneltilmediğini çabucak fark etti. Bu idrakın hemen ardından Moughn onu göğsünden itti ve Hap geriye devrildiğini hissetti. Kollarını pervane gibi döndürerek havayı hareketlendirdi, ciğerlerinden bir homurtu ve çaresizce bir ciyaklama kaçtı, topukları tehlikeli bir şekilde ileri geri sallandı. Sonra da karanlığa yuvarlandı.

O derin kuyunun sert duvarına çarptı ve döne döne aşağıya düştü. Hava ıslık çalarak kulaklarının yanından geçerken midesi ağzına geldi ve çığlıkları boğazına dizildi. Düşüşü süratliydi. Eli sallanan bir halata değdi ve panikle savrulan kollarından biri bir bükümeye takıldı. Halat bileğine sıkıca dolandı ve ağırlığını yakalamasıyla şiddetli bir sızı, ardından bir yanma başladı. Genç adam hızla kayarken halat ıslık çalarak derisini soydu, etini yardı ve kemiğe kadar battı. Boşlukta taklalar atan Hap sonunda bir acı patlamasıyla yere çakıldı.

Zemine sırasıyla bacakları, sırtı, tanklar ve kafası çarptı. Bunlar o kadar hızlı gerçekleşti ki neredeyse aynı anda olup bitti. Vücudunu hissedemiyordu. *Vücudunu hissedemiyordu*. Halattan sarkan kolu havada asılı duruyordu. Dalış lambası sayesinde derinlere gömülü ipin kemiği sıkıştığını, dirseğinden aşağı kanlar aktığını görebiliyordu.

Hap kıpırdamayı denedi ama beceremedi. Başını çevirdiğinde çizmesini omzunun yakınında gördü. Çizmesi omzunun yakınındaydı. Uyuşan ve içi kalkan delikanlı ayacağının hâlâ çizmenin içinde olduğunu anladı.

Ha siktir, ha siktir. Vücudu mahvolmuştu. Bilinci hâlâ açıktı; başına gelenleri görebiliyordu ve bunun asla atlata-mayacağı bir durum olduğunu biliyordu. Anormal bir et yığınıydı ama hâlâ canlıydı.

Çok yukarılarda gölgeler küçük ışık diskinin üzerine eğildi. Hap onlara haykırmayı, yardım istemeyi, ömürlerinin geri kalanı boyunca başlarını kurtaramayacakları bir lanet okumayı denedi ama ağzından sadece bir inilti, bir hırıltı çıkabildi. Gölgelerden biri kıpırdadı. Bir kol oynadı ve Hap'in zihninin gitgide uzaklaşan bir parçası kendisine el sallandığını zannetti. Fakat adamlar o koca kraterin yukarısında kuyunun duvarlarını sabit tutan her kimse ona el sallıyorlardı; çünkü güç kesildi, bir bağlantı koptu ve duvarlar birdenbire yıkıldı. Hap'in sessiz bir ıstırapla açık duran ağzı kumla doldu. Ve dünya tüm ağırlığıyla kırık göğsüne çöktü.

2. BÖLÜM

Bir Ziyaretçi

9 • Yaşamın Kısacık Tıslaması

“İçeriye kum kaçıırıyorsun,” diye uyardı Conner, Rob işemekten geri döndüğünde.

Kendini yere kıçüstü bırakan kardeşi ayaklarını içeri çekmeden önce çizmelerini birbirine vurmaya akıl etti, sonra da branda ağzıyla cebelleşti. “Girişi batıya çevirseydik rüzgâr içeri esmezdi,” diye yakındı Rob.

“Hep böyle yaparız. Girip çıkarken oyalanma yeter.”

Rob surat asarken Conner da feneri hazırladı. Dışarıdaki dünya sönmeye yüz tutmuş ateşle kızıla çaldı. Rüzgâr çadırı salladı ve kum brandayı hışırdattı. “Çişe gittin mi?” diye sordu Conner.

“Evet.”

“Tekrar gitmen gerekecek mi?”

“Sabaha kadar hayır.”

“Güzel. Öyleyse başlayalım.”

Rob çadırın öteki tarafına geçti. Conner fitili düzeltti. Yağla ıslanıp ıslanmadığını hissetmek için tepesini sıktı, çakmaktaşını tutup horozu onun üzerine getirdi ve yakıt tutuşuncaya dek ikisini birbirine sürttü. Dalış lambasını kapatmasıyla çadırı yanan bir alevin daha ilkel ve düzensiz aydınlığı doldurdu. Bu, çocukluğun ve nostaljinin ışığıydı. Kısa ömürlü bir ışık.

Her iki oğlan da yanan aleve bir müddet bakarak daha basit zamanlara, ışık ihtiyacının şarj edilebilir bir bataryayla değil de bir diğer donyağı kavanozuyla giderildiği aile günlerine geri döndü.

“Bu babamızın feneriydi,” dedi Conner. “Evimize giden yolu bulabilelim diye yola çıktığı gece onu bize bıraktı.”

Conner yıllık ayine hep böyle başlardı. Bu cümleleri ondan önce abisi Palmer, ondan da önce en büyük ablaları Vic söylemişti.

Conner başını fenerden kaldırarak büyüü bozdu ve ansızın Rob’un aynı sözcükleri söylemek için asla bir sebebi olmayacağını fark etti. Onu dinleyen, söylediklerini umursayan biri çıkmayacaktı. Rob *Artık şu işi halledelim* dercesine ufacak yumruğuna öksürdü.

“Babam bizi... bundan on iki yıl önce bırakıp gitti. Sebebini asla bilemeyeceğiz. Geriye kalan tek şey onunla ilgili anılarımız. Biz de saygımızı onlara sunacağız. Bu çadır... babamızın çadırı... onu gördüğümüz son yerdi. Sabahleyin uyandığımızda daha tenhaydı. Sen annemizin rahminde uyuyordun. Palmer kendisini bütün gece tekmelediğimi ve battaniyeleri çaldığımı söylerdi. Vic babamız gitmeye hazırlanırken uyandığını, çadırın ağzını açtığı zaman onu ay ışığında gördüğünü ve yüzünün her şeyi anlattığını söylemişti. Sabahleyin gerçeği hepimiz anladık. Ben altı yaşındaydım. Palmer senin şimdi olduğundan biraz daha büyüktü. Annemiz genç ve güzeldi. Ve o sabah çadırı toplamak babamız olmadan yaptığımız ilk şeydi.”

Conner matarayı aldı. Elleri titriyordu. İnançları da. Usulüne göre tayınlayarak kaptan kapağa su döktü. Kapağı karşısındaki kardeşine uzattı ve Rob suyu bir dikişte içti. Conner bir kapak da kendine koydu. “Birlikte olduğumuz son gece babamız matarasını paylaşıp bize öyküler anlattı. Annemize o gece iki kapak verildi. Biri senin içindi.” Suyu ağzına döküp yuttu. Bir tane daha koydu.

“Babamız Palmer ile Vic’i buraya ilk defa getirdiğinde ben henüz doğmamıştım. O ve annemiz kendi anne babalarından, geçmişlerinden, hatırlamanın gereğinden bah-

settiler. Babamız bizi terk ettikten sonra unutmamak için yılda bir kez geri gelmeye ant içtik.”

Conner kardeşini normalde Palmer’ın oturacağı yere göz atarken yakaladı. Vic gibi o da gitmişti. Vaatler buraya kadardı. Conner bir parmağını kapağa daldırdı ve planlarından, büyüyüp babasına benzemekten utanarak suyu ateşin üzerinde tuttu. “Bu yaşamın tıslaması,” dedi. Suyun dökülmesiyle alev titreşip kısıldı, sonra tekrar harlandı. “Canlarımız çöl toprağındaki ter gibi. Tırtıklı sırtı aşarak göğe çıkarız ve yağmurların yağıp sellerin bastığı semaya düşeriz.”

Kapağı uzattığı Rob ayini ve ona eşlik eden eski deyiş i tekrarladı. İkisi de yılın bir günü dindarlaş ırdı. Kapaktaki suyu bitirecek bir papaz olmadığından Conner kardeşine onu içmesini söyledi. Rob içti. Kapak mataraya geri döndü.

Rob alevi uzun bir müddet süzdü. Titrek ışıkt a gözleri parlıyordu. Sonunda başını kaldırıp Conner’a baktı. “Bana babamızdan bahset,” dedi.

Conner o anda eski halini görür oldu. Yine küçüktü ve abisi ona toprak bozulmadan ve duvar çökmeden, Low-Pub bağımsızlığını kazanmadan evvel babalarının Springston Lordu olduğu, sokaklarda gezerek el sıkıştığı, sırt sıvazladığı ve saçları dökülürken gizliden gizliye ağladığı zamanların öykülerini anlatıyordu. Lordluk makamının ve halkının çektiğı cefanın babalarını gidip de geri gelmeyen diğer herkesle beraber Sahipsiz Bölge’ye sürmediğı zamanların öykülerini.

Miras kalmış fenerin alevinin öbür tarafında gözleri parlayan daha küçük bir Conner oturuyor, Vic her ikisine de babalarının daha bile genç olduğu zamanlardan söz ediyordu. Babaları o günlerde yol açtıkları hastalıktan dolayı hava tanklarını geri çeviren genç, pervasız ve gözüpek bir kum dalgıcıydı. Bir seferde on dakikalığına dalabilir ve akıl almaz derinliklerden harikalar getirebilirdi. Low-Pub’ın su

pompasını kurtarmış ve ileride batı bahçeleri olacak tepeleri keşfetmişti.

Fakat Conner farklı bir adam hatırlıyordu. Babalarıyla ilgili son anısı rüzgâra ve güneşe maruz kalmış bir tahta parçasını andıran kırçıl, yıpranmış bir adamdı. Babasının o gece çadırda hepsini teker teker alınlarından öptüğünü, onları sevdiğini ve güvende kalmalarını fısıldadığını hatırlıyordu. Koca duvardan ayrılmak zorunda kaldıkları, rüzgârla beraber batıya doğru yavaş yavaş sürüklenerek Springston'ın önce en iyi, ardından en kötü kısımlarından geçtiklerini ve sonunda Shantytown'a vardıklarını hatırlıyordu. Aile çadırını bir daha asla kullanmayacaklarını düşündüklerini hatırlıyordu.

Lakin kullanmışlardı. O zamandan beri ailenin her yıl küçülmesine ve verilen sözlerine tutulmamasına rağmen. İlk yıl anneleri onlarla beraber gelip çadırı nasıl kuracaklarını çözmelerine yardım etmişti. Zaten bir daha da gelmemişti. O gece onlara babalarının çocukluğundan bahsederek onlara duydukları en eski öyküleri, başının nasıl da dertten hiç kurtulmadığını, keçileri güdüp yılanları ehlileştirdiğini ve sarförleri direklerinden başlayarak kumullara gömdüğünü anlatmıştı.

Conner o yıl güneş doğmadan önce erkenden uyanığında annesini yerinde bulamamış ve onun da babaları gibi çekip gittiğini sanmıştı. Fakat dışarıda, çadırın ilerisinde ayaklarını Boğa'nın yarığından aşağı sallandırmış olan kadın yıldızların ışığı altında ağlayarak sallanıyor, bebek Rob'u göğsüne bastırıp doğudan gelen davul sesleriyle uyumlu bir şekilde inliyordu.

Conner tüm bunları hatırlasa da öykülerini anlatırken hiçbirine değinmedi. "Babamız hakkında işte bunları anımsıyorum," dedi ve anıların anılarını fısıldadı. Sadece en güzellerini seçti çünkü o gecenin ardından bir tek küçük kardeşinin hafızasında yaşayacaklardı.

10 • Sümsükayak

Canavar, branda bezinin altında ciyaklayarak kafasını savurdu. Yırtık pırtık kumaşın boğuklaştırdığı feci bir cırlamayla çelik gagasını kumun derinlerine gömdü. Taşıdığı azıcık nektar uğruna kurumuş bir çöl çiçeğini yoklayan susuzluktan gözü dönmüş bir sinekkuşu gibi bunu tekrar tekrar yaptı.

Conner bu deverenleri seyrederken kovaları kumla doldu. Rüzgâr koruyucu örtünün gevşek bir köşesini kaldırıncı alttaki güçlü su pompasını görür gibi oldu. Paslı perçinlere sahip metal kaplı ağır kafa yükselip alçalıyor, yağ kaplı piston toprağa girip çıktıkça ceplere dolan metelikler misali borulardan su akıyordu.

“Ne bekliyorsun, çocuk? Alacağını aldın. Yürüsene!”

Conner bakışlarını küreğine yaslanarak dudakları arasındaki uzun kürdanı ağzının bir köşesinden diğerine kaydıran Ustabaşı Bligh’a çevirdi. Sesini çıkarmaması ve mecburi bir yük daha alması gerektiğinin farkındaydı. Hem zaten bugünkü kırkinci seferiydi bu. Okul sonrası ödevini tamamlaması için yeterliydi ve büyük ihtimalle ömrü boyunca taşıyacağı son kovaydı.

“Peki efendim,” dedi yüksek sesle ve Ustabaşı Bligh ona dişlerinin arasındaki gedikleri gösterdi. Conner eğilerek kovalarını aldı. Akışkan ve oynak koniler halinde yığılmış incecik kumun kıymetli taneleri kenarlardan taşarak dökülmekteydi. İki kovanın uçlardaki çentiklerde sallandığı yük sırıgını omuzları üstünde dengeleyen oğlan sızlayan

bacaklarını düzeltmeye zorladı, tahliye tüneline doğru döndü ve uzun yokuşu yalpalayarak çıkmaya başladı. Bir daha geri gelmeyecek olsa bile onu çekip gitmeye can attıran şey işte bunun gibi yeni iş ödevleriydi. Böyle programlar yüzünden asi bombalar Springston'ın üzerinde patlayıp da birileri oylamayla makamından itile kakıla atıldığı zaman lordlar için o kadar üzülmezdi.

Üzerinde –Shantytown'ın yegâne su pompasını çevreleyen hafif eğimli kum çukurunun daha yukarısında– yarınki işin rüzgâra kapılarak kenardan uçtuğunu ve aşağıya süzüldüğünü görebiliyordu. Kovalarıyla taşıdıkları bir dakikada geri geliyor, zerreler birer misket gibi üst üste yuvarlanarak bir yudum su için aşağıya koşan susamış haydutlar misali pompaya hücum ediyordu.

Conner rampayı tırmanırken diğer pek çok sümsüka-yaklarla karşılaştı. Yük sırtlarının uçlarında boş kovaların sallandığı çocukların hepsi de Conner gibi terli kirle kaplıydı. Aynı sınıfta okuyan Gloralai adlı bir kız kovalarıyla beraber yanından geçerken gülümsedi. Conner da ona gülümseyerek başıyla selam verdi. Fakat kızın Ryder'ın söylediği bir şeye güldüğünü çok geç fark etti. Arkadan gelen yaşça büyük oğlan yük sırtı ile kovalarını geniş omuzlarından birinde dengelemişti. Gülerek kıza kur yapmasına ve kubbede bir gün geçiriyorlarmış gibi davranmasına karşın yanından geçerken Conner'ın kovalarına çarparak birinden bir avuç kum dökmeye vakit ayırdı. Dengesi bozulan sırtık düşecekmişçesine sallandı.

Conner sırtığı kaydırarak düşmesini önledi. Kovalasındaki kıymetli kumun geldiği yere akmasını seyretti. Dökülen miktar muhtemelen onu kotasını doldurmaktan alıkoymaya yetmezdi. Ryder'a siktirip gitmesini söylemeye de değmezdi. Günlerden cumaydı ve yarın kampa çıkacaktı. Bu saçmalıklardan hiçbirinin önemi yoktu.

Kaygan kum yamacında zikzaklar çizerek yükselen tah-

ta kalas dizisindeki tırmanışını sürdürdü. Düşük sınıflardan bir çift genç asılmacı kalasların iki yanında kumlara bata çıka gidip geliyor, gömülmesinler diye üzerlerinde kimse yokken iplerinden çekerek onları kumdan çıkarıyordu. Okul sonrası program sabahları ve geceleri iki vardiya halinde tam zamanlı çalışan asılmacılara ve süm-sükayaklara bir mola fırsatı sunma amaçlıydı. Rüzgâr ve kum asla izin yapmazdı; o yüzden aynı şey insanlar için de geçerliydi. Hepsi de o çukurda ter döker, kuyunun kuma gömülmesini engellemek için uğraşır dururdu; hem de yamacın aşağısındaki ve yukarısındaki herkes bunun er geç olacağını bilmesine rağmen.

Ama bugün değil, derlerdi kendi kendilerine, kumlarını taşıyıp kalaslarını sallarlarken. *Bugün değil*, derlerdi. Ve örtünün altındaki pompa kafa sallayarak onları onaylardı.

Conner çanağın ağzını delerek diğer tarafa çıkan tahliye tüneline yaklaştı. Bu on yıl öncesinden kalma bir kamu imar projesi ve kumun bir gün galip geleceğinin, ancak bir yere kadar kazabileceklerinin, çıkış yolunun fazla sarp olduğunun görsel bir itirafıydı. Conner'ın akranlarından bazıları bir diğer yük almaya gelirken tünelin içinde kahkahalar yankılandı. Çoğu aheste aheste çalışır, günbatımına dek ayak sürürdü. Conner ise dişini sıkıp işini bir an önce bitirmeyi yeğlerdi.

Tünelin serin gölgesine girdi ve hiç konuşmaksızın arkadaşlarının yanından geçti. Öyle yaparken de ağzındaki pütürleri çiğnedi. Ağzına kaçan kum küçükken canını sıkar, onları dilinden kazımaya vakit harcayıp tükürürken kıymetli vücut sıvılarını ziyan ederdi. Fakat sonunda zerrelere dişlerinin arasında öğütüp yutmayı öğrenmişti. O kum ki kasabasını gömmeye çalışır, makineler bozuluncaya kadar pistonların ve dişlilerin arasına kaçmak isterdi. Yeteri kadarını çukurdan çıkarıp da ertesi gün batıya savrulacağı kumullara götürürse o günkü su istihkakını hak

cederdi. Taşydıkları batıya savrulurken doğudan uçan yeni kumlar onların yerini alırdı. Her zerreye karşı bir zerre. Âdil bir takas.

Conner tünelden çıkıp tartma istasyonuna girdi ve yük sırtığı kantarın kancasına takılınca dek dizlerini kırdı. Kantarcı ağırlıkları uzun bir çubuk boyunca kaydırđı. “Sırtığı kaldırma,” diye buyurdu.

“Kaldırmıyorum,” diye itiraz eden Conner ellerini gösterdi.

Kantarcı kaşlarını çatarak defterine not düştü. “Kotanı doldurdun.” Hayal kırıklığına uğramış gibi bir hali vardı. Conner mutluluktan neredeyse yıgılıp kalacaktı. O günkü işini bitirdiğine sevinerek sırtığı tekrar kaldırdı ve Su Pompası Sırtı adıyla bilinen sarp yükseltinin kenarına doğru yürüdü. Orada yeni bir kumul inşa ediyorlardı. İnsan elinden çıkma kumul rüzgârın esiş yönüne göre pompanın aşagısında duruyor, pompa da Springston’daki Shantytown’ın kuytusunda yükseliyordu. Conner çepere ulaştı, kumunu boşalttı ve harcadığı emeğin tutamlar halinde kumulların ötesindeki uzak dağlara doğru havada spiraller çizerek uzaklaşmasını izledi. *Git*, diye kumu teşvik etti. *Git ve bir daha geri gelme*.

Son yükünün rüzgârda savrulmasını seyrederken kum ile insanın ne gibi ortak yönleri olduğunu düşündü. İkisi de ufku aşarak ilelebet gözden kayboluyordu. Kum batı, insansa doğu yönünde. İkincisi özellikle son yıllarda bunu gitgide daha fazla yapıyordu. Koca koca aileler. Conner sırtın üstünden onları bütün eşyalarını yüklenmiş halde Sahipsiz Bölge’ye doğru bombalardan ve şiddetten, komşular arasındaki savaşıardan, belirsizlikten kaçarlarken görmüştü. İnsanları oradan kaçırان şey belirsizlikti. Conner artık bunun farkındaydı. Eskiden uzakları büyük bir bilinmeyen olarak görürdü ama kumullar arasındaki hayatın değişken çileleri daha betardi. Kesin bir şey varsa o da

başka bir yerin *farklı* olduğuydu. Bu bir gerçektir. Hem de cezbedici bir gerçek. Springston'ın onları doğurduğu hızla insanları doğuya çekti.

Kuvvetli bir esinti saçlarını uçuşturup kerini çekiştir-di. Conner bakışlarını manzaradan ayırdığında Gloralai'nin kendi eğrilmiş yük sırığıyla yokuş çıktığını gördü. Ona kovaları boşaltmasında yardım etti.

“Sağ ol,” diyen kız alnını sildi. “Bugünlük işin bitti mi?”
Delikanlı kafa salladı. “Ya senin?”

Gloralai güldü. Saçları terli tutamlar halinde çilli yüzüne düşmüştü. Atkuyruğundan geriye kalanı çözdü, başı-boş telleri yüzünden çekerek topladı ve tekrar bağlamaya başladı. “Galiba iki sefer daha yapmam gerekecek. Ne kadar döneceğime göre değişir. Sen nasıl bu kadar hızlı taşıyorsun bilmiyorum.”

“Burada olmak istemiyorum da ondan.” Conner *burada* sözünün kastettiği kadar genel anlaşılmamasını umdu. Mesela sadece okul veya pompa çukuru değildi. Shantytown'ın tamamıydı. Sırığını aldı ve kovalardan birini kayıp düşmesin diye çentiğinde düzeltti. “Gel. Her birimiz bir sefer yapalım ki senin de bugünlük işin bitsin.”

Gülümseyen Gloralai saçlarını düğümlemeyi bitirdi. On yedisindeki kız Conner'dan bir yaş küçüktü, bronz tenliy-di ve burnundaki koyu çilleriyle pek güzeldi. Conner'ın bunu kendine bile itiraf edesi yoktu ama bir parçası o anda pompadan ayrılmak istemiyordu. Hem zorunlu olmadığında, seçme imkânı bulunduğunda bir sefer daha yük taşımak işkence gibi gelmiyordu.

Gloralai'nin omzu üzerinden Ryder'in ağır adımlarla yamacı tırmandığını gördü. Delikanlı iki sınıf arkadaşı arasında ne geçtiğini anlamış gibiydi. Yük sırığını yan döndürmesiyle ağır kovalar tehlikeli bir şekilde savruldu ve Conner'ın yana kaçması gerekti. Gevşek kumlardan aşağı sekerken neredeyse ayağı kayıp düşecekti.

“Dikkatli ol,” dedi Gloralai.

“Bas git,” dedi Ryder ona.

Gloralai acce ederek Conner’a yetişti ve ikisi birlikte boş kovalarıyla beraber aşağı indi. Shantytown’ın karman çorman çatılarının karşısında bir çekik ritmik bir nağmeyle cınlıyor, bir martı avazı çıktığı kadar bağırıyordu. Gloralai’in peşi sıra tünele girerken Conner tüm bunları, yuvasının görüntülerini ve seslerini hafızasına kazımaya çalıştı.

“Ciddiymişsin,” dedi kız, onu süzerek. “Buradan çıkıp gitmeye heveslisin sanıyordum.”

“Hey, herhalde sen de gitmeye can atıyorsundur. Belki senin için bir sefer yük taşırsam bana Dalgıçlar Meyhanesi’nde bir bira ısmarlarsın.”

“Öyle mi dersin?” dedi kız, gülümseyerek.

Conner omuz silkti. Çarpılmış kalas zikzağının dibinde gıcırtilı canavar mahzun kafasını sallayarak yerden su çıkarıyor, Conner ile Gloralai kovalarını doldurmak için sırada beklerlerken bir inip bir kalkıyordu. Kumlar içeri dolup dışarı taşarken Conner pompanın yakınından bir dalgıcın çıktığını ve aletlerini bir asistana verdiğini gördü. Adam herhalde aşağıda bir konektör çubuğunu veya boru hattının bir parçasını onarıyordu. Conner’ın da yaşaması gereken hayat buydu. Dalgıcılık okuluna girebilseydi işler daha farklı yürürdü. Bir sümsükayak değil bir dalgıç olurdu. Tıpkı abisi ve ablası gibi orada bir yerde talancılık eder ve şehirlerin inşasında kullanılmış ganimetleri bulurdu. Belki o zaman yıpranmaz, rüzgâra daha az çıkar, çekip gitmeyi düşünmezdi.

“Kaldır kıcını!” diye çattı ustabaşı ve Conner kovalarının dolduğunu gördü. Kendininkileri çoktan omuzlamış olan Gloralai kalasları ağır aksak tırmanıyordu. Delikanlıya acele etmesini veya her iki birayı da kendisinin içeceğini seslendi.

11 • Bir Randevu?

Conner ile Gloralai kovalarını boşaltıp kasabaya döndüler. Sırtın zirvesinden Shantytown varoşlarına hâkim bir manzara-
raya sahiptiler. Conner kardeşiyle paylaştığı ufak kulübenin
oluklu metal damını görebiliyordu. Kulübelerinin arkasında-
ki kumul sokuldukça sokulmuş, yapının arka kısmı çoktan
gömülmüştü. Bir ayın daha ardından kum çatıdan taşacak
ve ön kapının etrafına yığılacaktı. Bir süre kazarak yolları-
nı açabilirlerdi ama sonra vazgeçip taşınmalarının zamanı
gelirdi. Tabii Rob yalnız başına kalmazsa. Eğer kalırsa epey
ümit vadettiği için dalış okulu onu alırdı. Veya Graham onu
çırağı yapardı. Veya Palmer eve döner ve Hap denen o gö-
toşla takılmaktan vazgeçerdi. Kısacası bir şeylerin değişmesi
gerekirdi.

Evinin, çatı serpintisinin ve kısmen gömülü dükkânların
ötesinde kumdelen sıralarıyla Springston rüzgârda dimdik
yükseliyordu. Conner bulunduğu yerden kumdelenlerin
ilerisindeki koca duvarın dış hatlarını belli belirsiz seçebili-
yordu. Gloralai ile beraber sırttan kumulların arkasına iner-
lerken duvar gözden kayboldu. Az sonra manzaradan geriye
bir tek en yüksek binaların tepeleri, o biçimsiz ve tutarsız
küp yığınları, yani herhangi bir plan veya koordinasyon gö-
zetilmeksizin üst üste inşa edilmiş küçücük kulübeler, evler
ve dükkânlar kaldı. Damlardan tutam tutam kum akıyor,
rüzgâr saçaklarda uğulduyordu. Sonunda şehrin son kısmı
da silindi ve yalnızca çöplüğün konumu belirlenebilir oldu.

Karga sürüleri siyah kanatlarını çırpmadan havada haşmetle asılı duruyor, Sahipsiz Bölge'den gelerek beraberinde tanrıların gök gürültülerini ve yaşamlarının laneti denebilecek kumu getiren o güçlü esintide uçuyordu.

Rüzgârın ve üstüne bastığı kumlardan çıkan hışırtının ötesini dinlediğinde Conner uzaklarda çalan davulları belli belirsiz duyabiliyordu. İnsanın göğsünü gitgide dolduran bu gümbürtüler sevdiklerinin paramparça oluşunun dehşetini hafızanda canlandıran asi bombaların yankılarıydı. Hiç kesilmeyen bir ses, rüyalarına giren ve uyanık geçirdiğin saatleri zehir eden bir gürültü, daha fazla katlanamayınca dek seni azar azar delirten bir işkenceydi. Sonunda dağlara kaçar ve bir daha geri gelmezdin. Veya eziyetin kaynağını bulmak, ona durmasını yalvarmak için Sahipsiz Bölge'ye yollanırdın. İnsanlar bu yüzden ailelerini de yanlarına alıp başka yerlere giderlerdi. Veya onları eğreti bir çadırda terk ederlerdi.

“Hiç buradan çekip gitmeyi hayal ediyor musun?” diye sordu Conner.

Gloralai kafa salladı. “Sürekli.” Boynuna sarılı keri silerek pütürü* boşalttı. “Low-Pub’ın oradaki barda bana bir iş bulabileceğini söyleyen bir abim var. Kendisi aynı yerde fedailik yapıyor. Ama on sekiz yaşına kadar beklemeliyim.”

“Hangi bar?” Conner ne tür işlerin yaş zorunluluğu olduğunu bilirdi. Gloralai’yı kendi annesinin yaptığı işi yaparken hayal etmeyi deneyince içini bir öfke kapladı.

“Şanslı Luke. Bir dalgıç barı.”

“Ah, evet.” Conner parmaklarını saçlarından geçirerek keçeyi** silkeledi.

“Orayı biliyor musun?”

“Adını duymuştum. Ablam eskiden orada çalışırdı. Bar-

* Giysilerde veya ağızlarda toplanan kum.

** Saçlara takılan kum.

maid olarak. O zamanlar barmenlik yapmak için on sekizine basman gerekmezdi.”

“Şimdi de gerekmiyor.” Gloralai onu bir kumulun sağına yönlendirip bir patıkaya soktu. Teneke levhaları kızak gibi kullanan bir grup çocuk çılgınlık ve kahkahalar atarak yanlarından geçti. “Yukarıdaki genelevde çalışmak için on sekiz yaşında olman gerekiyor.”

Conner ağzındaki kumu yuttu. Dibinde azıcık su kaldığını bilmesine rağmen matarasına davrandı.

“Şaka yapıyorum,” dedi kız gülerek. “Babam büyüünceye kadar onlarla yaşamam ve kurallarına uymam gerektiğini söylüyor. Her zamanki aile saçmalıkları işte.”

“Evet, her zamanki,” dedi Conner. Fakat düşündüğü asıl şey kuralları başka birinin koymasının ne kadar harika olacağıydı. Kendisi ile küçük kardeşinin birbirlerinden başka kimseleri yoktu. Palmer ile Vic diğer iki kardeşlerini kendi başlarına bırakıp dalgıçlıkla servet yapmaya gitmişlerdi. Babaları ortadan kaybolduğunda bir zamanlar hiçbir şeyleri eksik olmayan ailesini yoksul bırakmıştı. Hele anneleri... Conner onun hakkında ne dese bilmiyor, bazen bir annelerinin olmamasını diliyordu.

Bütün bunları aklından çıkardı. Tıpkı yarınki kamp gezisini de aklından çıkarıp karanlık bir köşeye kaldırdığı gibi. Gloralai yanındayken elinden geldiği kadar ânı yaşamaya çalıştı. Birlikte alçak bir kumula kısmen gömülü bir kulübe sırasına yöneldiler. Binaların birinin çatısında bir jeneratör patırtılar ve dumanlar çıkarıyordu. İçeride bir ışık yanıyor, kum kaplı damdan batı doruklarının tırtıklı şeklinin yukarıdan aydınlatıldığı neon bir Coors tabelası sarkıyordu. Conner ablasının kumda bulup kurtardığı bir şey gördüğünde sık sık yaptığı gibi onu Vic’in tahlis ettiğini belirtecek gibi oldu.

“Hey,” diye sordu Gloralai, “cumartesi günü Ryder’ın partisine gidecek misin?”

“Şey... hayır.”

Gloralai onun çekincesini fark etmiş olmalıydı. “Bak, Ryder hıyarın tekidir ama güzel zaman geçireceğiz. Laugh Riot konser verecek. Sen de gel.” Penceredeki adama iki parmağını gösterip pervaza bir çift metelik bıraktı. Conner kızın bileğinde ev yapımı küçük bir dövme gördü ve başkalarının da olup olmadığını merak etti.

“Sebepten o değil,” dedi. “Ryder vız gelir tırıs gider. Ben ve kardeşlerim bu hafta sonu kamp yapmaya gideceğiz.”

“Palm ve sen Rob’u kamp kurmaya mı götüreceksiniz? Ne hoş.” Köpüklü bira kavanozlarından birini delikanlıya verdi. Conner bir fırt çekti. Derin kumun soğuğu. Dudaklarını sildi.

“Evet ama açıkçası o kadar hoş değil. Bu yılda bir kez yaptığımız bir şey.” Aslında korkudan gözüne uyku girmediğini, kendini tedirgin hissettiğini, çok daha uzun bir yolculuğa hazırlandığını söylemedi. Bu mahvedilmeyecek kadar güzel bir andı.

“Eee, Palmer nasıl? Low-Pub’a taşınmıştı, değil mi?”

“İyidir herhalde. Vaktini gidip gelerek geçiriyor. Geçen hafta sonu bir tahlis işine giderken uğramıştı. Herhalde şu an evimizdedir. Tabii bizi gene ekmediyse.” Conner birasından bir yudum daha içti. “Rob’a göz kulak olması gereken o, ben değilim.”

“Yine de iyi iş çıkarıyorsun. Hem zaten Robbie kendi başının çaresine bakabilir.”

“Umalım da bakabilsin,” diyen Conner bir yudum daha içti, sonra Gloralai’nın yüzündeki meraklı ifadeyi fark etti. “Senelik geleneklere.” Kavanozunu havaya kaldırdı.

“Evet, bu tarihe.” Gloralai bir kaşını kaldırdı.

“Şey... asıl tarih yarın,” diye açıkladı Conner.

“Eh, öyleyse hafta sonuna,” diye teklif etti Gloralai.

“Evet. Hafta sonuna.” Biralarını tokuşturdular. O sırada çatıdaki kumlar savruldu ve ikisi de gülerek avuçlarını

kavanozuna kapattı. Rüzgâr kum bulutunu batan güneşe doğru batıya taşıdı ve bütün kumullar titreşerek o istikamette birkaç milim kaydı. Çatı kirişleri gıcırdadı. Shantytown sakinleri işlerinden ve eğlencelerinden kafalarını kaldırıp sarkık tavanlarına baktılar. Aç bir kuş *ha ha* diye öttü.

“Hey, bira için teşekkürler,” diyen Conner kavanozuyla kızı selamladı. Bar bankosunun direklerine yaslanarak göğün kızarmasını, Su Pompası Sırtı’ndaki ufacık insanların karıncalar gibi yürümelerini seyretti. Vardiya değişirken fenerler ve elektrik lambaları yandı ve gün kendini geceye hazırladı. Kızgın çöl fısıltılarıyla ona eşlik etti.

“Evet,” diye onayladı Gloralai, delikanlının biradan fazlasını kastettiğini anlamış görünerek. “Bunu yaptığımız iyi oldu. Neden hep böyle olmuyor ki?”

12 • Babalarının Çizmeleri

Conner evine geç vakitte döndü. Kumulunun daha yukarısında fenerler yanıyor, inşaat iskelesine çıkmış iki adam çekiçleriyle onunkinin üstüne inşa edilen evde işleniyordu. Iskeleden düşen bir teneke parçası kapısının önündeki kumlara saplandı. Yukarıdaki adamlardan biri parçanın arkasından bakarken iskele gıcırdadı. Conner'ı kıl payı ıskalayan adam ne bir üzüntü belirtisi gösterdi ne de özür diledi. Yerçekiminin oyunu ve aşağı inip tekrar yukarı çıkma fikri karşısında asabice homurdanmakla yetindi.

“Ben hâlâ burada yaşıyorum, bilmem farkında mısınız!” diye seslendi Conner. Fakat evini sarmalamakta olan kumlara attığı bir bakış bunun son kullanma tarihli bir yakınma olduğunu anlamasına yetti.

Kapıyı çekerek açtı ve içeri girmeden önce çizmelerindeki sümüşü* kazıdı. “Hey, birader! Evde misin?” Kapıyı yine çekerek kapatması için tokmağa iki eliyle birden asılması gerekti. Tavandan mim** döküldü ve kirişler gıcırdadı. Palmer'dan bir iz yoktu; ne çizmeler, ne ayak izleri ne teçhizat çantası ne de yağmalanan bir kilerin çöpleri. Olan tek şey aşağıdan gelen boğuk ve uzak bir sestti. Ses Rob'a ait gibiydi. Yukarıda çekiç sesleri kaldığı yerden devam etti. Conner tavana doğru ortaparmağını gösterdi.

“Akşam yemeği yedin mi?” diye seslendi. Yemeğinden

* Ayakkabıların tabanına yapışan ıslak kum.

** Genellikle havada bulunan incecik ufacık kum taneleri.

kalanları, yani Dalgıçlar Bari'nden yarım kutu tavşan yahnisini kapının yanındaki oynak masaya bıraktı. Küçük kardeşi bağırarak cevap verdi ama sesi yine boğuk bir homurtuyu geçmedi. Galiba aşağıdaki kulübedeydi.

Conner'ın fuayeden mutfağa geçmesi ve yayları paslı iki küçük karyolanın bulunduğu ortak yatak odalarına girmesi için dört adım yetti. Rob'un yatağı bir kenara itilmiş ve altındaki üç döşeme kalası yerinden çıkarılmıştı. Aşağısı karanlıktı. Küçük evdeki yegâne aydınlatma, ön kapıya takılı çatlak camdan sızan az miktardaki fener ışığıydı. Rob'un yatağının yanındaki bir mum eriyip gitmişti. Conner karyolasının yanındaki kovayı eşeledi ve el fenerini bulup çalıştırdı. Yanmadı. Feneri tekrar kovaya attı. Üç adımla salondan gaz fenerini aldı. Sallamasıyla birlikte fenerin içindeki gazyağı şapırdadı. Onu el yordamıyla yakmak için uğraştı. "Teçhizatı topluyor musun?" diye sordu.

Rob cevap vermedi. Conner oda ışıkla doluncaya dek feneri ayarladı. Yere oturup ayaklarını çukura sallandırdı, sonra da aşağıya indi. Uzanıp feneri yanına almasıyla başkasının eski evini soluk bir parıltı doldurdu.

Bir zamanlar bir çatıyı ayakta tutan kirişler artık Palmer'ın evinin zemin balarlarıydı. Evlerinin altında terk edilip sahipsiz bırakılalı çok olmuş başka birinin evi vardı. Yakında onların evi de başka birilerinin mahzeni olacak ve burası kum dolu bir bodruma dönecekti. Bu böyle sürüp gidecek, kumlar göğe yükseldikçe evler yerin dibine doğru batacaktı.

Conner feneri küçük boşlukta gezdirdi. Rob da, o da sahip oldukları birkaç şeyi orada tutarlardı. Çadırlarını ve tüm kamp teçhizatlarını içeren çantaya el sürülmemişti. Bir yıl önce bıraktıkları yerde duran çanta mimle kaplanmıştı. Conner kumun bir kısmını çantanın üstünden silkeledi ve Rob'un hangi cehennemde olduğunu merak etti. Eski bir banyo kapısını iterek açtı ve daha başka dö-

şeme kalaslarının da çıkarılmış olduğunu gördü. Aşağıda bir ışık dans ediyordu. “Orada ne bok yiyorsun?” diye sordu.

Rob eski zemindeki delikten ona bakarak suçlulukla gülümsedi. Oğlan bir kulübe daha aşağıdaki bir kum yığınının üstünde oturuyordu. Daha aşağıya inmenin mümkün olmadığı o ev hemen hemen ağzına kadar süprüntü* doluydu. Kardeşinin epey ter dökmüşçesine ıslak gözüken saçları alnına yapışıkı. Conner başını hemen başka tarafa çevirdi.

“Lan! Orada otuz bir çekmiyorsun, değil mi?”

“Hayır!” diye ciyakladı Rob. Tekrar deliğe bakan Conner kardeşinin ileri geri kıvrandığını gördü. Rob hüsrarla dudagını ısırdı ve başını kaldırıp ona göz attı. “Nerelerdedin?” diye sordu. “Sana seslendim durdum.”

Conner kardeşinin başının dertte olduğunu anladı. Çömelip feneri döşeme kalaslarının altına indirdi ve Rob’un beline kadar kuma gömülü olduğunu gördü. Oğlanın kazdığı yerlerde oyuklar vardı.

“Sen ne halt yedin böyle?”

“Oyun oynuyordum, hepsi bu,” dedi Rob.

Conner feneri bir çiviye asıp bir kat aşağıya indi. “Sana buradan uzak durmanı söyledim. İçerisi kaşla göz arasında süprüntü dolabilir.”

“Biliyorum. Ama... süprüntü falan dolmadı. Kendimi buraya ben gömdüm.”

Conner kumdan çıkıntı yapan telleri tespit etti. Kardeşini çekip çıkarmaya çalıştı ama Rob yerinden kıpırdamadı. Etrafındaki kum beton kadar sertti. “Ne yaptın böyle?”

“Ben... bir şey üstünde çalışıyordum.” Rob ona elindeki bandı gösterdi. Banda takılı bir tel demeti sımsıkı kum

* Evlere giren kum.

yığınınına girerek gözden kayboluyordu. “Dalmıyordum, yemin ederim. En azından boylu boyunca. Sadece çizmelerimle ne yapabileceğimi görmeyi–”

“Çizmelerinle mi?”

“Babamın çizmeleriyle.”

“Yani *benim* çizmelerimle.” Conner bandı kardeşinin elinden kaptı. “Daha on bir yaşındasın, Rob. Bu bokla oynarken geberip gideceksin. Bandı nereden aldın?”

“Buldum.”

“Yoksa bunu çaldın mı?” Conner bandı salladı. Dersini alsın diye kardeşini o geceliğine orada bırakması vardı.

“Hayır. Buldum. Yemin ederim.”

“Seni bununla oynarken yakalasa Palm ne yapardı biliyor musun? Veya Vic?” Conner bandı kontrol etti. Eski bir dalış vizörüne aitti ama biri onu çıkarmıştı. “Bunu çöpte mi buldun? Çünkü bu bok oraya ait.”

Rob cevap vermedi. Bir talancı itirafı.

“Telleri sen mi çektin?”

“Evet,” diye fısıldadı kardeşi. “Con, ayaklarımı hissetmiyorum.”

Conner kardeşinin ağladığını gördü. Üstelik kollarından biri de kuma gömülüydü. Rob’a durumun ciddiyetini anlatmaya gerek yoktu.

“Bak,” dedi Conner, “bu kontakları böyle açıkta bırakamazsın. Sen terlemeye başlayana kadar bir süre çalışırlar, sonra da kısa devre yaparlar.” Gömleğini kullanarak bandın içini sildi. “O zaman da denediğin her şey daha beter sonuç verir. Kumu gevşetmeye çalışırken sıkıştırmışsın. Tek yapmamız gereken gücü kesmek. O zaman kumun açılması lazım.”

Rob burnunu çekti. “Bataryayı sol çizmenin içine koydum,” dedi.

“Çizmenin içine mi? Neden öyle bir bok yedin ki?”

Rob serbest eliyle yanağını sildi. “Tulumsuz bir dalış

tulumu yapabileceğimi düşündüm de ondan. Bir tek çizmelerle.”

“Tanrı aşkına, on bir yaşına kadar nasıl hayatta kaldın anlamak mümkün değil.” Conner bandı kontrol ederek kuruttuğundan emin oldu. Tam onu alnına bastırıp kardeşini salıvereceği sırada aklına ablası ve onun ne yapacağı geldi.

“Kıpırdama,” dedi. Göleğini başının üstünden çekip çıkardı, kuru bir yerini buldu ve kardeşinin alnını kuruttu.

“Ağlamıyorum,” dedi Rob usulca, Conner alnını silerken.

“Ağlamadığınızı biliyorum. Şakaklarınızı kurutuyorum.”

Kardeşi sabit durdu. Conner dalış bandını kontrol ederek doğru hizalandığını sağlama aldı, sonra kısaca duraklayarak kardeşinin yapmış olduğu minicik lehimleri beğeniyle inceledi. “Sen adamı öldürürsün,” dedi ve bandı kardeşinin kafasına geçirdi. “Bak, senden kumu bırakman istiyorum sadece, tamam mı?”

Rob başını yukarı aşağı salladı.

“Onu bacaklarının etrafında akıtmayı istiyorum. Kıpırdadığını hisset. Onu yönlendir. Bırak seni tabanlarından yukarı itsin. İki elin seni alttan tutup kaldırdığını hayal etmelisin. O çizmeleri sıkıca tutan iki elin, tamam mı? Parmakları hissedebiliyor musun? Avuçları?”

“Sanırım,” dedi Rob, dudağını ısırarak.

“Güzel. Bir dene. Çabuk, terlemeye başlamadan.”

“Böyle konuşmanın faydası dokunmuyor,” diye homurdandı Rob. Gözlerini kısarak yoğunlaştı. Conner altındaki kumun hareketlendiğini ve gevşediğini hissetti.

“Güzel,” dedi. “Şimdi yukarı.”

Ciyaklayan Rob sarsılarak göğe doğru yükseldi. Başını neredeyse tavan kirişlerine çarpacaktı. Kum onu eski banyodaki delikten yukarı kaldırdı ve sonunda çizmeleri süprüntü yığınının üstüne bastı.

Conner gülerek kucğındaki saçıntıyı* silkeledi. Rob coşkuyla bağırarak yumruğunu salladı.

“Aferin,” dedi Conner. “Şimdi o çizmeleri çıkar. Ceza-lısın.”

* Yapılan bir iş sonucunda dökülen kum.

13 • Orospu ocuğu

Conner o gece geç saatlere kadar oturup Palmer'ın eve dönmesini bekledi. Sonunda Rob'un ufacık karyolasında onunla yan yana yatarken içi geçti ve sabahleyin uyandığında kendi yatağının bozulmamış olduğunu gördü. Yatağı Palmer için açık bırakmıştı ama herhalde abisinin bir kızla şansı yaver gitmişti. Söz vermesine –hem de ciddi ciddi vermesine– rağmen bu yıl onları gene ekmişti. Ve şimdi Conner'ın boynu boşu boşuna ağrıyordu.

Kalkıp gerindi. Rob boşta kalan örtüyü tuttu, yan döndü ve kendini sarıp sarmaladı. Conner belden bağlanan n açık beyaz bir gömlek kapıp tuvalete gitti. Yüzünü ve ellerini kumla ovuşturarak teri, kiri ve kokuyu çıkardı. Gömleğin içine biraz kum atıp kumaşı yumruklarıyla birbirine sürttü. Leğendeki kumda halen belli belirsiz de olsa orada ezilen kurumuş eklerin kokusu vardı.

Conner kumu leğene geri döktü ve şortunu çıkarmadan gömleği dğmleyerek giyindi. Aceleyle sabah ayazına çıkıp yakındaki keneften tarafa işerken sidiğinin buharı esintide uçuştu. Koyu renk kumun üstüne biraz açık renk kum itekledikten sonra tekrar eve girdi.

“Hey, Rob, su doldurmaya ve Palm'ı bulmaya gidiyorum. adırı çıkarıp havalandır, olur mu? Ve aşağıda samalayayım deme.”

Yatak odasından bir homurtu geldi ve örtünün altındaki Rob biçimli tümsek kıpırdandı. Conner mataralarını top-

ladı. Biri kapının yanındaki kancaya asılıydı. Bir yadigâr veya süsleme gibi pencerede duran, bir zamanlar Vic'e aitti. Üçüncüsünüyse mutfak dolabının tepesine gizlemişti. Üç matarayı da başına astı, sahip olduğu bütün metelikleri topladı –tek avucuna kolayca sığıldılar– ve yeniden yatak odasına seslendi.

“Pekâlâ. Geri geleceğim. Öğleye kadar uyuma sakın. Yeteri kadar erken gidelim de geçen yılki gibi karanlıkta çadır kurmakla uğraşmayalım.”

Conner ablasının eski sandalyelerinden birine oturup çizmelerini eline aldı. Sonra bir gece önce bıraktığı yerde duran babasının çizmelerini gördü ve onları giymeye karar verdi. Belki daha şimdiden çıkacağı yolculuğu düşünüyor ve yanında babasından kalma bir şey bulunsun istiyordu. Belki de kendisi yokken Rob’un başı derde girsin istemiyordu.

Kardeşinin taktığı bant ve tel yumağı sağ botun içinde duruyordu. Conner zamazingoyu sökmenin bir yolunu aradı. Yatak odasına göz gezdirdi ama haşmetli Rob Kozası henüz açılıp da içindeki minik kelebeği salmadığından ona sormadı. Bandın nasıl ayrıldığını, küçük metal kontakların çitçitlere nasıl lehimlenmiş olduğunu gördü, onu ikiye böldü. Yarıların her birini şortunun birer bacağından geçirip beline getirdi ve onları tekrar birleştirdi, sonra da bandı cebine soktu. Çizmelerin ayaklarına bu kadar iyi uyması ürkütücüydü. Kendini biraz daha büyümüş gibi hissederek kerini aldı, dışarı çıktı ve mimi silkeledi. İçeriye ışık girsin ve Rob geç saatlere kadar uyumasın diye kapıyı açık bıraktı, ardından Springston’a doğru yola çıktı.

İlk durağı Bal Çukuru olacaktı. Palmer’ın annelerine uğrayıp para isteyeceğine şüphe yoktu. Conner daha sonra dalgıçlık okulunu deneyecekti. Bal Çukuru’na gitmek hiç içinden gelmese de günün en güvenli zamanı sabahtı. Müşterileri, bar kavgalarını ve aşağı kattaki bira birikinti-

leri yuzunden değil, annesini çalışmadığı bir anda yakalama şansı en yüksek olduğu için.

Springston'ın kenarındaki çukur tam da kasaba ile Shantytown'ı oluşturan kulübe ve dükkân yayıntısının arasındaydı. Konum orada çalışan ve kafayı çeken ayakta-kımını kasaba sınırları dışında tutarken aynı zamanda st kattaki iştah açıcı meyveleri lordların ve zenginlerin erişim mesafesinde tutardı. Hiç kimse hoşça vakit geçirme peşindeyken Shantytown'a uğramak istemezdi. Öyle bir şey eve kadar yapılacak uzun yürüyüş sırasında şehevi ziyaretlerin etkisini ortadan kaldırırdı.

Springston'ın ötesinde Conner'in doğduğu koca duvar yükselmekteydi. Boyu neredeyse yüz metreyi bulan upuzun yapı nesiller önce ender rastlanır bir lordlar birliği tarafından inşa edilmiş en büyük kamu imar projesiydi. Bu duvarın nekilerden daha büyük olduğu ve sonsuza dek ayakta kalacağı söylenirdi. Artık fark edilir derecede batıdaki Springston'a doğru eğilmekte olup kasabanın en seçkin kısımlarını karşısına almıştı. Duvarı görmek Conner'a ömrünün ilk altı yılını, yani güzel yılları hatırlatırdı. O zamanlar içine batabildiği, tüm vücudunu ve hatta başını kaplayan banyolar vardı. Elektrik ve sifonu çekilebilen klozetler vardı; kuma sıma maksadıyla dışarı çıkmak ve kendisi için bir çukur kazarken oraya daha önceden gömülmüş daha başka iki bok bulmak yoktu. Hatırladığı ve tıpkı babaları hakkındaki öyküler gibi kardeşleriyle paylaşmak zorunda kaldığı o lüksleri Rob asla anlamayacaktı. Bunlar ocukluğun ve o yılları kanıksamanın bulanıklaştırdığı kısmi anılardı.

Daha yakınından, iki kumdelen arasından siyah bir duman sütunu yükseliyordu. Sütunun ucu duvarın kenarını açıp da rüzgârla karşılaştığı noktada kırılarak dağılıyordu. Conner geceleyin bir gümbürtü duyar gibi olmuştu. Bir bomba daha. Bu sefer bombayı kimin patlattığını merak

etti. Low-Pub'ın kendinden menkul lordları mı? Kuzeydeki haydutlar mı? Kendi mahallesindeki başıboş gecekonducular mı? Bombaların başlıca sorunu herkes tarafından kullanıldıkları zaman hiçbir şeyi temsil etmemeleriydi. Ne bok yediğini unuttur giderdin.

Alçak bir kumulun etrafından dolaşıp Bal Çukuru'na, aradan milyon yıl geçse hiç kimsenin bombalamayacağı o binaya yaklaştı. Springston'ın kenarları boyunca dizili muhtelif genelevler bin kumulluk bir alandaki en güvenli yerler olmalıydı. Conner kendi kendine güldü. *Lordlar herhalde o yüzden oralardan çıkmak bilmiyorlar*, diye düşündü.

Ayaklarındaki sümüşü kazıdıktan sonra kapıyı çekerek açtı ve içeri girdi. Heather bar bankosunun arkasında paçavrayla bir kavanozu kuruluyordu. Önündeki bir taburede yalnız bir adam oturuyor, başını kollarına dayamış horluyordu. Conner'a gülümseyen Heather ikinci katı içten çepeçevre saran balkona göz attı. "Yukarıda olmalı," diye seslenirken sesini alçaltmaya zahmet etmedi. Önündeki adam kıpırdamadı bile.

"Sağ ol," dedi Conner. Annesini yatarken değil ayakta bulma ümidiyle merdivenleri tırmanırken neredeyse yerde sızıp kalmış bir sarhoşa takılıp düşecekti. Ustabaşı Bligh. Conner bir düzine kindarca dürtüye direnerek adamın üzerinden geçti. Yaşamın sefaleti için kumu değil de insanları suçlamak kolaydı. Kuma bağırıp çağırarak bir yere varamazdın. İnsanlarsa en azından tepki vererek sana bağırırlardı. Bir teyit. Aynı anda hem eziyet görüp hem hiçe sayılmak çok daha beterd.

Balkona çıkan basamakları tırmanırken eski tahtalar her adımında gıcırıyor, Conner dostlarının gözü önünde bu yürüyüşü yapan ayyaşlardan biri olduğunu hayal bile edemiyordu. Fakat pek çok erkek bir gece önce Bal Çukuru'nda kimi yatağa attığıyla böbürlenirdi. Belki bu

merdivenleri yeteri kadar çıkarsan yaptığın şey normal gelmeye başlardı. Of be, yaşlanmak böyle bir şeyse eksik olsundu. Conner kendini günün birinde göbeğine kadar inen bir sakalla aşağıda oturarak zil zurna sarhoş olduğunu, lağım gibi koktuğunu, sonra da birini düzerken hareketsiz yatsın diye ona para ödediğini hayalinde canlandırdı.

Karşısındaki manzara midesini bulandırır da Conner çoğu erkeğin yaşamından nefret ederek ve ondan kaçınmaya çalışarak er geç buraya düştüğünü bilirdi. Her seferinde bir gecelik kaçışlarla perişanlıklarını içkide boğarlar, kısa bir şehvet spazmına karşılık ücret öderlerdi. Her ne kadar böyle bir şeyi kabullenme fikrinden nefret etse de muhtemelen kendi sonu da aynı olacaktı. Hey gidi hey... hayatın hızla geçmesini, zamanın acele edip akmasını ve bir an önce büyümeyi dilediği günler daha dün gibi aklındaydı. Şimdiyse tek isteği zamanın durmasıydı. Vaziyet daha da boka sarmadan önce durması. Eğer hayat hareket etmeyi bırakırsa belki kafasını toplayabilirdi. Belki zamanın peşinden koşması gerekmezdi.

Neredeyse neden orada bulunduğunu unutarak annesinin odasının önünde durakladı. Palmer. Doğru. Elini kaldırıp kapıyı çalarken içeride bir adamın *bas git, burası dolu* diye bağırmamasını tüm kalbiyle umdu. Fakat kapıyı omuzlarına bir bornoz geçirmiş annesi açtı. Kadın kimin geldiğini görünce bornozun önünü iyice kapatıp kuşağını bağladı.

“Selam, anne.”

Kadın kapıyı açık bırakıp döndü ve gidip yatağa oturdu. Yanında bir çanta ve üstüne oje fırçaları dizilmiş açık bir kumaş rulosu duruyordu. Bacağını bir tabureye kaldıran kadın ayak tırnaklarına oje sürmeye kaldığı yerden devam etti.

“Tenha bir gece,” dedi. Conner bu sözün anlamına kafa

yormamak için çok uğraştı. Fakat harcadığı çaba onu öyle yapmaya itti. Of, buradan amma da nefret ediyordu. Annesinin neden onu satıp başka bir işle –akla gelebilecek herhangi bir şeyle– meşgul olmadığını anlamıyordu. “Verecek param yok,” dedi annesi.

“En son ne zaman buraya gelip para istedim,” diye sordu gücenen Conner.

Kadın ona göz attı. Delikanlı hâlâ içeri adım atmamıştı. “Evvvelsi çarşamba?” diye sordu.

Conner hatırladı. “Peki, tamam, ama ya daha önce? Üstelik haberin olsun diye söylüyorum, o parayı Rob için istedim. Siktiğimin keri delik deşik olmuştu.”

“Ağzını topla,” diyen annesi elindeki minik fırçayı ona doğrulttu ve Conner kadının mesleğinin bir bakıma o sözcüğe bağlı olduğunu belirtme dürtüsüne direndi.

“Palmer’dan haber aldın mı diye sormaya geldim. Veya Vic’ten.”

Annesi duman tüttüren bir kül tablasının bulunduğu komodine elini uzattı. Derin nefesler çektiği sigarasının ucu kıpkırmızı parladı. Nefesini vererek başını iki yana salladı.

“Bu o hafta sonu,” dedi Conner ona.

Kadın dönüp oğlunu uzunca bir müddet süzdü. “Hangi hafta sonu olduğunun farkındayım.” Sigaradan kopan gri bir kül sütunu yere düştü.

“Eh, Palm bu yıl geleceğine söz vermi–”

“Geçen sene de söz vermemiş miydi?” Annesi duman üfledi.

“Evet ama bu sefer *cidden* söz vermişti. Ve Vic–”

“Ablan oraya uğramayalı on yıl geçti.” Yumruğuna öksüren annesi küçük fırçayla çalışmayı sürdürdü.

“Biliyorum.” Conner kadının hatasını düzeltmeye zahmet etmedi. On değil sekiz yıl geçmişti. “Ama düşünüyordum da...”

“Büyüdüğün zaman sen de oraya gitmekten vazgeçeceksin. Sonra zavallı Rob kendi başına giderek ona eşlik etmediğin için sana kendini kötü hissettirecek. Ama sen asıl onun için üzüleceksin ve onun da büyüüp hepimizin bildiği şeyi anlamasını bekleyeceksin.”

“Peki neymiş o şey?” diye sordu Conner, ne halt yemeye böyle uğraştığını merak ederek.

“Babanız çoktan ölüp gitti ve siz bunun böyle olmamasını diledikçe kendinizi hiç yoktan üzmeye devam edeceksiniz.” Çıkardığı işi inceledi, her iki ayağının parmaklarını da oynattı ve fırçayı tekrar minik şişeye soktu. Palmer annesinin bu tür ufak tefek antikaları nereden bulduğunu düşünmemeye çalıştı. Herhalde talancıların ve dalgıçların mallarıyla kendininkileri takas ediyordu. Eh be, beyni amma da inatçıydı.

“Eh, galiba buraya boşu boşuna gelmişim.” Delikanlı gitmek üzere döndü. “Bu arada Rob’un selamı var.” Yalan söylüyordu.

“Siz oğlanlara neden bu isimleri koyduğumu hiç düşündün mü?”

Conner durdu ve tekrar annesine döndü. Cevap vermedi. Annelerinin onlara isim koyduğu gerçeğine hiç kafa yormamıştı. Sonuçta adları buydu işte.

“Palmer, Conner ve Rob,” dedi kadın. “Siz küçük hırsızları babanızdan esinlenerek adlandırdım.”*

Conner bir müddet olduğu yerde kalakaldı. Annesine inanmadı. Bu sadece bir tesadüftü. “Peki ya Vic?” diye sordu.

Annesi sigarasından uzun bir nefes çekti ve bir duman bulutu üfledi. “Victoria’yı doğurduğumda babanızın kahrolasınca bir hırsız olduğunu, bir güç çekip giderek bizi beş parasız bırakacağını bilmiyordum.”

* Palmer sözcüğü kabaca “yankesici,” Conner “dolandırıcı,” Rob ise “soyguncu” olarak tercüme edilebilir. —çn

“Babam hırsız değildi,” dedi Conner. “O bir lorddu.”
Bunu içtenlikle söylemeye çalıştı.

Annesi uzun, derin bir nefes aldı. Sonra verdi. “Aynı şey,” dedi.

14 • Kum Kapanı

Conner oradan ayrılıp Shantytown'ın sınırı boyunca yürüdü. Babasının çizmelerine bakarken kendisinin ve erkek kardeşlerinin isimlerini ilk defa düşündü. *Palmer, Conner, Robert*. Bu hiç öğrenilecek şey miydi? Sanki annesi zaman geçtikçe daha patavatsız olup çıkmıştı. Adları bir tesadüf, babaları gittikten sonra üşütük annesinin kafadan uydurduğu bir şey olmalıydı. Annesinin bunu Rob'a hiç söylememesini umuyordu; çocukcağız yıkılırdı. Kendine Bobby demeye başladılar.

Conner yeni çökmüş bir ev ile inşa halindeki bir diğerinin arasında yer alan alçak bir kumulu aştı. Bir avuç adam harabeden malzeme toplayıp iki düzine adım ötede tekrar birleştiriyor, kaçınılmazı bir kez daha erteliyordu. Sahnenin en rahatsız edici yanı bu yapılanın son derece normal gözükmesiydi. Conner aynı şeyi, yani bir harabenin yeni bir inşaata temel teşkil edişini Shantytown'da kimbilir kaç kez seyretmişti. Fakat annesi onu sıradana yeni bir açıdan bakmaya zorlamıştı. Yine de artık yabancı gelen bu manzara o geceki planlarını uygulama azmini daha da güçlendiriyordu. Bir gece önce Gloralai'yla bir bira ve tavşan yahnisi paylaşmanın kafasına yapmaya başladığı şeyi bozuyordu.

Dalgıçlık okulunun arka tarafına dayanan bir mesken sırasının arasından geçti. Palmer o sırada evlerinde Rob'un çadırı çıkarıp havalandırmasına yardım ediyor olmalıydı. Yine de yurtları kontrol etmek ve abisinin dün gece orada yatıp yatmadığını kontrol etmek iyi fikirdi.

Conner önünden geçerken Bayan Shyler sundurmasından ona el salladı. Evindeki kumu dışarıya süpürmeye geri döndüğü sırada çocuklarından biri paldır küldür içeri dalarak kumun bir kısmını geri getirdi. Annesi dönüp oğlana bağırdı. O da bir bakıma kendi kendinin sümsükayağıydı. Herkes öyleydi. Bir evin enkazından başka bir ev inşa eden adamlar da. Tüm bu işler –mataraların doldurulması, yemek yemek, sıçmak, uyumak, bir hafta sonunu iple çekmek ve ona müteakip haftayı yılgıyla beklemek– sonu gelmeksizin tekrar tekrar yapılmayı gerektiren işlerdi. Hepsi de sümsükayaklar gibi yaşıyor, her seferde bir kova kum taşıyordu.

Conner'ın böyle düşünmekten vazgeçmesi lazımdı. Bir yerlerde ilerleme vardı. Daha iyi bir şey. Yavaş adımlarla ufka doğru yürüyüp giden erkekler, kadınlar ve aileler buna inanırlardı. Savaşlardan ve bombalardan, ayaklanmalardan ve sabahki silah atışlarından, günışığının ve kumun buruşmuş tenekedeki mermi deliklerinden sızdığı dükkânlardan, değişken kurallara sahip lordlardan ve ayırım gözetmeyen bombalarla onları devirmeye amaçlayanlardan çok uzakta bir yaşama inanırlardı.

Onca kişinin gidip de asla geri dönmemesinin bir sebebi olmalıydı. O sebep güzel bir yaşamın cazibesiydi. Veyahut onları gidip kendi gözleriyle görmeye iten bir hisse, bir dürtüye kapılmaksızın uzak homurtuların, davulların ve gök gürültülerinin seslerine daha fazla katlanamaz oluşlarıydı. Babası herhalde buna inanmıştı. Bunu hissetmişti. Conner'ın annesi kendi hayatından nefret ettiği için adamcağızın hatırasını kirletmeye uğraşıyordu, o kadar. Sebep buydu.

Yurtların açık bırakılmış kapısından ışık ve süprüntü giriyordu. Conner içeriye adım attı. Yatakhanenin arka kısmında iki dalış öğrencisi vardı. Oradan zar tıkırtıları geliyordu. Conner'ın gölgesi zarlara düşünce başlarını çevirdiler. “Palmer'ı gördünüz mü?” diye sordu delikanlı.

Oğlanlardan biri başını iki yana salladı. “Hap’le beraber bir dalışa gittiler. Daha dönmediler.”

“O bir hafta önce değil miydi?” diye sordu Conner.

“Demek ki uzun bir dalışmış. Ben ne bileyim. Ser verip sır vermiyorlardı.”

“Evet,” dedi Conner keyifsizce. “Sağ ol.” Abileri onları bu yıl da hayal kırıklığına uğratacak. Zavallı Rob.

“Hey, bir zahmet çenenizi kapatın,” diye karyolalarından birinden ses geldi.

Conner özür dileyip oradan ayrıldı. Zarlar duvara çarpıp tıkırdadı.

Eve yollandığında o gece Rob’la baş başa olacaklarını fark etti. Bu durum planlarını biraz sekteye uğratacak. Yine de aşılamayacak bir sorun yoktu. Konuşmayı yapmak ve feneri yakmak ona düşecekti. Hazırlıklı değildi. Özellikle de annesini ziyaret ettikten sonra. Bildiği bütün öyküler bin defa anlatılmıştı.

Okul bahçesinden geçerken babasıyla ilgili anılarını annesinin anlatımıyla eşleştirmeye çalıştı. Annesinin olaylar hakkındaki versiyonu, babasıyla geçirdiği vakitten çok daha fazlasını kapsamaktaydı. Babaları onları terk ettiğinde Conner henüz altı yaşındaydı. Adamın yokluğunda o zamanın iki katını geçirmiş, hep başkalarının anlattığı öykülerden yararlanması gerekmişti. Vic onun hafızasını bulandırmak için üstüne düşeni yaparak babalarının Low-Pub’da büyüdüğü ve bir dalgıç olarak nam saldı gençlik günlerine, kriz geçirmeden önce Springston Lordluğu’na yükselmesine kadarki yıllara dair türlü türlü hikâye anlatmıştı.

Conner geçmiş deşmenin iyi bir fikir olduğundan emin değildi. Yaptığı şey pek çok açıdan kum dalgıçlığı gibiydi. Derinlere gömülü pek çok paslı kalp vardı. Onları dışarı çıkarıp yağlamanın, zımparalamanın, bir daha asla olamayacakları bir şeye dönüştürmeye çalışmanın nesi sağlıklıydı? Belki babasının nasıl biri olduğunu öğrenmesine değ-

mezdi. Belki annesi haklıydı ve Conner kendi yaşantısına bakmalıydı. Zaten babaları geri gelse bile daha yaşlı, daha nahif, daha kırçıl biri olur, eski haline benzemezdi. İdealleştirilmiş bir geçmişe tutunmak bir nevi zehirdi. Nostalji denen o piç kurusu insanlara daha iyi bir yer ve zaman bulunduğunu, tek yapmaları gerekenin oraya varmak olduğunu düşündürürdü.

Conner koca duvara, tehlikeli eğimiyle geçmişinin o upuzun sembolüne göz attı. Sahipsiz Bölge'den gelen uzak bir homurtu, kimbilir neyin çıkardığı hafif *bum bum bum* sesleri duyulabiliyordu. Gelecek; sesi çıkaran işte buydu. Hem de yakın gelecek. Bilinmeyenin homurtusu. Doyurulması gereken aç bir mide, yeni bir maceraya ihtiyaç duyan aç bir ruh, hiçbir baltaya sap olamayacağından ve sabit durursa kumullara gömüleceğinden korkan bir adamın bum bum bum diye atan nabızı gibi.

Beline asılı üç boş mataranın takırtıları Conner'a durup onları doldurması gerektiğini hatırlattı. Biraz kurutulmuş et de satın alması lazımdı. Gloralai, annesi ve kardeşinin götoşlukları arasında beyni laçkaya dönmüştü. Babasının çizmeleri de duruma en ufak bir katkıda bulunmamıştı. Genç adam Springston ile Shantytown'ı kopuk gediklere ve bölümlere ayıran, daha doğudaki büyüğünün ucuz ve aceleci bir taklidi olan Kasvet Duvarı'ndan geçti. Duvarın sabah gölgesinde bir futbol maçı yapılıyor, takımlardan biri gömlekliken diğeri üstü çıplak oynuyordu. Conner'la yaşıt oğlanlar ileri geri koşturarak şişirilmiş bir kaz derisini tekmeleyip birbirlerine çelme takıyorlar, sonra ter ve kum kaplı bir halde tekrar ayağa kalkıyorlardı. Üstü çıplakların sayısı üçken gömlekliler dört kişiydi. Conner'ın bir dostu olan Guilla, Springston'lı bir oğlanı yere devirdi. Onlar birbirlerinden ayrılırken Guilla sınırları mataralarla ve pabuçlarla belirlenmiş oyun sahasının etrafından dolaşan Conner'ı gördü.

“Hey, Con!” diye bağırdı. “Bize bir kişi daha lazım.”

“Olmaz,” dedi Conner. “Keşke gelebilseydim.”

Guilla omuz silkti ve oğlanlar düşe kalka bir kum fırtınası çıkarmayı sürdürdüler.

Duvarın arkasındaki sarnıcın başında bir kuyruk vardı. Conner cebinden üç metelik çıkarıp sırasını bekledi. Bir annenin yolun ortasında oğlunu azarlamasını seyretti. Jenkins’in babasının bir elinde başsız bir yılan ve diğerinde bir çapayla duvarlı küçük bahçelerinden çıkmasını, sonra da muhtemelen avını pişirmek için evlerine girmesini seyretti. Bu tür kalabalıkların arasındayken dikkat kesilir, gündelik yaşamın irili ufaklı hiçbir ayrıntısını gözden kaçırmazdı. Bombalar tam da böyle zamanlarda düşüp insanları paramparça ederdi. Cenazelerde, düğünlerde ve dini kutlamalarda. Sarnıçlarda, kafelerde ve protesto gösterilerinde. İnsanın sıradanlıkla çevriliyken böylesine tedirgin olabilmesi garipti. Asıl mesele beklemektir. Ağır ağır ilerleyen o kuyrukta hareketsiz beklerken Conner’in vücudundan sıyrılması geldi. İşte bu yüzden çekip gitmeliydi.

Sonunda sıra ona geldi. Parasını ödeyip mataralarının dolmasını seyretti. “Ağzına kadar,” dedi. Pompacı onu küçümseyici bir bakışla süzse de kazıklamadı. Conner üç kayışı boynuna takarak dolu ve ağır mataraları beline kadar sarkıttı. Oradan biraz kurutulmuş et almaya gitti. Bu kısa gezintide sıfırı tüketecekti. Elini cebine sokup oradaki son meteliklerini yokladı. Sarnıç ile çarşı arasındaki son boş kumullardan geçerken, çıkacağı yolculuğa zihnen hazırlık yaparken ayaklarının altındaki toprak ansızın hareketlendi ve—

Conner tökezledi. Neredeyse yere kapaklanacaktı. Dengesini korumak için kollarını açmak zorunda kaldı. Akli sebebin ayaklarındaki kahrolası çizmeler olduğu fikrine tutundu. Herhalde mataralardan sızan su yüzünden cebindeki bant kısa devre yapmıştı. Canı çıkasınca Rob. Fakat

kayan kumların hışırtısını, sonra da oğlanların kahkahalarını duydu ve daha fazla hareket edemez oldu. Aşağıya baktığında dizlerine kadar gömülü olduğunu gördü. Kavalikemiklerinin etrafındaki kum öylesine sıkıydı ki ayakları zonkluyordu. Artık istese bile yere kapaklanamazdı.

“Neye bastın bakayım, Orospu Çocuğu?”

Conner belini kıvrıp başını çevirdiğinde Ryder’ı gördü. Delikanlının arkasında iki kişi daha vardı. Üçlünün saçlarına ve omuzlarına kum yapışmış, vizörleri alınlarına kalkmıştı. Muhtemelen okulun yakınındaki eğitim kumullarında dalış yapıyorlardı veya onun yurtlara uğradığını görmüşlerdi. Conner çizmelerini çekip çıkarmayı denese de beceremedi.

“Bırak gideyim, Ryder.” Debelenmeyi bırakıp *Bu hiç komik değil* deme dürtüsüne direndi çünkü öyle bir söz onları güldürmekten başka işe yaramazdı. Direndiği bir diğer dürtü de oğlanlara birini bu şekilde kuma hapsetmenin gömülme cezasıyla sonuçlanacak bir suç olduğunu çünkü böyle davranışların daha fazla tehdit yaratacağını hatırlatmaktı. Elini cebine sokup kardeşinin yapmış olduğu banda dokundu. Eğer batarya çizmelerin içinde olmasaydı—

“Hey, Orospu Çocuğu, sana bir sorum var.” Ryder sırtarak onun etrafından dolaştı. Diğer oğlanlarsa Conner’in iki yanına geçtiler. “Bebekken annen meme emmen için senden ne kadar para alıyordu? Çünkü babamdan her biri için beş metelik alıyor!”

Kumullar kahkahalarla cınladı. Güneş daha yeni doğmuştu ama Conner’a vakit öğleymiş gibi geliyordu. Ryder ona yaklaştı. Conner oğlanın nefesindeki bayat bira ve soğan kokusunu aldı.

“Seni onun yakınında görmek istemiyorum,” dedi Ryder.

Conner delikanlının kimden bahsettiğini biliyordu. Dilini tutmaya çalışsa da yapamadı. Ryder’a hemen oracıkta

gerçeği söylemesi ve zaten Gloralai'yı bir daha asla görmeyeceğini, bu saçmalıklara gerek kalmadığını, hepsinin de çocuk olduğunu ve kumun kimseyi umursamadığını açıklaması gerekirdi. Fakat dayanamadı ve öyle yapacağına Ryder'a bakarak burun kıvırdı. "Karar ona kalmış."

Ryder gülümsedi. "İşte orada yanılıyorsun, çocuk. Kararın kime kaldığını git annene sor." Conner'ın ensesini tutup sıktı. Conner kendisinden daha iri oğlanı yumruklamak istese de öyle bir eylemin ne kadar kötü sonuçlanacağını farkındaydı. Onlar üç kişiydi ve çizmeleri sıkışık kalmıştı. "Bu kumullarda bir erkekler vardır, bir de senin gibi küçük çocuklar. Ben bir kum dalgıcıyım ve biz bulduğumuzu alırız. Ve onu ilk ben buldum."

"Sen bir öğrencisin," dedi Conner. "Daha bir—"

Ryder'ın suratında bir hiddet ifadesi —dişlerin açığa çıktığı ve alnın kırıştığı korkunç bir spazm— belirdi. Hemen ardından kumlar açıldı ve Conner aşağıya emildi.

Conner'ın ağzı kum doldu. Altındaki toprak yarılarak onu su kadar akışkan kumların içine çekmişti. Ayakları aşağıdaki sert bir şeye bastı. Kollarıyla yüzerken kafası yukarıdaki bir kum duvarına çarptı. Dört bir tarafı duvarlarla çevriliydi. Ryder akışkan kumla dolu sert bir kutu, bir ölüm tabutu yaratmıştı.

Ağzında yarım kumul dolusu kum bulunan, zerreler dişlerinin arasında çıtırdayan Conner dudaklarını kapadı ve yutma veya tükürme dürtüsüne karşı koydu. Her şey konuştuğu sırada olup bittiğinden ciğerleri de çok az havayla doluydu. Fakat ablası ona bunu daha önce de yapmış, son dakikaya ve hatta daha sonrasına kadar sakin kalmayı öğretmişti. Ona kadar sayarsa Ryder onu yukarı çıkarırdı. Tek amacı gözünü korkutmaktı. Conner bunları düşünse de beyni, *Burada boğulup gideceğiz. Bir şeyler yap, götoş!* diye avaz avaz bağırdı.

Kaçan kumların gözlerini yaktığı Conner körü körü-

ne babasının çizmelerine doğru uzandı. Başı tepetaklak döndü. Hangi tarafın yukarısı olduğunu unutmamalıydı. Kahretsin, nefes alamıyordu. Bir eliyle sol çizmenin bağcık dilinin altındaki çalıştırma düğmesine basarken diğeriyle cebindeki bandı çıkardı. *Hadi be, Rob*, diye düşündü. *Hadi be, birader*.

Bandı alnına bastırduğunda hiçbir şey hissedemedi. Kontaklar arasında çok fazla kum vardı. Sonra kahrolası şeyi ters tuttuğunu anladı. Teller tepeden çıkıntı yapmaktaydı. Tekrar denedi. Kum bu sefer *hissetti*. Harcayacağı çabanın yeterince güçlü olup olmayacağına dair bir fikri yoktu. Ryder'ın harcadığından daha güçlü olması lazımdı. Gözleri kararmaya başlamıştı. Buradan çıkmalıydı. Çıkmalıydı. O çaresizlikle kumu akıtmaktan çok patlattı. Bir çarpışma bekleyerek kollarını başının üstünde tuttu, emin değilse de orasının yukarısı olduğunu umdu. Üzerindeki kum duvarının parçalandığını, kollarının yüzeye çıktığını, başının ve ardından tüm vücudunun kumdan yükseldiğini hissetti.

Diğer oğlanlar heyelanda dengelerini kaybettiler. Conner elleri ve dizleri üstünde ağzındaki kumu –çamura dönmüş kumu– tükürüyordu. Öksürüp tıksırdı ve görüş alanının kenarlarındaki karanlık uzaklaştı. Dermansız kollarla ve bacaklarla bandı bulmaya, öbürleri tekrar saldırmadan önce onu başına takmaya çalıştı. Kahretsin; çizmeler bütün bir tulum kadar güçlüydü. Aslında olmaması gerekirdi. Canı çıkasınca kardeşi–

Bir el parmak eklemlerinin üstüne kapanarak sıkı, kemiklerini birbirine sürttü. Conner bandı düşürüp acıyla yüzünü buruşturdu. Bir dizinin üstüne çökmüş olan Ryder bir öfke maskesinden farksız bir yüzle genç adamın üstüne uzun bir gölge düşürüyordu.

“Bir dalgıç olduğunu mu sanıyorsun, çocuk?” Conner delikanlının boştaki eliyle bandı kapmasını ve çekip ala-

rak telleri koparmasını seyretti. “Bunu görse devriye seni gömer.” Bandı Conner’ın yüzünün önünde salladı ve diğer elini daha da sıkarak onun parmaklarını ezdi. “Onlara haber vermeyeceğim için şanslısın. Hayatını kurtarmış kadar oldum.” Ryder kuma tükürüp bandı bıraktı. “Artık sana sahibim. Bunu sakın unutma, Orospu Çocuğu. Springston’daki her erkek annene sahip olduğu gibi ben de sana sahibim.”

Sözlerini Conner’ın kaburgalarına attığı sert bir tekmeyle noktaladı. Oğlanlar gülmeye kaldıkları yerden devam ettiler. Kumlar titreşip yarıldı ve üçü de dalarak gözden kayboldu.

Conner alnını giderek ısınan kumlara koydu ve derin soluklar aldı. Tükürdüğünde salyası kumları günbatımı rengine boyadı. *Bu benim hayatım, diye sersefil düşündü. Ama uzun süre böyle gitmeyecek.*

15 • Bir Babanın Günahları

Ayağa kalkan Conner üstünü başını silkeledi ve sızlayan kurgularını yokladı. Bir yudum su, ağızındaki pütürün çoğunu çalkalayıp tükürmesine yetti. Öfkesi az sonra dindi. Buna babasının çizmeleri arasındaki pembe kum değil, bir tel yumağının arasında duran koparılıp atılmış o eski bant sebep oldu.

Eğilerek bandı yerden aldı ve tekrar inceledi. Bıraksa Ryder onu yukarı çıkarırdı. Sadece ona sataşmıştı. Kahretsin, durup beklemesi gerekirdi. Fakat çizmeler – bir gece önce Rob’un bacaklarını saran kumların ne kadar sert olduğu hâlâ hafızasındaydı. Eğitim kumullarını gözden geçirerek okuldan tarafa baktı. Hâlâ gidip kurutulmuş et alması lazımdı ama önce kısa bir işi halledecekti. O akşam çıkacağı yolculuk birdenbire daha ilginç bir hale gelmişti. O çizmeleri bir dosta göstermeliydi.

Okulun köşesinden dönünce karşısına talancılara hizmet veren dizi bir dükkân çıktı. Kullanılmış tulumlar, vizörler, onarım tezgâhları, paletler, elektronik cihazlar – kısacası mesleğin hırdavatları ve aletleri. Bu aşındırıcı bir ihtiyacın geliştirdiği bir sanayiydi. Hemen hemen bütün Springston, Shantytown, Low-Pub, Pike ve batıdaki bahçeler kumların altından çıkarılan ganimetlerle inşa edilmişti. Tabandan yükselen ve yeterince sık kum tabakalarının altında bulunan toprak yığınları dalgıçlarca keşfedilmişti. Aynı dalgıçlar daha sonra kazmaya girişmişlerdi. Su, gaz

ve petrol pompaları dalgıçlara bağılıydı. Bu diğer hepsinin dayandığı sanayiydi ve o yüzden ölü sayısı hevesli gönüllülerin miktarında neredeyse hiçbir azalmaya yol açmaz, dalgıçlık okuluna girmeyi düşleyen çocuklar önlerinde bir yığın başkasını bulurdu. Yine aynı sebeple o çocukların çoğu aradığı fırsatı asla yakalayamazdı.

Conner dalış semtindeki yoğun cumartesi çarşısında aceleyle ilerledi ve kumullarla beraber yer değiştiren ara sokaklardan birine saptı. Büyükçe dükkânlardan biri olan Graham'ın mekânına girdi. Kapının üst kısmının çarpmasıyla sinir bozucu bir çan ve çingirak koleksiyonu çın çın çınladı. İçeride duvarlar antikalarla kaplıydı. Aynalar, saatler, pompalar, küçük motorlar, tel bobinleri, tüpler, borular ve bidon bidon cıvatalar, rondelalar ve somunlar. Yüksek tavana düzinelerce bisikletin kalıntıları asılmıştı. Onlardan birkaçının altından geçerken Conner'ın başını eğmesi gerekti.

Duvarlara çakılı ve kirişlere asılı mallardan çoğu bizzat Graham tarafından yüzeye çıkarılmıştı. Geri kalanıysa onun keşfettiği şeylerle takas edilmişti. Dükkânın görünümüne ve tek tük fiyat etiketine rağmen eşyaların neredeyse hiçbiri satılık değildi. Graham'ı tek bir rondelayı elden çıkarmaya ikna etmek bile haftalarca yalvarıp yakarmayı gerektirebilirdi. Kabul ettiği yegâne para birimi takastı ve Graham yapılan pazarlıktan hep kârlı çıkardı. Adam baş belasının tekiydi ama bir zamanlar babasıyla yakın dost oldukları için Lonca'dan alınmış resmi bir dalış kartı olmadan bile Conner'la iş yapardı.

“Graham?” Conner bankonun arkasına geçip atölyeye göz attı. Graham iş tezgâhından başını kaldırdı. Bir elinde bir tel fırça, diğerindeyse bir tüfek parçasına benzer bir cisim vardı.

“Con.” Adam gülümsedi. “Bu hafta sonu kampa gideceksin sanıyordum.”

“Bu gece. Rob çadırı havalandırırken ben de biraz su ve birkaç parça öteberi alıyorum. Hey, sana bir şey gösterecektim.”

Graham gözlüğünü burnundan yukarı kaydırıldı. “Tabii,” dedi. “İyi bir parça mı buldun?”

“Dalmamın yasak olduğunu biliyorsun.”

“Saçlarındaki kum daldığını söylüyor.”

Conner saçlarına dokunduğunda kum yağdı. Yerdeki birikintiye suçlu suçlu baktı. “Özür–”

“Boş ver.” Graham oğlanın özrünü bir sinek gibi kışkırladı. “Zaten burası hiç doğru düzgün temizlenmez. Eee, ne göstereceksin?”

“Rob’un yaptığı şu bandı.” Conner elini cebine sokup bandı çıkardı ve Graham’e verdi. “Teller sökölerek kopartıldı ama–”

Graham banda şöyle bir bakıp geçti. İş tezgâhına yaslanarak Conner’in kemerine giren telleri, sonra da ayaklarını inceledi.

“Babamın çizmeleri,” diye açıkladı Conner.

“Görüyorum. Giysilerinin altında bir tulum da var mı?”

“Hayır, zaten mesele o. Rob nasıldır bilirsin. Onu dün gece bu şeylerle dalmayı denerken yakaladım. Fena bir iş de çıkarmıyordu–”

“Sizde dalgıçlık aileden geliyor,” dedi Graham. “Lonca seni almamakla hata etti.”

“Evet. Neyse, bak, hepsi bu çizmelerden ibaret. Tulum falan yok. Ama kuma ne yapabileceklerini hissettim ve daha önce benzerlerini hiç görmüş müydün merak ettim.”

“Demek hissettin,” dedi Graham. “Ne kadar derine indin?”

Conner yalnız olduklarını sağlama almak için arkasına göz attı. “Bir metre. Bilemedin iki.”

Graham burnunu çekti. Bandı tersyüz etti ve masasındaki uzun ayaklı, çok eklemli lambayı ayarladı. “İnsanlar

böyle şeylerle daha önce de oynadılar. Bir çift çizmeyle hoşça vakit geçirebilirsin. Kumda kayabilir, ayaklarını batırıp çıkabilirsin falan. Ama dalmaya yaramazlar. Göğsündeki basıncı azaltamazsan nefes alamazsın. Zaten alabilsen bile yukarı çıktığında acılar içinde kalırsın. Telleri Rob mu bağladı?"

"Evet."

Graham gözlerini banttan ayırdı. "Senden daha yetenekli."

"Evet, biliyorum." Graham bunu kötü niyetle söylememiştir. Vücudunda tek bir zalim kemik bile bulunmazdı. Fakat yavan gözlem gücüyle bazen aynı hissi verirdi. İş tezgâhında yer açıp uzun çelik namluyu bir kenara koydu. Lehim havyasını fişe taktı.

"Çizmeleri görebilir miyim?"

"Tabii." Conner telleri dizlerinden çekip aldı ve babasının çizmelerini çıkardı. "Rob bataryayı sol topuğa yerleştirmiş."

"Enteresan," diyen Graham masasından bir büyüteç aldı ve çizmelerden birinin içine bakıp deri tabanlılığı yerinden çıkardı. Diğerini de inceledi. "Anlaşılan teller ve bant için sağ tekte yer bırakmış. Bir vizör için de." Conner'a baktı. "Bir metre mi demiştin?"

Conner başını yukarı aşağı salladı.

"Hımmm." Graham birkaç saniyeliğine gözünü tavana dikti. "Bunları bir süre burada bırakabilir misin?"

Conner kaşlarını çatı. "Üzgünüm. Keşke bırakabilseydim. Ben beklerken tellerini yeniden takabilmeni umuyordum, hepsi bu. Biraz param var."

Graham havayı aldı ve ucunu diliyle sınıadı. Çıkan tıslama Conner'ın yüzünü ekşitip dişlerini sıkmasına yol açtı. Rob'un bandı nasıl yapmış olduğunu hemencecik anlamış gibi gözüken Graham telleri kontaklara değdirmeye başladı. "Her gelişinde şu camekandaki vizöre bakarsın.

Hani yeşil olana.” Başını işinden kaldırmadı. “Bu botlara karşılık sana o vizörle beraber neredeyse yeni bir tulum verebilirim.”

Conner ne diyeceğini bilemedi. “Ben... şey... teklifine minnettarım ama bunlar babamın çizmeleri.”

“Eskiden öyleydiler. O bile onları önemsemezdi.” Graham işini bitirdi ve havyadan duman çıkarken banda üfle-di. Conner’ı beklentiyle süzdü.

“Eh, düşünürüm,” dedi delikanlı. Elini çizmelere uzat-tı. “Tamirata karşılık borcum ne?”

Graham çizmeleri gönülsüzce geri verdi. “Bak ne di-yeceğim. Bunları başka birine satmayacağına söz verersen ödeşmiş sayılırız. Tüccar hakkı.”

“Tamam,” dedi Conner, bunun bir önemi olmadığını bilerek. Kumun altındayken hissettiklerinden sonra baba-sının çizmelerini satacak değildi. “Alma hakkı sende.”

Graham gülümsedi. “Harika. Rob’a fırsat bulduğunda gelip beni görmesini söyle. En son birkaç hafta önce uğ-ramıştı.”

“Şey, o konuda...” Conner bandı çizmelerden birinin tabanına sokuşturdu. Onları giyse de bağcıkları bağlama-dı. “Rob’un burada ne kadar yararlı olabildiğini düşünür-sek başıma bir şey gelirse ve Palmer da ortalarda görün-mezse...”

“Siz oğlanlara göz kulak olacağıma dair babanıza söz verdim,” dedi Graham. “Bunu sana söylemiştim. Sözlerim-de ciddiye dim. Endişe etme.”

“Sağ ol,” diyen Conner gitmek üzere döndü, sonra ön kapının orada durakladı.

“O gün yarın, değil mi?” diye sordu Graham.

Conner başını yukarı aşağı salladı. Arkasına dönmedi. İhtiyar Graham çok uyanıktı. Sulu gözleri kumun derin-liklerini diğer herkesinkinden daha iyi görebilirdi. Tek ba-kışta bir şeyin nasıl çalıştığını anlayabilirdi. Eğer Conner

veda etmek vahut bir soru daha sormak için dönseydi, hat-
ta vanagındaki ıslaklığı silmek için elini kaldırsaydı yaşlı
adamı geyceği anlardı. Yarının sadece bir yıldönümü değil,
bir yemisinin başlangıcı olduğunu bilirdi.

16 • Uzun Tırmanış

“Kumda boğulasıca Palmer!” diye bağırarak Rob büyük çantayı omuzlarında hoplattı. Evden ayrıldıklarından beri bu kadar ağır bir yük taşıdığı için yakınmaktaydı. “Bize söz vermişti.”

“Eminim geçerli bir sebebi vardır.” Aslında Conner abisine arka çıkmaktan bıkmıştı. Küçük Rob’u ailelerinin her üyesinden ümidi kesmesinden alıkoymak tam zamanlı bir işti. Üstelik şimdi kendisi de buna katkı sağlayacaktı. Tıpkı kumların her nesilde daha da yükselmesi gibi en küçük kardeş de ailevi hataların bütün yükünü sırtlanırdı. Ne denli yorucu bir nakarat olsa da Conner aynı şeyi tekrar aklından geçirdi: *Zavallı Rob*.

Kardeşiyle beraber Sahipsiz Bölge’ye doğru giderlerken Springston’ın etrafından dolaştılar. Açık kumullardan sakınarak yürüyüşün çoğunu evlerin ve dükkânların kuytu- larında yapabilecekleri varoşlardan ayrılmadılar. Kerlerini ağızlarının üstünde tutarak nadiren konuştular, konuştuk- larında da şiddetli rüzgârın uğultusu arasında bağırarak. Firari bir tavuk kanatlarını çırparak ve gıdaklayarak önle- rinden geçti. Fırfırlı bir elbise giyen bir kadın adını sesle- nerek hayvanın peşinden koştu. Kasaba sınırının ötesin- de bir dizi sarföryn direkleri göğe yükseliyordu. Conner alüminyum yelken direklerine çarpan sıkıştırılmamış kan- dilisaların cınlamaları duyabiliyordu. Münferit bir yelken dalgalanarak açıldı, rüzgârla doldu ve sarför batıya doğru hızlandı. Büyük ihtimalle bahçelere bir posta toprak getir-

mek veya küçük Pike kasabasıyla ticaret yapmak için dağlara gidiyordu. İki kardeş doğu yönündeki ilerleyişlerini sürdürdüler. Conner daha başka kaçaklar, sırtlarında ağır yükler taşıyan aileler var mı diye ufku tarasa da hafta sonları kasabadan neredeyse hiç kimse ayrılmazdı. Gidiş günü pazartesiydi. Her nedense çarşamba da. Belki de çarşambalar tatillerden en uzakta yer alan bunaltıcı günler olduğu için.

Koca duvarla aynı hizaya geldiklerinde kerlerini sıkıp gözlüklerini ayarladılar ve rüzgâra doğru dönerek uzak gök gürültülerini karşılarına aldılar. Conner öne geçerek rüzgâra karşı kardeşine siper oldu. Yan tarafta Springston'ın kenarının yaklaşmasını seyretti. Sahipsiz Bölge sınırının yakınında –oraya sadece birkaç saatlik mesafede– bulunan şehir sanki dünyaya meydan okuyordu. Fakat aynı zamanda korkmuş gözüküyordu. Rüzgârı, kumulları ve korkuyu uzak tutmak için dikilmiş upuzun bir duvarın arkasına sinmiş bekliyordu.

En uzun kumdelenlerden birkaçı devrilmeye hazır bir halde görenin yüreğini ağzına getirecek kadar batıya eğik duruyordu. Sakinlerinin hissettikleri gıcırtilar ve sarsıntılar sebebiyle o kulelerden birkaç yıl evvel terk edilmiş biri yıkılma vaadiyle yattıkça yatıyor, yine de öyle yapmayı reddediyordu. Bina boşaltılalı o kadar uzun bir zaman geçmişti ki bir zamanların büyük beklentisinin yerini bıkkınlık almıştı. Tekrar taşınma heveslileri arasında konuşmalar arttıkça artmıştı. Conner bazı işgalcilerin oraya çoktan yerleşmiş olduklarını biliyor, geceleri o yasak kulelerde dans eden solgun ışıklar Shantytown'dan bile görülebiliyordu. Üstelik ara sokak rüzgârları kadar değişken mizaçlı spekülâtörler devrilme veya sağlamlık arasında bahis oynarlarken o apartman dairelerinin tapuları el değiştirmeye başlıyordu.

Başını yana çevirerek gözlüğünü savrulan kum tane-

lerinden koruyan Conner o eğreti kumdelenlerin yıkıldıklarında çıkaracakları gürültüyü hayal etti. Gölgeledeki evler ezilecek, orada yaşayanlar diri diri gömülecek, dükkânlar ve tezgâhlar dümdüz olacaktı. Batıdaki daha fakir insanlar günlerini varlıklı komşularının inşa ettikleri tehlikeli şeylerden korkarak geçiriyor olmalıydı. Gölgedekiler paralarıyla değil canlarıyla bahis oynuyorlardı.

Günün birinde koca duvar da yıkılacaktı. Conner bunu Springston sınırından geçerlerken ve yılda iki kez yaptığı gibi duvara yandan bakarken görebiliyordu. Duvar sırtında bütün bir çölün yükünü taşıyordu. Kumlar onlarca yıl içinde yavaş ama kaçınılmaz olarak biriktikçe uluyan rüzgâr onları kadim istihkâmların üzerinden savurarak kâh gökyüzünü renklendiriyor, kâh şiddetli esintilerle ikinci güneşini kısıyordu. Duvar yıkıldığı zaman arkasındaki kum da cehennemi bir gazapla serbest kalacaktı. Conner orada yaşayıp da öyle bir hadiseyi görmeyeceği için memnundu.

“Çantaya bu kadar ne koydun?” diye sordu Rob, kerinin ve rüzgârın boğuklaştırdığı bir sesle.

Conner kardeşinin kendisine yetişmesini bekledi. “Her zamankileri,” diye yalan söyledi. Rob’un çantanın ağırlığı altında neredeyse iki büküm olduğunu gördü. Conner kimse şüphelenmesin diye onu bizzat taşımayı planlamıştı. Böylece çadırı taşımak Palmer’a kalacak, Rob da feneri ve kendi uyku tulumunu sırtlanacaktı. *Kahrolası Palmer*, diye içinden geçirdi. Ve abisinin yokluğunun babalarının çadırı için ne anlama geleceğini ilk defa o zaman düşündü. Rob rüzgârı arkasına alarak kasabaya kolayca dönebilirdi; fakat toplamasına ve eve kadar taşımaya yardım edecek biri olmayınca çadırı muhtemelen bırakıp gitmesi gerekecekti.

“Su molası verebilir miyiz?” diye sordu Rob.

“Tabii.” Conner kendi büyük çantasını kuma indirdi. Rob da diğerini omuzlarından atarken neredeyse sırtüstü devrilecekti. Conner çantanın içindeki ilave mataraların

şapırtısını ısıttı. Mataralarda sekiz geceliğine yürüyüp sonra geri gelecek kadar su vardı. Conner en fazla o kadar açılmayı planlamıştı.

“On iki yıl,” dedi Rob. Teçhizat çantasının üstüne oturdu ve kemni indirip onunla yüzünü sildi. Kumun açtığı deliklerle bezeli kumaşın kenarları sökülmişti. Conner boktan bir abi gibi hissetmekten kendini alamadı.

“Evet, on iki yıl.” Conner gözlüğünü alnına kaldırdı ve göz kenarlarındaki vıcığı* sildi. “Aradan bu kadar zaman geçtiğine inanamıyorum.”

“Geçti. Demek ki bu yıl on iki yaşında olacağım.”

“Evet.” Conner bunca zaman beklemek için kardeşinin onsuz da yaşamını sürdürebileceğinden emin olmak dışında bir sebebi bulunup bulunmadığını merak etti. Sürdürecekti de. On iki yaşındaki Rob bir dalış dükkânında resmen çıraklık yapabiliirdi. Şimdi zaten gizli saklı yaptığı iş karşılığında barınma ve yeme ihtiyaçlarını karşılayabiliirdi. Graham onu yanına alırdı. Gloralai da oğlana kendi küçük kardeşiymiş gibi göz kulak olup—

“Neden yanımızda bu kadar kurutulmuş et getirdik?” diye sordu Rob.

Başını ufuktan çeviren Conner kardeşinin sırt çantasını eşelediğini gördü. “Kapat onu,” dedi. “İçini çökeltiyle** dolduracaksın.”

“Ama karnım acıktı.”

Conner elini cebine soktu. “Bu yürüyüş için üstümde yiyecek taşıyorum. Şimdi kapat o çantanın ağzını.”

Çantadaki diğer eşyaları görmüşe benzemeyen kardeşi söylenenini yerine getirdi. Sırtını rüzgâra çevirip oturan Rob bir ekmeğin ucunu kemirdi. Rüzgâr uzaklardaki Sahipsiz Bölge’nin davul seslerini ve gümbürtülerini oraya kadar

* Gözlüğün içinde ve gözlerin çevresinde biriken kum.

** Her türlü kabın dibinde bulunan kum.

taşıyor, gürültü her geçen yıl sanki biraz daha yakından geliyordu. Conner'a göre yakında o davullar Springston'da çalacaktı. Yakında insanlar o patırtıları göğüslerinde hissedecekler ve akıllarını kaçıracaklardı.

Kum bulutları dağılırken güneş ısını artırdı. Gündüzleri ya birinin ya da ötekinin hâkimiyetindeydi. Geceleriyse soğuğun ve uğultulu rüzgârların. En azından biri daima iş başında olsun diye hayatın çeşitli işkenceleri vardiyalar halinde çalışırdı. Böylece tıpkı topraktan su ve petrol çıkarılması gibi insanoğlundan da gece gündüz sefalet çıkarılırdı. İstemedi dünyaya gelmenin bedeli bu şekilde alınırdı.

“Hadi gidelim,” diyen Conner ayağa kalktı ve kerini düzeltti. Gözlüğünü gözlerinin önüne indirdi. “Böyle oyalanıp durursak kampı karanlıkta kurmamız gerekecek.”

Kardeşi yakınmadan doğruldu ve Conner onun çantayı yüklenmesine yardımcı oldu. Feneriyle, yataklarıyla, kazıklarıyla ve kum cibinlikleriyle ağır çadırı da kendisi sırtladı. İki koca duvarı arkalarında bırakarak gök gürültülerine doğru yol aldı. Yürürken onun ritmine ayak uyduruyorlardı.

17 • Boğa ile Delikanlı

Efsanelere göre yüce tanrı Colorado ile beyaz boğa Kum eskiden savaşmazlardı. Semada asılı duran takımyıldızlar hep böyle değildi zira insanı da hayvanı da tasvir eden yıldızlar tıpkı gezegenler gibi ama daha yavaş hareket ederdi.

Eski günlerde yüce savaşçıyı gösteren yıldızlar birbirine daha yakın dururdu. O zamanlar adam henüz tamamen büyümemiş bir delikanlıydı. Fakat gençliğinde bile bir avcı ve savaşçı olarak ümit vadederdi. O ve kuyruğu daima kuzeyi gösteren boğa o günlerde çok sıkı iki dosttu. Gök kubbeye meydan okuyarak semada gezerler, gülüşüp bağrışırlar, oyun oynayıp avlanırlardı. Beraber her şeye hükmederlerdi zira mızrak ve toynak topraktan veya unvandan daha kesin bir güç ölçüsüydü. Altlarındaki dünya sessiz sedasız uzanır, su kumların en yumuşağı gibi her yerde akardı.

Fakat beyaz boğa delikanlıya değil onun reisi olan Tek Klancı'ya aitti. Kum avlanması yasak ve kutsal Kraliyet Boğası'ydı. O yüzden Kum uzun bir yokluğun ardından postunda bir kesikle geri geldiğinde Colorado'nun mızrağı suçlandı. Kum böğürdükçe böğürdü ve bunun doğru olmadığını söyledi ama Colorado hariç hiç kimse boğanın feryadına anlam veremedi. Ötekilerin tek duydukları acı oldu ve bu da öfkelerini körükledi.

Çadırından çağrılan Tek Klancı'dan hüküm vermesi istendi. Adam yaralı boğaya yaklaşıp yarayı inceledi. Geri

çektiginde kıpkırmızı olan eli günbatımında gökyüzünü başka renge boyadı. “Bunu oğlanın mızrağı yapmış,” dedi.

Çileden çıkan kabile halkı oğlanı kovdu. Ona attıkları taşlar kırılarak daha ufak taşlar haline geldi. Yine de hiç kalmayınca dek taş atmaya sürdürdüler. Genç Colorado hiçbir taşın kendisine erişemeyeceği sarp dorukların ötesinde kışı tek başına geçirdi. Böylece on bin asırlık kış başladı. Bu zaman zarfında yüce savaşçı Colorado’nun kuşağı soğuk aylarda yaygın olduğu üzere ufku hiç aşmadı. Aylar çok uzun bir süre boyunca soğuk kaldı.

Yağmur toplanıp dondu. Buz o kadar ağırlaştı ki bir zamanlar düzlüklerin bulunduğu yerlerde vadiler açıldı. Eski dünya artık delikanlıyı kaçıratan taşlarla kaplıydı. Kum ve buz sırayla klanı gömdü.

Sayırsız ay ve bin farklı rüzgâr geçti. Artık koskoca bir adam olan Colorado bir çakalın izlerini dağlardan yukarı sürdürdü. İzlediği yol onu doruklardan aşırıp halkının yanına döndürdü. O kadar uzun bir zaman uzak kalmıştı ki onu hiç kimse tanımadı. Aynı şey ihtiyarlayarak postu ve gözleri griye çalmış, böğründeki yara izi siyah ve zikzaklı bir leke halini almış koca boğa Kum için bile geçerliydi. Colorado da onca yılın ardından birlikte avlandığı eski dostunu tanımadı. Dünya tepetaklaktı. Kadim haritaların yeniden çizilip öğrenilmesi gerekmişti.

Yaşananları hatırlatan tek şey Kum’un postundaki o siyah yara iziydi ve ihtiyar boğanın tek bildiği yarayı Colorado’nun elindeki mızrağın açtığıydı. Böylece boğa ve yetişkin delikanlı birbiriyle savaşa tutuştu. İnsan ve Kum artık kavgalıydı; birbirlerine uyum sağlamaları mümkün değildi. Bir kurgu gerçek olup çıkmıştı. Colorado’nun aslında boğayı nasıl kurtardığının gerçek öyküsü unutulmuştu. Kum’un postuna dış geçiren çakal sürüsünü, Colorado’nun mızrağının kudretli bir darbesiyle nasıl öl-

dürüldüklerini, mızrak ucunun değmesiyle boğanın etinde de bir kesik açıldığını anımsayan yoktu. Hakikat ıpki buz tabakaları gibi kaybolmuştu. Colorado'nun bir zamanlar avlandığı düzlüklerde Sahipsiz Bölge'nin sınırını belirleyen zikzaklı bir hat olması gibi hayvanın postunda koca bir yarık bulunuyordu.

Conner bu efsaneleri bilse de onlara güvenmezdi. Öykülerin tek bir halinden fazlasını duyacak kadar büyüktü. Küçükken öğrendiği masallar değişmişti ve anlatıldıkları sürece değişmeye devam edecekleri fikrindeydi. Efsaneler muhtemelen kumulları yaratan kumlar sert birer kayayken çıkmıştı.

Fakat gidenin bir daha geri gelmediği o vadi işte oradaydı, Conner, Rob'la beraber çadırı oranın zikzaklı sınırından bir düzine adım öteye kurarlarken kamp alanlarının önünde uzanıp gitmekteydi. Karşılarındaki sert bir hattı. Çöl tabanı çatlak, boğanın postu açık bir yaraydı. Ve kum Sahipsiz Bölge'nin, asla iyileşmeyecek o yaranın karşısından durmaksızın esmekteydi.

Sahipsiz Bölge. Conner adına rağmen sırf yarığın karşısına geçip tekrar geri atlamak için oraya kadar gelmemiş tek bir yaşıtını bile tanımazdı. Bu ürkek çocuk gruplarının üstlendiği bir cesaret gösterisi, uzun yürüyüşlerde fısıldanan bir tabuydu. Her yıl ayağı kayıp da uçuruma düşen ve çığlıkları hâlâ duyulabilen bir oğlanın sahte öyküleri anlatılırdı. "İşte orası o kadar derin," diye her seferinde büyükçe oğlanlardan biri meşum bir tebessümle uyarırdı. "İçine yuvarlanırsanız yaşlanıp ölünceye kadar çığlık çığlığa düşer durursunuz."

Conner da çocukken aynı uyarıları dinlemişti. Daha sonra onları başkalarına söylemişti. Kendi yolculuğunu dokuz yaşında yapmış ve çığlığa benzer o sesi çıkaranın rüzgâr olduğunu anlamıştı. Üstelik her yıl uçuruma düşüp ölen çocuklardan hiçbirinin ismi verilmezdi. Cenaze tö-

renleri ve gözü yaşı anneler hiç olmazdı. Büyük çocuklar küçükleri korkutmaya çalışırlardı, hepsi bu.

Oğlanların üzerinden cesurca atladıkları uçurum topu topu iki adım genişlikteydi. Karşıya geçtiklerinde öbür tarafta korkudan tir tir titreyerek beklerler, g   slerini gerek vadinin derinliklerindeki gürültücü tanrılara meydan okurlar, rüzgârı ve kumu suratlarında hissederler, k   k  klerinde aynı i e kalkışmış babalarının ikazlarını d   n rlerd . Sonra da bu  deti arkalarında bırakmanın huzuruyla gerisingeri atarlardı.

Sonuçta ayak basan herkesin sağı salim geri gelmesine rağmen o diyara gidenin bir daha d nmediğı söylenirdi. Fakat diğ r herkes gibi Conner da efsanelerin ve kanunların bunlar kadar belirgin sınırları olmadığını bilirdi. Onlar biri fazla ileri gidinceye kadar patlamadan d rt lebilen yumuşak şeylerdi. Yaşamın tehlikesi de tıpkı Colorado'nun dostuyla boğuşan bir d  manla nasıl d v  seceğini, nasıl sadece birine vuracak kadar iyi nişan alacağını bilmemesi gibi tulumun ne zaman delineceğini bilmemesiydi.

 adırdı kurup bir ateş yakılar ve ekmek ısıtıp sessiz sedasız oturdular.. Conner o sırada bunları düşündü. Feneri yakıp sularını yudumladılar ve öleli yahut gideli çok olmuş kişiler hakkında öyküler paylaştılar. Conner o sırada yine bunları düşündü. O gece dışarıdaki k zler kızıl bir ışıkla parlarken Conner babasının  adında yattı ve efsanelere kafa yorarak bir oğlanın nasıl da o yangın karşısına atlayıp sağı kalabildiğini fakat hiçbirinin kendini Sahipsiz Bölge'ye girmiş gibi hissetmediğini düşündü. Gerçekten, ciddi ciddi girmiş gibi. Çünkü burası hiç kimsenin geri gelmediğı bir yerdi.

En azından hiçbir insanın.

18 • Sahipsiz Bölge

Uyku tulumunda yatan Conner içinden geri sayıyor, babasının herhalde tam on iki yıl önce hissettiklerini iliklerinde hissediyordu. Kalbi uzaktan gelen yankılı gümürtülerden daha yüksek sesle çarpıyor, nabzını şakaklarında hissedebiliyordu. Kanı orada Graham'ın eski saatlerinden biri gibi tıkırdıyordu. Günler gibi geçen bir süre tıklamasının ardından delikanlı bir zamanlar babasının yaptığı kadar sessizce doğruldu. Uyku tulumundan sıyrılırken zifiri karanlıkta sadece Rob'un değil Palmer'ın, Vic'in ve annesinin varlığını da sezinliyordu. Bir bakıma hepsini birden terk ediyordu.

Rüzgâr gürültücü suç ortağıydı. Conner bir esintinin çadır bezini sarsıp dalgalandırmasını bekledi. Esinti içeriye kum savurmayacak kadar hafiflediğinde de çadırı yarıp gizlice dışarı çıkarak onun geceye ait sesine katkıda bulundu.

Dışarıda yıldızlar parlak, gökyüzü bulutsuz, hava serindi. Batının alçaklarında asılı duran bir yarımaya kuma yekpare bir beyazlık veriyordu. Gecenin daha erken saatlerinde işlemek için çadırdan ayrıldığında ve o sırada çantasını dışarı çıkardığında aynı ayı daha yüksekte görmüştü. Şimdi çantayı ateş çukurunda yanan közlerin ışıyla buldu. Babasının çizmelerindeki taşıyı döktü ve serin kuma oturup onları ayaklarına geçirdi. Hissettiği tedirginlik kadar sıcaklıktan dolayı da vücudu ürperdi, dişleri takırdadı. Tekrar işeme dürtüsüne kapılsa bile as-

linda buna ihtiyaç duymadığının farkındaydı. İçinde su değil, sadece korku vardı.

Boğa'nın yarığının karşısından iniltiye benzer bir yel esti ve ateşteki kzler o rüzgârı soluyarak parladı. Uzaklardan Conner'ın göğsünü ve boğazını dolduran buyk ve gizemli bir homurtu, çalan davulların o ebedi yankısı geliyordu. Delikanlı ayağa kalktı, çantayı omuzlarına asıp kalalarındaki yükü taşısın diye çantanın kayışını beline bağladı ve son bir kez arkasına dönüp baktı. Kzlerin belli belirsiz aydınlattığı, içinde kardeşinin yapayalnız uyuduğu çadırın koyu suretini süzdü. Son bir vicdan azabı ile kuşkunun ardından metanetini topladı ve gürültülü öteye yollandı.

Mehtap ona topraktaki kınğı, bir haritanın çizgileri kadar gerçek o koyu çatlağı gösterdi. Conner kum zerrelerinin içeri dökülmesini ve uçup gitmesini seyretti. Kum o deliğı ağızına kadar doldurmaksızın bunu kaç bin yıl boyunca yapmıştı? Burada iyileşmekten aciz bir yara, dikilmesi gereken bir kesik vardı. Conner eskiden insanların gnbeğn yaşlandıklarını düşünürdü. Kum tanelerinin tek tek birikerek bir kumul yaratması, çölün bir yöresinin bir diğeriyle örtüşüp aşama aşama kaybolması gibi dakika dakika yaşlandıklarını. Fakat burada rahatlıkla hissedilebilen bir gerçekle karşı karşıyaydı: bazı anlar topraktaki kocaman yarıklara benzer, bir oğlanın atlayışı kadar belirleyici olurdu. Hayat çağlara ayrılırdı. Bir an buradayken bir sonrakinde kendini ötede bulurdun. Bir oğlan kaşla göz arasında babası olup çıkardı.

Conner geniş bir adımdan fazlası denemeyecek bir hareketle küçüklüğünde bir sıçrayış gerektiren mesafeyi katetti ve tekrarlanan bu det ona cesaret aşıladı. Eylemi, arkasındaki her şeyden yapılan sembolik bir ayrılıştı. Tıpkı ondan önce aynı yolu tepip bir daha geri gelmeyen onca kişi gibi Conner'a da artık yürüyüp gideceğı o gök grl-

tulerinden başka bir şey kalmamıştı. Arkasında dinlemesinin gerekmececeği üzgün feryatlardan başka bir şey yoktu. İlıklerine işleyen korkuya karşı kendi kendine bunun bir son olmadığını söyledi. Dört gün boyunca gidecek ve dört gün boyunca gelecekti, o kadar. Ufkun ilerisinde ne olduğunu görmek için dört gün. Ve sonra geri dönecekti. Babası da dahil kendisinden önceki herkesin yaptığından emin olduğu gibi içinden bunları geçirdi. Geri döneceğine dair kendi kendine söz vererek davul seslerine doğru yürüdü. Rüzgâr hızlanarak ona bu kadar aptalca davrandığı için haykırdı ve—

Ama sesi rüzgâr çıkarmıyordu. Haykıran o değildi. İleride, solgun mehtapta farklı bir şey —ıstıraplı bir feryat— vardı.

Conner ürkek adımlarla ilerledi. Kokusunu takip eden veya onu yuvasından uzak durması için uyaran bir çakal görmeyi bekleyerek kemerinden bıçağını çıkardı. Gerçekten de ileride dört ayak üstünde bir—

Fakat çakal başını ay ışığına kaldırdı ve Conner kendisine bakan bir insanın süzgün yüzüyle karşılaştı. Bir oğlan.

Conner bıçağını yerine sokup ileri atıldı. Springston'dan gelen aptal bir çocuk. Yarığın karşısına atlamayı göze almış biri. Conner orada olacaklarını bildiği diğer oğlanları, çocuğun kimin cesurca davranacağına ve kimin korkaklık edeceğine tanıklık etmek için orada bulunan arkadaşlarını görmek için karanlığı taradı. Kendisinin üstlendiği daha ciddi âdetin küçüklere özgü bu eften püften cesaret gösterisiyle bölünmesine kızgındı. O yüzden yakasından tutup topraktaki anlamsız çatlağın üzerinden dostlarına fırlatmaya hazır bir halde kızgın adımlarla oğlanın üstüne yürürken—

Fakat yaklaştığında durdu. Uzaktan bir oğlana benzeyen şey aslında yırtık pırtık giysileri olan cılız bir kızdı. Kız yerde emekliyor, hâlâ bağcıklarla ayağına bağlı olan

bir ayakkabının kalıntılarını peşi sıra sürüklüyordu. İleriye uzanıp parmaklarını kuma gömüp kendini çekerken Conner'ın orada bulunduğunun farkında değilmiş gibi gözüküyor, uzaktaki ateşin parıltısına odaklanmışçasına dümdüz ileri bakıyordu.

“Kıpırdama,” diyen Conner dizlerinin üstüne çöktü. Çocuk onu nihayet gördü. Elini ona doğru uzattı. Kocaman açılmış gözlere, kavrulmuş dudaklara, süt ve ay kadar solgun bir tene sahipti. O naif çocuğa sarılan Conner'ın öfkesi geçmişti ama bu cüretkâr oğlanlarınkinden bile daha büyük bir ihlaldti. Davullar göğsünü titretmekteydi. Kızın arkadaşları neredeydi? Kumları gözden geçirdiğinde kimsecikleri görmedi. Herhalde onu burada yapayalnız bırakıp gitmişlerdi. Veya bir çakal kızcağızı ısırılmış ve ötekileri korkutup kaçırmıştı. Kız onun kucağında şuursuzca titreyerek inledi.

Conner kızı yerden kaldıırken sırtındaki çantadan daha hafif olduğunu keşfetti. Onu yarığın karşısına geçirip çadıra kadar taşıması, Rob'un da ona göz kulak olması ve eve kadar eşlik etmesi gerekecekti. Kız Conner'la karşılaştığı için şanslıydı. Conner onu çadıra götürdükten sonra Rob meşgulken tekrar ortadan kaybolabilirdi. Bu gelişme hiçbir şeyi değiştirmezdi. Özgür biri olarak ilk eylemini gerçekleştirmişti, o kadar. Bir hayatın kaybedilmesine karşılık bir hayat kurtarılmıştı. Adil bir takas.

Bu sefer kollarındaki kız sebebiyle yarığın üzerinden atacağı adım daha tehlikeliydi. Mesele sadece ilave ağırlık değil, önünü görememesiydi de. Conner öndeki çizmesi uçurumun kenarını hissedinceye dek ayaklarını sürüyerek ilerledi, diğer ayağını ileri uzattı ve körü körüne öne eğildi. Havadaki çizmesi karşı tarafı buldu. Hızla çadıra giderken aklına bir öykü, gecenin bir vakti dışarı çıkması için geçerli bir sebep geldi.

“Rob!” diye seslendi. “Rob! Uyan!”

Az sonra çadırın içinde bir ışık yandı. Conner kucağındaki çocuğu çadırın önüne bıraktığı sırada ağız açıldı ve mahmur gözlü kardeşi dışarıya baktı. “Saat kaç—?” diye soracak gibi oldu.

“Şunu içeri sokmama yardım et,” dedi Conner. Rob istenileni yaptı. Kız kendi başına hareket etmekten acıdı. İki oğlan onu çadıra soktu ve Rob ağzı rüzgâra karşı kapattı. Çadır direğine asılı dalış lambası bozuk yatağa ışık ve gölge düşürdü. Conner kızı oraya yatırdı, sonra da kemerinin tokasını açıp çantasını sırtından indirdi. Ağır yükünü kenara bırakırken Rob’un çantaya baktığını fark etti.

“Orada öylece bekleme,” dedi. “Kıza biraz su ver.”

Rob bakışlarını ona çevirdi, gözlerini kırpıştırarak uykunun mayışıklığından sıyrıldı ve harekete geçti. O uyku tulumunu yoklayarak matarasını bulurken Conner da kızı dikkatle inceledi. Bunu yaparken de kafasında uydurduğu öykü darmadağın oldu; işlemek için dışarı çıktığı ve gedige göğüs geren çocuklarla karşılaştığı yönünde Rob’a anlatacağı değil, bu çocuğun nereden geldiği hakkında kendi kendine anlattığı öykü.

Springston herkesin ismini bilmese dahi çoğu simayı tanımayacağı kadar büyük bir yer değildi. Fakat bu çocuk daha başka sebeplerden ötürü bir yabancıydı. Bir deri bir kemik kalmış olan kızın kolları bir kuşun bacakları gibiydi. O kollardan biri göğsünün üstüne katlıyken diğeri başının arkasına sokulmuştu. Yırtık pırtık pantolonu garip bir kumaştandı. Giysinin dizleri aşınarak erimiş, alttaki et soyulup kan revan içinde kalmış, kavalkemiklerinden aşağıya akan kan arkasında koyu çizgiler bırakmıştı. Kızın yaraları en az bir gün önce kuruyarak kararmıştı ama yara kabuklarının tekrar tekrar yırtıldığı yerlerde taze bir ıslaklık vardı. Bütün yaraların içine kum kaçmıştı.

Kız inledi. Dudakları çatlak ve kuru, yüzü bir gündüz

gezeninki gibi yanıktı. Gömleğinin omuzları yırtılıp gitmişti ve geri kalanı zar zor bir arada duruyordu. Kızcağız bin kumul boyunca s r klenmişe benziyordu ve eskiden tırnaklarının olduğu yerlerdeki kanlı yaralardan bu zavallı yaratığın kendi kendini sürüklediği anlaşıyordu.

Kız yarı baygın ve şuursuzdu. Conner tıpkı bir dalgıcın görünmeyen bir eski eseri soğuk kumlardan kaldırırken yaptığı gibi ayakları dibindeki bu şeyin ne Springston'dan ne de canlıların yaşadığı başka bir dünyadan geldiğini anladı. Bu  ocuk Sahipsiz Bölge'dendi. Biri oradan  ıkagelmişti. O aşılmaz sınırı geçmişti.

“Suyu ona nasıl i ireceğim?” diye sordu Rob. Matarası elinde açık duruyor ve Conner'a bakarak yardım istiyordu.

“Sadece bir kapak,” diye fısıldadı Conner. Bu kızın taşıdığı anlam ona feleğini şaşırtmıştı. “Ver bana.”

Rob matarayı titreterek ve dışarı biraz su dökerek kapağı doldurdu. Conner kendisinin anladığı şeyin kardeşi tarafından da anlaşılp anlaşılmadığını merak etti. Herhalde anlaşılmıştı. Rob ondan daha akıllıydı.

“Dikkat,” diyerek matara kapağını aldı. Kızın yanına geçti, diğer narin kolunu da göğsüne katladı ve kendi elini konuğunun ensesine koydu. Kızın başını nazikçe kaldırıp bir dizini başının altına soktu. Kızın dudaklarından yine hafif bir inilti –dermansız bir yaşam belirtisi– kaçtı. Sekiz dokuz yaşlarında görünüyordu ama cılızlığı ve narinliği kesin bir rakam belirlemeyi güçleştiriyordu.

Conner suyu kızın çatlak ve kanlı dudaklarına damlattı. Nenim ilk susuzluk ateşine değmesine bir cızırtı duyar gibi oldu. Kızın yanakları acıyla seğirdi ve Conner'ın başını sabit tutması gerekti. Suyu kızın yaralı dudaklarının arkasına ve doğrudan diline damlatmayı denedi.

“Yavaş,” diye fısıldadı Rob.

“Tamam tamam,” dedi Conner. Kapağı boşaltırken suyu bilinçsizce yutan çocuğun inip kalkan boğazını seyretti.

“Tekrar doldur.” Kapağı Rob’a geri verdi. Ona bir posta daha su koyarken kardeşinin eli artık daha sabitti.

Kız bu sefer içmeye çaba harcar gibi gözüksü. Derman-sız bir el kalkıp Conner’ın koluna kondu. Tırnaksız ve kanlı parmaklar orada minnetle, çaresizce kıvrıldı.

“İç,” dedi delikanlı, kızın teşvike ihtiyacı varmış gibi. Kız o kapaktan sonra bir tane daha içti ve dahası için de fısıldadı. Fakat Conner kardeşine bu kadar yeter dedi. Çok fazla suyu çok kısa sürede içmek iyi bir şey değildi. Susuz-luğun cinnetine daha önce de tanıklık etmişti.

Kızın gözkapakları kırpışarak açıldı. Yoğun ışığı yüzüne vuran dalış lambasına gözlerini kısarak baktı. “Çek şunu,” dedi Conner kardeşine. Fakat en az onun kadar kızın cefa-sının farkında olan Rob bunu yapmaya çoktan başlamıştı.

Rob’un lambayı başka tarafa çevirmesiyle kızın yüzü karardı. “Sakin ol,” dedi Conner ona. “Seni kurtardık. Her şey yoluna girecek.” Bunu kız kadar kendisi ve Rob için de söylemiş miydi? Emin değildi. “Ben yaralarına bakarken dinlenmeni istiyorum, tamam mı? Pansumanın ardından biraz daha su içebilirsin. Yaralarına kaçan kumları çıkar-mam lazım.”

Genç adam elini çantasına uzatırken kendisi ve yolcu-luğu için yanında getirdiği ilave suya ve bütün acil durum malzemelerine minnettardı.

Kız bir ses çıkardı. “Acaba... yaklaş...” diye fısıldadı.

Çocuk bu sözleri ikinci kez söylerken Conner ona doğ-ru döndü. “Ne?” diye sordu.

Kız küçük ve kanlı elleriyle onun gömleğini kavrayıp yeniden fısıldadı.

“Sesini duyabilelim diye yaklaşmamızı istiyor,” diyen Rob kızın fısıltılarını daha iyi anlamak için başını eğdi. “Neye ihtiyacın var?” diye sordu.

Fakat kızın gözleri ona değil Conner’a çevriliydi. Göz-kapakları kırpıştı ve dalgın gözleri bir anlığına bir kum

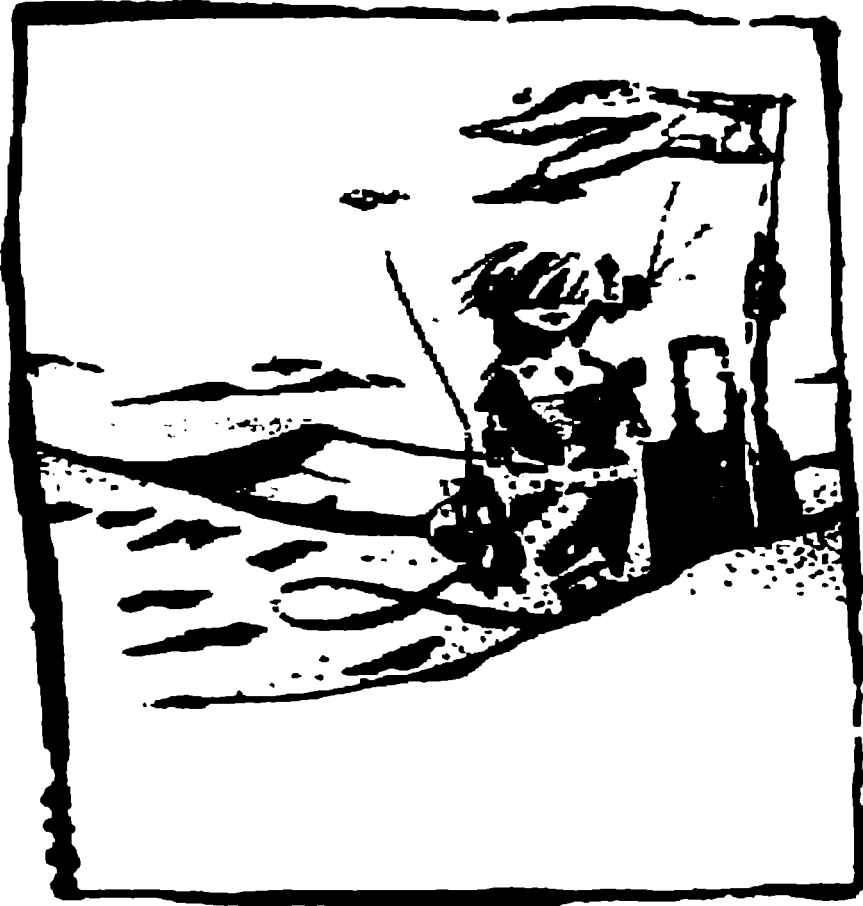
fırtınasındaki duraklama gibi parladı. Kız konuşacak kuvveti toplarken, çadırın boğucu havasını çaresizce içine çekerken sanki tanıdık gelen o gözler delikanlınıninkilere kenetlendi.

“Con... ner,” dedi kız, her hece için çaba sarf ederek. Ağız kenarları belli belirsiz bir tebessümle kıvrıldı. Bu tanıır gibi olmanın ve derin bir huzurun tebessümüydü. “Beni... babamız gönderdi.”

Sonra yaralarına ve yorgunluğa yenik düşmesiyle gözlerindeki ışık tekrar söndü. Sahipsiz Bölge’den çıkagelen kız ölümün ve uykunun hareketsizliğiyle yatıp kaldı. Kendi ismi kulaklarında hafifçe yankılanan Conner babaları ortakmış gibi konuşan bu yabancıyı hayatı boyunca hiç görmediğinden emindi.

3. BÖLÜM

Danvar'a Dönüş

19 • Kayıp Kız

Vic tüm yaşamın derin kum gibi olduğunu öğrenmişti. Doğumdan ölüme kadar birbiri ardına gelen bir dizi şiddetli daralma, bahtsız insanları yarım ciğer dolusu nefes alacak kadar serbest bıraktıktan sonra tekrar sımsıkı kavrayan yağlı bir yumruktu. Vic dünyayı böyle görür olmuştu. Nereye bakarsa baksın hayatın insanları sıkıldığını, onları bir çileden diğerine sürüklediğini, zalim avuçlarını talihsiz boyunlardan bir türlü ayırmadığını görürdü.

Ona göre bu çileleri sağ atlatmanın sırrı o eller arasındayken hiç kıpırdamamaktı. Cevap nefes almamayı, nefes almamakta neşe bulmayı öğrenmekti. Boğulma ile kucaklanma arasındaki tek fark açık bir yoldu. Vic de işte o yüzden kendine nefesini tutmayı öğretmişti. Böylece hayat bir dizi aralıksız kucaklanma haline gelmişti.

Altı yüz metrede kum hareket etmeyi reddediyordu. Bencil bir sevgili gibi onun düşüncelerini ve isteklerini duymazdan geliyordu. Onu olduğu yere mıhlayıp aciz bırakıyordu. Altı yüz metre, dalgıçların can verdikleri mesafenin çok ötesiydi. Çoğu o derinliğe ulaşmadan önce aynı anda hem nefes almakla hem de kumu akıtmakla uğraştığı için ölürdü. Aynı anda iki kişiyle birden güreşmek beyhudeydi. Vic bunun farkındaydı.

Ciğerlerindeki havayla ancak iki dakika daha dayanabilir, ardından bayılırdı. Daha şimdiden görüş alanında ışıklar geziniyor, kenarları gitgide kararıyordu. O derinlikten

yüzeye çıkması otuz dakikayı bulurdu. İki dakikalık havayla otuz dakikalık bir yolculuk. Yine de başardı. Birbirine yakın duran sert metal bavullardan –kaliteli contalara sahip olanlardan– ikisini tespit etti. Bavullar görüş alanındaki daha yumuşak çantaların yeşilleri ve mavileri arasında parlak turuncu bir renkle dikkat çekiciydi. Çantaların dışarı saçıldığı oval nakil aracı göz kamaştırıcı bir beyazdı. Tüm bu metal, kumun sımsıkı baskısı altında korunmuştu. O gömülü ve ısıtılı çelik orada ebediyen yaşayacaktı. Yerinden sökülüp de yukarı taşınamayacak kadar derindeydi. Öyle bir şey çok riskli olurdu.

Vic, Samsonite adındaki gümüş renklilerden olduklarını umarak bavulları kaptı ve yukarıya aktı. Eskiden kumaş bir çatı –Low-Pub’ın yarısından daha büyük bir çadırın çatısı– olması gereken bir yapıdaki geniş bir delikten dışarı çıktı. İki tarafa açılmış kanatlara sahip dev metal kuşlardan ve onların iki düzgün sıra halinde uzanan yüzlerce cam gözünden uzaklaşarak hızla yükseldi. Dört yüz metrede yanıp sönen aktarıcıya vardığında havaya hasret ciğerleri neredeyse bomboştu.

Gömülü bıraktığı tankı buldu ve regülatörün etrafındaki kumu akıtıp onu ağzına soktu. Diline asgari miktarda pütür değdi. Hareket etmeyi düşünmekten vazgeçip dikkatini sadece üzerindeki kum sütununa, tepeden ve dört bir yandan baskı yapan tüm o ağırlığa verdi. O ağırlığı saptırıp derin bir nefes aldı. Bir tane daha. Derin kum için yaşayan tulumu enerjiyle ve sabırsızlıkla zonkluyordu.

Tankı ve aktarıcıyı geride bıraktı ve yanıp sönen bir sonraki ışığa doğru aktı. Yüzeye kadar iki durak daha. Soluma ihtiyacını yok saydı. İnsanı paniğe sevk eden şey havasızlık değil *soluk verme dürtüsü*ydü. Sisteminde birikerek beynine ciğerlerinin içeriğini dışarı atma sinyali veren o zehirli gazdı. Solumanın diğer tüm gizemleri gibi bunu da ona babası öğretmişti. Vücuda güven olmayacağı-

nı, onun uzun süre havasız kalabileceğini ve kişi kendini alıştırdıkça o sürenin uzayacağını söylemişti.

Bir sonraki durak. Önceden gömülü bırakılmış bir diğer tank. Burada kum neredeyse normale dönmüştü. Yığın gevşedikçe vizöründen görülen renkler spektrum boyunca değişti. Vic vizörünü aşağıdaki betona yakın yoğunluk için varsayılan değerlerinin çok ötesine ayarlamıştı. O yükseldikçe etrafındaki kum açık hava gibi bir hal alarak morlarda ve anormal tonlarda dalgalandı. Bataryaları tehlikeli bir seviyeye inmesine rağmen tulumu da benzer şekilde elektriklendi. Genç kadın daha gevşek kumlarda bir vızıltı duyar gibiydi. Tulumu derinliklere göre güçlendirilmişti. O böyle yüksek bir seviyedeysen Vic yayılan enerjiyi dişlerinde hissedebilmekteydi. İşte derin dalışın bir sırrı daha: seni öldürmek istermiş gibi hissettiren bir tulum giymeyi göze almalıydın. Sana safsatadan başka bir şey göstermeyen bir vizör takmalıydın. Sonra da dünya tekrar anlam kazanıncaya dek dümdüz aşağı dalmalıydın.

Gömülü bir sonraki tanka ulaşan Vic uzun bir nefes çekerken biraz kum yuttu. Derin dalışın en önemli kısmı elbette ki diğer herkesi öyle bir şeyin imkânsız olduğuna inandırmaktı. Bunun bir parçası da insanları asla tanklarla dalmadığına inandırmaktı. Aslında bu büyük ölçüde doğrudu. Diğer dalgıçlar onun tek bir nefesle üç yüz metreye kadar indiğini görmüşlerdi. Vic daha derine gitmek için tanklar saklamaya başladığında bundan hiç kimseye bahsetmemişti.

Gizlilik önemliydi çünkü başkaları bunun mümkün olduğunu bilseydi bir yolunu buluncaya dek uğraşıp didinirlerdi. Bütün büyük keşifler böyleydi. Önce eşine az rastlanır umut dolu birileri nelerin başarılabilirliğini dünyaya gösterirdi. Onları gümbür gümbür gelen kalabalıklar, daha önce araya engeller koymalarına rağmen artık önlerine çıkan herkesi itip geçen kuşkucular ve itirazcılar izlerdi.

Yüzeyi delip de yükselen güneşi yüzünde ve rüzgârı teninde hisseden Vic bu gerçeğin farkındaydı. Bir adam altı yüz metreye ulaşıyorsa bunu asla bir sır olarak saklamazdı. Sonra da herkes oraya inip sadece ve sadece ona ait olan şeyleri yağmalardı.

Genç kadın vizörünü kaldırdı ve sıcak kumda dinlenerek derin bir nefes aldı. Tulumunu elektrikleştirilmesiyle gevşek kumlar teçhizatından ve saçlarından ayrılarak sabah sisi gibi çevresine döküldü. Elini kuma sokup kumulu su gibi kolunun etrafında akıttı ve gömülü teçhizat çantasını çıkardı. Kumlar dört bir yanda da temizdi; popüler dalış alanlarını gösteren terk edilmiş ıvır zıvırlardan ve hurdalardan eser yoktu. Derine dalmanın en güzel tarafı da buydu: kalabalıklardan uzak durmak, bulduklarını bir talancının aşırmasından endişelenmemek, geride bırakılmış çöp yığınlarını paldır küldür eşeleyen serserilerle ve yüzey korsanlarıyla uğraşmamak.

Çantasını da kumdan çıkarmasının arından Vic vızıldayan tulumunu kapattı ve azıdişlerini tekrar hisseder oldu. Uzaktan Low-Pub'ın gürültüsü patırtısı geliyordu. Jeneratörlerin homurtusu, çivilere inen çekiçlerin patırtısı, tek tük silah atışları; hayatın sesleri.

Kumulların üstünde değişken bir rüzgâr esiyor, onların zirvelerini düzelterek tümseğimsi kütleleri devamlı batıya itiyordu. Vic çantasından matarasını çıkarıp uzun bir yudum içti ve çenesini sildi. Şimdi sıra alınacak ücretteydi. Kirayı ve hem tanklar hem de hava için Yegery'ye olan borcunu karşılamaya yetecek kadar kazanmayı umuyordu. Mümkünse bu hafta bir derin dalış daha yapmamayı yeğlerdi. O kadar uzun bir süre aşağıda kalmaktan kaburgaları sızlıyordu ve sol dizi incinmiş gibi geliyordu. Derin kumda bir ayağın burkulması için tek gereken bir bacağın çevresindeki akışı kısacık bir anlığına kaybetmektir. Vic kolları ve bacakları çıktığı için çılgılık atarak ve kum tükürerek

kendini dışarı atan dalgıçlar görmüştü. Etraflarındaki ağırlığı saptırmayı unutup vurgun yiyenler ve eğer şanslıysalar derilerinin altında kabarcıklara benzer hava baloncuklarıyla yüzeye ulaşanlar da cabasıydı. Yine de dikkati dağılan dalgıçların çoğu bir daha geri gelmezdi.

Vic mataranın kapağını yerine taktı ve metal bavullardan birine uzandı. Biri gümüşiyken diğeri siyahtı. Kumda yaptığı yolculukta ikincisinin boyası büyük ölçüde kazınmıştı. Bavulların tanesi otuz metelik getirirdi. Eğer kilitleri çalışıyorsa dostu J-Mac birkaç anahtar ayarlayabilirdi. Tanesi beş metelik tutsa da o anahtarlar fiyata on beş eklerdi ve Vic kasabada daha sağlam kasalara ihtiyaç duyan bir çift dükkân sahibi tanıyordu. Onun gözünde her iki bavul da çoktan satılmıştı. Parası geçici bir süreliğine başka bir şekle hapsolmuştu, hepsi bu.

İşe siyahtan başladı. Mandallara elinin ayasıyla vura vura mekanizmanın içindeki kumu boşalttı. Mandallar sıkışmıştı. Sırf bunun için yanında küt bir metal çubuk bulunduran Vic çubuğu çizmesinden çekip çıkardı ve bavulu dik tuttu. Hızlı birer saplamayla çubuğu mandallara vurdu ve ikisi de açıldı. Çubuğu tekrar çizmesine soktu ve bavulu yan yatırdı. Tam her zamanki gibi bir giysi yumağıyla karşılaşmayı bekleyerek bavulu açacağı sırada altında kum homurdandı ve—

Vic tulumunu devreye sokamadan önce o ve iki bavul çöl tabanına battı. Etrafındaki kum sertleşerek sadece başını ve boynunu dışarıda bıraktı.

Genç kadının göğsünü bir panik kapladı. Ağzına kaçan kumlar orada adrenalinin metalik tadıyla karıştı. Ani bir refleksle göğsünü şişirerek ciğerlerini doldurduğu için hâlâ nefes alabiliyordu. Gömülmeden önce tulumunun güç şalterine doğru uzattığı eli oraya varmıştı neredeyse. Omuzlarını ve kolunu oynatarak sınıksız kuma yüklendi. Bir-iki santim daha uzanabilirse—

Marco bir kum fıskiyesi içinde yanından dışarı fırladı. Gösterişli bir edayla kendi ekseninde dönerek ayaklarına kadar yükseldi ve saç örgülerindeki kumu silkti. Vic yapabildiği kadar başını çevirdi ve uçuşan kum tanelerine karşı gözlerini kısıtı. “Seni geberteceğim,” dedi.

Gözlerini açtığı anda Marco’yu sınav çekecekmişçesine önüne eğilirken buldu. Sonunda adamın kırçıl yüzü onunkinden birkaç santimlik mesafede durdu. “Beni düzeceğini mi söyledin?” Kalın kaşlarını kaldırarak kızla dalga geçti.

“Seni *geberteceğimi* söyledim.” Vic ağzındaki kumu tükürdü. “Üç kadar sayıyorum, Marco. Bir—”

Marco iyice eğilerek dudaklarını onunkilere bastırdı. Vic adamın dilini ısırды ve Marco gülerek geri çekildi.

“İki, ana düzücü.”

Marco ona işaretparmağını doğrulttu. “Bak bu hiç adil değil. Seninle çıkmaya başladığımızdan beri ananı bir kez bile düzmedim.”

“Üç, götveren.”

Vic parmağını şaltire değdirdi ve elektrik akımı tüm tulumuna yayıldı. Hapsedilmenin öfkesi genç kadının içinde adeta patladı. Aynı öfkeye, o çaresizlik hissine, oyunun ne zaman tacize dönüşeceği merakına Marco yatakta fazla sert davrandığında ve gülerek bileklerini tuttuğunda da kapılırdı. Öyle anlarda kendisini zapteden son adamı hatırlar ve sevgilisinin önünde ağlamamak için dudağını ısırırdı.

Tulumu vızıldarken ve dişleri kamaşırken hiç kimse Vic’i zaptedemezdi.

Gömülü kumlardan oluşan bir koçbaşı Marco’nun altından fırlayıp göğsüne çarptı ve hem onu hem de iki bavulu havaya fırlattı. Vic adamın ciğerlerinden bir *omph* sesinin çıktığını duydu. Marco artık ciyaklayarak ve boşu boşuna kollarını sallayarak göğe yükselirken Vic kendini kumun yüzeyine çıkardı. Bavuldan saçılan giysiler ürkmüş bir kuş sürüsü gibi sevgilisinin etrafında uçuşmaktaydı. Hay aksi.

Vic adamı bir metre yükseltmeyi ummuştu. Marco on metreye çıktı. Yavşağın boynu kırılacaktı.

Vic diz çöküp bir elini kuma soktu. Diğeriyle de alnındaki bandı düzeltti. Marco'nun bir karga gibi haykırarak bir giyim mağazası dolusu kıyafetle beraber aşağı düşmesini seyretti. Adam akışkanlaşmış kumu dört bir yana sıçratarak yere çakıldı ve Vic'in ağzına kum kaçmaması için yüzünü sakınması gerekti. Sevgilisini yüzeye çıkarsa da Marco halen yüzükoyun yatıyordu. Vic kumu kullanarak onu ters çevirirken bayıldığından korktu. Fakat yüzü güneşe dönen Marco öksürerek ağzındaki pütürü tükürdü. Vic onu kısmen batık, omuzları sert çantasına yapışık bir vaziyette öylece dondurdu ve kumların üstünde emekleyip üzerine eğildi.

“Hay sokayım,” diye sızlandı Marco.

“Vay be,” dedi Vic. “Demek hâlâ havandasın?” Bir elini adamın apış arasına gelinceye dek kumda kaydırıldı. “Belki birkaç kumdan iğne hevesini geçirir.”

“Lütfen–” dedi Marco. “Kaburgalarım–”

Vic işaretparmağını sevgilisinin dudaklarına koydu. “Şu an senden duymak istediğim tek şey hayatın boyunca o güzel ağzından çıkıp çıkacak en ikna edici özür. Beni inandırmanı istiyorum. O iri kahverengi gözlerinde yaşlar görmek istiyorum. Benim için su akıtmanı istiyorum. Kalbimi pırpır edecek bir şeyler söyle. Hadi bakalım.”

Marco'nun yüzünün hemen yanına düşen bir pantolon, ağzına biraz daha kum kaçırdı. Adam tükürükler saçarak öksürdü ve bir gözünü kapadı.

“Pek ikna edici değil,” dedi genç kadın.

“Özür dilerim, tamam mı?” dedi Marco ona. “Aptallık ettim. Seni şaşırtmak, tutup tüm gücümle öpmek istedim. Çünkü seni seviyorum. Sen benim birtanemsin. Kutsal olan her şeyin üstüne yemin ederim ki bunu bir daha yapmayacağım. Yapmaya kalkışan biri çıkarsa da onun taşaklarını koparıp–”

Rüzgâra yakalanmış pembe bir külot aşağı süzüldü ve onun solucan pembesi diline dalış yapan parlak bir kuş gibi suratına yapıştı. Ciyaklaması iç çamaşırınca boğulan adam başını sallayarak ondan kurtulmaya çalıştı ve tükürerek sümükürürcesine sesler çıkardı. Külot dalgalansa da yerinde kaldı. Vic ağzını kapatarak uludu. Gülmekten iki büklüm oldu ve kumu tokatlayarak yan döndü.

Marco haykırarak ondan yardım istedi. Başını ileri geri sallamasına rağmen Vic onu zar zor görebildi. Gülmekten asla vazgeçemeyeceği düşüncesiyle kısa bir panik yaşadı. O anda nefes almak en derin kumlarda bile olduğundan daha zordu.

“Kahretsin!” diye iç çamaşırının altından bağırdı Marco. “Yardım etsene!”

Vic doğrulup oturmayı becerdi. Gözlerini sildi ve parmaklarına baktı. “Vay canına,” dedi Marco’ya, şaşkınlıkla gülmeyi sürdürerek. “Beni ağlattın lan.”

20 • Bir Talancı Takası

On beş dakika sonra Vic hâlâ gülüyordu. Rüzgârın etrafa dağıttığı giysileri toplamak o kadar sürdü. Genç kadın ne zaman bir iç çamaşırı bulsa onu silkerek kumlardan arındırdı ve Marco'ya yeni bir kere ihtiyaç duyup duymadığını sordu. O ulurken adam onu duymazdan geldi. Bavulları ve dalış teçhizatını bir kumulun üstünden taşıyarak adamın sarföüne götürürlerken Marco'nun suratı asıktı. Marco taşıtın daha zor tespit edilmesi için yelken direğini arkaya yatırmıştı. Issız bir yerde dik duran bir direk diğer talancılar için bir işaret feneri vazifesi görürdü; veya bir kızı sevgilisinin istendiği gibi onu dalış alanından almakla yetineceğine ona kahrolası bir eşek şakası yapacağı yönünde uyarırdı. Fakat son gülen kendisi olmuştu. Sarföre vardıklarında hâlâ gülüyordu.

“Abarttığın kadar komik değil,” dedi Marco. Kızın dalış teçhizatını yük selesine koydu. “Eğer bavul temiz giysilerle dolu olsaydı belki o zaman iş değişirdi.”

“Hadi oradan.” Vic adamın kolunu tuttu. Kullanılmış olup olmadıklarını anlamak için giysileri koklamamıştı. O Samsonite bavulların contaları hakikaten de kaliteliydi.

“Evet,” dedi Marco. “Bok kokusu burnumdan gitmiyor.”

Yarım dakika sonra adamın Vic'i kumdan kaldırması gerekti. Gözlerini silen genç kadın parmaklarında yine yaşlar gördü. “Bu hayatımın en mutlu günü,” dedi Marco'ya.

“Canın cehenneme. Merak etme, dersimi aldım. Ve Tanrı aşkına, bunu herkese anlatmasan olmaz mı?”

Vic ona gülümsedi.

“Of be, Vic. Haftalarca alay konusu olacağım.”

“Çok beklersin. Ondan çok daha uzun bir süre konuşulacaksın. Ve eğer bu giysiler onlara bulaştırdığın kum yüzünden bir metelik bile eksik kazandırırorsa bana o kadar borçlusun.”

Marco tekmelenmiş bir köpek gibi gözüküyordu. Vic ona neredeyse acıyacaktı. Neredeyse. O siyah bavulu yük selesine yerleştirirken Marco da aynını gümüşüyle yaptı. Arkalarında bir çift teker izi kumullarda aldıkları yolu gösteriyordu. Uzaktaki çizgiler daha şimdiden siliniyor, rüzgâr tarafından dolduruluyordu. Vic derin kumda gömülü onca tekerlekli taşıtı düşününce kimbilir kaçınıcı kez hayrete düştü. Tekerleklerin işe yaradığı uzak bir geçmiş veya yer olduğunun fikri bile...

“Hey, Marco!”

Vic döndü. Marco’nun alçak sabah güneşine karşı eliyle gözlerini gölgeleyerek ne tarafa baktığını gördü. Yakındaki bir kumulun tepesinde bir figür duruyor, adam bir elinde uzun bir kargı tutarken diğeriyle selam veriyordu. Bir sarförün yelkeni sıkıca bağlanmış direği kumulun arkasından çıkıntı yapıyordu.

“Sen taşak geçerken birileri sarförünü görmüş,” dedi Vic.

“Kahretsın.”

“Bekle, o Damien mı? Ah, buna bayılacak.”

“Ne olur, ne olur, ne olur,” diye yalvardı Marco. “En azından kasabaya varmamızı bekle. Veya bu gece herkes sarhoş olduğunda anlat ki kimse bir şey hatırlamasın. İlk ona söyleme. Damien olmaz.”

Vic sevgilisinin ensesini sıkarak güldü. “Sen de ne özgürlük savaşçısıymışsın be.”

Marco gerildi. “Öyleyim tabii. Ben bir savaşçıyım.” Yum-

ruğunu sıkmasıyla kalın ve esmer pazusu şişti, oradaki yara izleri ve dövmeleler genişledi.

Vic gülümsemeyi bıraktı. “Ben özgürlük kısmını vurguluyordum. Bunu unutursan savaşmaktan başka bir şey yapmazsın. Canım ne zaman ne isterse anlatırım. Özgürlük, Marco. Bu götoşlar gibi olup da savaşmaya sevdalanma. Öyle yaparsan sırf çıkardıkları gürültü hoşuna gidiyor diye kendini bomba patlatırken bulursun.”

Marco cevap vermedi. Damien mızrağıyla dengesini sağlayarak ve hafif bir çığ düşürerek onlara doğru kumuldan aşağı kaydı. Kuma bata çıka yanlarına gelirken yüzünde bir sırtış vardı. Yük selesindeki iki bavulu görünce kaşları kalktı. “Vay. İyi bir buluntu, çocuklar.” Bakışları hızla dolmakta olan kumdaki izlere çevrildi. “Nasıl oluyor da siz ikiniz her çıktığınızda voliyi vuruyorsunuz? Hem de kuş uçmaz kervan geçmez yerlerde?”

Vic genellikle voliyi kendisinin vurduğunu, Marco’nunsa o sırada yüzeydeki öteberiye göz kulak olduğunu söylemedi. “Herhalde şanlıyız.”

“Ne onlar, giysi mi?”

“Çoğunlukla iç çamaşırı,” dedi genç kadın. Marco sesini çıkaramadan da ekledi: “Hanımlar için.” Bir gülme krizine daha girmemek için kendini zor tuttu.

“Hey, birkaç tanesi karımın işine yarayabilir. Belki onların Jimbo’ya veya Sandy’ye satmadan önce bana biraz ayırın. Ben de onlar kadar öderim.”

“Ağır ol,” dedi Marco. “Bizi donsuz bırakmakta bu kadar acele etme.” Güldü.

“Belki çamaşırları kendisi için istiyordur,” dedi Vic, Damien’a sataşarak.

“Canınız cehenneme. Ben de size bir kıyak geçmeye hazırlanıyordum. Ama herhalde haberi kasabada alsanız da olur. Üstelik neredeyse benimle gelmenizi teklif edecektim.” Adam döndü ve sarföüne doğru hışımla uzaklaştı.

“Bekle. Bize ne söyleyecektin?” diye sordu Marco.

Ortaparmağını gösteren Damien yoluna devam etti.

“Bize ne söyleyecektin be?” diye sert bir sesle tekrar etti Marco.

“Gel takas edelim,” diye arkasından seslendi Vic.

Damien yavaşladı. “Neyle?”

“Sen bana haberini ver, ben de sana kahrolası hayatın boyunca duyup duyacağın en komik hikâyeyi anlatayım.”

“Sakın ha,” diye tısladı Marco ama tepkisi Damien’in ilgisini daha da arttırır gibi gözükte.

“Fıkra falan değil,” dedi Vic. “Gerçek bir öykü. Ve söz veriyorum hayal kırıklığına uğramayacaksın. Yemin ederim, bu takastan sen kârlı çıkacaksın.”

“Bilmem ki...” diyen Damien tekrar onlardan tarafa yürüdü. “Hiç bu kadar büyük bir haber çıkmamıştı. Ama siktir et, başkasından duyacağınıza benden duyun.”

“Önce sen,” dedi Vic. Aslında alacağı haber umurunda değildi. Akli kulaktan kulağı yayılacak öyküsünü en iyi nasıl anlatacağındaydı.

Derin bir nefes alan Damien arkadaşların yüzüne uzun uzun baktı. İki kum dalgıcı bekledi. Kumulların ötesinden Low-Pub’in patırtısı geliyor, başlarının üzerindeki gökyüzünde kum bulutları uçuşuyordu.

“Kahrolası Danvar,” dedi Damien nihayet. “Birileri orayı bulmuş.”

21 • Diri Diri G  m  lmek

Palmer

Bulunduğu yer krallara layık bir t  rbeydi. Dostu Hap onu kahrolası krallara layık bir t  rbede –akıl almaz bir servetin bulunduğu bu t  rbede–   l  me terk etmişti. Palmer son nefesini hi  bir Springston Lordu’nun geri   viremeyeceği bir malik  nede, sahiden de y  ce bir adamın defnedilmesi gereken bir yerde verecekti.

Benim de işimi g  r  r, diye karamsarca aklından ge  irdi.

G  m  l   kumdelenin i  indeki havanın bayat bir tadı vardı ve gitgide seyrelir gibiydi. Yine de suyundan daha fazla dayanmıştı. Palmer beş g  n gibi gelen bir s  re boyunca hep yarımşar kapak i  mişti. Her iki kurutulmuş et par  asını da kurulu bir kapandaki peyniri aşırmaya   alışan bir fare misali azar azar kemirmişti. Fakat v  cudunun sekiz-on kilosu gibi onlar da t  kenmişti. Kuzeye doğru yola   ıkmadan   nce bile karnını pek iyi doyurmamıştı. Bir derin dalışın stresi daima iştahını kapatırdı. Hayır... sebep dalış değildi. Yıl d  n  m  nde   ıkacakları kamp yolculuğuydu. O yolculuktan   nce hi   doğru d  zg  n yemek yemezdi. Ge  en yıl tırsıp yan   izmişti. Of... belki koca bir haftadır buradaydı. Con ile Rob tıpkı ge  en yılki gibi kam-

pa onsuz gitmiş olmalıydılar. Con ile Rob. Bir daha abilerinden hiç haber almayacaklardı.

Veya belki o kadar zaman geçmemişti. Palmer beş gün saymıştı –beş defa uykusu gelmişti– ama belki de asıl rakam dördtü. Hap'in onu terk edip gitmesinin üzerinden on gün veya on saat geçmiş olması mümkündü. Zihni ona oyunlar oynuyor, konuşmalar ve gürültüler duyuyordu. Babası hakkında o kadar gerçekçi bir rüya görmüştü ki cidden ölüp cenneti boyladığını düşünmüştü. Ah, krallara layık bir türbede. Peki götoş babası nerede gömülüydü? Babasının kemikleri Sahipsiz Bölge'de unufak olup toza dönmüştü – işte orada. Bir lord için bir fukara defni. Çaresizce ölünen bir yerde. Bu da Palmer'ın şaşıaalı türbesi kadar ironikti.

Fakat Palmer o zamanlar bir lordun yaşantısını hatırlayacak kadar büyüktü. Annesi onu alıp duvardan götürdüğünde hüngür hüngür ağlamıştı. Kötü kokan yabancı çocuklarla beraber farklı bir okula gönderildiğinde de ağlamıştı. Hele onlar kadar kötü kokmaya başladığı için onların kokusu daha fazla alamaz olunca daha bile çok ağlamıştı. Şimdi tüm o gözyaşları için neler vermezdi. Bir kapak dolusu yeterdi.

Çatlak ve kavruk dudaklarını yaladı. Babası hakkındaki rüya artık mantıklı geliyordu. Benliğinin bir parçası yıl dönümüne takılıp kalmıştı. Con ile Rob'u bir kez daha yüzüstü bırakmıştı. Boktan bir abi ve boktan bir evlattı. Bu kadar güzel bir yerde ölmeye layık değildi.

Aklından böyle ipe sapa gelmez düşünceler geçirerek Hap'in döneceği umuduyla hapis kaldığı konferans odasından ayrıldı. Yalpalayarak dışarı çıktı ve karanlık binada yürüdü. Dalış lambası olabilecek en kısık ayardaydı; onun inatçı bataryasını da idareli kullanıyordu. Belki bir pınarın içeri dolduğu veya hapsolan nemin akıl almaz derecede sıkı kumdan aşağıya sızdığı bir yerde bir su birikintisi

bulurdu. Fakat pek umudu yoktu. Konferans odasını terk etmesinin sebebi kâbuslarından ve başarısızlıklarından uzaklaşmaktı. Aklının değil de vücudunun başıboş dolaşmasını sağlamaktı.

Ölmeden önce son bir kez kuma çıkmalıydı. Orada ölmek ve bu şehri talan etmeye gelen başka bir dalgıç tarafından keşfedilmek daha iyiydi. Tulumunun hâlâ epey bir şarjı vardı; ciğerleri kumla dolmadan önce ne kadar gidebileceğine bakabilirdi. Fakat saf bir parçası Hap'in geri geleceğini, Brock'un başkalarını göndereceğini, binada soluyabileceği kadar hava varken dışarı çıkıp ölmesinin aptallık olacağını düşünmekten vazgeçmemişti. Hap her an kahkahalar atarak ikinci bir tank çiftiyle içeri dalabilir ve sadece iki saatliğine gittiğini söyleyip o korsanların ödedikleri parayı gösterebilirdi. Springston'da ne kadar bira ve hatun varsa onların olabilirdi.

Palmer böyle düşünmeyi sürdürse de umudu içerideki oksijen kadar bayatlamış ve seyrelmişti. Onu sandalyelerin, dev masanın ve demleme makinesinin bulunduğu o odada tutan ümit zayıflamıştı. Dalgıçlar onu almaya geldiklerinde orada olma ihtiyacı kaybolmuştu. Umutları yıkılan Palmer sonunu getiren, dostu tarafından suratına çarpılan o ağır kapıdan geçti ve ışığı zar zor görülebilen dalış lambasıyla ilk kez türbesini gezdi.

Springston'ın dışında içi kum dolu pek çok eski ofis binası görmüştü ama hiç bu ölçekte, hiç bu denli iyi durumda olan bir tanesine rastlamamıştı. Gördüğü binalar asırlar boyunca yağmalanmıştı. Kuma egemen insanlar onların duvarlarında koca koca delikler açmışlar ve almaya değer hemen hemen her şeyi tahlis etmişlerdi. Fakat Palmer şimdi öleli çok olmuş o dünyanın kusursuz bir temsiliinin içinde gezinmekteydi. Burası batık tanrılara ve onların yaşadıkları dünyaya ait bir müzeydi. Eliyle yoklayarak koridorda ilerlerken Palmer'ın narin zihni metelik yığınla-

rının bir çetelesini tuttu. İçeride saatler, mükemmel cam tabakalarının arkasında duran çerçeveli resimler, duvarlara gömülü lambalar, kilometrelerce bakır tel, kırılmamış fayanslar, tahta tezgâhlar mevcuttu. Her yer para doluydu.

Başka dalgıçlar gelip bu şeylere el koyacaklardı. Muhtemelen vicdan azabından içi içini yiyecek olan Hap onların arasında yer almayacaktı. En azından Palmer almayacağını ummaktaydı. Hayır, kemiklerini başka dalgıçlar bulacaklardı. Palmer'ın iskeletini tulumundan parça parça çıkaracaklar ve şarjının bitmemiş olduğuna, korkusundan yüzeye çıkmayı bile denemediğine hayret edeceklerdi. İçlerinden biri hiç tankının olmadığını belirtecekti ve başka bir götoş Low-Pub'da öyle bir şeyi tanksız da yapabilen bir kız olduğunu söyleyecekti. Ellerindeki kemiklerin o kızın erkek kardeşinden kaldığını hiçbiri bilmeyecekti.

Başka bir oda denedi. Bir tuvalet. Porselen armatürler ve bina içi tesisat. Muslukları çevirirken kendini delirmiş gibi hissetti ama nasılsa seyreden birileri yoktu.

Bir sonraki odada hedefi tam on ikiden vurdu. Bir hazine bolluğu. Oda bir yataktan büyük olmamakla beraber el aletleriyle doluydu. Süpürgeler, paspaslar ve çok daha fazlası. Süpürgelerden birini eline aldı. Sentetik kıllar. Plastik. Üretildiği gün kadar sağlam. Palmer çizmelerini mermer parkelere vurarak ayaklarındaki sümüşü yere döktü ve süpürgeyle kumu sağa sola süpürdü. Annesi –küçüklüğünün annesi– böyle bir süpürgeye bayılırdı. Palmer'ın aklında çocukken Conner'ı evde kovalayıp ona bir dayak attığı, ablasına yakalandıklarında da kızdan *iki* dayak yedikleri günler canlandı. Yüklükteki sıvı dolu şişeleri salladı, birinin kapağını açıp içeriğini kokladı. Burnu yandı. Kumdan daha kolay bir kurtuluş ararsa işte buradaydı.

Bu kadar küçük bir boşluğa yığılmış tüm o faydalı şeyleri gözden geçirdi. İçeride emekliye ayrılmasına yetecek kadar para vardı. Sonra kapıyı kapattı. İleride başka biri-

leri gelip bu şeyleri alacaktı. Derine dalmanın bir yolunu bulacaklar ve her şeyi yüzeye çıkaracaklardı. Yine de bu düşünce Palmer'a koymadı. Geçmişten alınacak şeylerle bu kumulların üstüne inşa edilecek şehri düşündü. Bir bolluk cümbüşü, ihtiyarların Low-Pub'in kuruluşu hakkında anlattıklarına benzer bir altına hücum yaşanacaktı. Hiç kimse bu kumdelene ilk ayak basan kişiyi hatırlamayacaktı. Hap'i o anda altın sarısı biranın su gibi aktığı Bal Çukuru'nda zil zurna sarhoş olurken, orada toplananlara içeri ilk kendisinin girdiğini ve Danvar'ı tek başına keşfettiğini söylerken hayal etti. Canı çıkasınca Hap.

Bir sonraki oda bir ofisti. Eski insanlar onları nadiren kullanırmış gibi gözükseler de Palmer bir matara bulma ümidiyle çekmeceleri kontrol etti. Kuru kalemler. İvrir zıvırlar. Palmer'ın ister istemez karın cebine attığı gümüş bir anahtar. Katlı bir kâğıt. Bunu çıkarıp dalış lambasının önünde tuttu. Bir harita. Koyu çizgiler ve yer isimleri. Gözüne "Colorado" ismi takıldı. Bunu da cebine koydu. Cesedini bulduklarında faydalı bir şeye rastlayacaklardı. Bir zamanlar onun da faydalı olduğunu anlayacaklardı.

Orta çekmecedeki saf bir servet buldu. Metelikler. Asırlar önce hep beraber çekmecenin içine doldurulmuşçasına koca bir yığın. Kilit altına bile alınmamışlar, ataç ve kalem gibi diğer değersiz antikaların arasında sanki hepsi de para kadar kıymetliymiş gibi öylece bırakılmışlardı.

Kumun çizmemiş olduğu bakır ve gümüş. Palmer onları teker teker inceledikten sonra karın cebindeki anahtarın yanına attı. Dakikalar geçtikçe orada midesindeki gurultulara eşlik eden bir şingirtı büyüdü. Al sana iki kişilik bir orkestra. Zengin biri olarak ölecekti. Aç ve zengin biri. Onu her kim bulursa cesedini güzelce gömecek ve mezarına bir bira dönecekti. Bir not! Palmer bir not yazıp meteliklerin arasında bırakacaktı. Hatta iki tane. Biri cenazesini kaldıracak olan kişiye, diğeryse ablası Vic'e. İlk

mesajda gösterdiği cesaret hakkında böbürlenecek ve ikincisinde ahmakça davrandığını itiraf edecekti. Bir kurşun kalem bakındı, bir tane buldu, dalış bıçağını çekip ucunu sivrilitti. Kurşunu sivriltmek kadar basit bile olsa yapacak bir şeye kavuşmak iyi geldi. Bıçağı tekrar çizmesine soktu ve bir not defteri buldu. Kurtlar kâğıtları yiyerek defterde delikler açmışlardı ama işini görürdü. Palmer cenazesi için talimatlar ve Vic'ten özür dilediği kısa bir not karaladı. İmzasını attı ve bir tarih yazmaya niyetlendi. İlk başta tahmin yürütecekti ama sonra babasının kayboluşunun yıl dönümünü yazmaya karar verdi. Seçtiği tarih muhtemelen doğru değilse de şiirsel bir tarafı vardı. Şiirsellik hakikatten iyiydi. Her iki not kâğıdını da katladı ve meteliklerin ağırlığıyla sarkan cebine soktu. Onları Hap'in bulmayacağını umuyordu. Hap geri gelmezdi. Tabii çoktan geri gelmiş ve onu bulamamışsa.

Hap'ten en ufak bir ize rastlamaksızın süprüntü yığına bakarak geçirdiği günlere rağmen Palmer büyük bir panikle dostunun tam o anda geri geldiğini, onu ortalarda göremediğini ve ikinci defa çekip gittiğini hayal etti. Meteliklerin sallanmasını engellemek için ellerini karnına bastırarak toplantı odasına koşarken bir ses duydu. Üstünde koca bir dünyanın ağırlığını taşıyan eski bir binanın gıcırıtısı. Koridorun karşısından geliyordu.

“Hap?” Palmer kendini biraz hezeyanlı hissederek dostunun adını seslendi. Yere en son uzandığında ne kadar uyumuştı? Hâlâ rüya mı görüyordu? “Baba?”

Kapının öbür tarafında bir ses vardı. Palmer koridorda sağına soluna bakındı. Dalış lambasının kısık kızıl ışığı bir düzine adım ötesini bile zar zor aydınlatıyordu. Yönünü belirlemeye çalıştı. Bu kısa bir süre öncesine kadar içinde eriyip gittiği oda mıydı? Yönünü mü şaşırmıştı? Dalış lambasının kısıtlı menzilinün ötesindeki karanlık her şeyi uzak

ve sessiz bir potansiyelle doluymuş gibi gösteriyordu. Kapıyı denediğinde kilitli olmadığını keşfetti. Tek kanatlı bir kapı. Farklı bir oda. İçeri girince sıra sıra çalışma masaları gördü. Her birinde o yassı plastik paravanlardan vardı. Masalardan bazıları bir araya toplanmış, odaya giren büyük bir süprüntü yığınınından uzağa itilmişti.

Palmer'ın beyni olasılıklarla cebelleşti: Eski bir gedik, yılların baskısına yenik düşen bir bina. Gedik Hap'le oraya geldikleri tarafa göre binanın öbür tarafında yer aldığı için onu daha önce görmemişti. Görseydi içeriye oradan girebilirdi.

Belki bunu başka dalgıçlar açmışlardı. Yeni bir delik. Brock'un adamları aldıkları bilgiyi doğrulamak ve birkaç parça eşya tahlis etmek için yaşlı dalgıçbaşı Yegery'yle beraber buraya o uyurken gelmişlerdi. Evet, orada başkalarının da bulunduğuna dair belirtiler vardı. Kumdaki çizme izleri. İki çalışma masasının üstü temizlenmiş ve masalar diğerlerinden ayrılarak birbirine bitleştirilmişti. Evet. Yağma başlamıştı. Palmer orada öylece dikilirken dalgıçlar oraya iniyor olmalıydılar. *Kurtarılacaktı.*

Yoksa gelen Hap miydi? Belki Hap geri dönmüştü. Onu almaya gelmiş, binaya girmenin diğer yolunu bulamayınca yeni bir tane açmış ve Palmer kendi kendini kurtarabilsin diye ona hava tankları bırakmıştı. Evet! Tanklar işte oradaydı. Kumun erişimi dışında tanrılardan bir armağan gibi bekleyen üçlü bir set. Tabii Palmer aklını kaçırmadıysa. Bütün bunlar tıpkı babası gibi bir sanrı değilse. Hâlâ eskisi gibi rüya görmüyorsa.

Palmer çalışma masalarına ve dalış tanklarına doğru yalpaladı. Amacı gerçek olup olmadıklarını anlamak için onlara dokunmaktı. Bu kum süprüntüsünün binaya nasıl girdiğini açıklayan diğer tüm ihtimaller ve asıl cevap aklının ucundan bile geçmedi. Hatırlaması gerekse de aklına

gelmedi. Danvar'ı keşfetsinler diye aşağıya ilk gönderilenlerin kendisi ve Hap olmadığını hatırlaması gerekirdi. Üstelik diğer iki dalgıcın kumdaki cesetlerine rastlamışlardı. Tüm bunları çok geç –bir çalışma masasının arkasında saklanan hayvan onu öldürme azmiyle pençelerini ve dişlerini göstererek ileri atıldığı zaman– akıl edecekti.

22 • Delilikle Tutuşulan Bir Kavga

Adam çıplaktı. Hırıldayan bir ağza sahip bir kemik torbasından farkı yoktu. Önünü kaplayan kurumuş kan Palmer'ın dalış lambasının loş kızıl parıltısında odunkömürü kadar siyah bir lekeydi. Bu tüyler ürpertici manzarayı görmesinin hemen ardından adam Palmer'a çarparak onu yere devirdi ve eller can havliyle boğazını sıktı.

Başını yere vuran Palmer'ın gözlerinin önünde parlak ışık noktaları uçuştu. Nefes alamıyordu. Kendi gurultularının tepesindeki adamdan çıkan hırıltılı tıslamalara karıştığını duydu. Bir deli. Cılız, açlıktan öldü ölecek ve gözü dönmüş bir deli. Palmer bir nefes almaya uğraştı. Vizörü başından çıkmıştı. Adamın bileklerini bıraktı ve elini dalış bıçağına götürdü. Fakat bacağı yere mihlanmıştı ve çizmesi çok uzaktaydı. Arkasına uzanarak vizörünü yokladı. Onu şakaklarına geçirmek, tulumunu çalıştırmak ve etrafındaki havayı aşırı yükleyerek adamın üstünden atmak gibi çılgınca bir planı vardı. Fakat parmakları sert plastiğe kapandığında –ve karanlık görüş alanını doldurmaya başladığında– öyle yapmaktansa kralın kabri bir daha açılmamak üzere kapanmadan evvel son bir eylem olarak vizörü hırıldayan adamın suratına doğru savurdu.

Kulak tırmalayıcı bir çığlık Palmer'ın aklını başına getirdi. Yoksa sebep ellerin boynundan ayrılması mıydı? Çıplak adam uluyup tekrar atıldı ama Palmer bir çizmesini kaldırıp adamın göğsüne dayadı ve rakibini tekmeledi.

Adam arkaya doğru yalpalarken o da kendini geriye attı. *Diğer dalgıç. Brock'un dalgıcı.* Kalbi gümbür gümbür atan Palmer elinden geldiğince hızlı hareket ederek mesafeyi açmak için dönüp emekledi ve bir çalışma masasının arkasına geçti. *İki dalgıç. Onlardan önce iki dalgıç vardı.* Adamın ortağının sırtına atlamasını, ikisinin bir olup karnındaki şingır şingır metelikler uğruna kendisini döve döve öldürmelerini beklerken...

...diğer dalgıca çarptı. Ve dalış lambasında adamın tehdit teşkil etmediğini gördü. Aynı anda peşindeki adamın kandan önlüğü bir anlam kazandı. İçi kalkan Palmer oradan sürünerek uzaklaştı. Adamların burada ne kadar kaldıklarını, birinin diğerini ne kadar zamandır yemekte olduğunu merak etti.

Eller çizmelerini tutup asıldı ve onu geriye sürükledi. Tiz bir ses ona kıpırdamamasını bağırdı. Sonra bir çekiştirme hissetti ve dalış bıçağı kınından çıkarılarak çalındı. Palmer kendini savunmak için sırtüstü döndü. Üzerindeki boşlukta kallesçe asılı duran kendi bıçağı o çıta gibi kollar tarafından onu şişleme niyetiyle hızla aşağı indi.

Karnından bir şingırtı geldi. Darbe canını yaktı, ciğerlerini boşalttı. Bıçak ona tekrar saplanmak için havaya kalktı ama kan çıkmadı. Zavallı hayatı bir avuç metelik tarafından kurtarılmıştı.

Adam tekrar saldırırken Palmer dizini kaldırdı ve kaval kemiği rakibinin önkoluyla buluştu. Bir çıtırtı yükseldi. Bir ulumayla beraber bıçak yere düştü. Palmer onu kapmaya çalışırken dalış lambası dünyayı soluk kırmızılara ve derin gölgelere boğdu. Sapından kavradığı bıçağını boşluğa savurdu ve adam ellerini kaldırarak kendini geriye attı. "Lütfen, lütfen!" diye bağırdı.

Palmer bıçağı önünde tutarak geri çekildi. Yetersiz uykudan ve beslenmeden dolayı zayıf düşmüştü ama karşısındaki zavallı yaratık daha bile dermansız görünüyordu.

Öfkeden gözü dönen ve beklenmedik bir anda hücum eden adamın onu öldürmesine ramak kalmıştı ama böyle biriyle dövüşmek bir lokma ekmek peşindeki evsiz bir kumul gezginiyle kavgaya tutuşmaya benziyordu. Palmer adamı daha iyi görebilmek için dalış lambasının ışığını artırmaya cesaret etti.

“Üzgünüm. Çok üzgünüm,” dedi adam. “Senin bir hayalet olduğunu sandım.”

Yabancıнын çenesindeki ve boynundaki kan Palmer’ın midesini bulandırıyor. “Ona yaptıklarının intikamını almak için geri gelen ortağın olduğumu mu sandın?”

Cılız adam incecik parmaklarından birini Palmer’a doğrulttu. “Sen bir dalgıçsın. Seni ötekiler mi yolladılar? Ah, Tanrı’ya şükürler olsun. Şükürler olsun!” Çıplak vücuduna göz attı. Bakışları cesedin yattığı masaların arasına çevrildi. “Hayır, hayır. Onu ben öldürmedim. Kumda can verdi. Onu buraya ben getirdim. Açlıktan... açlıktan ölüyordum. Ah, tanrım. Yiyecek. Yanında yiyecek var mı? Su?” Öne doğru yalpaladı.

“Geri dur,” dedi Palmer.

Adam tereddüt etti. “Şarj,” dedi. “Aşağı inerken şarjım bitti. Yanında bir batarya getirdin mi? Bir tank havam var ama şarjım yok. Bana yardım et.”

“Beni öldürmeye çalıştın.”

“Bir hayalet olduğunu sandım.” Adam yabanıl gözlerini Palmer’ın dalış lambasına dikerek bir adım daha attı. “Bıçağımı geri ver,” dedi kanlı dişlerini göstererek. “Onu ben buldum. Çizmemde buldum. Kendi çizmemde.”

Çıplak uzuvları kemikten ve sinirden ibaret adam hunharca bir çılgınlıkla ileri atıldı. Palmer’ın sönmek üzere olan lambasının kızıl zonklamasında kaçık, çaresiz bir yaratıktan farksızdı. İki adam çarpıştı. Palmer’ın tulumundaki kesikten parkelere tek bir meteliğin düşmesiyle metalik bir çınlama yükseldi. Bu iki talancının da iyi bildiği bir

sesti. Çıplak bedenini kendini bir dalış bıçağına atmasıyla ve bir karnın tıpkı bir cüzdan gibi yarılmasıyla bir hayat kurtuldu, bir diğeri son buldu. Ödenen bedel yere düşen bir metelikten çok daha ağırdı.

23 • Kayıp Hazine

Vic

Vic ile Marco sarf rleriyle kargaşaya gömülmüş Low-Pub'a geri döndüler. Geldikleri yer çoğu kez şafak öncesi dalışlarının ardından buldukları o miskin kasaba değildi; burası söylentinin elektriği çarpınca irkilerek canlanmış bir kasabaydı. Danvar'ın keşfinin haberi dalgıç camiasını coşturmuş ve küçük güney kasabasının geri kalanı da o camiaya uyumuştu. Hurda yığınlarını eşeleyenler, eski çeliği yeniden biçimlendiren kaynakçılar, erkeklerin şehvetine hizmet eden kadınlar, dükkân sahipleri, barmenler ve parayı seven diğer herkes sokaklarda dedikodu yapar, sarf rlerini hazırlar veya bir buçuk kilometreye gömülü olduğu söylenen büyük ve el değmemiş kenti bulmak için yola çıkmadan önce teçhizatını hazırlar gibi gözüküyordu.

Fakat bir efsanenin doğrulanması onun cazibesini artırsa da mukabilinde herhangi bir ganimet vaadi sunmuyordu. Damien onlara şehrin yerini hiç kimsenin bilmediğini, sadece bir çift dalgı ın orayı bulduğunu anlatmıştı. Haydudun teki kalabalık bir meyhanede sarhoş ağzını açıp keşfe tanık olduğunu iddia etmişti ve şimdi aynı haydudun  ld   söyleniyordu. Vic'e tüm bunlar talancılardan ve

komplo teoriklerinin bayıldıkları o desteksiz zırvalardan biri gibi geliyordu. Lakin Marco ile beraber marinaya yanaşıp şu Danvar iddialarının doğruluğu hakkındaki kuşkularını dile getirirlerken bile diğer sarförler aynı anda dört bir tarafa dağılıyordu. Rüzgârın uğultusu arasında bir güverte-den diğerine bağırılan dedikoduları, her bir dalgıcın kendisine en mantıklı gelen yeri sahiplendiğini duyabiliyorlardı. Danvar'ın yerini hiç kimsenin bilmediği, fakat bunun şehir açığa çıktığı zaman insanları orada bulunmaktan alıkoyamayacağı marinanın etrafındaki kaostan anlaşıyordu. Vic tam Marco'ya bunu söyleyecekken sevgilisi de kendi çılgınlığını seslendirdi.

“Eee, nereden başlıyoruz?” diye sordu adam.

Vic direğin dibine yanaştı ve adamın yelkeni serene asmasına yardım etti. “Başlıyoruz da ne demek?” diye sordu. “Bu saçmalığa inanmıyorsun ya?” Yelkeni serene bağladı ve kendisi camadan vururken Marco'nun ilmek atmakta olduğunu gördü. Sanki kendisi orada kalmaya niyetliyken sevgilisi hiç vakit kaybetmeksizin tekrar yelken açmayı planlıyordu.

“Herhalde aslı astarı yoktur ama ya varsa. Burada oturup asrın keşfini kaçırmayı mı yeğlersin?”

“Hayır, bin kumulun arasında odadan oraya koşturacağıma burada oturmayı yeğlerim. Bir asrın keşfi gerçekten olsaydı giderdim. Ama olmadığını ikimiz de biliyoruz.” Marco camadan düğümlerinden birini çözüp bir kızağa ilmik atarken genç kadın gözlerini devirdi. “Sen canın ne isterse yap. Sen sarföründe kestirirken ben saat dörtten beri dalıyorum. Gidip kıyafetimdeki kumu silkeceğim, diğer bavulda ne olduğuna bakacağım, sonra da biraz yatacağım.”

Marco incinmiş gibiydi.

“Eğer Danvar'ı bulursan,” diye ekledi Vic, “gel beni uyandır.”

“Eh, evime kadar gidip tanklarımı almam gerekiyor. Ama evet, sonra görüşürüz.” Adam bir öpücük için sere- nin üzerine eğildi ve Vic onu geri çevirmedi.

“Görüşürüz,” dedi. Kuma atladığında dizi yine biraz sızladı. Teçhizat çantasını omzuna astı. Sarförün yük sele- sindeki iki bavulu alıp saplarını uzattı. Onları o küçük ve yararsız tekerleklerinin üstünde evine sürüklerken erkek- lerin eski dünyaya olan düşkünlüklerine sövüp saydı. Gö- mülü hazine vaadi akıllarını başlarından alırdı. Vic bun- dan daha mantıklı olduğunu düşünmekten yanaydı.

Fakat elbette onun zihni de ani servet hayallerine düş- kündü. Üstelik Danvar’ın konumu hakkında kendince tahminleri vardı. Zamanın ve talanın değmediği bir şehir görme fikrine bağışıklığı yoktu. Etrafındaki çılgınlığa, is- teriye, Marco’yla ve aklını oynatmış tüm bu insanlarla alay etmesine rağmen kendi aklının da oynamaya yatkın oldu- ğunun bilincindeydi. Oynuyordu da. Çok önemli bir olay yaklaşırken insanı saran o baş dönmesine maruz kalıyo- rdu. Sonunda kendi kendine şunu sordu: *Ya gerçekse?*

Fakat sadece bir ahmak kendi vizöründen görmeden ortalıkta koşturarak, “Bir keşif! Bir keşif!” diye bağırırdı. Değil mi? Vic kendini ikna etmekte zorlandı. Çünkü ancak daha büyük bir ahmak metelikler ve günün birinde efsane olacak öyküler kasabaya gelmeye başlarken sıcak birasını yudumlayarak bir meyhanede kös kös otururdu. Her ikisi de ahmaklık olduğu için her şey bir maliyet meselesiydi. Hangi tür ahmaklık Vic’i daha çok rahatsız ederdi?

İki bavulunu kumda sürükledi. Vakit sabahın erken sa- atleriydi ama etrafta bir sürü insan vardı. Normalde ba- vulları nerede bulduğunu soracak olan dalgıçlar alelacele geçip gidiyorlardı. Ona o mandalları kendi bankolarında açması için yalvaracak olan dükkâncılar bir yakıt hücresi- nin artan fiyatı, bir jeneratörün kullanımı veya bir yük ağı- nın satışı konusunda pazarlık yapmakla meşgullerdi. Vic

kalabalıkların arasından sıyrılarak evine ulaştı. Bavulları kulübesinin önünde koydu ve cebinde anahtarını arandı. Alışkanlık icabı çizmelerindeki sümüşü atmak için ayak uçlarını kapı eşiğine vurdu. Hafif tekmeler kapının menteşe gıcırtiları eşliğinde içe doğru açılmasına sebep oldu. Vic elini cebinden çıkardı. Giderken kapıyı kilitlediğinden adı gibi emindi.

“Palm?” diye seslendi.

Kardeşi genellikle orası kendi eviymiş gibi davranırdı. Low-Pub'da Springston'daki kadar vakit geçirmeye başlamıştı ve Vic'in çoğu gece Marco'nun yanında kalmasından istifade etmekten çekinmezdi. Vic'ten başka bir tek onun anahtarı vardı. İçeriden cevap gelmedi. Vic kapıyı incelediğinde birinin tornavidayla kilidi kurcalarken bıraktığı çizikleri gördü. Bu da ona lanet şeyi bir tornavidayla bizzat kurcalayarak açtığı düzinelerce seferi hatırlattı. İçeri girmeden önce tereddüt ederek mandalın o sabah yerine oturmamış olabileceğinden şüphelendi. Evden ayrıldığı sırada hava karanlıktı ve uykusunu almamıştı.

“Hey, Palm? Uyuyor musun?”

Vic elini çizmesine uzattı ve mandal kırıcıyı çıkardı. Metal çubukla kapıyı ardına kadar itti. Batıya dönük pencereler sabah güneşini fazla almadığından içerisi karanlıktı. Vic kimsecikleri duymadı. Giderken kapıyı tam çekmemiş olmalıydı. Bir mum yaktı ve yatak odası ile tuvaleti kontrol ettiğinde teorisi aklına yattı. Dışarı çıkıp iki bavulu aldı, onları içeri taşıdı ve kapıyı ayağıyla kapadı.

En fazla iki gün. Danvar'ın gerçekten keşfedilip keşfedilmediğini öğrenmeleri bu kadar sürerdi. Bekleyip de faaliyete geç iştirak etmekten zarar gelmezdi. Nasılsa başka hiç kimsenin dalamayacağı bir sürü yer biliyordu. Hatta herkes çekip gittikten ve Low-Pub tenhalaştıktan sonra bir-iki gün kafa dinleyebilirdi. İşte bu hoş bir değişiklik olurdu.

Vic barfiks çekmekte kullandığı kirişin altında durup sıçradı ve avuçlana avuçlana aşınmış tahtayı kavradı. Kendini bir eliyle havada tutarken diğeriyle kirişin üstünü yokladı. Anahtarını bulunca yere indi ve oturma odasının zeminindeki kapağa takılı asma kilidi açtı. Giysi dolu siyah bavulu alıp aşağıdaki süprüntü yamacına indirdi. Gümüş renkliyi dışarıda bıraktı; biraz dinlenmeden önce içindekilere göz atası vardı.

Buz kutusunu açıp bir misket limonunun pörsümüş yarısı ile bir kavanoz ev yapımı içki çıkardı, ilkini ikincisine sıktı ve kahvaltısını yudumladı. Samsonite’i dik koyup mandallarını denedi. İkisi de sıkışmıştı. Bayat ama soğuk birasından bir fırt daha çekti. Eliyle ağzını silerken kapı çalındı.

“Yalvararak fikrimi değiştirebileceğini sanıyorsan–” diye Marco’ya hitap ettiği sırada kapı açıldı ve içeriye iki adam daldı. Kokularından ve görünümlerinden haydut oldukları belliydi. Vic birini tanıdı. Paulie. Eskiden Low-Pub Lejyonu’yla takılırdı. Bir dalgıç olarak dikiş tutturamayınca fedailiğe başlamıştı. Yine de kırmızı Lejyon keri ortada yoktu. Her iki adam da kuzey sahralarının altın sarısı kerini takıyordu. Vic bu heriflerin bu kadar güneyde ne halt yediklerini merak etti. Derken daha irice adamın kemerinde bir tabanca gördü. Muhtemelen çalışmıyordu –zaten çoğu çalışmazdı– ama asıl sorun işin *muhtemelen* kısmındaydı.

“Hey, yanlış eve geldiniz, götoşlar.” Vic ayağa kalktı ve Samsonite’ların önüne geçti. “Danvar’ı arıyorsanız orayı mahzenimde bulamaz–”

“Boşa nefes tüketme, Vic,” dedi Paulie. “Palm hangi cehennemde?”

“Ben nereden bileyim be? Hem siz ikiniz içeri kum sokuyorsunuz.”

Silahlı iri kıyım adam paldır küldür yatak odasına gidip içeriye göz gezdirdi.

“Burada değil,” dedi Vic. “Yanlış eve geldiniz.”

“Eh, buralarda epey vakit geçirdiğini duyduk.”

“Herhalde Springston’dadır,” dedi Vic, ikiliyi başından savmaya çalışarak.

“Orayı çoktan kontrol ettik,” dedi Paulie ona.

“Öyle mi? Bak, size ne kadar borcu olduğu umurumda değil. Evimin altını üstüne getirirseniz siz bana borçlu–”

“Bırak bu kabadayı ayaklarını,” dedi iri yarı adam. İşaretparmağını ona doğrulttu. “Kardeşin hangi cehennemde?”

“Bilseydim bile size söylemezdim.”

İri haydut onun üstüne yürüyecek gibi oldu ama Paulie adamı durdurdu. “Bilmiyor. Seninle taşak geçiyor, o kadar.”

Haydut Vic’in çizmelerine doğru tükürdü.

“Aman ne güzel,” dedi genç kadın. “Kardeşime siz çocukların onu dışarıda oyun oynamaya ağırdığınızı söyleyim.”

“Söyle,” dedi Paulie. “Cidden. Kardeşin aklının almayaağı işlere bulaştı. Onu görürsen gelip bizi görmesini söyle. Öylesi onun için daha kolay olur.”

“ıkarken kapıyı çekin,” dedi Vic.

İri kıyım haydut odaya son bir defa göz gezdirdi. Gözleri kilitli kapağa takıldı. Fakat Paulie onu ön kapıya yönlendirdi ve daha iri yoldaşı direnmedi. Kapıyı aı bıraktılar. Vic odayı katedip onu kapattı. Mandalı çevirdi ve dövme tenekeyi yerine taktı. Kardeşi bu sefer nasıl bir belaya bulaşmıştı? Sorun Happy adlı o götoştu. O grupta takılıp insanların gözüne girmeye çalışırken kardeşini öldürtecekti. Vic bu konuda Palmer’la konuşmuş, ona başka bir dalış ortağı bulmasını söylemişti. Hem Palm bir çift talancıyı bu kadar güneye getirecek neye bulaşmış olabilirdi? Diğer herkes Danvar’ı ararken bu herifler neden Springston’da ve Low-Pub’da dört dönerek...

“Yok artık,” dedi Vic. Oturma odasında volta atmaya başladı. “Yok daha neler. Palmer, sen ne yaptın?”

Dalış çantasına göz attı. Of be, amma da yorgundu. Hele ki böyle bir şey için. Ama kardeşi bir hafta önce gelip ondan vizörünü ödünç istemişti. Vic gülüp geçmiş ve ona siktirip gitmesini söylemişti. Palmer bunun üzerine ikili tanklar için bir supap istemişti ve Vic ona vermişti. Aralarında geçen konuşma daha dünmüş gibi aklındaydı. Palmer’ın gitmeden önce kendisine nasıl sarıldığı da. Palm bunu hiç yapmazdı. Vic küçük kardeşin en son ne zaman öyle bir şey yaptığını hatırlamıyordu bile.

“Sen ne yaptın, Palm? Ne bok yedin?”

Vic odayı katetti ve pörsümüş yeşil limonun içinde yüzdüğü bayat bira kavanozunu aldı. Acı kahvaltısını tek dikişte bitirip dalış çantasını kaptı. Kahretsin, çok yorgundu. Fakat Marco’nun kasabadan onsuz ayrılmadığını umuyordu.

24 • Telaşlı Bir Kaçış

Palmer

Dalış lambası da dalgıç da aynı anda ömürlerini doldurdu. Palmer vahşi adamın yere cansızca yığıldığını hissetti ve boynuna asılı lamba son bir kızıl huzme saçmasının ardından mortu çekti. Delikanlı o zifiri karanlıkta dehşetten tir tir titreyerek kalakaldı. Elindeki dalış bıçağı sanki daha bir ağırdı.

Palmer yalımı uyluğuna sildi ve bir elini karnına koyarak oradaki metelikleri tuttu. Bir meteliğin yere düştüğünü hatırladı ve eğilerek onu buluncaya dek zemini yokladı. Tulumunda bir yırtık vardı. Kablolardan herhangi birinin kesilip kesilmediğini anlamak için orayı elledi. Emin olamasa da kesilmiş gibi gelmedi. Bıçak tekrar çizmesine girdi. Karın cebindeki katlı haritayı meteliklerin önünde durarak kesiğe denk gelecek şekilde ayarladı ve masraflı yarığı böylece kapattı.

Dalış lambasını eline alıp kapattı, salladı ve tekrar denedi. Bataryayı çıkarıp uçlarına dilini değdirmesi onu canlandırmadı. Tulumunun şarjını kontrol etmek için elini vizörüne götürdü, sonra onun boğuşma sırasında başından fırladığını anımsadı. Karanlıkta etrafını yoklayarak geldiği

yoldan geri gitmeye çalıştı. İçerideki hava berbattı. Ölülerin kokusu bayat ve fazlasıyla seyrek oksijene karışıyordu. Genç adamın dizleri titriyordu. Bir çalışma masasına çarptı. Köşeyi bulmak için eliyle yokladı. Fazla ileri gidince eli diğer dalgıcın kanına değdi.

“Kahretsin. Kahretsin.”

Palmer geri gitti ve elini önce yere, ardından bir ofis koltuğuna sildi. Durmadan eşyalara çarpıyor ve gurültü çıkarıyordu. Sanki her taraf hayalet kaynıyordu. Yerde âdeta sürünerek kollarını sağa sola salladı, gelişigüzel ıvır zıvıra rastladı, cebinden bir metelik düşürüp onun peşinden gitti, lanet şeyi bulmayı beceremedi. Sonunda vizörüne tosladı.

Hava tankı, demişti deli. Bir tank havam var ama şarjım yok. Palmer'ın ise biraz şarjı vardı ama havası yoktu. Canı çıkasınca Hap. Tankların nerede durduğunu hatırlamaya çalıştı. Hiçbir sik göremiyordu. Yüzünün hemen önünde tuttuğu elini bile. Paletleri diğer odadaydı. Vic palet kullandığı için hep dalga geçer, onları yalnızca acemilerin taktığını ve kumun nasıl akıtılacağını öğrendikten sonra bunu çizmelerinle de yapabileceğini söylerdi. Hatta yalınayak bile yapabileceğini.

Palmer diğer duyularını zorladı. Kumun üstünde kayan kuma, topluigne başı iriliğindeki minicik taşların minyatür bir heyelandaki fısıltısına kulak kabarttı. Hayatının, kahrolası var oluşunun o sesini –kumun kuma sürterken çıkardığı hışırtıyı– aradı.

Bir iç çekiş duydu. Bir hışırtıdan azıcık daha yüksek bir fısıltı. Belki kendi nefesinden, belki kalp atışlarından, belki de titreyen dizlerinin arasındaki kumaştan geliyordu.

Fakat hayır – sesin kaynağı hareket eden, ona doğru kayan kumdu.

Palmer da cevaben ona doğru kaydı.

Odanın yerleşim düzenini, tankların yerini, süprüntü-

ye göre olan konumlarını hatırlamak için kafa patlatarak çalışma masalarının arasında emekledi. Her yerde sandalyeler ve masalar vardı. Kablo yumakları ve bir klavye de cabası. Palmer vizörünü denemeyi, onu yön tespitinde kullanmayı, açık havanın dalgalı morlarına bakarak görmeye çalışmayı düşündü. Fakat boynundaki işi bitik dalış lambası ona şarjını heba etmemesini hatırlattı. Tulumunda onu binaya kadar indirip tekrar yüzeye çıkarmaya yetecek kadar enerji vardı ve henüz o dalışın sadece yarısını tamamlamıştı. Karanlıkta el yordamıyla ilerlerken kendi kendine bunu söyledi: *bu dalışın sadece yarısı bitmişti.* Birkaç günlüğüne veya birkaç saatliğine –asıl süreyi kim bilebilirdi?– mola vermişti. Daldığı yerde açlık çekmiş ve herhangi bir kimsenin yaptığından çok daha uzun bir süre boyunca talan etmişti ama henüz işini bitirmemişti. Dermansızlığına, yorgunluğuna ve korkusuna rağmen işini bitirmemişti.

Palmer avuçlarında kum hissetti. Neredeyse eğilip ona yuvasını hatırlatan o serin zerrelere öpecekti. Yan döndü ve bir elini süprüntünün yamacında tutarken diğerini boşlukta sallayarak dizleri üstünde yürüdü. Sonunda parmakları serin metale denk geldi.

Gözlerinden yaşlar boşaldı. Palmer mutlulukla haykırdı. Fakat gerçeği anlayıncaya dek ümit beslemeye cüret etmedi. Dalış tanklarını yoklayarak supapları buldu; her şey farklı bir yerdeydi. Yabancı bir düzene sahip tanklar farklı bir modeldi. Yanında taşıyacak, kumu etrafından akıtacak üç kahrolası tank. Üçünü birden kaldırması mümkün değildi. Tanklardan birinin tepesindeki supabı azıcık çevirdi ve regülatöre giden hortumu yokladı. Kalbi gümür gümür atarak nefes alamadan, düşünmeden, yutkunamadan regülatörün ortasındaki boşaltma düğmesine bastı.

Hiçbir şey olmadı. Tank boştu. Bir sonrakini denedi. Dua etti. Eski tanrılara, şimdiye kadar inanmayıp bundan

sonra inanacağına söz verdiklerine tüm kalbiyle dua etti. Evet, inanacaktı. İnanacaktı. Yeter ki ona biraz hava versinlerdi.

Fakat regülatörden ses çıkmadı. Emin olmak için ağızlığı emmeyi denedi. Başının döndüğüyle kaldı.

Son tank. Artık umut yoktu. Tanrılara verilen sözler de. Olan tek şey bitkinlik ve ümitsizlikti. Öfke ve korku. Derken... bir hava akımı.

Bir hava akımı, lanet olasıca. Bunu içinden geçirirken Hap'i, onu ölüme terk eden ve geri gelip onu kurtarmaya söz veren dostunu düşündü. Eh, Palmer buradan çıkıp Hap'i bulacak, kindar bir hayalet gibi onun karşısına dikilecekti. O orospu evladını gebertecekti. Aynen öyle yapacaktı. İşte bu düşünce ona gitmesi için gereken cesareti verdi. El yordamıyla örgü kayışları ve tankları yerinde tutan tokaları buldu. İki boşu çıkardı ve tangırtılar eşliğinde bir kenara bıraktı. Hayaletleri yıldırmaq için onları görünmez mobilyalara doğru yuvarladı.

Kollarını kayışa bağı örgü kayışlardan geçirdi. Tek tank sırtında yan döndü. Vizörü regülatörle etkileşime girerek ona ne kadar havası kaldığını gösteremeyecekti ama hiç fark etmezdi, değil mi? Yeterli hava ya vardı ya yoktu. Hava stoku fazla azalsaydı ölü dalgıç geri dönerdi. Palmer kendi kendine böyle söyledi. Böyle söyledi. Vizörünü indirdi, hem onu hem de tulumunu devreye soktu, başka birinin regülatörünü ısırdı, başka birinin havasından derin bir nefes çekti ve süprüntü yamacına emekledi. Tulumuna dışarıdaki dünyaya, o sımsıkı kum yığınının karşı titreşmesini söyledi. Kum taneleri su gibi akışkanlaşınca aşağıya batarak kendini derin kumullara bıraktı. Morlar turunculara ve kırmızılara dönüşürken tekrar görmeye başladı.

25 • İnanmanın Riski

Vic

Vic sevgilisini marinada yük selesine tanklarını koyarken buldu. Merco'nun sarförü görünürdeki sonuncuydu. Kumullardan yelkenler ve direkler yükseliyordu ama hepsi de oradan uzaklaşıyordu. Herkes Danvar'ı arıyordu. Vic adama sarförünü kullanarak Danvar yerine kardeşini aramaları gerektiğini nasıl açıklayacağını bilmiyordu.

“Yalnız mı gidiyorsun?” diye sordu.

Marco sarförene sırtını dönüp gülümsedi. Dalış gözlüğünü alnına kaldırdı. “Biraz kestirmen gerektiğini sanıyordum.”

“Yok be. Bir güzellik uykusuna ihtiyaç duyduğumda gözlerimi kırparım, olur biter.” Genç kadın bunu ispatlamak için gözlerini kırptırdı.

“Her an daha da güzelleşiyorsun.” Marco teçhizat çantasını kaldırmasında yardım edip onu tankların yanına bağladı. “Güneye ineriz diye düşünüyordum. Ağızdan ağza dolaşan dedikodulardan biri de Danvar'ın Springston ve Low-Pub'la aynı hizada olduğu. Bir sürü insan kumun çok derin olmadığı batıya gidiyor. Bence hata ediyorlar.”

“Ben kuzeye gitmemiz gerektiğini düşünüyorum,” dedi Vic.

“Tabii öyle düşüneceksin.” Marco sarfôrün kış tarafındaki rûzgâr jeneratörünü inceledi. Aygıt esintide dönerken uludu. Adam bataryaların şarjını kontrol etti. “Kuzey de-seydim güneye gitmemiz gerektiğini söyledin.”

“Hayır, bence kardeşimi bulmamız gerekiyor.”

“Palm’ı mı? Ona da bu işten pay vermek için mi? Önce mekânı bulsak daha iyi olmaz mı?”

Vic sevgilisinin peşinden serene gitti ve ilmikleri çözmesine yardım etti. “Uyuyamadım çünkü evime varır varmaz bir çift götoş içeri daldı. Paulie ile biri daha.”

“Paulie mi? Kasabaya mı dönmüş?”

“Evet. Palm’ı arıyor.”

Marco başını iki yana salladı. “Kardeşine o heriflerden uzak durmasını söylemelisin.”

“Söyledim de.”

Marco gözlüğünü indirdi ve rıhtım halatlarını palamar direğinden çözdü. Esintide sallanan sarfôr sanki yola çıkmaya can atıyor, rûzgâr jeneratörü vızıldıyordu. Marco dümeni kuma indirdi ve yekeyi sınadı. “Birileri bir şey bulmuş mu diye bakacak kadar güneye uzanmaya, kardeşini ondan sonra aramaya ne dersin?” Başıyla direği işaret etti. “Yelkeni kaldır da bizi buradan çıkarayım.”

Vic öyle yapmaktansa kokpite yöneldi. Elini kaldırdı ve bir esintiyle hareketlenen sereni sabit tuttu. “Palmer’ı bizimle dalmaya gelmesi için bulmak istemiyorum,” dedi.

“Güzel. Öyleyse hadi artık gidelim.”

“Palmer’ı bulmamız lazım çünkü...” Genç kadın bunu nasıl söyleyeceğinden emin değildi. “Eh be Marco, sanırım Danvar’ı o keşfetmiş olabilir.”

26 • Yukarı Doğru Uzun Bir Yol

Palmer

Palmer binanın içindeki gevşek süprüntü banketine kolayca battı ama dışarıda bulduğu sımsıkı yığın bir şok etkisi yarattı. O kumları iterek dünyaya girerken orada karşılaştığı toprak da ona aynı şiddetle karşı koydu. Göğsünün ve boyununun etrafındaki baskı öyle bir şeyi imkânsız hale getirmeden önce şöyle dolu dolu bir nefes alamadı. Geri dönebilir ve ite kaka binaya girerek ezici ağırlıktan kaçabilirdi ama orada onu daha yavaş bir ölüm beklemekteydi. Üstelik tekrar dışarı çıkacak cesareti bir daha asla bulamayabilirdi.

Fâniliği ansızın her yerdeydi. Daha önce *o anın* gelip çatıldığını idrak ettiği hiç olmamıştı. Şimdi. Hemen şimdi. Burada ölecek ve kemikleri burada kalacaktı. Bir daha yıldızları asla göremeyecekti.

Yarım ciğer dolusu havayla yönünü çaresizce göğe çevirdi. Hangi tarafın yukarısı olduğunu arkasında bıraktığı o yüksek binadan anlıyordu. Sıkışıklığa, bütün o basınca karşı koyarak aynı anda hem kumu akıtıp hem de nefes almaya çalıştı. Fakat yine de derin kumulların ellerini boyundan ayıramadı. Sirtına bağlı bir hava tankı vardı ama regülatörü ememiyor, göğsünü şişmeye zorlayamıyordu.

Bir soluk kazanmak için *yukarı* çıkması gerekiyordu.

Palmer sefil kumu akıtarak bacaklarını çırpı. Üç yüz metre civarında olmalıydı. Vizöründe bir derinlik göstergesi yoktu. Hislerine güvenmek zorundaydı. Elli metre çıksa o kadarı bir nefes almasına yeterdi. Vericisinin şarjı bitmiş olmalıydı. Fark etmezdi; bacakları çırpısa yeterdi. Yüzeyi sezinlediği zaman derinlik gözükecekti. Nefes alabilmesi gerekirdi ama olmuyordu. Çok zayıftı. Çok yorgundu. Çok aç ve susuzdu. Korkuyordu.

Güneş bunu her gün yapar, diyen ablasının sözlerini duydu. Palmer bilincinin parmakları arasından kayıp gittiğini hissetti. Yine Vic'le beraber bir kumulun üstündeydi. En gevşek kumların arasında dalmayı öğreniyor, bir yandan da öyle bir yatkınlığının olmadığından, dalmayı mümkün kılan o özel yeteneğin kendisinde bulunmadığından, babasının bütün becerisinin ablasına geçtiğinden korkuyordu.

Güneşe bak, dedi Vic ona. Güneş daha yeni doğuyordu. Saatlerdir üstüne büyük gelen dalış tulumunun içindeki Palmer daha bir elini bile kumula batırabilmiş değildi. Hüsrânı gitgide artıyor, ablasından bir nutuk daha dinlemek istemiyordu.

“Her gün,” dedi Vic ona. “Güneş her gün kumdan zahmetsizce yükselir. Havada süzülür. Yanar. Önüne çıkan her şeyi eritir, sonra da akşam vakti tırtıklı doruklara doğru batarak bize bu işin nasıl yapıldığını gösterir. Güneş kası kayalara girer, Palm. Senin tek yapman gerekense *kumu* oynatmak.”

Güneş. Babası sesleniyordu. Ona günün birinde harika bir dalgıç olacağını söyleyen babası. Palmer en eski anısında onun kucağında oturuyordu. O zamanlar yüce bir adam ve bir hükümdar olan babası ilk erkek evladına bir gün dalgıçların en büyüğü olacağını anlatıyordu. On yaşındaki Vic yakında bir yerde onu dinliyordu. Onlarla aynı odada oturmasına rağmen adı anılmıyordu. Adı anılmıyordu.

Bu oğul gölge düşürmüyordu. Hayır, bu oğul gölgede yaşıyordu. Karanlıkta ve serin kumlarda. Ablasının büyük bir hazla dalmasını ve tekrar yüzeye çıkmasını, etrafına şan saçmasını seyrediyordu. Ablası bir asi, bir korsan, bir talancı ve büyük bir dalgıçtı. Fakat Palmer... Danvar'ı henüz bir efsaneyken görmüş olan Palmer... dalış bıçağıyla bir adamın canını almış olan Palmer... sırtında bir hava tankıyla ve tulumunda çeyrek şarjla ölecek olan Palmer... bembeyaz kemikleri üç yüz metrede kalacak olan Palmer bunların hiçbirisi değildi.

Üç yüz metre. Derinlik göstergesi yüksek ateşli bir hastalık sırasında bir annenin çehresi gibi, bir kâbusun ortasında çalınan bir kapı gibi Palmer'ın şuurunda belirdi. Beyninin küçücük bir parçası geri kalanına avazı çıktığı kadar bağırdı. *Hey, belki bunu görmek istersin!*

Fakat ne zamandır yükseliyordu. Yüzeyle arasında üç yüz metreden daha az kalmış olması gerekirdi. Ciğerleri boştu. Derken korsanların kazdıkları o çanağı, açtıkları o derin kuyuyu, fazladan iki yüz metreyi hatırladı. Ha siktir, Palmer'ın yolculuğu daha yeni başlamıştı. Hayır, hayır, hayır.

Palmer hareket etmeyi bıraktı. Asıl derdi kumun akışından ziyade nefes almaktı. Kum onu sımsıkı tutsa da regülatöründen hava çekmeyi başardı. Bir nefes. Bir yudum. Hayat. O sürreal his delikanlıyı gene Vic'in ona dalmayı, başı kumun altındayken *nefes almayı* öğrettiği güne götürdü. Bedeni ona bunun imkânsız olduğunu söylüyor, beyni ona öyle bir şey yapmamasını tembihliyor, ablası uzaktan gelen boğuk bir sesle ona nefes almasını haykırıyordu.

Aldı da.

Palmer bir fırt çekebildi. Aşağıdaki kumdelenin neredeyse kaybolmuş görüntüsüne baktı. Yukarısı diğer taraftı. Danvar'ın aksi istikameti. Bacaklarını çırpıtı; harcadığı çabayla inlerken çığlıkları başının, gırtlığının içinde kısıldı. Daha gidecek ne çok yolu vardı. Neredeydi? Bir ak-

tarıcısı, bir vericisi yoktu ama vizörü artık derinliği aldığına göre yüzey yukarıda bir yerdeydi. Ona yolu gösteren bir verici yoktu. Ayrıca Brock'un adamlarının aşağı inerken kullansınlar diye kazdıkları o kuyu, derin topraktaki o parlak sarı iğne kayıptı. Bulunduğu derinlik o yüzden bu kadar fazlaydı.

İki yüz metreye çıkmasına rağmen nefes almak zorlaşıyordu. Aslında kolaylaşması gerekirdi. Havası bitiyordu. Ha siktir. Havası bitiyordu. Sadece o kuyunun dibine ulaşmasına yetecek kadar kalmıştı. Hayır. Kurtulmaya bu kadar az kalmışken olmaz. Bu kadar yakında ölemezdi. Sonunda boş tankın direncini, emilerek boşaltılmış bir tüpün gereksiz ağırlığını hissetti. Havası tükenmişti. Bir ciğer dolusuyla belki elli metre çıkabilirdi. Belki. Daha gidecek iki yüz metresi vardı. Yine de bacaklarını çırttı. Başaramayacaktı. Bu gerçeği gevşek kumlardaki bir metal parçasınıninki kadar parlak bir ışıkla algıladı. Başaramayacaktı. Gözlerinin karardığını hissediyordu. Yüz elli metresi kalmıştı. Çoğu dalgıcın dalmaya cesaret ettiği azami mesafe. Çoğu dalışın dibi. Palmer bir ciğer dolusu toksik gazdan başka hiçbir şeyi olmaksızın işte o derinlikteydi.

Yukarıdaki kumda turuncu bir nokta belirdi. Otuz metre ileride. Yönelecek bir şey. Sönmesine az kalmış bir ışık. Enginlikteki bir ada. Vücudunun nefes alması gerekiyor, ona regülatörünü tükürüp kum emmesini söylüyordu. Bu boğulmanın sonundaki o dürtü, insanı toprak bile olsa ciğerlerine herhangi bir şey almaya –solumak için her ne gerekiyorsa yapmaya– iten o güdüydü. Nefes al. Al işte. Ciğerlerini kumla doldur ve acıyı sonlandır. Yapacaktı. Öyle yapacaktı. Ama turuncu bir nokta. Bir ceset.

Palmer'ın enerjisi tükendi. Kum daha fazla akmaz oldu. Yanında bir dalgıç vardı ve delikanlı ufalıp gitmekte olan ruhunun bir köşesinde Hap'in neden geri gelmediğini hayal meyal anladı.

Hap yukarı çıkamamıştı.

Palmer regülatörünü tükürdü. Dilinde kum tadı aldı. Hap'in yüzünü görebiliyordu. Bedeni bükülmüş, şekli bozulmuştu. Bunda bir terslik vardı. Bir terslik. Hap'in yüzündeki ifade donmuştu. Ağzı ve gözleri kocaman açık, regülatörü boştaydı. Palmer'ın regülatörü. *Palmer'ın regülatörü.*

Palmer regülatörün etrafındaki kumu akıttı ve onu tutup ağzına yerleştirdi. Umut yoktu. Yoktu. Fakat hava umuda bakmaz. Ya vardır ya yoktur. Ve bu sefer vardı. *Bu sefer vardı.*

Hava.

Enerji Palmer'ın hücrelerine elektrik gibi aktı. Vizörünün ardında gözlerini kırıştıtararak yaşlardan arındırdı. Vic ve babası ona bağıryorlardı. Annesi ona bağırıyordu. Küçük kardeşleri. Hap. Hepsi de ona bağırıyordu. Hadi. Hadi. Nefes al be adam!

Yüzeye, yavaş yavaş dolan o kum çanağının dibine mesafesi yüz metreydi. Tankları değiştirmeye vakit yoktu. Fakat bu başa çıkabileceği bir kumdu. Ona diğer tankın da boşalmakta olduğunu söyleyen dilindeki ıslak metal tadına, çok iyi bildiği bu tankın ve regülatörün içinde de hava kalmamasına rağmen genç adam gevşek kuma aşınaydı. Bu ölü dalgıcı tanıyordu. Palmer bir talancı, bir kum dalgıcı, geçmişten ağır yükler getiren ve nesillerden beri ilk defa güneş ışığının onlardan yansıdığını gören biriydi. Hap'i ve tankını da beraberinde çekerek kumu yukarıya akıttı. Son yüz metreyi çıkarken havası tümüyle bitti ama Vic ona başarabileceğini söylemişti. Ve Palmer ablasına inanıyordu.

27 • Anne

Vic

Vic ile Marco istikrarlı bir rüzgârda kuzeye yol alıyorlardı. Yelken gergin ve dolu olup halatlar mutlulukla tınlıyordu. Marco bir kumul hattı boyunca uzanan iyi bir oluk bulmuştu. Bu da façanın çok az olduğu anlamına geliyordu. Bu tam da insanı düşüncelere daldıran türde bir yolculuktu. Sarfôr rüzgârın yarattığı küçük kanallarla, yaşlıların kırıksık ellerini andıran o çizgilerle kaplı kum yığınlarını aşarken bir araya getirilmiş çelik parçalarından teşkil perçinli gövdenin titreşimlerinden başka bir şey hissedilmiyordu. Sıkı kumdaki metal kızakların hışırtısı, yük altındaki tahta bloklara sarılı halatların hışırtısı, toplanan bir rüzgârın önündeki mutlu bir yelken direğinin gıcirtısı duyuluyordu.

Vic koca duvarın uzaktan yaklaşmasını, eğreti kumdenlerden en uzunlarının karşı kumulların arkasından gitgide yükselmesini seyretti. Vakit henüz öğle bile değildi. Çok hızlı yol almışlardı. Genç kadın aynı günün şafağından önce bir dalış yaptığına inanmakta zorlanıyordu. Akli Palmer'a, kardeşinin bu keşifler keşfinde bir rol oynamış olabileceği fikrine gitti. Babaları yıllar önce en büyük dalgıcın Palmer olacağını söylerken haklıydı. Vic servetler ka-

zanan ve onları aynı hızda harcayan talancıydı. Onları bir sonraki vurgunun peşinden koşarken harcar, bahtı ayla beraber batıp çıkar, hep gerçekten de etkileyici bir keşfin –bir daha asla kumar oynamamasını sağlayacak olanın– izini sürerdi. Fakat onu bulan Palmer olmuştu.

Marco kolunu dürttü. Adam onun yanındaki hamaktaydı. Önce dümeni işaret etti, ardından pruvayı gösterek oraya gitmesi gerektiğini belirtti. İdareyi Vic devraldı. Yekenin elinde vızıldayış şekli hoşuna giderdi. Dalış tulumunda da bulunan teknolojinin aynısı keskin dümenin kanadının kumu yarmasını ve onun içinde su gibi akmasını sağlardı. Taşıtı yönlendirerek Marco’yu seyrederken tıpkı babasının dalgıçlık konusunda olduğu gibi annesinin de aşk hayatı konusunda haklı çıktığını fark etti. Annesi onun tehlikeli biriyle, çok fazla risk alan bir adamla düşüp kalkacağını ve bunun sonunu getireceğini söylemişti. “Geleceğinde haydutlardan ve serserilerden başka kimse yok,” demişti kadın. Sanki neyden bahsettiğini bilirmiş gibi.

Vic sevgilisinin ön yelkendeki çilelerle boğuşmasını seyretti. Sonunda bir kırıklık düzeldi ve flock daha iyi bir şekil aldı. Marco kokpite döneceğine pruvada dikilerek hızla yaklaşmakta olan Springston’a baktı. Aklından her ne geçiyorsa koyu camlı gözlüğünün arkasında saklı kaldı; düğümlü buklelerden oluşan yelesinin, Vic’in hatırlayacaklarını bile sanmadığı bir ideal uğruna savaşırken edindiği dövmelelerin, izlerin ve yaraların arasında kayboldu. Sahiden de ne uğruna savaşıyorlardı?

Ve eğer Vic zamanda geriye gidip her şeyi başa alabilseydi farklı ne yapardı? Anne babasına hak veriyorsa neyi değiştirirdi? Aklına tek bir şey bile gelmedi. Bedenindeki dövmele ve kum izleri asla kaybolmayacaktı ve onlardan pişman değildi. Danvar’ı bulanın Palmer olduğu anlaşılırsa gurur duyardı. Hem onunla hem de dostu Hap’le. Onlar için sevinir, haydut sevgilisine olan aşkından vazgeçmezdi.

Her konuda haklı çıksalar bile anne babasının canları cehennememeydi. Canları cehenneme. Vic büyük vurgununun ve kendi çocuklarını doğurup dünyaya salmasının ardından bildiklerini onlarla paylaşacak, onlara bütün o şeyleri kendi başlarına öğrenmeleri gerektiğini söyleyecekti. Her nesil böyle yapardı. Bunu engellemeye çalışmak rüzgârı durdurma ümidiyle ona bağırmaya benzerdi.

Kuzey yönünde uzanan açık oluk ileride son buluyordu. Vic taşıtı bir kumulun etrafından dolaştırdı ve başka bir oluk buluncaya kadar bir açıklıktan geçirdi. Bunu yaparken yelkenleri ayarlaması gerekti. Pruvada keyfi yerindeymiş gibi gözükken Marco geri gelip yardım etmek için çaba göstermedi. Herhalde öyle bir işe kalkışırsa Vic'in tepesini attıracağına bilincindeydi. Bir eliyle pruva ıstalyasına tutunarak ve muhtemelen kendi servetini hayal ederek ufka bakmayı sürdürdü. Veya belki de henüz doğmamış çocuklarına isim belirlemekle meşguldü. Veyahut annelerinin onlara babalarının bir iç çamaşırı tarafından öldürölmesine ramak kaldığını anlatacağı günü kara kara düşünüyordu.

Kumdelenlerin ve koca duvarın ardından Shantytown nihayet görüş alanına girdi. Alçak kulübe öbeğinin parlak çelik damları yükselen güneşte ısıllı ısıldı. Vic'in güney tarafındaki marinayı görmek için epey uğraşması gerekti zira mekân neredeyse bomboştu. Park etmiş bekleyen iki sarföürün direkleri takılmış olsaydı Vic onların da kumullar arasında Danvar'ı arayacağından emindi.

Low-Pub ile Springston arasında emsalsiz bir trafikle karşılaşmışlardı. Marco ile kumullarda dalış bayrakları çekili düzinelerce sarföürün yanından geçmişlerdi. Düzinelercesini daha rüzgâr dolu yelkenlerle doğu hariç her yöne uzaklaşırken görmüşlerdi. Vic biraz hız kesmek için ıskotaları gevşetirken ve taşıtı marinaya yönlendirirken Marco da floku indirdi. Low-Pub ile Springston arasında-

ki bu yolculuk iyi gelmişti. Hazine peşinde koşmanın tasası azalmıştı. Genç kadının içinden kardeşini bulmak ve heyecanı diğer herkesle paylaşmak geliyordu. İkinci veya onuncu olmanın zararı yoktu. Babası tüm bunlara iştirak edemediği, Palmer'ın belki de orayı herkesten önce bulduğunu öğrenemediği için biraz üzüntü duyuyordu, o kadar.

Vic sarförü düz bir alana soktu, ana yelkeni indirdi ve bunun neredeyse bir yıldır Springston'a yaptığı ilk seyahat olduğunu fark etti. Tanrım, bugün o gündü, değil mi? Yoksa dün müydü? Vic neyin yaklaştığını unutmamıştı. Conner ile Rob kampa çıkmış olmalıydılar. Belki Palmer da oradaydı. Belki Danvar'ın yerinin belirlenmesinde herhangi bir rol oynamamıştı. Biraz kampa çıkmış, Hap'le beraber iki tanklık nasıl bir dalış ayarladılarsa onu yapmış, sonra da hafta sonunu geçirmek için Sahipsiz Bölge'ye gitmişti. Marco'yu umutlandırdıktan sonra Vic'in içine bir kuşku düştü. Onları yanlış yöne götürmüş olması mümkündü.

“Ben burada kalıp sarföre göz kulak olurum,” diyen Marco sevgilisini daldığı düşüncelerden çıkardı. Rüzgârın ve kızakların sesi kesilmiş, geriye artık bir uğultu kalmıştı. O uğultu geçinceye dek birbirleriyle bağırarak konuşacaklardı.

“Hayır, sen de benimle geliyorsun.” Vic uskutayı sardıktan sonra eldivenlerini çıkardı ve palamar direklerinin ötesindeki küçük kulübeyi başıyla işaret etti. “Eşyalarımıza göz kulak olsun diye rıhtımcıya bir metelik vereceğim.”

Marco omuz silkti. “Madem ısrar ediyorsun.” Sarför çıplak yelken direğiyle başını alıp gitmesin diye direklerden birine halat attı. Ana yelkeni katladılar ve Palmer'ı bulur bulmaz oradan ayrılabilmek için direği takılı bıraktılar. Vic sağa sola çarparak gürültü çıkarmasın diye kandilisayı topladı, sonra da seledeki dalış teçhizatlarını

kontrol ederek hiçbir şeyin gevşemediğini sağlama aldı. Matarasından uzun bir fırt çekerken yapmak üzere olduğu şey hiç içinden gelmiyor, onun yanında bir derin dalış bile daha cazip gözüküyordu. Sonunda Bal Çukuru'na doğru yola koyuldu ve Marco'nun ona yetişmek için peşinden koşması gerekti.

28 • Nefes Almaya Fırsat Yok

Gürültülü jeneratörüyle, parlak ışıklarıyla ve oluklu teneye uzantıların altına büzüşmüş balkonlarıyla genelev Shantytown ile Springston arasındaki o isimsiz alana yığılı iki kumul arasında kuruluydu. Vic binanın hangi kasabaya ait olduğuna karar veremiyordu. Sanki her iki taraf da onu istemiyor ama her ikisi de onu kaybetmeye yanaşmıyordu. Her biri gizliden gizliye rakibinin galip gelmesini uman iki aç ama gönülsüz adamın uğruna kapıştığı o son parça çürümüş yılan eti gibiydi.

Güneş gündüzleri genelevin arkasına vurarak onu öğleye kadar pişirir, sonrasında ağır ağır batıya alçalırken binayı kızıl ihtişamı altında kendi haline bırakırdı. O vakitte boştaki kadınlar boştaki yataklarından ayrıлып balkonlarının tırabzanlarına yaslanırlar, ateş kırmızısı danteller ve gece yarısı siyahı kayışlar içindeki memelerini baştan çıkarıcı bir şekilde sarkıtarak sırf para yettiremediklerine aval aval bakmak için işten eve dönerlerken yollarını on iki kumul uzatan veya ite kaka içeri girip ceplerinde ne varsa döken aşağıdaki adamlara gülümserlerdi.

Vic oradan çöldeki diğer hiçbir yerden sakınmadığı kadar sakınırdı. Oraya ayak basmaktansa babasının peşinden Sahipsiz Bölge'ye gitmeyi veya bir engerek yuvasında yüzmeyi yeğlerdi. Bu hoşnutsuzluğu Springston'dayken bir külfetti zira aşağı kattaki meyhanenin uyumsuz masalarında epey bir dalgıçlık işi görülür, erkekler dumanı

tüten kül tablalarının üzerinde kafa kafaya verip odunkömürüyle peçetelere ustaca karalanmış haritaları incelerlerdi. Annesinin mekânın hem sahibi olması hem de orada çalışması bir bakıma lütuftu. Bu durum Vic'e oradan uzak durmak için bir bahane sunardı. Öteki türlü derdini anlatması, olayın aslında annesiyle bir ilgisinin olmadığını itiraf etmesi gerekirdi. Böyle bir bahanesi olmasaydı dalgıçlık dünyasına egemen erkekler ona korkak ve değersiz gözüyle bakarlardı.

“Sen gir,” dedi Marco'ya, ön kapının dışında oyalanarak. “Rose'u gör ve ona benimle arkada buluşmasını söyle.”

“Neden sen de benimle gelmiyorsun?” diye sordu Marco, kaşlarını oynatıp onunla dalga geçerek. “Annenin işini gerçekten de bu kadar mı dert ediyorsun?”

Vic tereddüt etti. “Öyle bir şey işleri baltalar,” dedi nihayet. “İçeri girersem bütün o ayyaşlar beni görürler ve bir hafta boyunca başka bir şey istemediklerine karar verirler. Dedim ya, işleri baltalar. Annemin işini.”

Marco güldü. “Tanrım, her neyse. Bari gidip senin için anneni bir saatliğine kiralayayım.”

“Bak ağzına sıç—”

Fakat Marco çoktan içeri girmişti. Kapı bir anlığına açılırken Bal Çukuru'nun gürültüsü dışarı taşı. Erken sabah saatlerinin kalabalığı alışılmadık derecede coşkulu; muhtemelen Danvar'la ilgili haberler sebebiyle veya bir önceki gecenin cümbüşü hâlâ devam ettiği için. Vic iki katlı binanın kuytusundan istifade ederek tütün kesesini çıkardı ve bir sigara sardı. Tütünü azalmıştı. Bir ara bahçelere kadar gidip tedarikçisinden...

“Neden onu işimiz bittikten sonra yatakta tutturmüyorsun, tatlım?” Yukarıdaki tırabzandan bir surat ve iki meme sarktı. “Senin için yirmi metelik. Özel tarife. Ne dersin?”

Vic çakmağını çaktı, sigarasını yaktı ve balkona doğru

duman üfledi. “Siktir git,” diye homurdandı. Kuytudan çıkıp bu binaların en kutsal ve sıkı korunanından her gün kûreklerle uzak tutulan iki kumulun arasındaki yapının etrafından dolaştı. Diğer yaşam kuyularından da olduğu gibi buradaki kumun nasıl devamlı taşındığını düşünürken aklına küçük kardeşi Conner geldi.

Binanın arkasında sarhoşların ve çöpün dışarı atıldığı bir servis kapısına sahip alçak bir duvar vardı. Çektiği derin nefesler buraya bu kadar yakın olmanın gerdiği sinirlerini yatıştıran Vic sigarasının keyfine vardı. Annesi dışarı çıkarken kum dolmuş paslı menteşeler gıcırdadı. Kadın ağzında yakılmamış bir sigara tutuyor, Vic’in babası tarafından Low-Pub’ın altından çıkarılmış beyaz bornoz dizlerinin etrafında uçuşuyordu.

“Çakmağın var mı?” diye sordu annesi.

Bunlar bir senedir annesinden duyduğu ilk sözlerdi ve Vic geçen sefer yine burada dururken ondan duyduklarıyla aynı olduklarından emindi. O bir elini gümüş çakmağına siper ederken annesi sigarasının ucunu aleve soktu. Geri çekildiğinde sigara yanıyor ve duman çıkarıyordu.

“Yeni bir dövme mi?” diye sordu annesi. Sigarasıyla Vic’in kolunu işaret etti.

“Evet,” diyen Vic koluna bakıp kadının hangi dövmeden bahsettiğine bakma dürtüsüne direndi. Güneş en yüksek kumdelenleri daha yeni aşıyor, genç kadın sıcak bir gün geçireceklerini şimdiden kestirebiliyordu. “Bak, gevezelik etmeyi çok isterim ama Palmer’ı bulmam gerekiyor. Onu gördün mü?”

Annesi bir nefes çekti, başını yukarı aşağı salladı, yan döndü ve dumanı kumun zımparaladığı kapıya üfledi. “Kardeşini geçen hafta gördüm. Bir vizör için paraya ihtiyacı vardı. Bu sefer borcunu *gerçekten* ödeyeceğini söyledi.”

“Nereye gittiğini biliyor musun?”

Annesi başını iki yana salladı. “Hayır. Umurumda değildi. Ona para verip vermediğimi sormayacak mısın?”

“Hayır, sormayacağım. Üstlendiği işle ilgili bir şey söyledi mi?”

Annesi omuz silkti. “Tekrar güneşe indiğinde yanıma uğrayıp borcunu kapatacağını söyledi. Hepsi bu. Geçen gece kardeşlerinizle beraber kampa gitmesi gerekiyordu ama Conner dün gelip onu sordu. İşte, tutulmamış bir söz daha.”

“Peki Conner onu neden aradığını söyledi mi?”

Annesinin gözleri kısılarak incecik birer yanğa dönüştü. “Çünkü kampa gitmesi gerekiyordu. Neden? Palmer’ın başı dertte mi?”

“Hayır. Sanırım başı derdin tam aksinde. Bu sabah buradaki tüm o keşmekeş vardı ya, galiba birileri Danvar’ı bulduğu içindi.”

Annesi of çekti. “Birileri Danvar’ı sürekli bulur. Ve sonunda bulunanın hep yarı yarıya çürümüş enkazlarla dolu zaten bilinen isimsiz bir kasaba olduğu anlaşılır. Bak buraya yazıyorum, gidenlerin çoğu kârdan fazla zarar edecek. İşlerimiz birkaç gün açılacak, ondan sonra bir hayalet kasabaya döneceğiz.”

“Bence durum bu sefer farklı,” dedi Vic.

“Zaten hep farklıdır. Bak, içeri girip sohbetimize orada devam etmek istemiyorsan daha fazla kumda kalmamalıyım. Sırf burada yaptıklarım hoşuna gitmiyor diye bugün fazladan bir düş daha alamam.”

“Peki. Neyse. Seni gördüğüme sevindim.”

“Aynen.” Kadın sigarasını kuma attı. Karganın teki yere neyin düştüğünü görmek için daldı, sonra da kandırıldığına haykırarak tekrar havalandı.

“Hey,” dedi Vic, annesi kapıyı açarken. “Palmer vizörü aldı mı?”

“Git Graham’a sor,” diyen annesi içeri girdi ve rüzgâr ile kum kapıyı çarpmasına yardım etti.

29 • Bir Canın Ağırılığı

“Eee?” diye sordu Marco. Ön tarafta Vic’i bekliyordu.

“Danvar buranın kuzeyinde,” dedi genç kadın. “Galiba.”

“Galiba mı? Bunu annenden mi duydun? Kardeşinin nereye gittiğini biliyor muymuş?”

“Pek sayılmaz. Ama Palmer ona güneye indiğinde borcunu kapatacağını söylemiş. Üstelik buralara kadar gelip de güneye veya batıya gideceğini sanmam. Low-Pub’dan gelip Springston’da duraklamışlar ve Palmer buraya uğrayıp annemizden borç istemiş. Bir dalış d kk nına kadar gitmemiz gerekiyor. Danışacağım biri daha var.” Marco’yu gömleğinden tuttu ve onu yakınına çekip uzun uzun öptü. Balkondaki kadınlardan biri ıslık çaldı.

“Bu ne içindi yahu?” diye gülümseyerek sordu Marco.

Vic dudaklarını sildi. “Dudaklarında ruj olmadığını sağlama almak için. Temizsin.”

“Ah, demek  yle?” Marco dalış okulundan tarafa yollanan sevgilisini takip etti. “Demek temizim, ha?”

“Evet ama nefesin külot gibi kokuyor. Tabii bu her türlü anlama gelebilir.”

“Bak bu espri çok çabuk bayatlayacak,” dedi Marco. Koşarak kıza yetişti. “Peki hangi dalış d kk nına gidiyoruz? Bir ipucu mu yakaladın?”

“Evet. Aile dostu. Bir zamanlar babamın birlikte talancılık yaptığı bir adam. Graham diye–”

“Graham Siler mi?”

“Evet. Onu tanır mısın?”

“Adını duymuştum. Bir Graham bile çekse gözleri dört açılır derler. Bir istifçi, değil mi? Eskiden onun gömülü zulalarından birine rastlamış birini tanırdım. İssızlığın orta yerinde iki yüz metre derine gömülü yüz bin metelik değerinde antikalar gördüğünü söylerdi.”

“Palavra. Onlar birer efsane.”

“Hayır, doğru söylüyordu. Ama hiçbirine el sürmemiş. Duyduğuna göre Graham zulalarına bubi tuzağı kurarmış. Şaka yapmıyorum. Bahsettiğim adam hâlâ arada bir oraya gidiyor, dalıyor ve hazineye bakıp çıkıyormuş. Beni de götürsün diye onu ikna etmeye çalışmıştım.”

“Seni götürmeyecek çünkü öyle bir hazine yok. Graham aynı babam gibi bir hurdacı. Hey, yukarıdaki şu kumlar yeni mi duruluyor? Daha şimdi kaymış gibi?”

Marco sevgilisinin gösterdiği kumula baktı. Yamaçtan hâlâ ufak bir kum çığı düşüyordu. “Rüzgâr,” dedi.

“Biri bizi izliyormuş gibi geldi. Gel, şurada dükkâna çıkan bir arka yol var. Çarşıdan geçmek zorunda değiliz. Gürültüye bakılırsa orada kıyamet kopuyor.”

“Evet—” Halen kumulu incelemekte olan Marco geride kaldı. Dar bir patikaya sapan Vic kulübelerin yüksekteki kumlardan çıkıntı yaptığı ve çatıların tepede birleşerek karanlık bir tünel yarattığı sıkışık bir ara sokağa girdi. Tenekedeki çatlaklar incecik mim hatlarının parlak sarı perdeler halinde dökülmesine imkân tanıyordu. Vic onlardan birinin içinden geçerken başını eğdi. Graham’ın dükkânını bir bilardo topunun kapı tokmağı olarak kullanıldığı kulübeye bakarak buldu. Kapıyı üstünkörü çaldıktan sonra içeri girerken yukarıdaki çingiraklar şingırdadı.

“Graham?”

Bankoda kimse yoktu. Kapıdan giren esintiyle bir fenerin alevi titreşiyordu. Marco çizmelerini kapı eşiğine vurdu

ve o da içeri girdi. Kapiyı kapatırken ingirakları tekrar hareketlendirse de gölgeleri sakinleştirdi. “şu bisikletlere bak,” diye fısıldadı.

Vic onu duymazdan geldi. Başını eğerek tavana asılı bisikletlerin gidonlarının altından geçti ve arka tarafa göz gezdirdi. Atölye boştu. “Graham? Hâlâ yatakta mısın?” Adamın karyolasını kontrol etmek için tavan arasına çıkan merdivenin iki tutamağını tırmanmıştı ki tezghın arkasındaki bedeni gördü. Graham’ın taburesi yan devrilmişti. “Marco!” diye seslendi kız. Merdivenden atladı ve çabucak iş tezgâhının arkasına geçti. Tezghtaki bir elektrikli lamba halen açıktı. Vic daha iyi görebilmek için onu döndürdü.

“İyi misin?” diye sordu Marco.

“Sikeyim,” diyen Vic bedeninin üstünde yatan tabureyi kenara koydu.

“O Graham mı?”

“Hayır. Bu adamı daha önce hiç görmedim.” Vic uzanıp ışığı daha iyi ayarladı. “Kahretsin. şuna bak.”

Adamın suratında bir tuhafılık vardı. Bir şeyle, mesela bir beyzbol sopasıyla vurulmuşçasına ie gmşt ama deri neredeyse hiç hasar almamıştı. Adamın burnundan kanlar akmıştı, hepsi bu. “Bu nasıl iş?”

“Hey, bu adamı tanıyorum.” Marco cesedin yanına diz çöktü. Adamın elini kaldırıp kolunu ters döndürdü ve bilekteki bir dövme ile bir kum yarası yumağını inceledi. “Tehlike,” dedi. Başını kaldırıp Vic’e baktığında genç kadının yüzündeki şaşkınlığı gördü. “İsmi. En azından bu isimle anılırdı. Eskiden Low-Pub Lejyonu’ndaydı. Fedai. Onu bunu havaya uururdu. Neye ihtiyacın olursa olsun bir ücret karşılığı hallederdi. Daha iyi bir teklif alınca kuzeye gitti.”

“Yamyamlara mı katıldı?” Vic sahralardan mümkün olduğunca uzak dururdu; orada bir ağaç korusu, bir çift su

kaynağı ve bazı güzel dalış alanları vardı ama kumullar çoğunlukla güvensizdi.

“Hayır, yeni bir çeteye. Bombacılarımızdan biri de onlara yamandı. Para harcamaktan hiç çekinmedikleri söylenir. Herhangi bir saldırıyı üstlenmiş değiller ama denemediklerinden değil. Bunun suratına ne olmuş?”

“Bir şeyle vurulmuşa benziyor.”

Marco uzanıp ölü adamın yanağına dokundu. Derisi çürük meyve gibi oynadı.

“Siktir,” dedi Marco. “Sanki sünger.”

Vic dokunmamaya özen göstererek elini adamın yüzünün üzerine kaldırdı ve avucunu hasarlı bölgeyle hizaladı. “Herhalde Graham dalış eldivenlerini takıyordu. Arkadaşın bankonun arkasına geçip onu tehdit ettiğinde de tulumunu çalıştırdı ve herifi suratından itti.”

“Sence ona tulumuyla mı vurdu?”

Vic kafa salladı. “Öyle bir şey kafatasını unufak edip kuma dönüştürür. Sanırım burnundan akan şey beyni.”

“Of, hay sokayım.” Marco ayağa kalktı. “Sonra onu burada böylece bırakıp gitti mi?”

“Eh, ya tabanları yağladı ya da Tehlike yalnız değildi ve beraberindekiler onu tutup götürdüler. Graham’ın burayı böyle açık ve boş bırakması olacak iş değil. Eşyaları konusunda bir gariptir.”

“Eh, onu kaçırانların şu cillop gibi vizörü işe tezgâhında bırakıp gitmeleri de garip.”

Vic sevgilisinin neyden bahsettiğini görmek için dönüp baktı. “Aklından bile geçirme,” dedi, adamın elini cihaza uzatmasını seyrederek.

“Sadece bakacaktım.”

“Bir dostumun başı belada olabilir.”

“Peki biz ne yapabiliriz? Hem sence Tehlike ne istemiştir? Sakın senin şu Graham’ın ona borcu olmasın?”

“Kafanı çalıştırsana be dangalak. Kumulların üstünde

yelkenlerimizi dört bir yana dalgalandırmaktansa ipuçlarını takip ederek Danvar'ı bulmaya çalışan bizden başka kimse yok mu sanıyorsun? Belli ki birileri Graham'ın Danvar'ın yerini bildiğini düşünüyor. Veya..." Vic doğruldu. "Ha siktir. Belki birileri Graham'ın *Palmer'in* nereye gittiğini bildiğini düşünüyor. Belki biz iki adım geriden geliyoruz..."

"Hayır, hayır, hayır." Marco yerdeki cesede doğru işaretparmağını sallayarak iş tezgâhının arkasında volta attı. "Vaziyeti çaktım. Ha siktir, vaziyeti çaktım. Haklıydın. Danvar buranın kuzeyinde. Hani sana bahsettiğim Brock diye biri vardı. Dalgıç kiralayıp etrafa para saçıyordu. Bahse varım tüm bunları o finanse etmiştir. Evet." Marco uzun saç örgülerinden birinin ucunu ağzına soktu ve dalgın bir edayla çiğnemeye koyuldu. Vic ona zaman verdi. Çektirdiği tüm baş ağrısına rağmen Marco'nun yakışıklılığından önce zekâsına tutulmuştu. "Ya kardeşin Danvar'ı keşfetmediyse?" diye sordu adam, bir sonuca vararak.

"Dinliyorum."

"Ya haberi onun sızdırdığını düşünüyorlarsa?"

"Damien o adamın öldüğünü söylemişti."

"Eh, belki ölmemiştir. Belki haberi kardeşin sızdırmıştır ve diğerleri onu susturmak için peşine düşmüşlerdir. Belki buradaki aile dostunuzun onu bulabileceğini düşünmüşlerdir. Bence tek istedikleri Palmer'ı öldürmek."

"Konuyu vardırдыңın yer hiç hoşuma gitmiyor."

"Ama kulağa mantıklı geliyor, değil mi? Öbür türlü kardeşin nerede? Onu veya dostunu gören biri olmadı, değil mi? Bahse varım ikisinin de başı derttedir."

"Veya şu anda Danvar'ın yukarısında dalış yapıyorlar ve çıkardıklarını zulalıyorlardır. Veya körkütük sarhoşlardır. Her halükârda o tanıdığınla görüşmeliyiz. Yüzlerinde kuzeyli kerleriyle evime dalan o iki götoş—"

"Kimden bahsediyorsun, Brock'tan mı? Onu tanıımıyorum ki. Hakkında bir şeyler duydum, hepsi bu."

“Ne duydun?”

“Çelişkili şeyler. Springston’da büyümüş ve varlıklı bir aileden geliyormuş. Ama bir dostum aksanının lordlarınkine benzemediğini, kuzeyden gelmiş olması gerektiğini söylemişti. Güya o taraflarda, sahranın ortasında bir kampı varmış. Gerard adında gruplarından ayrılmış birini tanıyorum. Geri döndüğünde yeterli bir amcık stokundan o kadar uzakta yaşayamayacağını söyleyip—”

“Amma kibar biriymiş.”

“Hatta... kahretsin, Gerard geri döndükten bir hafta kadar sonra bir dalış sırasında kayboldu. Cesedini bulan da çıkmadı.”

“Gidip o herifle konuşmalıyız.”

“Gerard’la mı? Bir yerlerde gömülü olduğundan emin sayılırım.”

“Yok be, budala. Brock’la. Kampı sahranın ortasında mı dedin? Yerini biliyor musun?”

“Pek sayılmaz.” Marco yine bir örgüsünü çiğnedi. “Sanırım koruya yakın. Gerard’ın müsrifçe kamp ateşlerinden bahsettiğini hatırlıyorum. Korunun batısında ama büyük bir pınarın güneyinde. Hatırlamamın tek sebebi Gerard’ın o pından fıçı fıçı su taşıdığı için yakınıp durması—”

Ön kapının şiddetle çarpılarak açılmasıyla çingiraklar patlarcasına şingırdadı. Biri bağırdı, sonra ağır çizmelerin patırtısı duyuldu. Dönüp saklanacak bir yer arayan Vic sevgilisine kıpırdamasını, arka kapıdan çıkmalarını bağırarak gibi oldu. Fakat o sırada silahlı iki adam atölyeye daldı. Gümüşi bir parıltı saçan tabancalardan biri kıza, diğeri Marco’ya çevrildi.

“Hey, yavaş...” diyen Marco ellerini kaldırırken Vic kendini o kadim ve güvenilmez ölüm makinelerinden birinin namlusuna bakarken buldu.

İki yabancı bir ışık havuzunun ölü bir adama vurduğu yere baktı. Vic’e silah doğrultan kişi —yüzünde dövme

olan kel bir adam— gözlerinde hiddetle genç kadına hırıldayarak tetiği çekti. Çıkan tıkırtıyı bir küfür izledi. Vic ile Marco hâlâ kıpırdamamışlardı; ikisi de korkuyla ve şaşkınlıkla oracığa çakılıp kalmıştı. Derken diğer silah patladı. Ve Marco son kez kıpırdadı. Kafatasının bir tarafı dışarıya saçıldı, vücudu yere yığıldı. Bir tıkırtı daha çıktı ama Vic artık hareket halindeydi. Çığlık çığlığa koşuyor, eğilerek kollarını başının üstünde tutuyor, ne nefes alabiliyor ne de doğru düzgün düşünebiliyordu. O halde kendini arka kapıya attı ve arkasından bir silah sesi daha geldi.

30 • Yıldızlı Geceye

Palmer

Palmer'ın gelişini bekleyen bir güneş yoktu. İnsanlar veya kamplar da. Olan tek şey engin ve pırlantalı bulutsuz çöl göğüydü.

O gökten küçük küçük yudumlar Palmer'ın kum taneleriyle bezeli dudaklarının arasından geçip çaresiz ciğerlerini doldurdu. Delikanlı soluk soluğa sırtüstü yatarak yeni doğmuş bir bebek gibi yüksek, zahmetli, minnettar nefesler alırken kum yan tarafında birikti ve rüzgâra dönük kulağını doldurdu.

Dostu Hap, kısmen kuma gömülü bir halde yanında cansız yatıyordu. Bir yerlerde bir çakal bu beklenmedik koku karşısında uludu ve rüzgâr dillerini çıkaran bin farklı yılanın sesiyle kumulları süpürdü.

Palmer dişlerini kullanarak dilindeki kumu kazıdı. Topladığı pütürü kıymetli vücut sıvılarıyla beraber tükürdü. Omzu ve dizi kumdan çıkıntı yapan Hap'e doğru döndü. Bir çizmesi de dışarıdaydı ama doğru yerde değildi. Hap'in matara kayışı omzunda görülebiliyordu. Bitkin fakat susuzluktan gözü dönmüş olan Palmer elini kuma

sokup Hap'i tamamen yüzeye çıkardı. Vizörü bir batarya alarmıyla biyledi. Tulumunun şarjı bitmek üzereydi.

Elini mataraya uzattı, kayışının dolanmış olduğunu gördü ve kanlı dalış bıçağını çekti. Kayışı kesti. Mataranın çeyreği doluydu. Paylaştıramayacak kadar yorgun durumdaki Palmer koca koca yudumlar içti. Su kavrulmuş dudaklarını yaktı. Yapacak bir iş çıkmasına şaşırın midesi çalkalandı. Delikanlı kapağı çevirerek yerine taktı ve sırtını rüzgâra verip ölü dostunu inceledi.

Dolanmış şeyin matara kayışı değil Hap'in bedeni olduğunu gördü. Palmer ağzını kapattı. Karnındaki gurultu şiddetlendi ve az önce aldığı az miktardaki sıvıyı da kaybedeceğinden korktu. Hap'in bacağı altına kıvrılmıştı. Uyluğun leğen kemiğiyle birleştiği yer ters yönde yırtılmıştı. Bir kol kırılmış ve beyaz kemik, yıldızlara doğru kalkmıştı. Palmer karşısındaki manzaradan bir anlam çıkarmaya çalıştı. Kuma hapsolan cesetlerle daha önce de karşılaşmış, sessiz ve huzurlu bir pozda kısılı kaldıklarını görmüştü. Bu hiç de öyle değildi. Bu şiddetli bir sona ulaşmış bir hayattı. İpuçları bir araya gelirken Palmer'in kafasında düşünceler birbirini kovaladı. Güdüm vericisi Hap'in uyluğundaki bir file kesede idi. Palmer dostunu yüz metre aşağıda, Brock'un adamlarınca kazılmış o koca çanağın tam altında –dalışa başladıkları noktada– bulmuştu. Hap her şeye rağmen yukarı çıkabilmişti.

Belki o garip kuyunun duvarları onu ezmişti. Belki Hap yüzeye ulaşmakta geç kalmış, her ikisinden de ümidi kesen adamlar sabit tutulan kumları bıraktıklarında duvarlar Hap'in üstüne kapanmıştı. Fakat hayır, öyle bir senaryoda dostunun her yanı zarar görür, hasar eşit dağılırdı. Hap sadece bir yanından darbe almıştı. Düşmüştü. Hem de çok yüksekten.

Hikâyeyi anlatan şey vizör oldu. Hap'in vizörü ortada yoktu. Cihaz yapılan dalışın bir kaydını tutuyordu. Danvar'ın kaydını. O gömülü efsaneye ait her binanın, her bloğun, hatta belki aşağıdaki sokakların kaydını.

Hap'in bedenine savrulan kumlar bir yanında birikmeyi sürdürdü. Delikanlının ağzı pütür dolu, burun delikleri tıkalı, cansız gözleri tozluydu. Palmer bu işte her ikisi içinde hiç para olmadığını artık anlıyordu. Plan en başından itibaren buydu. Bölgenin düzenini, nereyi kazacağını, nerede çaba harcayacağını gör ve bütün o ganimetin konumunu kendine sakla. Palmer neler olduğunu dostunun dehşet dolu gözlerinden okuyabiliyor, onun halatlarla yukarı çekildiğini hayalinde canlandırabiliyordu. Hap adamlara dostunun hâlâ aşağıda olduğunu, binanın içinde bir hava cebi bulduklarını, geri dönmeleri gerektiğini söylüyordu. Veya onlara hiç ümit kalmadığını, dostunun öldüğünü anlatıyordu.

Palmer yerden bir avuç kum alıp Hap'in gözlerinin üstüne dökerek onları kapattı. Bu işi üstlendiklerinde onlara neyi aradıkları tevekkeli söylenmemişti. Eğer iki kafadar Danvar'ı bulmak için daldıklarını bilselerdi kuzeye götürülürlerken neden gözlerinin bağlanmadığını merak ederlerdi. Onu bırak, tek yönlü bir seyahate çıktıklarını şıp diye anlardı. Elbette. Zaten öteki türlü gözlerinin bağlanması için *yalvarırlardı*. Daha Springston'dan yola çıktıkları anda sonları gelmişti.

"Kahrolası hayatımı kurtardın," dedi Palmer ölü dostuna. "Bana ihanet ettin ve kahrolası hayatımı kurtardın."

Hem kim bilir, belki Hap onu almaya gelecekti. Nasıl bir karar verdiğini, aklından neler geçtiğini, Brock ile diğerlerine ne dediğini kim bilebilirdi? Evet, onu almaya gelecekti. Palmer bundan emindi.

Emin olduğu bir diğer şey de hayatının tehlikede olduğuydu. Sırf çölün ortasında aç susuz kaldığı için değil,

Brock'un başka hiç kimsenin bilmesini istemediği şeyi bildiği için de. Palmer elini kaldırıp alındaki vizöre dokundu. Onun hâlâ orada durduğunu, yaptığı dalışın kayda geçtiğini sağlama alma ihtiyacı hissetmişti.

Tüm yorgunluğuna ve dermansızlığına rağmen Hap konusunda bir şeyler yapmalıydı. Hiç içinden gelmese de eski dostunun ceplerini yokladı, kalça cebindeki iki aktarıcıyı çıkardı, sonra da elini Hap'in karın cebine sokup oradaki ölüm notu ile birkaç meteliği aldı. Şarjı bitmek üzere olan tulumuyla Hap'in altındaki kumları akıttı ve na'sı dosdoğru aşağıya yolladı. Mesafeyi tamı tamına ayarlaması mümkün değildi ama Palmer cesedin yerinden oynadığı fark edilmeden çok önce oradan gitmeye niyetliydi.

Diğer dalgıçtan çaldığı tankı sırtından indirip gerindi, yürüyüş gözlüğünü çıkarıp gözlerine oturttu ve vizörünü çantasına koydu. Tankı gömmeden evvel birkaç kumul boyunca taşınması gerekecekti. Geride hiçbir şey bırakamaz, tankı Hap'in yanına gönderip de sonradan bulunması, Brock'un kumlara yapılacak bir sonraki dalışında bir sorunları olduğunun anlaşılması riskine giremezdi.

Titrek bacaklar üstünde doğrulan delikanlı Brock'un adamlarınca kazılmış koca çukurun dibinde dikilerek o kum yamacından yukarı baktı. Artık bir jeneratör çalışmıyordu. Kum gevşek değildi ve metal platform alınıp götürülmüştü. Palmer kumun karanlıkta aşağıya kayarak çöl zeminindeki o koca girintiyi doldurmakta olduğunu görebiliyordu. Tırmanış gözünü korkutsa da yavaş adımlarla yola koyuldu. Gece rüzgârı ayrılışını gizlerdi. Çizme izleri sabaha kalmadan silinirdi. Esintiyi sol yanına alıp kutup yıldızına sırtını dönebilir ve Springston'a ulaşınca dek güney yönünde ilerleyebilirdi. Fakat asla o kadar gidemeyeceğinin farkındaydı. Karnı zil çalıyordu ve ölü dostunun matarasında birkaç yudumdan fazla su yoktu. Beş gün şöyle dursun, iki gün bile sağ kalamazdı.

Çanağın dibinden başladığı yorucu yolculuk sona erdiğinde rüzgârı karşısına aldı. Haydut kampından dalış alanına varmak için izledikleri güzergâhı hatırlamaya çalıştı. Ve ne gariptir –ve de delicedir– ki Brock’un adamlarının onları son gördüğü yerde olmaları için dua etti. Kilometrelerce mesafede yiyecekleri ve suları olan bir tek onlar vardı. Palmer bitkin bacaklarla ve çok az güvenle onu öldürmeye can atmaları kuvvetle muhtemel adamlara doğru yola çıktı.

31 • Bir Ganimet

Kumulların ötesinde bir parıltı mevcuttu. İnsan sesleri birbirine karışarak rûzgârda uzaklara kadar taşınıyordu. Palmer yüksek kumları kendine siper etti ve ışığa doğru dikkatlice yürüdü. Sesler daha fazla ilerlemeye cesaret edemeyeceği kadar yakından geldiğinde bir kumulun yamacını sessizce tırmandı, yükseldikçe başını eğdi, ardından yerde emekledi ve en sonunda sürünerek rûzgârlı zirveye ulaştı. Kenardan başını uzatarak kumun üstündeki son gecesini geçirmiş olduğu kampa baktı.

Kamp alanı küçülmüştü. Palmer oraya gelirken bir faaliyet patlaması –Brock’un adamlarının geri kalanının da keşif mahalline inmesini– beklemişti ama önceki çadırların çoğu toplanmıştı. Ona ve Hap’e haritanın gösterildiği büyük çadır hâlâ yerinde duruyordu ve içeride bir fenerin ışığı zonkluyordu. O çadırın ötesinde bir ateşin közleri parlayıp kıvılcımlar çıkarıyor, bir duman sütunu gökteki bir yıldız kümesini örtüyordu. Ateşin çevresinde iki adamın hareketli silüetleri görülebiliyordu. Pişen yemek kokusu Palmer’ın boş midesini düğümledi. Karnı beynini bu insanların onu öldürmek istemediklerine, Hap’in çarpılmış bedeninin bir kaza olduğuna, elini kolunu sallaya sallaya kampa girerse bir kahraman –kayıp bir diyarın kâşifi– olarak karşılanacağına, çabalarına karşılık parayla ve bir şölenle mükâfatlandırılacağına ikna etmeye çalıştı.

Karanlıktan –ateşin oradaki adamların birinden– kah-

kahalar geldi ama sanki birileri karnının hezeyanlı düşünceleriyle dalga geçiyor, aşağı inip gelişini duyurması için ona meydan okuyordu.

Ağzı ve burnu keriyle örtülü olan, gözlük camlarına kum taneleri çarpan Palmer kumul zirvesinin hemen arkasında hareketsiz yatarak sadece seyretti ve düşündü. Güneş yakında doğacaktı. Ufuktaki yıldızlar daha şimdiden solmuştu. Vaktini boşa harcıyordu. Karnını doyurmaya mecburdu. İçlerinde yüzeye çıkıp yiyecek ve su arayabileceği birkaç karanlık çadır vardı ama birilerini uyandırma tehlikesi çok büyüktü.

Aradan bir saat geçti. Yıldızlar gökte bir karış ilerledi. Ufuk hafifçe parlamaya başladı. Palmer hâlâ kararsızdı. Sonunda yağmalayacak bir çadır seçti. Yürüyüş gözlüğünü çıkarıp dalış vizörünü eline aldı ve bandı alnına taktı. Tam o sırada uzakta bir kargaşa çıktı ve Palmer tespit edildiğini sandı.

Başını eğip yamaçta geri geri sürünmeye başladı, sonra ateşin çevresindeki iki adamın uzun gölgeler düşürek koşup gitmesini seyretti. Konuşmalar, bağırışmalar yükseldi. Palmer adamların koştukları istikamete bakınca kumulların arasında sallanan el fenerleri gördü. Gelen bir grup. Birinin uyanmasıyla yakındaki çadırı artan bir ışık doldurdu. Fenerin yandığı büyük çadırdan birkaç silüet ayrıldı. Herkes Palmer'dan uzaklaşarak gelen o grubun yanına gidiyordu.

Şimdi, diye buyurdu karnı. Şimdi, kahrolasınca.

Palmer ona itaat etti. Yerinden fırlayıp kumulun zirvesini aştı ve gevşek kumları peşi sıra sürükleyerek diğer taraftan aşağıya sırtüstü kaydı. Sonunda kendini daha küçük bir kumulun kuytusunda buldu. Artık yüzüne kum taneleri çarpıyordu. Büyük çadırdan az ileride yükseliyor, kumaşı yüksek bir sesle dalgalanıyordu. Palmer'ın aklına o çadırdaki erzak fiçileri geldi. Ortada bir masa vardı. Kuma

dalıp masanın altından dışarı çıkabilir ve etrafa göz gezdirebilirdi.

Çabuk, dedi karnı ona. Gelen grup yaklaşıyordu. Çadırlarına girmeden önce ateşin çevresinde ne kadar oturup içki içerler ve sigara tütürürlerdi?

Palmer riske girerek kumulun etrafından sinsice dolaştı ve büyük çadırın arkasına kadar eğik bir pozisyonda koştu. Hedefine yaklaşması gerekiyordu. Tulumunun şarjı bu kadar azken kuma girmesi tehlikeliydi. Bir dalgıcın havasız kalmaktan daha çok korktuğu bir şey varsa o da şarjının bitmesi ve vücudunun etrafındaki kumun sertleştiğini hissetmesiydi. Hareketlilik hiçbir soluğun boy ölçüşemeyeceği bir açıdan hayattı. Hareket edebilersen yüzeye çıkabilir ve nefes alabilirdin. Dolu bir ciğer ve boş bir batarya tam bir kâbustu. Öyle bir şey dalgıca rahat rahat ölecek kadar zaman ve yer sağlardı. Bu yüzden Palmer hızlı bir dalışa yetecek kadar şarjının kaldığını umarak gidebildiği kadar gitti.

Çadırın arkasına fark edilmeden ulaştı. Bütün dikkatler kampa dönen insanlardaydı. Palmer rüzgârın ve dalgalanan çadır bezinin arasında kulak kabarttığı anda içeriden gelen bir ses duymadı. Vizörünü ve tulumunu çalıştırıp tüketimi en aza indirmek için yere yüzükoyun uzandı. Kahretsin, çok dermansızdı. Açtı. Uzuvarları titriyordu. Vizörünü indirdi ve görüş alanının köşesinde yanıp sönen kırmızı ışığa baktı. Tulumu ona neredeyse hiç enerjisinin kalmadığını söylüyordu. *Al benden de o kadar*, diye içinden geçirdi delikanlı.

Kum onu kabul etti. Nefesini tutan Palmer içerideki zeminin eğimli olması ihtimaline karşı bir metre battı. Çadırın merkezinin bulunması gereken noktaya kadar kaydı ve yukarıdaki dalgalı morlara göz attı. Açık alan. Orada duran birileri yoktu. Yandaki birkaç leke, aradığı yiyecek ve su fışıkları olabilirdi. Başı yukarı kalkık bir vaziyette ya-

vaş yavaş yükselerek sadece vizörünü ve kulaklarını dışarı çıkardı. Görüldüğü takdirde kaçmaya hazırdı. Bir elini kumdan uzatıp vizörünü kaldırdı, derin ve sessiz bir nefes aldı. Tepesindeki masa fenerin önünü kapattığından gölgedeydi. Kumu akıtarak yavaş ve sessiz bir şekilde çepeçevre dönen Palmer bütün çadırı gözden geçirdi. Ne bir çizme, ne bir uyku tulumu, ne de yaklaşan insan sesleri. Kumdan çömelmiş pozisyonda yükselmesinin ardından kalan az miktarda şarjı koruyabilmek ve çadırın ağzından geçmeksizin tekrar dışarı çıkabilmek için tulumunu hemen kapattı.

Önce bir kasa istifine doğru emekledi. Bir parçası kumda bıraktığı izlerin farkındaydı. Yukarıdaki fener hafifçe sallanıyor, çadırdaki gölgeler tehditkârca kıpırdanıyordu. Kasalardan biri brandayla kaplıydı. Palmer'ın akli fikri yemekte olduğundan brandayı kaldırdığında ekmek somunları gördü. Parlak beyaz ekmek somunları. Birini eline aldığı anda burnuna tebeşir ve kauçuk benzeri bir koku geldi. Fazla küçük, fazla ağır somunların ekmek olamayacağını fark etti.

Zihni ona oyun oynuyordu. Palmer cismi ışığa tuttu. Patlayıcı. Bunun gibi bombaları daha önce de görmüştü. Springston'daki bir kumdelenin bir kumul tarafından komşusunun üstüne itilmeden önce yıkılması gerekmişti. Genç adam kasayı kontrol ettiğinde içinin bunu gibi beyaz somunlarla dolu olduğunu keşfetti. Springston'da büyüyen diğer herkes gibi o da asi bombalarının yol açtığı hasara tanık olmuştu. Kumdaki kırmızı lekeler, etrafa saçılmış et parçaları, içlerinden kanlı uzuvların çıkıntı yaptığı çizmeler, tanınmaz haldeki yetişkinler ve çocuklar. O somunu tutarken yine aynı korkuya kapıldı. Misillemelerin yapılabileceği, duyduğu son şeyin yüksek bir gümbürtü olabileceği cenazelerdeki, düğünlerdeki ve kutlamalardaki gibi yine ensesi karıncalandı.

Palmer çadırı taradı. Brock ile adamları bir vurgun peşindeki talancılar ve korsanlar olmaktan gitgide çıkıyorlardı. Ortada başka bir şeyler dönüyordu.

Karnı ona dikkatini toplamasını söyledi. *Yiycek*, dedi. Somun diğerlerinin arasına girdi ve branda önceki yerine serildi. Masanın diğer tarafında fıçılar vardı. Fıçılardan birinin kenarında bir kepçenin metal kancası ışıltıyordu. Palmer'ın ağzı içecek bir şeylerin özlemiyle sızlıyordu. Genç adam oraya yürürken matarasının üstünde birikmiş kumu silkti ve fıçının içine baktı. Orada loş, bulanık ama iç açıcı bir yansımayla karşılaştı. Süzgün yüzü siyah birikintide dalgalanıyordu. Palmer mataranın kapağını çıkardı ve kenardan sarkarak kabı yüzeyin altına daldırdı. Koluna değen su serin ve canlandırıcıydı. Matara iki defa guruldayarak içindeki hava ceplerini dışarı attı. Derken çadırın hemen önünde biri bağırdı. Kahkahalar. İnsan sesleri.

Palmer elini hızla çekip arkasına döndü. Uzuvarı ve organları aynı anda her yöne gitmeyi arzuluyor, bu da onu oraya mıhlıyordu. Kahkahalar gitgide yaklaşıyordu. Çadırın ağzı açılırken delikanlı kendini yere attı. O arkasından su sızdırarak masanın altına kadar sürünürken çizme çiftleri paldır küldür içeri daldı.

“Yuh be!” diye kükredi biri. “Bu şey de amma ağırmiş.”

Birinin sırtına inen bir şaplağın sesi duyuldu. Pişmiş et koktu. Biri elinde sıcak bir yemek tutuyordu. Tulumunu çalıştıran Palmer ayaklarını ve dizlerini yere batırdı. Bacaklarını döndürerek alçalırken omuzlarını ve kollarını dışarıda bıraktı. Bir yudum içme riskine giremeyerek mataranın ağzını kapatırken suyun sağ elinde damladığını hissetti. Islak avucunu ağzına bastırdı ve ses çıkarmadan emebildiği kadar nem emdi. Masanın altından sürünerek çıkarken bıraktığı izleri görünce tulumunu kullanarak yer seviyesini akıttı. Bunu yaparken de bir bebeği yatağına yatıran biri kadar titiz davrandı. Masanın hemen yanına

ağır bir şey –büyük bir metal silindir– düştü. Biri dikkatli olmalarını bağırdı. Yukarıdaki masaya çantalar ve diğer teçhizatlar atıldı. Biri masanın yüzeyindeki kumu sildi ve fener ışığında kum taneleri incecik bir perde gibi Palmer'ın etrafına yağdı.

Palmer oradan çıkmak, bekleyip herkes uykuya daldıktan sonra geri gelmek için kendini batırmaya başladı. Fakat kulağına bir cümlemin sonu takıldı.

“–diğer dalgıçtan bir iz var mı?”

Kahkahalar ve gürültüler kesildi. Nefesini tutan Palmer kalp atışlarının duyulduğundan emindi.

“Hayır, efendim.” Konuşan Moughn'du. Palmer adamın alçak fakat buyurgan sesini tanıdı. “İki yüz metreye kadar tarama yaptık. Zaten daha derine bakmamız mümkün değil. O cesetten başkasına rastlamadık.”

“Yani yüzeye çıkma ihtimali yok mu?” Konuşan yine az evvel dalgıcı soran Brock'tu. Garip aksanı hataya yer bırakmıyordu. Kamptan ayrılmış ve az önceki grupla beraber geri gelmiş olmalıydı. İyi ama nereden? Palmer dinlemeyi sürdürdü.

“Hiç yok.” Cevabı Yegery verdi; Palmer bundan adı gibi emindi. “Her dört dalgıçtan ancak biri o derinliğe inebilir ve bize de öyle biri denk geldi. Dördünden biri inmeyi becerdi. Kum o derinlikte aynı anda hem nefes alıp hem de hareket etmeyi imkânsızlaştırır. Üstelik aradan dört gün geçti. O öldü.”

Dört gün, diye düşündü Palmer.

Sana söylemeye çalıştım, dedi midesi.

“Eee, peşinde olduğumuz halt bu muymuş?” diye sordu biri. Sesinde kuşku vardı. Ve de hüsrân. Palmer neye atıfta bulunulduğunu göremiyordu.

“Evet,” dedi Brock.

“Yani artık kampı toplayabilir miyiz?” diye sordu başka biri.

“Evet. Günün ilk ışıklarında. Güneye yollanacağız. Arkamızda hiç iz bırakmayacağız.”

“Bu şeyin söylediğin gibi çalıştığından emin misin?”

“ una bir bakalım,” dedi oradakilerden biri.

“Masanın üstüne koyun,” diye emretti Brock.

İki  ift el Palmer’ın hemen önüne inip büyük metal silindiri kavradı. Palmer göğsünün etrafındaki kumu genişletmek için derin bir nefes aldı, ardından tulumunu kapattı. Bir gıdımından fazla şarjı kalmış olamazdı. Koltukaltılarına kadar gömülüydü ama hâlâ nefes alabiliyordu.

“Masanın onu taşıyacağından emin misin?”

“Taşır.”

Palmer’ın yukarısındaki metal masa yeni yükünün ağırlığı altında gıcırdayarak zorlandı. Delikanlının fener ışığında ancak bir saniyeliliğine bakabildiği cisim talan edilmiş eski teknolojiye benziyordu. Kablolara ve küçük borulara sahip silindir ustalıkla üretilmiş olup pahalı gözüküyordu. Pahalı ve de eski.

“Kahrolası şey amma ağır,” dedi biri, masa her nasılsa bombe yapmamasına rağmen. Palmer her an dalmaya hazır bir vaziyette bir elini göğsünde tuttu. Tepesindeki o cismi karanlık bir düşünce gibi hissedebiliyordu.

“Bana bozuk gibi geldi. Telleri siki tutmuş. Hem şuraya bakın. Onarılacak gibi değil.”

“Sen orasını boş ver,” dedi Brock. “ nemli olan içindeki. Bu şeyin geri kalanı onu tetiklemek için var ama bize gerekmiyor.”

Diğer adamlar cismi incelerlerken suspus oldular. Palmer’ın içindeki talancıyı bir meraktır aldı.

“Ne kadar da güzel,” diye fısıldadı Yegery.

“İyi ama nasıl çalışıyor?” diye sordu Moguhn.

“Bilmiyorum,” diye itiraf etti Yegery.

AĞır çizmeler huzursuzca yere sürttü.

“Yani prensibine, altında yatan bilime aklım ermiyor.

Ama kitapta bu şeylerden birinin bütün bir kasabayı yerle bir edebileceği yazıyor.”

“Bütün bir kasabayıymış,” diye dalga geçti başka biri.

“Kapa çeneni,” diye buyurdu Brock. Yegery’ye devam etmesini söyledi.

“İçinde ufacık bir küre var. Başka da bir şey yok. Yeterince durağan. Kitapta yüz binlerce yıl sağlam kalacağı yazıyor. Tek yapman gereken o küçük topu sertçe sıkmak; bir avuç kumu bir çocuk misketine dönüştürür gibi. İşte o zaman etrafta ne varsa infilak edecek. Bu şey kumulları göğe yollayacak ve çölü cama çevirecek.”

“Peki bundan emin misin?” diye sordu biri.

“Evet ama siki tutmuş,” dedi başka biri.

“Çalışacak,” dedi Brock. “Güvenin bana. Bunlardan biriyle Low-Pub’ın tamamını dümdüz edebiliriz.”

“Ya Springston?” diye sordu biri.

“Springston konusunda asıl plana bağlı kalacağız,” dedi Brock. “Duvarı havaya uçuracağız, sonra da Low-Pub’a saldıracağız. Her ikisinden de geriye bir şeyler kalırsa geri gidip bunlardan bir tane daha alacağız. Artık harita için bir referans noktamız olduğuna göre istediğimiz kadarını alabiliriz. Fazla geçmeden kumullarımızın güneyinde tek bir yapı bile sağlam kalmayacak. Lordlar o zaman geride bırakacağımız kumlara hükmedebilirler.”

Bu söz üzerine kıkırdaşmalar oldu, ardından kahkahalar yükseldi. Biri masaya çarptı ve bir kavanoz çınlayarak devrildi. “Kahrolası salak,” diye homurdandı biri. Masanın üstündeki öteberiler çabucak kaldırıldı. Çantalar, kılıçlar ve silahlar hışırdarak kaydı. “Haritayı getirin,” dedi Moguhn. Bir kâğıt hışırdadı ve çizmeler patır patır inip kalktı. Palmer heriflerin ne zaman siktir olup gideceklerini ve böylece yiyecek bir şeyler arayabileceğini merak ederken önündeki kuma bir cisim düştü. Bir hançer kuma saplan-

mıştı. Bir el onu almak için indi ve sapı kavradı. Derken bir baş eğildi. Karanlıkta gözler parladı.

“Bu da ne?” dedi adam.

Sonra korsan Palmer’a doğru atılırken kızgın bir kükreme yükseldi.

32 • Kaçış

Adam onun peşinden masanın altına girerken Palmer tulumunu çalıştıracak zamanı zor buldu. Savrulan bir elin sivri tırnakları başına bir darbe indirdi ve vizörü alnından çıktı. Delikanlı ona uzandı ve kafa bandını tutabildi; fakat banttan ayrıldığını hissettiği vizörü kaybetti. Sersemlemiş bir halde hızlı bir nefes aldı ve bandı alnına geçirdi. Yere batacak şekilde kumları akıttı ve gözlerini son anda kapattı. Kördü, takatsizdi, şarjı bitmek üzereydi ve ciğerlerindeki hava kıttı. Ani bir ilhamla çadırdaki kumu bir metre çökertip sertleştirdi. Kum insanlara karşı kullanmak idam cezalık bir suçtu ama zaten bu adamlar onu öldürmek istiyorlardı.

Yüzeye yükselmeden evvel çadır duvarlarının arasından çıkmak için mümkün olduğu kadar süratle yanlamasına ilerledi. Ayaklarına, hatta tüm vücuduna bir şey dolanmışçasına bir dirençle karşılaştı. Kum sıkışmaya başladı. Yoğunlaşmaya. Kahrolası tulumunun şarjı bitiyordu. Veya vizör kopartılıp alındığında bant hasar görmüştü.

Körü körüne ve ciğerlerinde bir nefeslik havayla yapabildiği kadar hızlı bir şekilde yükseldi. Kısmen dışarı çıkıp başını kurtardığı sırada etrafındaki kum dondu kaldı. Şarjı tamamen bitmişti. Homurdanarak omuzlarını ileri geri oynatan Palmer sonunda bir kolunu kurtardı. Kum kaza dışarı çıkmaya başladı. Yukarıda yıldızlar sakın sakın ışıldıyordu. İki metre uzaktaysa adamlar küfürler yağdırıp

lanetler okuyorlar, onlar da kumu kazarak kendilerini kurtarmaya çalışırken bağıarak yardım istiyorlardı.

Yaptıkları bir yarıştı. Palmer diğer kolunu da çıkardı. Dermansız bacaklarını çırpıtı, kalçalarını kurtarıncaya dek belini kıvırdı. Artık kuma sadece yirmi beş santim kadar batıktı. Az kalmıştı. Bir metreye dalmış olsaydı diri diri gömülürdü. Birkaç santim daha derine inseydi orada mahsur kalırdı. Diğer adamlar çadırlarından koşup gelirlerken Palmer kumdaki patırtıları ve hışırtıları duydu. Nihayet ayağa kalktı ve içerideki adamlar diğerlerine kendilerini çıkarmalarını, gidip o dalgıcı bulmalarını, kahrolası herifi gebertmelerini bağıırlarken o, büyük çadırı kampın geri kalanıyla arasında tutarak koşmaya başladı.

Dalışının ve Danvar'ın keşfinin kanıtına sahip vizörünü kaybeden, çektiği onca çileden sonra canından başka hemen hemen hiçbir şey kurtaramayan Palmer çeyreğine kadar dolu matarasıyla yüreği ağzında koştu. Yerdeki ayak izlerinin takibi güçleştireceği sık kullanılmış vadilerde kalarak ve arkasındaki karanlığa kum sıçratarak can havliyle tabanları yağladı.

33 • Olacak İş Değil

Vic

Graham'ın dükkânının arka kapısından dışarı fırlayan Vic sıcak kumlar boyunca koşturdu. Arkasından silah sesleri geldi. Galiba artık her iki adamın da silahı çalışır durumdaydı. Önündeki kumuldan genç kadının yüzüne kum fıskiye-leri fışkırdı. Metal bir çatı tınladı, ayaklarının yakınındaki kumlar patladı, derken vahşi bir hayvan baldırından bir lokma kopardı.

Vic bacağı alev alev yanarak kuma kapaklandı. Biri onun o herifin ablası olduğunu, onu öldürmemelerini bağırdı. Ayaklar o yöne paldır küldür koştu. Vic geldiklerini hissedebiliyor, kumda bir kıpırtı sezinliyordu. Fakat kıpırtı onu kovalayan çizmelerden gelmiyordu.

Altındaki kum yarılarak onu yuttu. Nefes alamayacak kadar şaşırın Vic sadece gözlerini zamanında yumabildi. Dudaklarına bir regülatör bastırıldı. Genç kadın onu kabul etti ve havayı içine çekti. Etrafındaki kumlar nefes alabileceği, bir ganimet gibi yanlamasına taşınırken hareketliliği hissedebileceği kadar yumuşak kaldı.

Regülatör kısa bir süreliğine alındı. Geriye yalnızca karanlık ve devinimi kaldı. Regülatör geri geldi. Biri tankını

onunla paylaşıyordu. Vic hayatını kurtardığını bildiği ve Palmer olduğunu umduğu o kişiye sımsıkı sarıldı. Bacağındaki yakıcı ağrı azalarak donuk bir zonklama halini aldı ve Marco'nun patlayan kafasının görüntüsü –bir silah sesi ve ona dair en çok sevdiği şeyin dışarı püskürmesi– gözkapaklarının arkasındaki karanlığı doldurup tekrar tekrar oynadı. Vic'in ruhunun derinlikleri öyle bir boşlukla doldu ki kumun içinde yükseltilerek açık havaya çıkarıldığında bunun ayırdına bile varmadı. Ne tenine vuran sıcak güneşin ne ciğerlerini doldurmasına rağmen solunacak havanın ne de Marco'nun ölümü hariç herhangi bir şeyin farkındaydı.

Bu gerçek her şeyi kaplayan bir karanlık gibiydi. Göğsünün merkezindeki serin bir çukur gibi. Yanakları kuru ve tozluysa. Graham onu tutuyor, ismini yineliyor, iyi olup olmadığını soruyordu. Bacağı bir kumulu gündeğümünün rengine boyuyordu.

Vic orada hissizce otururken Graham yarayla ilgilendi. Genç kadın eğitim sahasındaki alçak bir kumulun arkasında durduklarını aşama aşama fark etti. Bulundukları yerde en azından dalış tulumu kullanmak yasaldı. Tabii işin yasallık boyutu çoktan geride kalmıştı. Onları öldürmeye çalışan insanlar vardı. Hiçbir keşif buna değmezdi. Danvar bile. Vic misilleme saldırılarının anlamsız şiddetini, bir cenazede veya düğünde veya sarnıçtaki kuyrukta bomba patladıktan sonra kumulların arasında gezinen insanların gözlerindeki boş bakışı hayal edebiliyordu. Güm; dünya bütün anlamını yitirirdi. Güm; anneler feryat ederdi. Güm; vücut parçaları birbirine karışırdı. Güm. Güm. Güm. Şanslılar sağ kalıp yas tutarlardı. Şanslılar için yalnızca bir tıkkırtı, kaderin bir tutukluğu, facianın bir aksaklığı olurdu. Vic o kum yamacında otururken Marco ölü yatıyordu. Hayat kaprisli, zalim ve tamamıyla tesadüfiydi. Bir kâbustan

anlam ıkarılamazdı. Bir kâbusta öfke dolu ıgıllıklarını en azından boğuk bir fısıltı olarak dışarı atardı ama Vic onu bile yapmaktan acizdi. Sızlanmaktan bile aciz.

“Şanslısın,” dedi Graham. Nefes nefeseydi. Kızın baldırını onun kanlı pantolon bacağından alınmış bir şeritle sarıyordu. Vic kumaşın yırtıldığını fark etmemişti bile. “Kemiyi ıskalamışlar. Çok şanslısın.”

Vic ona aval aval baktı. Ağzında kan tadı alıyor, kanın Marco'ya değil kendisine ait olduğunu umuyordu. Kendisinininki kuma kapaklandığında dilini ısırdığı yerden sızıyordu. Ne olur tattığı Marco'nun kanı olmasındı.

“İkimize birden yetecek kadar havam yok,” dedi Graham. “En azından uzun bir süreliğine. Üstelik tulumumun şarjı dolu değil. Ama seni buradan götürmemiz lazım. Peşinde oldukları benim.”

“Peşinde oldukları Palmer,” dedi Vic, sesli düşünerek. Sesi geri gelmişti ama boğuk çıkıyor, sanki rüzgâr onu oraya uzaklardaki bir yerden taşıyordu.

“Evet,” dedi Graham. “Yürüyebilir misin? Dükkanımdan fazla uzaklaşmadık. Bacağın sağlamsa buradan kaçabilirsin.”

“Ya sen ne yapacaksın?”

“Ben o ikisini gömeceğim.” Graham bunu işeme niyetini duyuran biri gibi söyledi. “Hem bu kumullarda onların beni arayacaklarından daha uzun bir süre yaşayabilirim. Burada kalmak istersen çarşıdan bir tank aşırmayı deneyebilirim. İlave bir tulumun yerini—”

“Marina,” dedi Vic. “Tulumum orada.”

Graham kafa salladı. “Seni bir yere kadar götürebilirim. Sabit durmazsan seni asla yakalayamazlar. Birkaç gün saklanmalısın. Bir süre kasabadan uzak dur.”

Vic'in aklına kampa gitmiş iki kardeşi geldi. Palmer'in nerede olduğunu merak etti. Daha bir saat önce hayat basit ve güzeldi. Tık. Güm. Olacak iş değil. Değil.

“Hey Vic, beni duyuyor musun? Şoka girmiyorsun ya? Biraz kan kaybettin ama—”

“Marco,” dedi kız. Graham’ın yüzüne ilk defa odaklandı. O bir babaya en yakın tanıdığıydı. “Onu seviyordum. Öldü. Marco öldü.”

“Eh, öyleyse artık senin için endişelenelim. Marina, orada bir sarföryn var mı?”

Genç kadın kafa salladı.

“Seni oraya kadar götüreceğim. Sen sadece oradan nereye gideceğini düşün.”

“Brock,” dedi Vic. Marco’nun sözlerini hatırladı. Sesini. Yüzünü. “Kuzey sahraları. Korunun batısı, bir pınarın güneyi. Oraya gideceğim.”

Vic o sırada yanağına vuran güneşin, ağzındaki pütürün, saçındaki rüzgârın farkına vardı. Uykudan uyanan biri gibi canlandı. Canlı ama farklıydı. Düşünebilen, duyabilen, algılayabilen boş bir kabuktu. Adam öldürmek isteyen bir kabuk.

34 • Son Kucaklayış

Palmer

Palmer rüzgârı sol yanağında tutarak güney yönünde ilerledi. Kendini hiç bu kadar güçsüz, yorgun, yatıp kaderini kabullenmeye hazır hissetmemişti. Karanlıktan yalpalayarak, yerde sürüdüğü ayaklarının peşi sıra gitgide uzayan bir iz bırakarak geçen üç gece. Yürüyerek ve küçüldükçe küçülen kumul gölgelerinde uyuyarak geçen üç gece. Kızararak, cildini korumak için üstünü kumla örtmeye çalışarak geçen üç gün. Gölgelelerin tekrar yavaş yavaş uzamasını, ona huzur içinde açlık çekebileceği bir yer sunmasını seyrederek geçen üç akşamüstü.

Gündüzleri siyah dalgıç tulumunu giymek çok sıcak geldiğinden biraz gölge yapsın diye onu başının üstüne seriyordu. Geceleri ise aynı tulum çok ince geliyor, delikanlıyı titremekten alıkoymuyordu. Onu ne zaman çıkarsa bir deri bir kemik kalmış vücudunun, engebeli kumullar gibi çıkıntı yapan kaburgalarının, ölü bir adaminkini andıran leğen kemiklerinin, onu bir adım daha taşıyamayacak kadar cılız bacaklarının görüntüsüne ağlıyordu. Karnını en son bir hafta önce doyurmuştu ama onu açlıktan önce

susuzluk öldürecekti. Üstelik bunun gerçekleşmesi uzun sürmeyecekti. Uzun sürmeyecekti.

Yine de –bunu bile bile– bir adım daha attı. Sebebini bilmiyordu. Sadece öyle yaptı. Sol ayağı yerde süründü ve arkasında bir kuyruk bıraktı. Güneş doğdukça yıldızlar tek tek kayboldu. Nihayet orada bir tek onunla bir gün daha savaşmaya hazır Mars kaldı. Yakında tulumunu sıyırması gerekecekti. Son defa. Palmer o günü sağ atlatamayacaktı. Açlığını hissetmez olmuştu. Midesindeki sancılar uzaklaşmıştı. Sıcak kumda son nefesini verecekti. Hem de bugün; bundan adı gibi emindi. Bu topal tempoyla Springston’a varması iki-üç gece sürerdi. Kargalar işini bitireceklerdi. Delikanlı onların yukarıda turladıklarını görebiliyordu. Hepsi de neler olduğunu biliyordu.

“Gak,” diye fısıldadı Palmer, şişmiş dilinin arkasından boğuk çıkan bir sesle. “Gak.”

Güneş solundaki tepeyi aştı ve çıplak huzmeleri yanına bir tokat gibi çarptı. Hafızasında babasının net bir anısı canlandı. Palmer babasının ona vurduğu tek seferi hatırladı. Bir şaka yapmıştı. Sadece bir şaka. Vic’ten öğrendiklerini göstermek isteyen, kumu gevşetmeyi ve akışkanlaştırmayı kapmaya başladığını düşünen Palmer o gün dalgıç tulumunu ikinci defa giymişti. Niyeti kuma boylu boyunca batmaktı. Babasının çizimleri altında yumuşak bir alan yaratmış ve sonra kumu etrafına kapatmıştı. Babasının bu numaradan gurur duyacağını, hatta güleceğini düşünmüştü.

Gözlerinin önünde çakan ışık ve tahtanın yarılmasını andıran çatırtı daha dünmüş gibi aklındaydı. Yüzündeki ateş. Bin güneş yanığından daha beter. Kumlara devrilmiş, ağzında kan tadıyla orada yatıp kalmıştı. Babası başında dikilerek ona bağırp çağırmış, düsturu unutmamasını

söylemişti. Daha bir gün önce öğrendiği düsturu. Kumu silaha çeviren bir dalgıca neler olduğunun, diğer dalgıçların ona ne yaptıklarının düsturu.

Babası ona sadece o sefer vurmuştu. Ve Palmer bir daha babasını güldürmeye çalışmamıştı. O sırada on yaşındaydı. Yani Rob'la hemen hemen aynı yaşta. Kardeşi çok meraklıydı. Anneleri bunu babasından aldığını söylemişti. Bir şey her ne olursa olsun tehlikeye yol açıyorsa babalarından gelirdi. Sahip oldukları az miktarda iyi yönleriye annelerinden. Anneleri öyküyü böyle anlatırdı. Geriye bir tek onun anlatımı, olayların ona göre olan versiyonu kalmıştı. Babaları hak ettiğini bulmuştu. Her şey onun kabahatiydi. Çekip gittiği için onun suçuydu. Zavallı Rob. Çok meraklıydı. Başını derde sokardı. Hele Conner'dan başka ona göz kulak olacak biri kalmayınca...

Ve Conner... Tıpkı abisine benzemek, abisi gibi midesi açlıktan kazınarak kumda yalpalamak, kargalar tarafından yenmeden önce bir kemik çuvalı gibi sıcak kumda ayak sürümek isteyen Conner. Bir dalgıç. Bir mezar taşı bile olmadan gömüldüğü bir rüya. Kumda kaybolmak. Talih-sizlik üstüne talih-sizlik. Hayır... kamp. Kardeşi bir dalgıç değildi. Kamp yapıyordu. Kumun altında dört gün. Yürüyerek geçen üç gece. Bir hafta. Palmer babasıyla aynı günde ölecekti. Karnındaki not doğrudu. Şiirsel ve doğru.

"Gak," diye gökyüzünde turlayan kargalara fısıldadı Palmer. Matarasını tuttu ve kendi kendini doldurabilirmişçesine salladı. Hâlâ bir pınara rastlama ihtimali vardı. Bir vahaya. Kardeşlerini ve hiçbir yere varmayan hayatının sona ermesini düşünerek, bir vaha bakınarak saatlerce yürüdü. Güneş kumları pişirdi ve Palmer bugün durmadı. Dalış tulumunu çıkarmadı. Kendini kuma gömmedi. Nasılsa akşama sağ çıkamayacaktı. Bir adım daha atamayacaktı. Ama attı. Her adımından kuşku duya duya attı. Kargalar hayretle bağırdı. Palmer gülmeye çalıştı ama boğazı

düğümlemiş, şişip kapanmıştı. Çatlak ve kanlı dudakları birbirine kaynamıştı. Derken orada, ufukta, ikinci güneşinin ısı dalgaları arasında bir ağaç gördü. Yalnız bir ağaç. Bir su emaresi. Topallayarak içinden geçeceği, ortasına kupkuru kum sıçratacağı bir diğer serap. Fakat belki bu seferki gerçek çıkardı.

Ağaca yöneldi. Umut besledi. Kemiklerinde kalan azıcık dinçlikle yürüdü. Ağaç yaklaşıyordu. Yalpalamasının sağlaması gerekenden daha büyük bir süratle. Ağaç bir kumulun etrafından dolaşıyordu. Bir sarförün direği. Asilerin kırmızı yelkeni. Brock ile adamları.

Palmer kaçmayı denedi. Beyni öyle bir şeyin mümkün olduğu zamanları unutmamıştı. Fakat lanet olasıca vücudu kumlara yığılarak ona daha yakın zamandaki hadiseleri anımsattı. Palmer pütür tükürdü. Öksürmek istedi; şiş dili bunu engelledi. Yana baktığında sarförün hızla üstüne geldiğini gördü. Belki onu fark etmemişlerdi. Fakat turlayan ve dalan kahrolası kargalar –o simsiyah ok bulutu– delikanlıyı ele verdi. *Burada, burada*, diye haykırdı hayvanlar. Ve sarför gitgide yaklaştı.

Belki onu kurtarmaya geliyordu. Asiler onu kurtaracaklardı. Palmer ayağa kalkıp kollarını sallayacak gibi oldu, sonra Hap'in kum dolu açık ağzını, çarpılarak biçimi bozulmuş vücudunu hatırladı. Çadırın içinden yakalanması ve öldürülmesi için yükselen bağrıışları duydu. İki gece daha yürüse Springston varoşlarına ulaşırđı. Hummalı beyni bunları düşünürken kafasından aşağı avuç avuç kum dökmeye başladı. Dizleri üstünde, alnı bir kumula dayalı, kıcı havada durarak rüzgârın da biraz yardımıyla yerden avuçlar dolusu kum alıp ensesine attı. Turlayan kargaların altında hıçkıra hıçkıra yardım istedi, başka biri yapmadan önce kendini gömmeyi denedi.

Kızaklarıyla çöl zeminini yarararak yaklaşan bir sarförün hışırtısı geldi. Rüzgâr gücüyle çalışan taşıt kayarak durur-

ken etrafa incecik kum taneleri serpişti. Palmer alnını yerden kaldırmadan sızıltılarını bastırdı. Sırtı yukarı kalkık olarak kaldı. Dalış tulumu üstünden gevşekçe sarkıyor, kum saçlarından ve ensesinden aşağı dökülüyordu.

Eldivenlerin ve tahta blokların arasından geçen bir halatın hışırtısını ve tınlamasını işitti. Buna serenin ve yelken direğinin gıcırtiları, gücü kesilerek rüzgârda uçuşmaya bırakılan yelkenin şaklamaları eşlik etti. Kuma çizmeler indi ve ona doğru yürüdü. Belki kanını akıtacak bir kılıç, belki de midesini dolduracak bir matara geliyordu; bakmaya yetecek kadar cesareti veya enerjisi yoktu. Palmer aklını ve mantığını bin kumul geride bırakmıştı.

Biri ondan ellerini göstermesini, avuçlarını görmeyi istedi. İstek tekrarlandı. Palmer ellerini kaldırmaya çalıştı ama yapamadı. Gelen kılıçtı. Her an indi inecekti.

Omuzlarına inen kuvvetli eller onu döndürdü. Saçından yüzüne kum döküldü. “Palm,” diye tekrarladı ses. “Palm.”*

Ablasının serabı. Bir halüsinasyon. Arkasında bir asi sarförynün kırmızı yelkeni dalgalanan, ellerindeki eldivenleri çıkaran, onun yanaklarındaki kumu ve ağlamanın yüzünde bıraktığı çamuru silen ablası. Vic de ağlıyordu. Titreyen ellerle matarasını çıkarırken yüzü onun görüntüsü karşısında bir dehşet maskesini andırıyordu. Palmer konuşamıyordu.

Vic ağlayarak kardeşinin çenesini kaldırdı. “Palm. Ah, Palm.” Kıymetli su damlaları su toplamış dudaklarından dökülerek şiş dilinin etrafından aktı. Palmer’ın boğazı bir yumruk kadar sıkıydı. Yutkunması mümkün değildi. Değildi. Suyun ağzında buharlaştığını, dilinin içine çekildiğini, orada emildiğini hissetti. Vic daha fazla su döktü. Kızın

* “Palm” İngilizcede avuç anlamına gelir. Palmer burada yanlış anlıyor. Biri ondan avuçlarını göstermesini istemeyip sadece isminin kısaltması olan “Palm” sözcüğünü kullanıyor. —çn

elleri titriyor, matarası gibi gözleri de sızıntı yapıyor, kardeşinin ismini fısıldıyordu. Onu aramaya gelmişti.

Su kayboluncaya dek Palmer'ın ağzında bekledi. Bir kapak daha. Yutkunmaya benzer bir şey. Yüksek sesli ve acı verici bir gırtlak hareketi. Nasıl yutkunacağını hatırlayan bir beden.

“Danvar,” diye hırıldadı Palmer. “Orayı buldum.”

“Bulduğunu biliyorum,” dedi Vic. Kardeşini ileri geri salladı. “Bulduğunu biliyorum.”

“Bir sorunumuz olabilir,” diye fısıldadı delikanlı. Ablasına Brock'tan, bombalardan, buradan gitmeleri gerektiğinden bahsetmesi lazımdı.

“Kuvvetini sakla,” dedi Vic. “Her şey yoluna girecek.”

Genç kadın yanaklarını sildi ve Palmer ablasının gözlelerinden daha başka yaşların akmasını seyretti. Gevşek yelken yakınlarda şaklıyor, kargalar şimdi neler olacağını görmeyi bekliyor, Vic hüngür hüngür ağlamasına rağmen ona her şeyin yoluna gireceğini söyleyip duruyordu. Kız onu kollarında tutarak her şeyin yoluna gireceğini fısıldıyordu ama Palmer bunun sadece bir masal, aile çadırının içindeki titrek bir fenerin başında anlatılan bir masal olduğunu biliyordu. Tabii doğru olmadığını da.

4. BÖLÜM

Doğru Yönünde Gök Gürültüleri

35 • Vaha

Vic

Çölü çıtırdatarak ilerlemekte olan sarför yavaşlayıp durdu. Kum parlak kırmızı yelkeni hışırdatarak serenin kenarından aşağı bir perde gibi döküldü. Vic yelkeni indirdi ve kumulların arasındaki c k nt y  gözden geçirdi. Bir avuç c tuk göge doğru nahifce yükselse de oradaki ağaçlar uzun zaman önce kesilmişti. C tukların arasında güneşin ta kendisi bir gölge d ş r yormuş asına koyu bir alan vardı. Karşılarındaki bir vaha değildi ama idare ederdi.

Genç kadın kuma atladı ve kardeşinin y k selesinden inmesine yardım etti. Onu gölgede tutmak için hazırladığı küçük cibinlik güneye yaptıkları yarım günlük yolculuk sebebiyle daha şimdiden yırtık pırtık olmuştu. Vic'in bir parçası Springston'a doğru yola devam etmek ve oraya hava kararmadan önce ulaşma arzusundaydı. Geri kalınsa kardeşinin su i meksizin asla o kadar gidemeyeceğinden emindi.

Vic onu kollarına alırken Palmer'ın başı yana sarktı. Genç adam bir tank ile bir teçhizat çantasından birazcık daha ağırdı. Ablası onu sarförün gövdesinin gölgelediği kumlara bıraktı ve önceden d men koltuğuna tıkıştırmış

olduğu Marco'nun dalış tulumunu aldı. Tulumu birkaç defa katladı, Palmer'ın başını kaldırdı ve yastığı onunla kumun arasına soktu.

Palmer su istedi. Vic matarasını sırtından alıp salladı. Boştu. "Dayan," dedi. "Sana su getireceğim."

Delikanlıyı gölgede bıraktı. Dümende kendi tulumu sarförün kıcından çıkıntı yapan küçük rüzgâr jeneratörüne bağlıydı. Vic kabloyu çıkardı, sıcak güneşin altında soyundu, avuç avuç kum alıp koltukaltlarına ve terli göğsüne sürdü, sonra da kum tanelerini elinden geldiğince süpürdü. Erimiş kauçuk gibi kokan sıcak dalış tulumunu üstüne geçirdi. Öyle yaparken yanakları gözyaşlarıyla ıslandı. Küfrederek onları sildi. Kardeşi ölüyordu. Kardeşi güneşte kavrulmuş bir kemik yığınıydı. Onu bu halde görmek genç kadını dehşete düşürüyordu. Sevgilisi Marco'nun ölümünü düşünmek de. Onu gözlerinin önünde öldürmüşlerdi. Ve Vic şimdi kardeşini de yitirecekti.

Dalış çantasından vizörünü çıkardı, yanaklarını tekrar sildi ve kendi kendine bunun olmayacağı sözünü verdi. Palmer ölmeyecekti. Sıkılı dişleri arasından söz verdi. Bugün başka hiç kimse ölmeyecekti. Hiç kimse. Marco'nun matarasını boynuna taktı. Boş matara onunkine ve Palmer'inkine çarpıp takırdadı. "Az sonra dönerim," dedi kız. Ufukta sarför direkleri bakındı. Güneye giderken uzakta düzinelercesini görmüştü ama şimdi bir tane bile yoktu. Sarförün gövdesinin yanına serilmiş yatan Palmer huzur içinde uyurmuş gibi gözüküyordu. Vic kendi kendine öyle söyleyerek tulumunu çalıştırdı ve kumların altında gözden kayboldu.

Palmer sıcak kumda tek başına yatarak ablasının kaybolduğu koyu alana baktı. Dakikalar saat gibi yavaş yavaş geçti. Güneye giderlerken onları takip eden kargalar yukarıda tur-luyordu. Ablası onun matarasını da yanında götürmüştü. Ya-

nında isminin yazılı olduğu Hap'in matarasını. Palmer dostu dalış bıçağıyla oraya ismini kazırken yaptıkları dalışı hatırlıyordu. Teçhizatlarını kumda gömölü bırakmışlardı. Hap mataralarının karışabileceğinden kaygılanmıştı. Modelleri aynıydı. İkisi de yeniydi. O zamanlar öyle gençtiler ki. Neyin kime ait olduğunu dert ederlerdi. Paylaşmayı da. Dostlukları daha çok yeniydi. Bir ömür evvel.

Daha başka dakikalar geçti. Palmer çöl kumlarını seyretti. Vic matarasını onun ağzına kapak kapak boşaltmıştı. Palmer'ın midesi boğum boğumdu. Hem Springston hem de umut çok uzaklardaymış gibi geliyordu. Hem oraya vardıktan sonra nereye gidebilirlerdi? Onları öldürmek isteyenler vardı. Hap'in vücudunun nasıl çarpıldığını hatırladı. Neye bulaşmıştı böyle? Hem neyin uğruna? Biraz paranın mı?

Bir karga dalışa geçti ve sarföryn üstüne kondu. Ana yelken dalgalanınca kuş geri kaçtı. Alüminyumu gagaladı. Sanki Azrail kapıyı çalarak içeri girmek istiyordu. Palmer kollarını sallayarak hayvana gitmesi için yalvardı. Vic geri gelmezse ne yapacağını düşündü. Güneşin iyice yükselmesi ve yattığı gölgenin kaybolması ne kadar sürerdi? Başka bir dalgıç veya haydut yelkeni uçuşan sarföryü ne zaman bulurdu? Ne zaman?

Karga irkildi ve siyah kanatlarını çırparak havalandı. Palmer birinin derin bir nefes aldığını işitti. Döndüğünde Vic'in yerden yükseldiğini, üstünden dökülen kumların esintiye yakalandığını gördü. Kız derin derin soludu. Bir süre kumda dinlendi. Sonra vizörünü kaldırdı ve belli belirsiz bir tebessümle Palmer'ı şaşırttı.

36 • Babadan Bir Not

Rob

“Bu gidişle babamızın çadırını yırtacağız,” diye uyardı Rob. Abisinin ipleri nasıl düğümlediğine bakarak ne planladığını hemen anlamıştı. Yapacakları şey çadır için hiç iyi olmayacaktı.

“Bu *bizim* çadırımız,” diye onu düzeltti Conner. “Senin ve benim. Babamızın değil. Hem kızı kasabaya kadar sırtımızda taşıyamayız.”

Conner düğümlerine geri döndü ve Rob yıldızlı göğün soluk ışığı altında abisinin işlenmesini seyretti. Sahipsiz Bölge’nin, arada bir tepişen devlerin çizme patırtılarının geldiği yerin ötesinde ufuk aydınlanmaya başlıyordu. Oğlanın tahminince güneş bir saat daha doğmayacaktı.

Tekrar kıza doğru dönüp uyumasını seyretti. Çadırı katlayabilmek için döşeklerini de onu da kuma çıkarmaları gerekmişti. Yerde sırtüstü yatan kızın başı doğuya, ayaklarıysa batıya çevriliydi. Saçlarında kum toplanmıştı. Gömleğindeki yırtık nedeniyle kısmen açıkta kalmış göğsü birkaç milim kalkıp inmeseydi öldüğü zannedilebilirdi. Rob uzanıp kumaşı çekerek kızın solgun tenini örttü. Conner’ın yaraları temizlemesini seyretmişti. Abisi çanta-

sında fazladan iki matara suya ek olarak her türden sargı ve malzeme getirmişti. Rob onları sormamıştı. Ne amaçla getirildiklerini biliyordu. Conner'a gecenin bir yarısı çadırdan neden ayrıldığını da sormamıştı. Abisinin nereye gittiğini de biliyordu. Yalnız kalma düşüncesi oğlanı korkutuyordu ama Conner'ın planı buydu. Rob tüm bunları kendine sakladı. Çevresindeki şeylerin nasıl çalıştığını, birbirlerine nasıl uyum sağladığını genellikle çabucak anlardı ve bunları büyüklerine açıklamaktan uzun zaman önce caymıştı. Sezgilerinden her bahsettiğinde yetişkinler tuhaf yüz ifadeleri takınırlar, sanki ona inanmazlardı. Veya ondan korkarlardı. Veyahut ikisi birden.

“Misafirimizin göğüslerini ellemeyi bitirdiysen çantamı alabilir ve bu kahrolası çadırın uçuşmasını engelleyebilirsiniz.”

Rob abisinin çantasını aldı. Ona kızın göğüslerini ellemediğini söylemenin gereği yoktu. Söylerse daha çok ellemiş gibi gözükürdü. Öte yandan sessizlik de aynı kapıya çıkardı. Kısacası ne yaparsa yapsın fark etmezdi. O yüzden nefes tüketmedi. Conner'ın çantasını aldı ve abisinin düğümler attığı yere göre çadırın öbür tarafına bıraktı. Kumaş şafak öncesi esintisinde uçuşmayı kesti.

“Ona bir yastık yap. Başını koyduğu yere.” Abisinin asabi bir hali vardı. Hayır, daha beter bir hali. Conner karakterine uygun davranmıyordu. Korkmuş ve kararsız görünüyordu. Bu da Rob'un hoşuna gitmiyordu.

“Başını buraya koymalı ve onu ayakları öne gelecek şekilde sürümeliyiz,” dedi Rob abisine. “Böylece rüzgârı ve kumu yüzünden uzak tutarız.”

Conner onu şöyle bir süzdü. Yine o bakış. “İyi,” dedi. Bu yetişkinlerin *haklısın* yerine ettikleri laftı.

Kız kısa bir süreliğine kuma alındı. Döşekler çadırın üstüne serildi ve kız tekrar döşeklere yatırıldı. Bütün eşyaları düz çadır bezine dizildi. Çadırları bu haliyle kızaklardan

ve bir yelkenden yoksun, sadece ön tarafında omuzlayacak iki çift halata sahip bir sarf  r   andırıyordu. Kasabaya kadar uzun bir y  r  y  ş onları bekliyordu ama kerlerini ayarlarken, ipleri omuzlarına asarken ve kendilerini i  lerine verirken ne Rob ne de abisi yakındı.

“Ya biz oraya ula  madan   nce   l  rse?” diye sordu Rob.

“  lmeyecek.”

“İyi ama nereden biliyorsun?”

“Biliyorum i  te, tamam mı?   imdi kapa   enenini ve   st  ne d    eni yap, yoksa tur atar dururuz.”

Rob iplere asıldı. Adımlarını saydı. Ne zaman elinden gelse sayılabilecek her   eyi sayardı. Birka   yıl   nce Conner’la beraber yaptıkları kamp r  zg  rsız bir geceye denk gelmi  ti ve ate   s  nmeye y  z tuttu  unda, yıldızlar ı  ıl ı  ıl parlamaya ba  ladığında be   bin iki y  z elli sekiz yıldız saymı  tı. Aynılarını tekrardan sayıp saymadığından emin olamayınca da bundan vazge  mi  ti. Rakamlar onu kelimelerin yapamadığı bir   ekilde sakinle  tirirdi. Kelimelerle d    n  rse yerlerinde saymaya ba  layıp birbirlerine   arparlar ve gitgide daha vahim, daha korkutucu bir hal alırlardı. Tıpkı o geziyi d    n  rken adımlarını saymayı unuttu  u ve   l   bir kızı kumlarda s  r  klediklerinden endi  elendi  i o anda oldu  u gibi.

“Sahipsiz B  lge’den sa     ıktı,” dedi Conner nihayet, karde  inin kaygısını sezinlemi    esine. “Kasabaya kadar dayanır.”

Rob itiraz etmedi.   izmelerini kuma sapladı ve karde   i kadar   ok i   yapmaya   alı  tı. Topu  unun su toplamaya ba  ladığını hissedebiliyordu. Yorgundu. Sadece birkaçı saat gibi gelen bir s  re kadar uyumu  tu.

“Onca gece dururken tam da bu gece birinin   ıkagelme ihtimali ne kadardır?” diye abisine sordu Rob.

“Y  ksek olmadı  ı kesin,” dedi Conner. “Kuma bir tahıl tanesi atıp tekrar bulmakla aynı. İhtimali i  te o kadar.”

Rob da aynı fikirdeydi. “Babamızdan bir... bir mesaj getirdiğini söyledi.” Sözcükleri harcadığı çabayla hızlanan solukları arasında telaffuz etti.

“Hezeyan geçiriyordu. Sus ve çek. Biraz sağa sapıp şu kumulun etrafından dolaşalım. Kuytuya girelim.”

Rob itaat etti. Düşüncelerini kendine sakladı. Dolayısıyla kendisinin vardıgı sonuçlara Conner’ın da varıp varmadığını bilemedi. Tesadüfler bir anlam taşımazdı; fakat gerçekleştiklerinde insanın aklına garip düşünceler getirirlerdi. Rob’un Shantytown’da tanıdığı bir oğlan –aynı sınıfta okuduğu bir çocuk– vardı. Evlerinin çatıları altı yıl arayla iki defa çökmüştü. Üstelik her iki olay da tam doğum gününde yaşanmıştı. Oğlan her iki seferde de süprüntüye gömülmüştü ama onu kazıp çıkarmayı başarmışlardı. Artık kimsenin ne dediğine aldırış etmeden doğum günlerinde yıldızların altında uyuyordu. Ayrıca altı rakamından nefret ediyordu. Rob her ne kadar bu durumu saçma bulsa da aynı şey kendi başına gelse onun gibi davranacağını biliyordu.

Ve şimdi beyni her türden yepyeni gerçeklerle boğuşuyordu. Görünüşe bakılırsa Sahipsiz Bölge’den geri gelinebiliyordu. Böyle bir şeyin mümkün olmaması gerekirdi. O yüzden belki İhtiyar Joseph o kadar da deli değildi. İhtiyar Joseph iddiasına göre Sahipsiz Bölge’nin diğer ucuna kadar gidip geri gelmişti ama kimse ona inanmazdı. Ama belki. Ve belki babaları hâlâ orada bir yerde sağdı. Belki bu kızı onlara o yollamıştı. Ve eğer öyleyse kızı tam da onun ve abisinin orada olacakları gece yollamıştı. Fakat söyledikleriyle ilgili bir şey daha vardı...

“Hey, Conner?”

“Of be, Rob, gene ne oldu?”

“Kız ‘babanız’ demedi. Sadece ‘Baba’ dedi.”

“Çenenin kapalı tut, Rob. Düşünüyorum.”

Rob topuğundaki su kabarcığının patladığını hissetti.

Altındaki deri yolunmaya başladı. Kum içeri kaçacak, asıl acı ondan sonra başlayacaktı.

“Ben de düşünüyorum, bilmem farkında mısınız.” Oğlan dudaklarını ısırıp ve topallamamaya, güçlü olmaya çalıştı. Abisi yanında derin bir nefes aldı.

“Farkındayım. Kusura bakma. Ne düşünüyorsun, kardeşim?”

“Kızın nasıl babamız dediğini düşünüyorum. Sanki onunki ve bizimki aynıymış gibi.”

O büyük kumulun kuytusuna girdiklerinde fısıltılı rüzgâr sustu. Kum taneleri artık ayak bileklerinin etrafında değil başlarının çok yukarısında uçuşuyordu. Conner’in cevap vermesi uzun sürdü.

“Ben de aynı şeyi düşünüyordum,” dedi nihayet.

37 • Can Çekişenlerin Kum Dolu Çıglıkları

Rose

Tek bir sayı sütununun bulunduğu not kâğıdındaki haberler kötüydü. Sütunda toplamadan çok çıkarma vardı. Hesabı başa baş kapatmak, harcanan her dolara karşılık bir dolar kazanmak Rose’u mutlu ederdi. Fakat o tür dengeler nadiren korunurdu. Eğer ortada kâr ile zararın eşit olduğu bir oyun varsa bir sürü kazanan ve kaybeden arasında oynanırdı. Onunkiler gibi müesseseler batarken –hem de çoğu zaman gerçek anlamda– başka yerlerde kazançlar üst üste yığılarak göğe yükselirdi. Para bu açıdan kum gibiydi: sadece tek bir yönde akardı. Ve o ikisinin birbirine zıt yönlü olması batıdakileri daha da perişan ederdi. Fakirler paralarını doğuya gönderirken karşılığında kovalar dolusu kum alırlardı.

Sebep kahrolası su fiyatlarıydı. Litre başı maliyet o yıl neredeyse ikiye katlanmıştı. Bu da bira fiyatının neredeyse ikiye katlanmasını gerektirmişti. Ayrıca Balkon Hanımlarının hâlâ duş almaları lazımdı. Müşterilerin onlara katlanabilmeleri için değil –o müşteriler önce kendi kokularına baksınlardı– hanımların kendi kendilerine katlanabilme-

leri için. Rose yapılması gerekeni fazlasıyla ertelemişti. Bira ve oda fiyatlarını arttırmaya mecburdu. Bunu duyduğunda müşteriler epey bir mızızlanacaklar, sırf zevk olsun diye kazıklanıyorlarmış gibi davranacaklardı. Fakat işin aslı şuydu ki bunun gibi bir ay daha geçirirlerse mekânı kapatmaktan başka çare kalmayacaktı.

Kapısının ötesindeki faaliyetin –para harcayan insanların– şamatası geçici bir huzur kaynağıydı. Danvar'ın keşfinin haberi dalgıçları coşturmuştu. Lordlar bile ilgi duyara benziyorlardı. Daha şimdiden çıkarılacak minerallerden pay almak için didişiliyor, kadim haritaların üstüne bira sıçratılarak münakaşa ediliyordu. Rose aynı şeyi daha önce de görmüştü. İnsanlar elde etmeyi *umdukları* bütün o ganimetle bir harcama çılgınlığına kapılacaklardı. Bunu aynı kumarbazların borç ve sadaka için yalvardıkları sıkıntılı bir dönem izleyecekti. İnsanlar bu aşırı uçlar arasında neredeyse nefes bile almazlardı. Bütün bu süreç on adımda aşılabilecek bir yolu önüne çıkan her kumula çarparak bin adımda yalpalayan bir sarhoşun evine yolculuğundan farksızdı.

Fakat Rose yavaş bir yükselişin de bir o kadar sert bir düşüşle son bulabileceğini bilirdi. O öyle görgüsüzce çılgınlık krizlerini hor gören bir adamla evlenmişti. Kocasını servetini aşama aşama yapmış, o barışçıl kumulun kötü şöhret yamacını koca duvarın tepesine kadar tırmanmış, sonra da aynı ihtimamla kendini kenardan aşağı bırakmıştı. Karısına bırakabileceği ne varsa kendilerine unvanlar yakıştıran ve bir banyo ile temiz bir bornozla doğma büyüme birer prens olabileceklerini sanan alçak eşkıyalar tarafından kapışılmıştı. Rose'a kocasının bir zar oyununda kazandığı Bal Çukuru'ndan başka bir şey kalmamıştı.

Mekân ilk başta çocuklarıyla beraber sokağa atıldığı gece başını sokabileceği bir çatıdan ibaretti. Fakat sonra yöneteceği bir müessese, yegâne gelir kaynağı haline gel-

mişti. Kızlarla ilgilenip barı işletmiş, çatıda biraz sebze yetiştirmiş, suyun kesilmemesi için her ne gerekirse yapmıştı. Fakat boynundaki ilmik her geçen hafta daha da daralmıştı. Bir alıcı aramıştı ama masraflarını ucu ucuna çıkarabilen bir yeri kim satın alırdı? Rose diğer herkesin ücretini zamanında aldığından emin olurdu. Sabahları bir bardak bira karşılığında içeriyi süpüren ayyaşlar bile ondan daha fazla kâr ederlerdi. Çocukların okul masraflarından, Palmer ile Vic'in yerlerini kaybetmemeleri için gereken dalış teçhizatından sonra Rose'un elinde avucunda hiçbir şey kalmazdı. Yeni bir hayata başlamalarına, bir işyeri açmalarına, çarşıda küçük bir tezgâh kiralamalarına, kısacası herhangi bir şey yapmalarına yetecek kadar paraları yoktu. Sahip oldukları tek şey gitgide artan masraflardı. Metelik yığınları zamanla hınç yığınlarına dönüştü. O hınç Rose'u gecenin bir vakti çekip giden, onu bir çadır ile bir genelev arasında seçim yapmaya mecbur bırakan kocasına kin gütmeye itti.

Uzun bir süre yalnızca bardaki adamlarla ilgilenmiş, bir tek o susuzluğu gidermişti. Fakat paranın ne kadar kıt olduğunu düşünmekle uzun saatler geçerdi ve şaka yollu teklifler birbiri ardına gelirdi. Bu teklifler bir kahkahayla beraber edilse de meteliklerin şingirtısı hiç eksik olmazdı. "Hey, Rose, hemen yukarı çıkarsak sana bir ellilik veririm." "Hey, Rose, al sana bir yüzlük. Daha geçen gün Low-Pub'da büyük bir voli vurdum." "Hey, Rose." "Hey, Rose." "Hey, Rose."

Bir gece, yüz yirmi metelik yetmişti. Fiyatı buydu. Bu para içindeki bir zarı, asla geçilmeyeceğine yemin ettiği bir bariyeri delmeye yetti. Fakat o bariyer sıkıntılı zamanlarda aylar boyunca yıpranmıştı. O kadar incelmışti ki doğru sözler onu aşabildi.

Teklif yeterince iyi tanıdığı, başka bir yerde ve zamanda barın aynı tarafında otursalardı çıkabileceği bir müşteriden

geldi. Aslında saygın bir kadının yapacağı gibi adamla hiç para almadan da sevişirdi. Onun yerine para ödemesine müsaade etti. Üstelik seks de fena değildi. Adam ona önem verdi. İyi hissedip hissetmediğini sordu. Bütün işi o yaptı. Ona vurmadı, kıcını tokatlamadı, biraz boğup boğamayacağını sormadı. İçine boşalmadı ve sonrasında gömleğiyle onun üstünü başını sildi. Rose onunla bedavaya da yatarı. Adam şifoniyerin üstüne metelik yığınları bırakırken bunu ona söylemesine ramak kaldı. Tüm o yığınlar titrek, sallantılı şeylerdi. Tıpkı doğudaki upuzun kumdelenler gibi.

Sonrasında adam bara geri döndü ve Rose oturup kocasından kalan o şifoniyerin üstündeki metelik kulelerini uzun uzun süzdü. O odanın kapısından çıkan başka bir kadındı. Rose hayatını sürdüreceğini anladı. Fakat artık farklı biri olacaktı. Hayatını eski kimliğinin anılarını beraberinde sürükleyen, kafatasının derinlerinde bir yerinde bir kadının ufacık bir yankısını, eskiden olduğu kişiye ait cılız bir sesi taşıyan *başka* biri sürdürecekti.

Palmer ertesi gün gelip biraz yardım istediğinde Rose kendini farklı hissediyordu. Oğlu o zamanlar on dördündeydi ve Rose çocuğun gerçeği görebildiğini düşünmüştü. Kendisinin gördüğü kesindi ve oğlunun isteyip de her seferinde aldığı on metelik ansızın on bin kadar ağır gelmişti. Palmer o parayı hiç düşünmeden cebine atmıştı. Her zamankiyle aynıymış gibi. Fakat o parayı kazanmak çok zor olmuştu. Bu kadar kolayca alınamazdı. Böyle bir anda ortadan kaybolamazdı. İşte çocuklarıyla arasındaki uçurum o zaman açılmıştı. Bacaklarının değil avuçlarının açıldığı gün. Rose kendi kendine başka çaresi olmadığını söyledi. Yoktu işte. Geçimini elinden gelen tek yolla sağlayacaktı. Ve o yolun bedeli her geçen gün artacaktı.

Çocuklarının durumu fark etmeleri kaçınılmazdı. Erkekler sadece konuşmazlar, aynı zamanda bôbürlenirler. Kiralık sevgiden bile. Ve çocuklar her şeyi duyarlar. On-

lar birer yankı odasıdır. Ve evlerinde ebeveynlerinden öğrendiklerini faziletli her şeyden daha bir şevkle okula götürürler. Bir babanın atıp tutmaları, bir akrana eziyet etmenin yolu haline gelir. Sonuçta oğlanlar Rose'un yeni mesleğini mümkün olan en kötü kaynaktan duydular.

Hayır, pek sayılmaz. Vic onu oğlanlardan bile daha beter birinden duydu. Bir müşteriden. Arsızca bir kıyaslama yapan, bunun bir iltifat kabul edileceğini sanan, bir ihtiras ânında kızın annesinden daha usta olduğunu ağzından kaçırarak bir delikanlıdan.

Vic zaten Bal Çukuru'na uğramayı bırakmış, mekânın yakınına bile yaklaşmaz olmuştu. Hele bundan sonra annesiyle hiçbir yerde görüşmeye yanaşmadı. Upuzun üç yıl boyunca. Böylelikle duşlar ve bira suyu ağır bastıktan sonra çatı bahçesine olduğu gibi çocukları saranıp solmaya başladı. Onlar annelerinin, anneleri de onların nezdinde öldü. Ruhunun derinliklerinde taşıdığı cılız ses ara sıra insafa gelip güçlkle kazanılan o parayı dağıtsa bile. Bir parçası sabahları sessiz hıçkırımlarla akan ama bir türlü sonu gelmeyen gözyaşlarıyla yastığını ıslatsa bile.

Kocası kaçıp gittiği gün tüm bunları ve daha fazlasını yanında götürmüştü. Tüm bunları ve daha fazlasını çalmıştı. Fakat Rose hayatta kalacaktı. Artıdan çok eksinin bulunduğu sayı sütununu incelerken kendi kendine böyle söyledi. O sırada kapı çalındı. Rose saatini kontrol etti. Saat altı müşterisi gelmişti.

Evet, hayatta kalacaktı.

38 • Kızlara Göre Bir Yer Değil

Conner

Oğlanlar Springston'a girdiklerinde ve koca duvarın etrafından dolaştıklarında güneş doğmuştu. Kasabanın yeterli maddi imkâna sahip insanların günüşiğini erteleyebilecekleri ve işgalci kumdan kaçınabilecekleri kısmında hâlâ gölge vardı. Ve vakit erken, günlerden de pazar olmasına rağmen Conner'a ortada bir eksik varmış gibi geldi. Bir bombanın patlamasından sonra olduğu gibi kasabaya gergin bir hava hâkimdi; fakat bombalar o kadar erken saatlerde nadiren infilak ederdi. İş yataktan kalkmaya geldiğinde şiddet yanlısı delikanlılar da diğer her genç kadar tembellerdi. Hem zaten etrafta duman sütunları veya feryat eden anneler yoktu. Onun yerine ufka yayılmış sarfôr yelkenleri vardı. Yere saplı çıplak palamar direkleriyle içinden sadece rüzgârın geçtiği boş bir marina vardı. Çarşının henüz açılmamış olmasına karşın evlerinin önünde komşularıyla muhabbet eden ve etrafta aylak aylak gezinen insanlar vardı.

“Buradan sola dön,” dedi Conner kardeşine. Springston'ın kenarında bazen Shantytown sakinlerine de bakan bir doktor çalışırdı. Adam belki onlara yardım

ederdi. Kızın nereden geldiğini öğrenirse belki merhamet ederdi.

Kızın nereden geldiği. Conner başını çevirip arkasına göz attı. Kız uyuyor da olabilirdi ölmüş de. Ailesiyle beraber Sahipsiz Bölge'ye girmiş ve iki günlük bir yürüyüşün ardından geri dönmüş biri olabilirdi. Fakat Conner'ın adını söylemiş, babasından bahsetmişti. Eğer ölürse iki oğlanın anlattıklarına inanan biri çıkar mıydı? Yoksa Conner elinde bir tabelayla koca kumulların kavşağında dikilen ve Sahipsiz Bölge hakkında bağıarak çocukları korkutan İhtiyat Joseph gibi biri haline mi gelirdi?

Bunlar şafağın çok öncesinden beri kafasında dört dönen fikirlerdi. Conner sağ kaldığı takdirde kızın neler bildiğini, neler söyleyebileceğini düşünmekten bir türlü vazgeçemiyordu. Babaları halen sağ olabilirdi. Sahipsiz Bölge'nin kenarında kamp kurdukları, rüzgârın Boğa'nın yarığında ulumasını dinledikleri, Shantytown'da yaşadıkları, annelerinin kendini sattığı on iki yılın ardından babaları hâlâ orada bir yerde olabilirdi.

Düşünceleri birbirini kovalarken bacakları hızla inip kalkan Conner sedyeyi kardeşinden daha fazla çekiyordu. Köşeyi döndüler ve Doktor Welsh'in muayenehanesinin önünde durup...

"Kapalı," dedi Rob.

Kapıda bir tabela asılıydı. Önlerinden geçtikleri tezgâhların yarısı açılmamıştı ama güneşe attığı bir bakış delikanlıya saatin dokuzu geçtiğini söyledi. Neredeyse beş saat yürümüşlerdi. "Yahu burada neler oluyor?" diye sordu. İpleri bırakıp çadırın üstündeki kızın yanına gitti. Rob brandadaki yıpranma konusunda haklıydı. Conner yırtılmaya başlayan kısmı görebiliyordu. Çantasından matarasını çıkardı ve kıza biraz daha su içirmek için yanına diz çöktü.

“Bugün özel bir pazar günü mü?” diye sordu Rob.

“Bildiğim kadarıyla değil.” Conner doktorun muayenehanesinin önündeki gölgede kıza bir kapak su içirdi. “Kapağı vur,” dedi.

Kardeşi isteneni yaptı. Yükünü başında dengeleyen bir kadın yanlarından aceleyle geçti. “Hey,” diye arkasından seslendi Conner.

Kadın yavaşladı. Başını çevirirken yükü sallandı.

“Doktor viziteye mi çıktı?”

Bayan her ikisini de kuzey sahralarından gelmişler gibi süzdü. Katlı brandanın üstünde yatan kıza şöyle bir bakıp geçti. “Herhalde Danvar’ı arıyordur,” dedi. “Yoksa duymadınız mı?”

“Danvar mı?” diye sordu Conner. Yanlış duyduğundan emindi.

Bayan kafa sallamaya cesaret edemedi. “Şehri bulmuşlar,” dedi. “Kasabanın yarısı şimdi orada. Diğer yarısı para denkleştirme derdinde. Artık gitmeliyim.”

O ve yükü dönüp oradan uzaklaştı.

“Bekle!” diye seslendi Conner. “Bu kızın yardıma ihtiyacı var!”

“İyi şanslar,” karşılığını verdi kadın.

Conner döndü ve hızla gelen bir sonraki insanlardan yardım istedi. Bu seferkiler sırtlarında dalış tankları bulunan iki adamdı. İkili çekebilecekleri vicdan azabının korkusuyla delikanlıya göz ucuyla bile bakmamak için özel bir çaba harcadı. Rob ağladı ağlayacaktı. Kapaktaki su kızın ağzında kayboldu ama kız yutkunmadı. Conner nabız yoklamaya çalışsa da bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. Hissettiği şey belki de kendi nabzının zonklamasıydı.

“Şimdi ne bok yiyeceğiz?” diye sordu. İplere asılmaktan soyulmuş ellerini inceledi. Hem kızın hem de çadırın ağırlığını çekerek yaptıkları uzun yürüyüşün ardından bacakları sızlıyordu. Springston’ın daha iç kesimlerinde başka

doktorlar da vardı. Conner isteyecekleri ücreti ödeyemezdi ama onlara kızın ne vadettiğini, nasıl bir anlam taşıdığını söyleyebilirdi. Veya Shantytown'da kapı kapı gezerek yardım dilenebilir, birinin kıza su vermekten ve yaralarındaki kumu temizlemekten fazlasını yapabileceğini umabilirdi.

“Annemize ne dersin?” diye sordu Rob.

Kapağı mataraya takarken Conner'ın elleri titriyordu. Başını kaldırıp kardeşine bakınca çocuğun her iki yanağından da yaşlar boşaldığını gördü. Bu akıllarına gelebilecek en kötü fikirdi. Fakat annelerinin kızı barındırabilecek, onun için ne yapmaları gerektiğini bilebilecek yegâne kişi olması ihtimali yüksekti.

“Hay ağzına sıçayım,” dedi Conner kardeşine. Ona haklı olduğu için sövüyordu.

39 • Yastığın Üstündeki Bir Gül*

Rose

Borulardaki sızdırma tesisatçının söylediği gibi onarılmamıştı. Rose beyaza boyalı tavandaki kahverengi lekenin yayılmış olduğunu görebiliyordu. Baktığı şey bir lekenin içindeki başka bir lekenin içindeki başka biriydi. Kahverenginin çeşitli tonlarında eşmerkezli üç karaltının her biri tesisatçının onu kazıkladığı, üst kat lavabolarındaki tesisatın kıymetli su kaçırdığı bir seferi temsil ediyordu. Para şıp, şıp, şıp diye akıp gidiyordu.

Oradaki çatlak da kötülüyor, genişliyordu. Ucu daha önce bir tarafa bakarken şimdi diğer tarafa bakarak o bombeleşmiş yüzeyde uzanıyordu. Kumlar yer değiştiriyor, duvarlar eğriliyor, evin biçimi bozuluyordu.

Hele yaylar. Yatağın yaylarının yağlanması gerekiyordu. Bu halleriyle aklını kaçırmış bir kuşun delice ötüşü gibi ses çıkarıyorlardı. Sanki bir hayvan tekrar tekrar inleyerek bir tepki, bir yaşam belirtisi, başka birinden bir farkındalık bekliyor ama sadece ritmik bir sessizlikle karşılaşıyordu. Her gıcırta karşılık bir duraksama. *Gıcır, gıcır, gıcır, gıcır.* Yıllar üst üste yığılıyordu.

* Rose, İngilizcede gül anlamına geliyor. –çn

Eşi yatağı utkuyla getirmiş, onu neredeyse dört yüz metre derinlikten çıkarmasıyla övünmüştü. Ağırda da. Rose buna bizzat tanıktı. Sarayı kaybettiklerinde onu bir arkadaşıyla beraber taşımıştı. Elinde avucunda kalan yegâne şeyler bunlardı: yatak, o şifoniyer, bu genelev. Eşinin onu yeni yaşantısına hazırlıklı bırakması pek münasipti. Diğer erkekler ailelerini ayakta tutmakla meşgul olurlardı. Rose ise kendisini sırtüstü yatıran bir adama bağlanmıştı.

“Nasıldı?” diye sordu adam. Belli ki işini bitirmişti. Şimdi kadına beklentiyle bakıyor, burnundan Rose’un memeleri arasına ter damlıyordu. Kaslı fakat yağ tabakalarıyla kaplı kolları titriyordu. Omuzlarında başındakinden daha fazla saç mevcuttu ve sakalı kum doluydu.

“Senden iyisi yok,” dedi Rose ona.

“Hadi ama, atıyorsun.” Adam homurdanarak yan devrildi ve irkilen bir yay sürüsü ötmeye başladı.

“Atmıyorum,” dedi Rose. “Favorim olduğunu biliyorsun.” Adamın ismini sormaması için tanrılara dua etti. Ne olur, ne olur, ne olur sorma. Erkekler bunu daima duymak, yaptıkları alışverişi kişiselleştirmek, Rose’un zamanından fazlasına sahip olmak isterlerdi. Fakat adam sormadı. Daha beterini yaptı: horlamaya başladı.

Oflayan Rose yavaş adımlarla leğene gitti. Dikili bağırsağı bacaklarının arasından çıkardı ve sıg su birikintisinde yıkadı. Süt beyazı döller diğerleriyle beraber yüzeyde girdap gibi döndükten sonra ağır ağır dibe çöktü. Rose bağırsağı leğenin kenarında kurumaya bırakılmış diğer ikisinin yanına serdi. Dışarı taşmış olanları bir havluyla aldı ve uyluklarının iç kısmından dizlerine kadarki alanı bastıra bastıra sildi. O giyinirken adam horlamayı sürdürdü. Bir saatten fazla kalırsa Rose ondan yatak kirası da alacaktı. Oh olsundu.

Odadan çıkıp Bal Çukuru’nun içini çepeçevre turlayan dar balkonda durdu. Vakit sabahın erken saatleri olduğu

için aşağıdan çıt çıkmıyordu. Yine de gürültülü bir akşamın kalıntıları her yana saçılmıştı. Bar taburelerinin bacaklarına birer sevgili gibi kıvrılmış ayyaşlar yerde uyuyorlardı. *Kadınlardan çok onların üstünde zaman geçiriyorlar,* diye düşündü Rose. Bir kart oyunu yarım bırakılmıştı. Pot ve oyuncular kayıptı ama iskarta yığınının ve kapalı ellerin çevresine boş kavanozlar, tenekeler ve bardaklar kümelmişti. Zeminin orta yerinde temizlenecek iki birikinti vardı; sidik veya dökülmüş bira. Ahmaklar içemeyecekleri veya içtikleri gibi dışarı atacakları sıvılarla paralarını ziyan ediyorlardı.

Iskelenin –veya müdavimlerden birinin deyimiyle Amcık Parkı’nın– ilerisindeki kapılardan biri daha açıldı. Doria kapısının eşğinde durarak derin bir veda öpücüğüne katlandı, ardından müşterisi paytak adımlarla aşağıdaki bara indi. Adam bir yandan yürürken bir yandan da fermuarının bağcıklarıyla cebelleşti.

Doria ile Rose bezgin ve bilgiç ifadelerle bakiştılar. Tırabzanın üstünden o geceki âlemden önce temizlenmesi gereken onca şeye göz gezdirdiler. Hafta sonu cehennemi. Bunalmışlara uyku yoktu.

Rose bu rutinden önceki zamanları anımsamayı denedi. Kendini yabancı bir memlekette oraya nasıl geldiğini bilmeyen bir kum zerresi gibi hissediyordu. Rüzgârla bir kumuldan diğerine taşıyor, her biri onu rüzgâra söz geçirebilmesinin bir yolu olsa asla seçmeyeceği bir hedefe daha da yaklaşıyordu.

Barın arkasında kimse yoktu. Barmen herhalde işemeye veya evine gitmişti. Rose bar bankosunun ilk kumul olduğunu düşündü. Orada dikilerek boş kavanozları kuruladığını, erkeklerin kızlardan birini beş dakika mutsuz etmeden önce ona pis pis sırtımlarına göz yumduğunu iyi hatırlıyordu. İşte o ilk kumuldu. Ve diğer hepsine geçit vermişti. Bal Çukuru’ndan önce Rose da satılık değildi. Fa-

kat ilkinine hiç alıcı çıkmamıştı. stnn kumla kaplanmasına sadece birkaç yıl var demişlerdi. Defterler pek i açıcı değil demişlerdi. Bu işte yeterli para yok demişlerdi. İşle zevk birbirine karıştırılmamalı deyip gülmüşlerdi.

Rose alıp başını gitmeye çok yaklaşmıştı. Onu durdu-ran tek şey kocasına benzemeyi istememesi olmuştu. Kocası ondan bu lüksü bile almıştı. Karısı terk edilmeye o kadar çok kızmıştı ki çekip gitme gücünü yitirmişti. Böylece kadın orada kısılı kalmıştı.

Hapishanesinin kapısı bir gıcirtıyla açılarak içeri biraz ışık aldı. Gelenler ocukları Conner ile Rob'du. Bu tam da onların içeri dalmalarını, açık avularla bir şeyler istemelerini bekleyeceği türden bir saatti. Rose'un onlara bağır-masına, müşterisine duyduğu öfkeyi onlardan çıkarmasına ramak kaldı. Fakat sonra Conner'ın ne taşıdığını gördü. Olmaz. İşte buna ihtiyaı yoktu. Onları kovmak, gidip kahrolası bir doktor bulmalarını ve hatalarını kendisine getirmemelerini söylemek için merdivenden aşağı koştu. Lakin Conner'ın ağzı onunkinden önce açıldı ve oradan akıl almaz şeyler ıktı.

40 • Tıkırdayan Bombalar

Vic

Vic nemli ve yoğun kumdan çıkıp havayı derin soluklarla içine çekti. Güneşin ısısı altında cesaret edebildiği kadar uzun bir süre dinlendikten sonra sarföryn gölgesindeki kardeşinin yanına gitti. Onu bariz bir rahatlamayla seyreden Palmer surat ekşitmeyi andıran bir tebessüm etti. Fakat Vic artık içinde pınar suyunun şapırdadığı matarayı uzatırken Palmer'ın gözüne parlak metaldeki bulanık yansıması takıldı. Efkârlı tebessümünün yerini efkârlı bir kaş çatış aldı. Elini kaldırıp yanağına değdirdi.

“Pek iyi görünmüyorum,” diye fısıldadı. Vic matarayı alıp kapağını çıkarırken delikanlının gözlerinde yaşlar vardı. Palmer ablasıyla bakıştı. Uzanıp şiş dudaklarına dokundu. “Sence nasıl görünüyorum?”

“Ölmüş olması gerekip de ölmemiş biri gibi görünüyorsun. İyi bir görünüm.”

“Kendimi patlamak üzere olan bir su kabarcığı gibi hissediyorum.”

“Evet, ben de onu diyecektim.”

Kahkahaya benzer bir şey paylaştılar ve Vic kapağı açık matarasını ona verdi. Aldığı yudumu ağzında çalkalayan

Palmer'ın yanakları şişip indi. Yutkunurken zorlandı. "Bir türlü geri gelmeyince seni merak ettim..."

"Pardon. Burada pınar namına pek bir şey yok. Mataraları doldurabilmek için epeyce derine inmem gerekti. İçlerine kum kaçtı, o yüzden fazla eğdirmemeye--"

"Sorun değil. Bir kumulu bile yiyebilirim." Matarayı tekrar dudaklarına götürürken Palmer'ın elleri titriyordu.

Vic ona kabı sabit tutmasında yardım etti. Palmer suyu yavaş yavaş mideye indirirken ablası da Marco'nun matarasından küçük bir yudum içti. Dudaklarını bir zamanlar sevgilisinininkilerin değdiği yere bastırdı. "Kasabada sana yiyecek bir şeyler buluruz," dedi kız, diğer meselelere kafa yormaya çalışarak. "Ama geceyi burada geçirsek iyi olur."

Kardeşi onun gerisindeki ufka doğru baktı. "Güvende miyiz? Buraya kadar kimse bizi takip etmedi mi?"

Vic alnına düşen saçları çekti. Palmer'ın küçüklüğünü hatırlıyordu. Kardeşi o anda olduğundan çok daha genç gösteriyordu. Palmer dehşet içindeydi. "Neler oldu?" diye sordu genç kadın. Ona henüz dalışı veya keşfi hakkında, Springston'da onu arayan insanlar hakkında hiç soru sormamıştı. Öyle bir şey yapamayacak kadar Palmer'ı kaybetmekten korkmuş, yiyecek ve su bulup onu sağlığına kavuşturmaya odaklanmıştı.

Kardeşi su toplamış elleri titreyerek mataradan bir yudum daha aldı. Dalış tulumunun yeniyle çatlak dudaklarını nazikçe sildi. Yüzünü buruşturdu. Rüzgârda uçuşan kum şeritlerini süzdü.

"Gitmemize asla izin vermeyeceklerdi," dedi. "Danvar'ı bulmak, sonra da ölmek için oradaydık."

"Ama orayı buldunuz, öyle mi?"

Palmer kafa salladı. "Beş yüz metre derinlikte."

"Hayır," dedi Vic. Sarförün gövdesine yaslanarak kendini rüzgâra karşı Palmer'a siper etti. "O kadar derine inmiş olamazsın."

“Bir ukur açmışlardı. Bizim için ilk iki yüz metreyi kazmışlardı. Nasıl yaptıklarını bilmiyorum. Yüzlerce dalış tulumunu birbirine bağlamışlardı. Olağanstyd Hele aşağıdaki kumdelenler. Onları görmeliydin, Vic. Yüzlerce metre uzunluktaydılar. Beş yüz metrede en yk-seğinin tepesine ulaştık. Sokağa kadar bir beş yüz metre daha vardı.”

Palmer ablasının yüzündeki kuşkuyu görmüş olmalıydı. “Bir ukur kazmışlardı,” dedi. “Bunu söylemiş miydim? Ama biz  yüz metreye indik. Belki  yüz elliye yakındır.”

“Demek  yüz metreye indin,” dedi Vic. “Yahu sen kahrolası aklını mı kaçırdın?”

“Sen dalarsın da ben dalamaz mıyım?”

Vic’in buna verecek cevabı yoktu. En azından anneleri gibi konuşmadıka. “El değmemiş miydi?”

Kardeşinin yüzünden bir ifade geçti. “Pek sayılmaz,” dedi. “Bizden önce iki dalgıç daha inmişti ama geri dnememişlerdi.”

“Demek aşağıya inip tekrar yukarı çıkan ilk kişi sensin? Danvar’ı sen keşfettin.” Kendi sesindeki huşu ve hayret Vic’in bile dikkatinden kaçmadı.

Palmer başka tarafa baktı. “Hap benden önce ıktı. Ve şehri ilk o gördü. Keşfeden o oldu.”

“İyi ama Hap’in öldüğünü söylemiş—”

Kardeşi bir şeyi ararcasına elini kaldırıp alnına dokundu. “Vizrm,” dedi. “İkimizin de vizrleri ellerinde.” Bu sözleri söylerken daha bile sner, içindeki son yaşam suyu da sıkılmışasına o fazla büyük dalış tulumuna batar gibi gözüktü.

“İstesen Danvar’ı tekrar bulabilir misin?” diye sordu Vic.

Palmer tereddüt etti. “Bilmiyorum. Belki. Kamplarını veya ateşlerinin kalıntısını bulursak belki. Ama kazdıkla-

nı çukur olmadan o binalar erişilemeyecek kadar derinde kalıyor.”

“Ben oraya inebilirim,” dedi genç kadın ona.

Kardeşi espri yapıp yapmadığını anlamaya çalışırcasına yüzüne baktı.

“Danvar’ı nasıl buldular biliyor musun?” diye sordu. “Orayı kazmaları gerektiğini nasıl öğrendiler?”

Palmer başıyla gökyüzünü işaret etti. “Yıldızlar,” dedi. “Colorado’nun kuşağı. Low-Pub’ı, Springston’ı ve başka bir kasabayı daha tıpkı takımyıldızlar gibi tek bir çizgi üstünde gösteren bir haritaları vardı. Üçüncü yıldız Danvar’dı. Yerini biliyorlardı.”

“Bir harita...”

Kardeşi irkildi. İçinden bir hayat ve enerji akımı geçti. Heyecanla karnını yokladı ve cebinin fermuarını çekiştir-di. Açılan yarıktan metelik üstüne metelik döküldü.

“Ha siktir,” diyen Vic birini kumdan çıkardı. Bir bakırdı. Lekesiz, göz alıcıydı. Saçılan otuz kadar meteliğin üstü çabucak püfûrle* kaplandı. Vic metelikleri toplarken kardeşi onlara ilgi göstermedi. Öyle yapmaktansa cebinden katlı bir kâğıt parçası çıkardı.

“Bir harita,” dedi delikanlı. Parmakları titreyerek kâğıdı açmaya uğraştı. Vic yardım etti. Haritayı ondan aldı. Kâğıt yaprağı büyüktü. Rüzgârda şişiyor, kum taneleri kıvrımların arasında bir hışırtıyla toplanarak kızın kucağına dökülüyordu. Vic kumun, zamanın, nemin, elden ele doluşmanın kâğıdını çürüttüğü harita köşeleri ve parçaları görmüştü. Fakat bu büsbütün ve el değmemişti. Bakması bile iç açıcıydı.

“Heriflerin haritasını almışsın,” dedi Vic. “Vay canına, Palm, heriflerin haritasını almışsın.”

“Hayır. Onu kumdelende buldum. Meteliklerin yanındaydı.”

* Çöl zemininde uçuşan, cisimleri kaplayıp izleri kapatan kum.

Vic kâğıdı rûzgârdan korumak için eğildi. Kırışıklıklarla cebelleşerek, kendisinin veya rûzgârın onu yırtabileceğinden korkarak haritayı dörde katladı. Her yer çizgilerle, yer adlarıyla ve rakamlarla doluydu. Genç kadının gördüğü veya duyduğu her harita parçası bir araya gelse bu devasa, bozulmamış kâğıt yaprağının tırnağı olamazdı.

“Bunun ne anlama geldiğinin farkında mısın?” Vic katlamaların ardından geride kalan dörtgeni inceledi. Üzerlerinde *Pueblo* kelimesinin yazdığı parlak sarı bir çizik kümesi vardı. Fakat kızın asıl gözüne takılan ve dikkatini haritanın o kısmına çeken şey bir dizi dikdörtgendi. Dikdörtgenler bir noktada eğri bûğrû bir Y harfi oluşturunuyor, diğer tarafsı H harfine benziyordu. Yanlarında Vic’in bir zamanlar üstünün bir çadırı kaplı olduğunu ama sonradan içinin kum dolduğunu bildiği kıvrık bir yapı bulunuyordu.

“Puh... Eh... Blo. Uluslar... Arası. Hava... Limanı.” Genç kadın kelimelerde bocalayarak, onları fonetik bir şekilde okuyarak haritada yazanı seslendirdi. İşaret parmağını kendi vizöründen de görmüş olduğu ve kumun altındaki çatlak beton yığınları diye bildiği uzun dikdörtgen kümesinden Low-Pub harabelerinin yattığını bildiği yere kadar gezdirdi. Aynı yerdı. Hiç şüphe yoktu.

“O ne?” diye sordu Palmer. Gözleri fal taşı gibi açıldı. “Okuyabiliyor musun?”

“Bu yeri biliyorum. Orada bulundum. Bu Eski Low-Pub. Kasabanın hemen batısındaki gömülû harabeler. Vay canına, Palm. Bu şey tam bir altın madeni.”

“Eski Low-Pub didik didik edildi,” diye ona hatırlattı Palmer.

“Biliyorum. Ama bu *eski dünyanın* bir haritası. Bu şey çok eski. Ve eğer ölçeği doğruysa—” Üç parmağını birleştirip Low-Pub ile aylardan beri bir bavul zulasına daldığı yerin arasına koydu. Haritayı ters döndürüp tekrar katla-

arak başka bir şeyi meydana çıkardı. Her seferinde üçer parmak giderek kuzeye doğru bir mesafe ölçtü. Tam da beklediği yerden daha bile büyük bir çizik dizisi ve yer adları çıktı. “Colorado Springs,” dedi. O kelimeleri okurken, oranın Springston olduğunu anlarken tüylerinin ürperdiğini hissetti. Sanki bir vizör ansızın gözlerinin önüne inip eski dünyayı dolduran tüm o kumun ötesini görmesini sağlamıştı. Artık dünyaya tepeden bakan bir tanrıydı. “Bu İkiz Kaya Yolu,” dedi. Kardeşine Low-Pub ile Springston arasında uzanan koyu renkli bir çift çizgiyi gösterdi. Efsanelere göre bu büyük dedelerinin takip ederek Low-Pub’i keşfettiği yoldu.

“Eyaletler... Arası... Yirmi Beşinci Otoyol,” diye okudu Palmer. “Yola bir numara vermişler.” Daha iyi görebilmek için doğrulup oturmaya çalıştı.

“Burada binlerce dalış alanı var,” dedi Vic. Haritaya bakarken başı dönüyor, bir o kadar da heyecanlanıyordu. Kardeşinin içinde bulunduğu tehlike bir anlığına önemini kaybetti. Ama sadece bir anlığına.

“Beni öldürmek isteyen insanlar var ya,” dedi Palmer. “Sanırım... sanırım Danvar’ı talan etmek için aramıyorlardı, Vic. Peşlerine düştükleri şeyin Danvar olduğundan bile emin değilim.”

Genç kadın gözlerini haritadan ayırdı. “Öyleyse neden orayı bulasın diye seni daldırdılar?”

Palmer sarföryn gövdesine yaslandı. Gözünü o koyu, ıslak kum alanına dikti. “Yukarı çıktığımda kazmış oldukları çukur çoktan dolmaya başlamıştı. Üstelik çadırlarından birkaçını toplamışlardı. Sanki istedikleri tek şey eski şehrin yerini tespit etmektir. Oradan ayrılıyorlardı. Sonra başka bir yere gitmiş bir grup çıkageldi. Benim dışarı çıkıp su aradığım gece geri döndüler. Bir şey bulmaya gitmişlerdi.”

Vic duyduklarından hiçbir şey anlamasa da kardeşinin sözünü kesmedi. Palmer bir sonuç çıkarıyordu.

“Kesin bilgi edinmemiz gerektiğine dair bir şeyler söylediklerini hatırlıyorum. Bizden tek istedikleri o kumdenlerin yerini metresine kadar belirlememizdi. Sanırım ellerindeki haritayı senin de söylediğin gibi diğer dalış alanlarını bulmakta kullanıyorlardı. Danvar’a nerede bakacaklarını o sayede biliyorlardı. Başka bir noktayı gözlerine kestirmişlerdi. Nereyi kazacaklarını öğrenmek için şehrin tam konumunu belirlemeleri gerekiyordu.”

“Bunu da nereden çıkardın?” diye sordu Vic.

Kardeşi ona doğru döndü. “Çünkü aradıkları şeyi buldular. Galiba bir bombaydı. Çadırlarından birine girip su ve yiyecek aradım. İçeride daha küçük bombalarla dolu bir kasa vardı. Sonra saklandım ve heriflerin belirli bir aygıttan bahsettiklerini duydum. Hatta onu gördüm; garip bir cisimdi. O şeyin bütün Low-Pub’ı yerle bir edebileceğini söylediler. Onlara inandım. Sözlerinde ciddiydiler. Teşkilatlıydılar. Çölü dümdüz bırakacaklarını söyleyip gülüştüler. Bence niyetlerinde ciddiler.”

Vic kardeşini inceledi. Haritaya göz gezdirdi. “Ne zaman?” diye sordu.

“Bilmiyorum. Aradan üç gün geçti. Beni masanın altında gördüler. Herhalde her şeyi duyduğumu farz ediyorlardır. Önce Springston’a saldıracaklarını söylediklerini hatırlıyorum.”

“Belki onları duyduğun için planlarını değiştirirler,” dedi Vic. “Belki vazgeçerler.” Bunları söylerken umudunu korumaya çalışıyordu.

“Veya belki planlarını öne çekerler. Vic, Springston’a gitmeliyiz. Conner ile Rob’u oradan almalıyız. Herkesi uyarmalıyız.”

“Springston’da bizi öldürmek isteyenler var,” diye kardeşine hatırlattı Vic.

“Brock ile adamları Springston’a gidiyorlar ve onlar herkesi öldürmek istiyorlar,” dedi Palmer.

Kelimeler rûzgârdaki kum zerreleri gibi can yakıcıydı. Vic matarasını sallayarak içindeki suyun şapırdamasını dinledi. Kardeşi bakışlarını ondan ayırıp kargaların tur-ladığı ve kumul zirvelerinin gri tabakalar halinde savrul-duğu yukarıya çevirdi. Vic delikanlının haklı olduğunu biliyordu. Keşfedilmemiş bin hazinenin haritasını katla-yıp cebine koydu. Palmer'ın haklı olduğunu biliyordu ve Springston'a geri dönmekten başka çareleri yoktu. Yine de bu hiç içine sinmiyordu.

41 • Kaçak Bir Öykü

Violet

Dudaklarında bir kurt ısırığının acısı vardı. Çöl kumunun alev alev yandığı, geceleri dondurucu bir rüzgârın estiği ve bir vahşi hayvan sürüsünün etlerini paraladığı bir kâbusun içindeydi. Derken ağzına çarpan suyla o kâbustan çıktı. Ve genç kız yabancı bir odada uyandı.

Başında bir kadın dikiliyordu. Bir yatak. Bir çocuğun dişleri kadar temiz ve beyaz bir örtünün altındaki genç kız bir yatakta yatıyordu. Dalış tulumu ve pantolonu çıkmıştı. Üstüne yalnızca erkeklerinkine benzer bir gömlek geçirilmiş ve beyaz bir kurdeleyle belden büzüştürülmüştü. Gömlek hoş kokulu ve temizdi. Kız gömleğe dokunmak için elini kaldırıncı böğründeki ısırığa bıçak saplanmış gibi oldu.

“Kıpırdama,” dedi kadın. Bir elini genç kızın omzuna koydu ve sırtını yastıklara bastırdı. Odada iki oğlan vardı. Rüyalarından birindeki oğlanlarla aynıydılar. “Bir yudum daha içebilir misin?” diye sordu kadın.

Genç kız kafa sallayınca ağzına bir kavanoz yaklaştırıldı. İçindeki su cam kadar berraktı. Kız yardım etmek

için ellerini kaldırırsa da parmakları sargılı ve işlevsizdi. Su ağzını mümkün olan en iyi şekilde yaktı.

“Adın ne?” diye sordu kadın.

“Violet,” dedi kız. Sesi o yabancı odada yitip gitti.

Kadın bunu duyunca gülümsedi. “O çiçek gibi.”*

İki oğlandan yaşça daha büyüğü yatağa yaklaştı. Violet oğlanın çehresini rüyasından hatırlasa da gördüğü bir rüya değildi. Conner. Oğlan onu yerden kaldırıp taşımıştı. Violet nerede yattığını, bunun gerçek olduğunu anladı. Kendisine su içiren ve ismini soran kadına doğru döndü.

“Babam doğduğumda gördüğü rengin menekşe olduğunu, kumun altından havaya bakarmış gibi hissettiğini söyledi. Bana o yüzden Violet adını takmış.”

Kadın kızın alnındaki saçları çekti ve yanlış bir cevap almışçasına kaşlarını çatı.

“Biraz daha su içebilir miyim?” diye fısıldadı kız. Ağzı o kadar kuruydu ki.

“Sadece azıcık,” dedi kadın. “Yoksa fazla gelebilir.”

Violet kafa salladı. “Fazla sudan boğulabilirsin,” dedi. “Nehirdeki gibi. Veya hendekteki bozuk suyu içtiğinde olduğu gibi.” Başını kaldırıp bir yudum daha aldı. İki oğlandan daha küçüğü yatağın ayak ucunda durmuş ona aval aval bakıyordu. Kız onun kim olduğunu biliyordu. “Sen Rob’sun,” dedi.

Oğlan biri ayağına basmışçasına irkildi. Kendini toparlayınca kafa salladı.

“Babam hemen hemen yaşıt olduğumuzu söylemişti.”

“Demek ki hiç vakit kaybetmemiş,” diye homurdandı su kavanozlu kadın. Asabi bir hali vardı. “O şimdi nerede? Köyünüz ne kadar uzakta?”

* Violet kelimesi İngilizce’de “menekşe” ve “menekşe rengi” anlamlarına gelir. —çn

“Sahipsiz Bölge’den nasıl geçtin?” diye sordu yaşça büyük oğlan.

“Kaç yaşındasın?” diye bilmek istedi Rob.

Kadın iki oğlana parmaklarını şıklattı. Oğlanlar susmalarının istendiğini anlamış gözüksüler. Violet’in aklına bir şey geldi. “Sen ikinci annemsin,” dedi. “Sen Rose’sun.”

Bu sözler karşısında kadının yanakları seğirdi. Başını iki yana salladı ve konuşacakmışçasına ağzını açtı; belki de annesi olmadığını söyleyecekti. Fakat kadın öyle yapmaktansa bir gözünü sildi ve sessiz kaldı. Oğlanlar tüm sorularına cevap verilmesini bekler gibiydiler ama Violet o soruların çoğunu unutmuştu bile.

“Bir köyden gelmiyorum,” dedi. Başını yastığa koydu ve kadının ellerindeki su kavanozuna özlemle baktı. “Bir kamptan geliyorum. Bir ismi yok. Sadece bir numarası var ve oradan ayrılmamız yasak. Çadırlar ve çitler var. Kamp-tan şehri görebiliriz. Şehirdeki çocuklar çite kadar gelirler; çitler iki tane olduğu için birini aşsan bile diğeri seni durdurur. Şehirli çocuklardan bazıları çitin telleri arasından şekerleme, bazıları da taş atar. Taşları genelde daha büyük çocuklar attıkları için şekerlemelerden daha sert gelirler ama zaten bize çitten uzak durmamız söylenir ve—”

“Bu ne biçim bir kamp?” diye sordu Rose.

“Bir çadırla kurulan kamp gibi mi, yoksa—?” dedi Rob ama yine bir parmak şıklatmayla susturuldu.

“Bir maden kampı,” dedi Violet. “Toprağı patlatıp değerli şeyleri ağlarımızla topladığımız yer. En azından usta-başı onlara ağ der ama babam aslında ağ olmadıklarını söyler. İçlerinde mıknaatılar varmış. Babam tellerle ve sihirle ilgili her şeyi bilir. Dibe çöken daha ağır kırıntılar için bizi hendeklerde çalıştırır. Bütün gün dirseklerimize kadar soğuk suyun içinde çalışırız. Ellerin ve parmakların bü-züşür. Kampa güneyden gelenler buna derinin muşmula olması—”

“Demek dirseklerinize kadar suyun içinde çalışırsınız,” diye dudak büktü Conner. “Peki tüm o su nereden gelir?”

Oğlanın duyduklarına inanmadığı belliydi. Babası Violet’i bunun olacağı, kimsenin ona inanmayacağı yönünde uyarmıştı. “Su nehirden gelir,” dedi kız. “Ama onu içemezsin. Bazıları içer ve ölür. Metaller ve madenler yüzünden. İçilen su nehrin çok daha yukarisından, bütün kampların ötesinden gelir ama bize ondan pek fazla vermezler. Babam sırf bizi delirtmek için ağızlarımızı a  bıraktıklarını ve kollarımızı suda boğduklarını söyler. Ama beni delirtmezdi. Sadece susatırdı.”

Bunu söylemek kıza kavanozdan bir yudum daha kazandırdı. Violet kendini daha iyi hissetti. Temiz  arşıflar, başının üstündeki çatı, su kavanozu ve konuşacak insanlar sayesinde.

“O şehrin adı ne?” diye sordu Rose. “Kocam nerede?”

“Şehrin adı Agyl. Çitin dışında insanlar ona öyle derler ama onlar bir tuhaf konuşurlar. Babam kampta doğduğum için benim de onlar gibi konuştuğumu söyler. Agyl’in küçük bir şehir olduğunu söylerler ama babam geldiğı yerden daha büyük olduğunu söyler. Orası hayatım boyunca gördüğüm tek şehir. Sadece bir maden kasabası. Büyük şehirlerin g ndoğumuna doğıru, ta denizin oralarda olduğı söylenir. Ama bu—”

“Deniz ne?” diye sordu Rob.

Yine bir şıklatma.

“Bana o kamptaki insanlardan bahset,” dedi Rose. “Orada kaç kişi var? Nereden gelmişler?”

Violet derin bir nefes aldı. Bir gözü sudaydı. “Yüzlerce kişi var,” dedi. “Beş yüz m ? Yok, daha fazla.  oğı babam gibi günbatımından gelir. Bazıları şehirlerde yanlış bir şey yaptıkları için oraya koyulur. Bunlardan birkaçı yeterince çalıştıktan sonra dışarı salınır ama hep daha fazlası gelir. Kampımıza isim olarak büyük bir numara verilmişti. Ba-

bama göre bu daha başka pek çok kamp olduğu anlamına gelirmiş. Kampımızda tıpkı bizim gibi aç bir halde kuzeyden veya güneyden gelen insanlar vardı. Günbatımından gelenler geri gönderilmezler. Asla. Çitlerle ve kulelerle onları gözleyip gerekirse ağılara hapsederler.”

“Baban... nasıl?” diye sordu Rose. Sesi bir tuhaftı. Violet yine kavanoza baktı.

“Artık biraz daha su içsem olur mu? Aradan epey zaman geçti.”

Rose onun küçük bir yudum almasına izin verdi. Böyle taksit taksit su içmek Violet’e babasını hatırlattı ve kız ağlamaya başladı. Bileğinin tersiyle yanağındaki taşları sildi ve onları da içti. “Babam onun durumunu soracağını ve iyi olduğunu söylememi istedi ama o hep doğruyu söylemez.”

Sözleri Rose’u güldürdü; fakat sonra ağzını kapattı ve o da ağladı. Oğlanlar parmak şıklatmaya gerek kalmadan sessiz kaldılar. Violet neler anlatmak istediğini, kendisinden araya bir miktar doğru da karıştıracak şekilde neleri anlatmasının istendiğini düşündü.

“Bizi yeterince beslemezler,” dedi. “Yetişkinler öyle söylerler. O yüzden insanlar kaslı gelirler ve sonra o kaslar kaybolur. Bazen insanlar bir anda kaybolurlar. Öyle zamanlarda örtüleri başlarının üstüne çekilir. Aynı şey bana da olmasın diye çenemi böyle tutarım.” Çenesini göğsüne yapıştırdı ve örtüyü sıkıca boynuna bastırırmış gibi yaptı. “Babam oradaki üç erkekten daha kuvvetliydi. Uzun boyluydu. Kara gözleri, günbatımından gelenlerinki gibi koyu bir teni ve seninki gibi siyah saçları vardı.” Başıyla Conner’ı işaret etti. “Ama uyuduğunda bir parmağımı kaburgalarının arasına koyabilirdim. Kaburgaları içeri girip çıkardı ve bana ekmeginden çok fazla verirdi.”

Violet başka neler anlatması gerektiğini düşündü. Çok şey vardı. O kadar çoktu ki düşünceleri bazen çok fazla metal geldiğinde hendeğin yaptığı gibi tıkanıyordu.

“Bize onu nasıl bulabileceğimizi söyledi mi?” diye sordu Conner. “Ne yapmamız gerektiğini?”

Susması için parmak şıklatılmadı. Violet’in ikinci annesi yanaklarını silerek cevap bekledi.

“Bir not yazmıştı–” dedi Violet.

“Babamdan bir not mu?” diye sordu Rob.

“Nerede?” diye bilmek istediği Conner.

“Tulumumla tenimin arasındaydı. Galiba çantamla beraber kaybettim. Baban benden onu okumamamı istemişti...” Kız tereddüt etti.

“Her şey yolunda,” dedi Rose. İkinci annesi Violet’e ilkin epeyce hatırlatıyordu.

“Babam yazarken bir kısmını okudum. Daha fazlasını okumamam için bana söz verdirdi. Okuduğum kısımda onu aramaya gelinmemesi ve dağların üzerinden batıya bakılması yazıyordu. Bir de rüzgârdaki kumla ve onun nasıl madenlerden geldiğiyle ilgili kafa karıştırıcı bir yer vardı. Rüzgâr da kötü bir şeyden geliyormuş... toprakla ilgili bir şeyden. Üzgünüm. Hatırlamaya çalışıyorum ama...”

“Harika bir iş çıkarıyorsun,” dedi Rose. Gülümsedi ama gözleri hâlâ suluydu.

“Babam bana geldiği yerde yağmur yağmadığını söyledi. Kazı yapan insanların mıknaatılar için havaya attıkları toprak bulutlardaki suyu mağara boşaltırmış ve nehir oradan gelirmiş. Çıkan kum aslında babamın halkına ait olan yağmuru havadan almış.” Violet dudaklarını yaladı. Yine o kurt ısırığının acısını hissetti. “Bunları anlatırken çok kızar ve çitin arkasından güneşin batışını seyrederdi. O taraftan hep kulaklarımı ağrıtan ve göğü bir pusla kaplayan yüksek gümbürtüler gelirdi ama babam tüm zamanını orada geçirirdi. Orayı sadece günbatımından gelenler severlerdi. Babam yakınında kalmamı isterdi ama ben diğer çitte taş değil şekerleme için dua etmeyi yeğlerdim.”

“Oradan nasıl çıktın?” diye sordu Conner. Rob kafa sal-

ladı. Rob olanları susturacak bir şey söylemeyince Violet cevap vermekte sakınca olmadığını düşündü.

“Babam eşyalar toplardı. Kendimi bildim bileli. Belki buna ben doğmadan önce başlamıştı. Yıllarca. Bizi, sadece üçümüzü oradan çıkaracağımızı söylerdi. Sonra ben alı yaşındayken annem öldü ve geriye bir tek ikimiz kaldık. Topladığı eşyaları kumda saklar, nöbetçilerden hiçbirinin oraya bakmamasının aptalca olduğunu ve geldiği yerde yaşayanların aynı hataya düşmeyeceklerini söylerdi. Tel parçaları, kauçuk bir yağmurluk, piller, motoru çalışmıyor diye birinin attığı bir matkap; ama babam onu onarmayı bildi. Bir yılın büyük bölümünü tel eriten bir alet bulmak için harcadı. Her şey öylesine yavaştı ki. Acele etmesini istiyordum. Artık uyuduğu sırada kaburgalarının arasına iki parmağımı sokabiliyordum. Ayrıca devamlı öksürmesi gerekiyormuş gibi nefes alıp veriyordu. Yine de bizi oradan çıkaracağını söylüyordu.

“Bir gün yaptığı şeyi bana gösterdi ve gördüklerimi günbatımı insanlarından hiçbirine söylememem için yemin ettirdi. Bulunmasın diye onu giysilerim altına giymem gerekiyordu. Geceleri üstünde çalışabilmek için onu çıkarttırıyordu. Cildimi çizmesin diye telleri ayarladı ve bana nasıl–”

“Bir dalış tulumu yaptı,” dedi Conner.

Violet kafa salladı. Rose kavanozu kızın dudaklarına dayadı ve Violet iki yudum içti. Bunun ardından bencilce yapıyormuş gibi hissetti ve sargılı eliyle dudaklarını sildi.

“Yerde büyük bir çatlak var,” dedi. “Çamurlu nehir oradan akar. Kum orada göğe savrulur ve metaller dışarı çıkar. Art arda yüz defa sıçrasan bile aşılamayacak kadar geniştir ve her yıl daha da genişler. Babam oraya girmem, nefesimi uzun bir süre tutmam gerektiğini ve başka çıkış yolu olmadığını söyledi. Hendekte çalıştığım zamanlarda bana nefesimi tutturdu. Bunu tekrar tekrar yaptırdı. Burnumu

kullandığımda hemen anlardı. Nefesimi yeterince tutabile-
ne dek idman yaptım.

“Kumu hareket ettirmeyi öğrendim ve bir gün babama ne kadar ustalaştığımı göstermek istedim. O yüzden çitin altından geçip şehir tarafında dışarı çıktım. Ama babam daha önce hiç görmediğim kadar kızdı ve asla o tarafa gitmememi, öyle yaparsam kampa geri getirileceğimi söyledi. Yakalanırsam neler yapabildiğimizi öğrenirlermiş ve her şey daha beter olurmuş. Batıya gitmem ve onun halkına da batıya gitmelerini söylemem lazımmış. Benden bunu istedi. Ben çok küçükken kampta bir aile kalırmış. Güneşin geceleyin battığı yerin bile ötesindeki bir denizi anlatırlarmış. Orada su çamurlu değilmiş. Hiç yağmur yağmazmış ama her taraf göz alabildiğine suyla kaplıymış.”

Conner bunu duyunca homurdandı. Violet maden kampındaki günbatımı insanların da öyküye inanmadıklarını hatırladı. Fakat babası inanırdı. Kendisi de.

“Demek onu aramaya gitmememizi söyledi,” dedi Rose, neredeyse kendi kendine.

Violet kafa salladı. “Kampta kavgalar çıkardı. Şehirlilerin bazıları çok kalabalık olduğumuzu, devamlı birilerinin geldiğini, hayatlarını zorlaştırdığımızı söylerdi. Ama asıl bizim hayatımız zor gelirdi. Babam oradan gitmem gerektiğini, genç ve güçlü olduğumu, başarabileceğimi söylerdi. Geceleri herkes uyurken bana dalış yaptırdı. Aylarca suyunu yarım pay içti ve diğer yarısıyla su tulumları doldurdu. Sıçanlar yakalayıp et kuruttu. Tüm bu şeylerin kendisine bir amaç verdiğini, meşgul kalmanın iyi olduğunu söylerdi. Oraya asla gelmemesi, halkını asla terk etmemesi gerekirmiş. Ama gelmekle iyi etmişmiş, çünkü beni geri gönderebilir ve bizi umursamayan dünyayı anlatmamı sağlayabilirmiş.”

“Demek bir kum dalgıcısın,” dedi Rob huşu dolu bir sesle, Violet soluklanmak için sözlerine ara verdiğinde. Yü-

rüyerek, düşünerek ve yalnız kalarak geçen onca gecenin ardından her şeyi bir çırpıda söylemek istiyordu.

“Dalmak kolaydı,” dedi kız. “Zor olan yürümektir. On iki gün yürüdüm. Babam aynı yolculuğu dokuz günde yapmış ama benim on iki günde yapacağımı, günleri saymam ve zamanlamayı doğru ayarlamam gerektiğini söyledi. Ne zaman yola çıkacağım çok önemliydi. Hangi günde. Dağların bir resmini çizdi ve bana hangisinin Pike olduğunu gösterdi. Onu burnumun solunda, kuzeydeki yıldızıysa tam sağ omzumun üstünde tutmam gerekirmiş. On ikinci gece yerdeki bir çatlağın hemen ilerisinde bir ateş görecektim. Çatlağın en dar kısmından karşıya atlayabilir ve–”

“Babam kamp yapacağımızı biliyordu,” dedi Conner.

Violet kafa salladı. “Ateşi göremezsem büyük bir duvara ve küçük bir kasabaya ulaşacağımı, ama dumanı ve ateşi görürsem evimi bulmuş kadar olacağımı söyledi. İyi de yol alıyordum. Geceleri yürüyüp gündüzleri uyuyor ve suyu mu idareli içiyordum. Ta ki bir kurtla karşılaşınca–”

“Bir kurt mu?” diye sordu Rob.

“Siz... siz onlara çakal diyorsunuz sanırım. Kampta her şeyin fark farklı ismi vardı. Bambaşka bir dil konuşurlardı. Ben ikisiyle beraber büyüdüğüm için neyin nerede kullanıldığını unuttum. Babam aksanımın onlarınkine benzediğini söylerdi. Ben dokuzuncu gece uyurken çakal kalan son et parçama geldi. Eti ona vermem gerekirdi ama korkuyordum ve karşı koydum. O da beni bir güzel paralayıp çantamı yırttı. Ben de kaçtım. Son su tulumum da patladı ve bütün su döküldü. Bütün gün çakalın peşimde olduğumu sanarak koştum ama değildi. Sonra çok yorgun ve susuzdum. Üstelik yerdeki çatlağa kadar iki günlük daha yolum vardı. Dizlerimin haşatı çıkmıştı ve karnım çok ağrıyordu. Ben de bütün gün ve gece yürüdüm. On ikinci gün yürürken uyuyakalmaya başladım. Gözümü kumda açıyordum. Güneş çok sıcaktı. Kötü rüyalar görüyordum.

Ellerim ve dizlerim yanıyordu. Ama sonra tıpkı babamın dediği gibi dumanı gördüm. Hava kararınca da ateşi. Derken rüyamda seni yanımda gördüm.”

Violet bunları söylerken Conner’a baktı. Derin soluklar aldı. Tıknefes olduğunu, hiç durmadan konuştuğunu fark etti. Fakat çabalarına karşılık kavanozdan bir yudum daha içti. İkinci annesi Rose onun başındaki saçları tutup kulaklarının arkasına kıştırırken yüzüne farklı bir ifade hakimdi. Kadının eli Violet’in omzunda kaldı. Odadaki herkes ona kaygıdan kırılganmış çehrelerle baksa da Violet yastıklara serilmekle yetinerek yumuşacık örtülerin ve su dolu karnındaki gurultuların keyfini çıkardı. O kaygılı değildi. Başarmıştı. Tıpkı babasının söylediği gibi.

42 • Mektup

Rose

Rose genç kızı çok az yatılan bir yatakta dinlenmeye bıraktı. Conner ile Rob'dan da onu rahatsız etmemelerini ve daha fazla soru yağmuruna tutmamalarını istedi. Zavallı Rob'un oradan sürüklenerek götürülmesi gerekti. Her iki oğlan da o günü ve bütün geceyi o yatağın yörüngesinde kızın toparlanmasını, kendine gelmesini, bir şeyler söylemesini bekleyerek geçirmişti. Şimdi aşağıda, yavaş yavaş boşalan bardak bir masada oturuyorlar ve önceden kalan yahniyi kâselerden iştahla yiyip yutuyorlardı. Balkon tırabzanından onları seyreden Rose'un kafası karmakarışık.

Kadın balkonun ilerisinde ve bir kapının arkasında bir ayyaşın zahmetli homurtularını duyabiliyordu. Valerie'nin odası. Sersemletici bir öneme sahip hadiselerin yanında böyle bir rezilliğin gerçekleşebiliyor olması tanrıların bir şakası gibiydi. Rose gidip Valerie'in odasına dalma, üstündeki ayyaşı ite kaka kaldırma, ve ikisine de çenelerini kapatmalarını bağırma dürtüsüne direndi. İçinden her şeye son vermek geliyordu – sadece Bal Çukuru'na değil aynı davranışları boşu boşuna tekrarlamaya, hayatı yaşamaya. o kumulların arasında olmaya da. Eğer kızın söyledikle-

ri doğruysa –kocasının kaybolduğu o başka yer buradan betterse– o kadar çok insanın kolay bir kaçış hayali sadece akıllarının almayacağı bir diğer cehennemdi.

Rose tırabzana yaslanarak Diana'nın neden bu kadar geciktiğini merak etti. Conner'ı kendisine bakarken yakaladı. Rob da başını kaldırdı. İkisi de henüz çocuktu. Sadece birer çocuk. Yine de kızı himaye edercesine sahiplenmişlerdi. Hata Conner uykuya dalmasının ardından Violet'ten kız kardeşi olarak bahsetmişti. Bir diğer kız kardeş. Hem de fırtınalar koparacak bir tane. Evet, öyküsü kulaktan kulağa yayıldığında kargaşa çıkacaktı. Danvar'ın haberi bir hiçti. Bunu duyunca kumlar rahat durmayacaktı.

Oğlanların daha bir gün önce kollarında o kızla geldiklerine inanmak zordu. Rose'un onları geri çevirmesine ramak kalmıştı. Ortaya çıktıklarında onları neredeyse reddetmişti. Aslında ara sıra çıkan kavgalardan sonra epey bir pansuman yapmışlığı vardı ve müşterileri fazla sert davrandıklarında kızları ona başvururlardı. Fakat yaralı herkesin başka yerlerden oraya getirilebileceği bilinsin istemiyordu. Derken Conner o başka yerin ne kadar uzak olduğunu açıklamış ve kızın Sahipsiz Bölge'den geldiğini, hem de babalarından bir mesaj getirdiğini açıklamıştı.

Böyle bir cümlemin yarısı bile bir kadının beynini kızartabilirdi. Tamamıysa Rose'un uzuvlarının kontrolünü ele geçirmişti. Çocuğu merdivenden yukarı taşıyarak odasına götürdüğünü hayal meyal hatırlıyordu. Nasıl kirli giysilerini yırtarak üstünden çıkardığını, kesiklerindeki kumu temizlediğini, yaralarını bir çift yırtık çorap gibi diktini de. Sanki başka birinin ellerinin merhem sürmesini ve kızın dudakları arasına su dökmesini seyretmişti. Başka biri saat ondaki müşterisine daha sonra gelmesini bağırmıştı. Hayır, bağıran kendisiydi. Bunu anımsıyordu. Anımsadığı bir diğer şey de Diana'dan kızın içlerinde tel parçaları bulunan kanlı paçavralardan ibaret giysilerini atmasını istediğiydi.

Şimdi kendini Diana'ya gidip ayrı paçavraları bulup çıkarmasını söylerken buldu. Rose daha fazlasını öğrenmek istiyordu. Kızı dinlenmeye bırakmak ile soru yağmuruna tutmak arasında karar veremiyordu. O uzak şehir nasıl bir yerdi? Ya o bahsi geçen kamp? Roller değişseydi eski kocası ne yapardı? Rose halkını uyarsın diye küçük bir kız yollayan çaresiz ve gözü dönmüş zavallı gibi değil de bir lord olan kocası gibi, diğer lordları dize getirmiş o genç adam gibi düşünmeye çalıştı. Çocuklarına asla anlatmadığı o adam gibi. O adam kaçıp saklanır mıydı? Rose hiç sanmıyordu. Yine de kocası *onlardan* öyle yapmalarını istiyordu.

Rose'un aklından korkunç bir fikir geçti. Ya kocası hâlâ aynı adamsa ve savaşlarda kazanılmış irfanıyla tek seçeneğin kaçmak olduğunu biliyorsa? Ya şimdi göze batmama, pes etme, kumun derinliklerine çekilme zamanıysa? Rose her gün yaptığı gibi ona lanet okuyarak yanağını öfkeyle sildi.

“Sanırım hepsi bu kadar.”

Döndüğünde mutfaktan alınmış bir havluyla sıkıca sarılı bir paçavra bohçasını sıkıca tutan Diana'yı yanında buldu. Rose genç kadının merdiveni çıktığını görmemişti bile.

“Güzel, güzel. Sağ ol.” Bohçayı aldı.

Diana kapıya göz attı. “O...? Kız iyi mi?”

“İyi olacak.”

“Bir saldırı daha mı olmuş? Giysileri bir patlamayla parçalanmış gibiydi.”

“Hayır. Başka bir şey. Sana zahmet oğlanlara göz kulak ol. Ve bugünkü randevuları iptal et.”

Diana kaşlarını çatsa da Rose açıklamakla uğraşmadı. Odasına girip kapıyı kapadı.

Kız hâlâ uyuyordu. Sargılı elleriyle örtünün kenarını tutuyor ve onu boynu ile çenesi arasında kısıtıyordu. Ko-

cası bir hayatı daha perişan etmişti. Bir hayat daha hiç şüphesiz aşk uğruna mahvolmuştu.

Rose bohçayı pencerenin önündeki ışık alan küçük masanın üstüne koydu. Havluyu çözdü ve paçavraları ayırmaya girişti. Kızın pantolonundaki ve dalış tulumundaki kanı görünce içi burkuldu. Dalış tulumunun kauçuğumsu maddesi bir tuhaftı; Rose'un hayatı boyunca gördüğü hiçbir kumaşa benzemiyordu. Tıpkı kızın kelimeleri anlaşılan ama sesleri kulağa doğru gelmeyen yabancı aksanı gibiydi. Kız her yönüyle hem yabancı hem de tanıdıktı.

Paçavraları elden geçirirken Rose'un kopuk tel parçalarını ellerine batırmaması için dikkatli davranması gerekti. Bir dalış tulumu olarak kıyafetin işi bitmişti. Fakat tulumun karnı ve hiçbir dalgıcın onsuz yapamayacağı cebi hâlâ sağlamdı. Rose geniş kumaş parçasını ışığa kaldırdı ve parmaklarını kocasının attığı dikişlerde gezdirdi. Karşılarında kıyafeti makasıyla keserek kızın üstünden çıkarmasından kalan düzgün bir yarık vardı. Rose parmakları titreyerek, umut üstüne umut besleyerek keseyi araladı ve içindeki katlı kâğıt parçasını hissetti.

Mektubu çıkarıp açtı. Ellerini hissetmiyor, nefes almaya cesaret edemiyordu.

Kocasının el yazısını görünce kelimeler bulanıklaştı.

Rose,

Umarım iyisindir. Senden bir istekte bulunma hakkımı uzun zaman önce kaybettim ama umarım ulaşıma iyi bakarsın. Burada onu sadece sefalet ve ölüm bekliyordu. Fazla zamanım kalmadı; o yüzden onu ve bu sözcükleri tanrılara gönderiyorum. Umarım onları boşu boşuna yazmıyorumdur.

Yaptığım onca kötü şeyi bir tek sen biliyorsun. Hatalarımdan kaçmak açık ara en kötüsüydü. Buradan kimsenin geri gelmemesinin bir sebebi var. Bize izin

vermiyorlar. Beni aramaya gelmeyin. Davul seslerinden kaçın, Rose. Burada toprağı öğütüp yok ediyorlar. Suyumuzu gökyüzünden alıyorlar. Dağlar nehre dönüyor. Onlarla konuşulmuyor. Dillerini öğrenenlerimiz bile bunu yapamıyorlar. Bizler kumun altındaki bir delikte yaşayan semenderiz. Onlar da bizi farkına bile varmadan ezen çizme. Bu onlar için durmaksızın yapılan bir yürüyüşten ibaret. Bizim içinse ezilmekten.

Orada olduğunuzu biliyorlar. Springston'dan ve Low-Pub'dan haberleri var. Benden öncekiler onlara söylemişler; salıverilmek için, su için, şehirlerinde ve yaşamlarında gördüğümüz küçük mucizelerden herhangi biri için yalvarmışlar. Fakat kimseden yardım alamayacağız. Seslerimiz asla duyulmayacak. Onların endişelenecek daha küçük sorunları var.

Lütfen bana kulak ver. Bu kazanılacak bir savaş değil. Çatışılacak bir tane bile değil. Aranızdaki gençlerin neyle karşı karşıya olduğumuzu anlamalarına izin verme. Eskiden nasıldım bilirsin. Sadece yaşlılara ve bilgelere, yanık ve yara izleri taşıyanlara buradaki her şeyden korkulması gerektiğini söyle. Lordlarla konuş. Onlara bu insanların kötü kalpli olmadıklarını söyle. Öyle olsalardı onlara akıl erdirebilir ve karşı koyabilirdik. Lordlara bu insanların bizi umursamadıklarını ve umursamalarını sağlayamayacağımızı, bunun çok daha beter olduğunu açıkla. Kapılarını ne kadar çalarsak çalalım sesimizi duyuramayız. Yapabileceğimiz veya söyleyebileceğimiz hiçbir şey yağmurumuzu çalan patlamalar kadar yüksek çıkamaz. Biz semenderiz, onlar çizme. Lordların bunu anlamalarını sağlamak zorundasın.

Elinden gelirse batıya git. O tarafta neler olduğuna dair korku hikâyelerini unut. Dağları da. Gerekirse zirvelerini dümdüz et ama git. Çocukları ve söz din-

leyen herkesi yanında götür. Dinlemeyenleri çürümeye terk et. Onları benimle beraber ait oldukları yerde bırak.

Sevgilerimle,

Faren Robertson Axelrod – Low-Pub Yankesicisi

Rose parmaklarını kocasının isminde gezdirdi. Kalemin kâğıtta bıraktığı zarif girintiyi hissetti. Bunu öldüğünü sandığı bir adam yazmıştı. O elinde mektupla orada uzun bir müddet oturarak kelimelere bakarken yanındaki yatakta yatan genç kız rüyalarında mırıldandı.

Rose işlerin farklı yürüdüğü bir zaman ve yaşam hatırlıyordu. Mektubu tekrar gözden geçirirken kocasının onu okuyan sesini duydu; kokusunu, dokunuşunu, boynuna değen sakalının kaşıntısını, bir adamla yan yana yatıp da bunun en kısa sürede bitmemesini ve uzun bir süre devam etmesini istediği günleri anımsadı. Öyle bir aşk için her şeyini feda ederdi.

Orada, kum tozuyla kaplı camdan sızan nahif ışık huzmesinin içinde öyle ne kadar oturduğunu kestirmesi imkânsızdı. Rüzgârla beraber dalga dalga gelen kum pencereye çarpıp hışırdıyordu. Rose'un uzun zaman öncesine ait düşleri beraberinde yalnızca Farren'in sesini değil, koca duvardayken duyabildiği davul gümbürtülerini –ritmi bozuk bir kalbin atışlarına benzer o sesleri– de getiriyordu.

Masadaki boş su kavanozu titreşti ve bu Rose'u şimdiki zamana geri getirdi. Davullar gerçekte. Gümbürtüleri, tetiklenen toprağa gömülü bombaların hataya yer bırakmayan o boğuk kükremesi hâlâ kulaklarındaydı. Fakat patlamalar çok fazlaydı. Hem de sayısını şaşıracağı kadar. Rose masanın üzerinden eğildi ve dışarısını görebilmek için yumruğuyla cama vurarak küspeyi* dağıttı. Kapısının

* Pencere camlarına yapışan kum.

Öbür tarafından gürültüler geliyordu. izmeler aceleyle merdiveni tırmanıyor ve balkondan geçiyordu. Bu ses az sonra pencerenin ötesindeki bir homurtuda, gitgide tırmanan gök gürültüsüne benzer bir ınlamada boğuldu. Oda­nın kapısı çarparak açıldı. Rose dndğunde Conner'ı ve arkasında duran Rob'u gördü. Her iki oğlan da soluk soluğaydı. İki kardeş fal taşı gibi gözlerle önce yatağı, ardından pencereye baktı.

“Anne?”

Ses kulakları sağır edici seviyelere çıkarken Rose dondu. Camdan Springston tarafına göz attı. Ellerindeki mektup titriyordu, şiddet yaklaştıkça kavanoz sallanıyordu.

“Hayır,” diye mırıldandı neyin geldiğini, neler olduğunu anlayan kadın. Oda sarsıldı. Bal ukuru titredi. Genç kız aniden uyandı ve ıglık atmaya başladı. Rose oğlanlara derin bir nefes almalarını ve yere yatmalarını bağırdı. Pencerenin önünden fırladığı gibi kendini kızın üstüne attı.

Derken kum camları patlatıp içeri doldu ve hepsini birden gömdü.

43 • Koca Duvar

Vic

Vic ile Palmer vahada bir gece geçirdiler. Palmer'ın tekrar yollara düşmeden önce biraz kuvvet kazanması gerekiyordu ve Vic'in gece vakti kumulların arasında sarför kullanmaya hevesi yoktu. Günün ilk ışıklarında giderek artan bir esintiyle oradan ayrıldılar. Genç kadın iki defa durup kardeşini kontrol etti ve su içmeye zorladı. O sarförü kullanırken Palmer üzerinde uçuşan küçük bir cibinlikle y k selesinde oturdu ve başını yana sarkıtarak uyukladı.

Springston'a öğleden biraz sonra ulaştılar. Güneş di-reği tam geçtiği sırada Vic pusulaya bakarak taşıtı güne-ye yönlendirdi ve ana yelkeni daraltıp sarförü bir kumul sırtı boyunca kasabanın kuzeyine doğru sürdü. Sonunda ana yelkeni boşaltarak ve flok yelkenini toplayarak taşıtı yavaşlattı. Direkteki basıncın azalmasıyla alüminyum gövde paslı per inleriyle gıcırdadı, araç dururken altındaki kumlar hışırdadı. Vic dişlerini sıkarak Marco'nun eşyalarını eşeledi; yaptığı şey adamın yokluğunun nahoş bir hatırlatıcısıydı. Onu hep bir dalışta veya intikam amaçlı bir bombalı saldırıda, bir lordu devirip yerine tıpatıp aynı bir diğerini getirme ama ı taşıyan anlamsız bir şiddet eyle-

minde yitireceğini varsaymıştı. Olayın nasıl gerçekleştiğini düşünmemeye çalıştı. Veya kendi kafatasına çevrili silahın tutukluk yapınca çıkardığı tıkırtıyı. Çantada sevgilisinin dürbününü buldu ve kayışı boynuna taktı. *Bugün. Şimdiye odaklan.*

“Neden durduk?” diye sordu Palmer. Sarföryn yük selesinde dik oturmuştu. Vic’in teçhizat çantası bir yastık gibi başının arkasındaydı. Ablasının onu gölgede tutmak için uydurduğu cibinlik nerede olduklarını görmesini güçleştiriyordu.

“Kasabaya göz gezdirmem için durduk. Buraya geçen seferki gelişimde birileri beni öldürmeye çalıştı ve *herkes* seni arıyor. Yiyeceğe ihtiyacımız var ve bazı arkadaşlarımı Brock ile adamlarına karşı gözlerini açık tutsunlar diye haberdar etmek istiyorum. Kasaba sınırındaki çarşıda ikisini de yapabileceğimizi umuyorum. Risk çok yüksek gözükürse Low-Pub’a doğru yolumuza devam edeceğiz.”

Palmer inledi. “Bu selenin içinde bir kumul daha gidebileceğimi sanmam, Vic.”

Genç kadın tulumunun fişini rüzgâr türbininin beslediği şart cihazından çekti ve çift gövdeli taşıtın güvertesinde dik durdu. Serene temkinli bir bakış atarak rüzgârın onu kendisine doğru savurmayacağından emin oldu. “Biliyorum,” dedi. “Ben de daha fazla gitmemeyi yeğlerim. Ama öldürülmemeyi de yeğlerim.”

Gözlüğünü çıkarıp göz kenarlarındaki vıcığı sildi, sonra da dürbünü gözlerine dayayıp etrafa bakındı. Onlarla Springston arasındaki kumullara birkaç sarför park edilmiş, aşağılarındaki faaliyetten başkalarını bölgesel olarak haberdar etmek için direklerinin yukarısına dalış bayrakları çekilmişti. Vic kendi sarförlerini kasaba arazisi ile Shantytown adıyla bilinen gayriresmi kulübe öbeği arasındaki hattın biraz batısında ve hemen kuzeyinde durdurmuştu. Shantytown’da yaşarken kaldığı son ev bir süre önce bir

kumulun altına gömülmüştü. Kuzey tarafındaki sabah çarşısı çoktan kapanmışa benziyordu – çadırlar toplanıp götürülmüştü. Sebep herhalde ilgi eksikliğiydi. Pek çok kişi Danvar'ı aramak için etrafa dağılmıştı. Eskiden çarşının hemen ilerisinde bir bakkal vardı; Vic kardeşini sarförde bırakabilir ve gidip kontrol edebilirdi. Palmer'ın kumdan çıkardığı metelikler cebindeydi. Tek yapması gereken dikkat çekmeksizin kasabaya girip çıkmaktı.

Daha doğuyu taradı. Koca duvarın yakınında eğikliğinden dolayı terk edilmiş bir kumdelen yükselmekteydi. Eğer Palmer daha fazla yolculuk edemeyecekse geceyi geçirebilecekleri en güvenli yer orası olabilirdi. Oradaki evsizler acil durumlarda iki lokma yemeğin nereden bulunacağını bilirlerdi. Başka bir çare kalmazsa da Vic kuma dalabilir ve bir şeyler çalabilirdi. Açlıktan kesinkes ölmektense asılarak idam edilme riskine girmek daha iyiydi. İnsanın böyle bir karara bu kadar çabuk varabilmesi hayret vericiydi. Marco böyle bir öneride bulunsaydı Vic ahlakın, ihtiyatın sesi olurdu. Fakat Marco ölmüştü ve insanlar kardeşini öldürmek istiyorlardı. Vic şimdi başka türden bir ahlakın ağır bastığı fikrindeydi. Ortada bir hiyerarşi vardı. Artık öncelik hayat ve özgürlükteydi.

Yüksek kumdelenlerin ötesine odaklanarak koca duvarı inceledi. Eğik beton cephe hâlâ gölgedeydi. Vaktin öğleyi biraz geçtiğini anlamasının bir yolu daha. Vic çocukken o surlardan sessiz bir gündoğumunu seyredişini, bir sonraki öğünü veya suyu için endişelenmeyişi hatırladı. Banyo yapmayı, etleri kadar sütlerinden ve peynirlerinden de yararlanılabilen meleyen keçileri hatırlarken çatlak dudaklarını yaladı. Karnı ona daha fazla hatırlamaması için yalvardı.

Duvarın yukarısında insanlar, siyah ayrıcalık benekleri tespit etti. Onların evlerine, telaşlı Springston'ı koruyan o kaleye gıpta duydu. Karşısında doğudan esen rüzgârların

bir çözümlü, Shantytown'da da karşılaşılan sorunun farklı bir cevabı duruyordu. Ortak sorun, dünyanın değişim halinde olmasıydı. Kumlar devamlı ilerliyor, hep doğudan batıya akıyordu. Babası buna *terakki* derdi. Hep doğudan batıya *terakki* ediyordu.

Vic dürbünü Shantytown'ın karşısına, insanların kumullar arasında gezindikleri yere çevirdi. Bir evin çökmediği tek bir gün bile geçmezdi. Orada çekiçlerin ritmik takırtısı rüzgâr kadar sabitti. Yap ve yık. Yık ve yap. İnsanlar evlerinin etrafına yığılan kumullarda tüneller açarlardı. Arka kapılar ön kapı haline gelirdi. Bir kapı paspası silkenir ve başka yere koyulurdu. Uyum sağlanır ve hayatta kalınırdı. Yaşam devam ederdi.

Elbette insanlar ölürdü. Evler gecenin bir yarısı çökerdi. Kum günün her saatinde delinen duvarlardan içeri dolardı. Bir avuç kişi yas tutardı. Eller üzüntüyle suratlara vurulurdu. Ardından inşa eden çekiçlerin ritmik takırtısı gelirdi. Yeni doğan, nefes alan bir bebek ağlardı.

Shantytown'daki değişim aşamalı ve sürekliydi. Kumullar hareket edip ilerler, insanlar onların etrafında yaşamlarını sürdürürlerdi. Değişim yorucu ve zahmetliydi ama aynı zamanda bir yaşam biçimiydi. Her gün bir öncekiyle hemen hemen aynıydı. Kovalar içerisinde gelen sefaletle başa çıkılabilirdi. Zaman. Kumullar. Toplum. Halk. Babasının tabiriyle hepsi de *terakki* ederdi.

Shantytown ile Springston arasındaki hattı tararken Vic'in aklı bu konulardaydı. Yiyecek yerine değişimi ve yaşamı düşünüyor, bir hareket tarzı belirlemeyi erteliyordu. Güneş kafasına kafasına vuruyordu. Palmer'ın matarasının kapağını çevirdiğini duyabiliyor, sularının azaldığını biliyordu. Kardeşinin hayatının tehlikede olması, karar verirken ihtiyatlı ve sağduyulu davranmayı güçleştiriyordu. Vic yalnızca kendi hayatını tehlikeye atmaya alışkındı. O yalnız dalmayı yeğlerdi.

“Ne görüyorsun?” diye yük selesinden sordu Palmer.

“Çarşının yakınında bir tezgâh var,” dedi genç kadın.
“En iyi şansımız o olabilir.”

Dürbünü vaha belleyecekleri tezgâha odakladı. Oraya kadar yelken açıp yakına park edebilir, çabucak gidip gelebilir, biraz para ve Brock'un adamları hakkında bir uyarı bırakabilirdi. Bir ailenin tezgâhla ilgilenmesini seyretti. Bir kadın kumu süpürerek yığınlar halinde topluyor, iki çocuk da onları kumullara taşıyordu. Vic belki kumulların orada çocukların karşısına çıkabilir ve yiyecek getirmeleri için onlara para verebilirdi. Herhangi bir planı yürürlüğe koymakta acele etmeye yanaşmadan onları bir süre daha seyretti ve Springston ile Shantytown'da kumullarla başa çıkmanın bu iki farklı yolunu düşündü. Burası her iki yolun da nasıl uygulandığını görmek için harika bir yerdi. Shantytown'da kuma karşı verilen kademeli savaş sefaleti nesilden nesle aktarır, herkese eşit dağıtırdı. Öte yandan düz çölüyle ve kumların nadiren gömdüğü yüksek binalarıyla Springston'dakiler rüzgârdan korunaklı yaşarlar, uzun yılların çilesi eğik bir duvarın arkasına yığılırdı. O çile bazı nesilleri tamamen es geçer, büyüdükçe büyürdü.

Vic neler olduğunu her nasılsa önceden anladı. Belki bunu haydutlarla takılması, onların planlarını ve böbürlenmelerini dinlemesi, Marco'yla beraber yaşaması, onlar gibi düşünmeye başlaması sayesinde yaptı. Veya belki de sebep bir terslik varmışçasına surlar boyunca koşan, bazıları oradan kovalayan küçük siyah figürlerdi. Veya belki önce sesi duydu ve beyni öyle bir hışımla, öyle bir süratle çalıştı ki bütün düşünceler göz açıp kapayıncaya dek kafasına doluştu. Aradan dakikalar geçmiş, koca duvarla ve insanın ileriki çağlarıyla ilgili düşündüğü ne varsa göğsündeki ilk derin sarsıntı ile felaketin buna müteakip belirtileri arasında uçup gitmiş gibi oldu.

Veya belki her şey bir tesadüftü. Bir dalgıcın sezgileri.

Palmer'in bir kasa dolusu bombanın Springston'ı yerle bir edeceği hakkındaki öyküsü. Yaratmayı değil sadece yok etmeyi bilen çılgın komplocuların ve devrimcilerin eski bir hayali. Sebep her ne olursa olsun hadise gerçekleştiğinde Vic'in bakışları koca duvarda, aklıysa insanoglunun yaptığı yanlışlardaydı.

Düşünceler birbirini kovaladı. Vic çöküşlerle son bulan asırları gördü. Gelip geçen imparatorlukları ve onların tarihleri ile kültürlerini teşkil eden şeyleri. Sonları hem kaçınılmaz hem de beklenmedikti. O faciamsı sonlardan her birinin doğası zamanla büyüdü. Hiç kimse kendi ömründe bir sonun geleceğini düşünmezdi. İnsanlar başlarını kaldırıp upuzun beton duvarlara ve demir çubuklara bakarlar, onların yıkılışını çocuklarının veya torunlarının göreceğini zannederdi. Bir sonraki duvarı inşa etmek uzak bir nesle bırakılırdı. Yenisinin daha sağlam, daha büyük olması beklenirdi. Tıpkı her bir çöküş gibi.

O sırada kumlar duvarın arkasında birikmeyi sürdürdü. Zerre zerre. Bir saat gibi. Bir bombanın tıkırdayan saati gibi. Veya gecenin bir yarısı duvarın dibine gömülmüş upuzun bir bomba sırasının –ekmek somunlarını andıran düzinelercesinin– saatleri gibi. Bombaları oraya gözlerini kan bürümüş dalgıçlar, bir dünyayı diğerinden ayıran o serin gölgeden, bütün gün çabalayanlar ile beklemeye imkânı olanlar –daha doğrusu olduğunu *sanıyanlar*– arasındaki o keskin hat-tan bıkmış usanmış korsanlar yerleştirmişti.

Tık. Tık. Tık. Kum ve saniye ibreleri. Kumulun zirvesinden, ölü sevgilisinin sarförynün güvertesinden karnının derinliklerinde bir bulantıyla ve içinde güçlü bir korkuyla yaşananları seyrederken tüm bunlar Vic'in aklından bir çırpıda geçti. Aynı anda donuk gümlmeleri göğsünde art arda hissetti.

Patlamalar boğuktu. Ses sanki bozuk bir ritimle çalınan davullardan geliyordu: güm... güm-güm... güm. Güm.

Bunu bir eğilme –melun bir eğilme– izledi. Uzun süre dayanması gereken bir şey boynunu bükte. Vücut sarsıldı, dengesini kaybetmesiyle ayakları yerden kesildi. Vic ağzını kapatıp seyretti. Dürbüne kum taneleri çarptı. Palmer ona bağırarak neler olduğunu sordu. Sesi kerinin arkasından boğuk çıkıyordu.

Hayattaki en talihliler en talihsizler haline geliverdi. Duvara en yakın yaşayanlar ezildiler. İçinde yaşayanlar ortadan kayboldular. Bunlar kaybedecek en çok şeyi olanlardı ve hepsini kaybettiler. Nesillerce birikmesine göz yumdukları kum sel olup akarak bombaların başlattığı işi bitirdi. Ve kumdelenlerin çoğu kadar yüksek bir beton tabakası devrilerek altında kalan her şeyi dümdüz etti.

Vic'in üstünde durduğu kumul sarsıldı. Görünürdeki her kumulda toprak kayması yaşandı, yerçekimi ve dünyanın titreyişi hapsini birden iki-üç santim kısalttı. Sarföryn güvertesindeki Vic çarpmayı tabanlarında hissetti. Gumbürtü saniyeler sonra göğsünün derinliklerindeki bir kükreyiş şeklinde geldi. Ardından koca bir kum dalgası Springston'ı süpürdü. Az öncesine kadar duvarın arkasında yükselen anormal kumul doğru seviyesini bulurken saçtığı kumlar kumdelenlere, çarşılara ve meydanlara su gibi aktı. Binalar dizlerinin bağı çözülmüşçesine devrildi. Üst katlardan ufacık siyah şekiller döküldü, insanlar kendilerine miras kalmış evlerinden şiddetle dışarı atıldı.

Kum dalgası durmadı. Yana taşarak Shantytown'a ulaştı. Gölgelelerin kenarlarında, yaz gündönümü sayesinde duvarın karaltısının bir mevsimlik daha kapsayıcı olduğu yerde yaşayacak kadar şanssızlar da gitti. Ancak uzaktakiler sağ kurtulabildi. Onlarca yılın hesabı bir dakikada kesildi. Shantytown artık yeni Springston'dı. Vic ayrıca kum dalgasının en uzak ucunda, kasaba arazisinin içi ile dışı arasındaki o muğlak sınırdaki bulunan Bal Çukuru'nun da bir kenara itildiğini gördü.

Annesi gömülmüştü. Koca bir kasaba kaybolmuştu. Orada bir yerlerde küçük bir grup adam tezahürat ediyordu.

Rüzgâr kıpırdandı. Sema bile bu yeni dünyaya alışmaya çalışır gibiydi. Ana yelkenin oynamasıyla sarförün sere-ni gıcırdadı. Palmer bağıırıyordu. Vic ona aldırış etmeyip tekrar koltuğuna atladı. Halatları tutup sımsıkı gerdi. Flok yüksek bir şaklamayla açıldı ve sarför harekete geçti. Akli binbir parçaya bölünmüş olan Vic dümenle boğuşarak taşı-tı kumula tehlikeli derecede yaklaştırdı ve yamacı boyunca sürdü. Bal Çukuru'nu son gördüğü yere gidiyordu. Oraya bir daha asla dönmeyeceğine yemin etmişti. Şimdiyse ye-teri kadar hızlı gidememekten şikayetçiydi.

44 • Baskı Altında

Sarför kısa zaman öncesine kadar evlerin ve dükkânların yükseldiği bir enkaz sahasına doğru kumullar boyunca hızla yol aldı. Direğin gıcırtiları ve gergin halatların tınlamaları arasında imdat bağrıışları ve dehşet haykırıışları duyulabiliyordu. Bunlar geçmişten gelen çığlıklardı. Vic yıkımın kıyısındaki bir noktaya odaklanmıştı. Yolunu tıkayan bir teneke, metal ve tahta yığınıyla karşılaştı. Sarförü döndürerek kasabanın sınırında durdurdu – kuma atlayıp kumulların arasında koşarken sanki yine on altı yaşındaydı. On altısındaydı ve çöl zemininde yarı çıplak koşuyordu. Vakit geceydi ve Bal Çukuru'nun aksi istikametine koşuyordu.

Sadece bir içki içmek maksadıyla mekâna girmişti. O ve iki arkadaşı. Bir içki ikincisine geçit vermişti. Vic'in aklı hâlâ başındaydı ve adamlara hayır diyebilecek durumdaydı. Artık gülmüyordu. Fakat odalar da, gördükleri ve istedikleri her şeyin satılık olduğunu öğrenmişlerin beklentisi de oradaydı. Her şeyin bir bedeli vardı. Onlar için ucuzdu. Bir oda kirala gitsin. Hadi ama, çok eğleneceğiz. Sert eller. Ona sataşan arkadaşlar.

Kumda koşarken geçmişi hatırlayan Vic'in yüzünden aşağı yaşlar boşalıyordu.

Gülüp eğlenen iki adam. Bira kokan nefesler. İnşa etmekten ve üretmekten güçlenmiş, âdeta parçalamak ve almak için yaratılmış kollar. Kahkahalar. Vic'in çığlıkları onlar için komikti. Kolları zayıftı. Fakat çırpınıışları onları

kükretiyordu. Ve Vic duvarların öbür tarafındaki arkadaşlarının bağırıklarını, adamlara artık durmalarını seslendiklerini, kilitli kapılara yüklendiklerini, benzer dehşetlerin tesadüften çok alışkanlık olduğu diğer odalardakilere haykırdıklarını duyabiliyordu.

Gevşek kumlar. Vic sağlam evlerin sonuna, o dev kumuldan kopmuş heyelanın ucuna vardı. Bön bön bakan, etraflarını seyreden, hareketsiz bekleyen, yardım etmeyen, boğuk çığlıkları duymayan insanların yanından koşarak geçti. Hoş ağızları kapatan nasırlı eller, ezercesine bastıran bira kokulu dudaklar. Yığılan kumun, diri diri gömülmenin hissi. Vücudunun yeni kısımlarına ilk defa uygulanan, ezdikçe ezen bir basınç.

Genç kadın bacakları sızlayana ve ona itaat etmekten bıkana dek kum yamacını aceleyle tırmandı. Eskiden Bal Çukuru'nun durduğu yere yöneldi. Bandını aşağı çekti, vizörünü indirdi ve tulumunu çalıştırarak ileriye daldı. Etrafa neredeyse hiç kum sıçratmaksızın gözden kayboldu. Özgür olduğu, hiçbir şeyin onu zaptedemeyeceği derinliklere indi.

Her taraf parlak cisimlerle doluydu. Sonu gelmez ganimetlerin sarıları ve turuncuları. Bir talancı için cennet. Kurtarmaya degecek bir sürü şey. Bunlar koca duvardan oralara kadar sürüklenmiş zenginliklerdi. Zenginler de oradaydı. Vic ilerisinde kapana kısılmış bir suret gördü. Muhtemelen artık çok geçti ama genç kadın bedenin altında bir kum sütunu yaratıp onu yüzeye gönderdi. Gömülmüş ve dümdüz olmuş koca koca evlere rastladı. Ortalık sakınılması gereken molozlardan geçilmiyordu. Ve ilerisinde, tam da az önce koştuğu istikamette hatırladığı o üç katlı bina, o kâbuslar evi duruyordu. Yapı tamamen kumula gömülmüştü. O binada bir daha hiç kimse zarar görmeyecekti. Herkes göreceği kadar görmüştü. Mekân kum doluydu.

Vic kendini cam kırıklarından korumak için etrafındaki kumu sertleştirerek patlak bir pencereden girdi. İçerideki duvarlar eğrilmişti. Binanın çökmesine ramak kalmıştı. Kumu durduran arka taraftaki alçak beton duvar olmasaydı büyük ihtimalle çökerdi de. Genç kadın Bal Çukuru'nun içindeki gevşek kum yığınının uyum sağlamak için vizörünü kısıtı. Bulunduğu yer çok parlaktı. Her yer bedenlerle doluydu. Sandalyeler, masalar, cam kavanozların ve şişelerin parıltısı. Koca salondan yukarı hızla çıkıp tırabzanın üstünden —daha doğrusu eskiden tırabzanın bulunduğu yerden— geçti. Üçüncü katta morumsu bir hava cebi vardı. Kum ancak bir yere kadar yükselebilmmişti. Vic elinden geldiği kadar çok kişiyi havaya doğru itmeye başladı ama yeterince zaman yoktu. Yoktu işte. Oradaki insanlar heylan sırasında derin bir nefes alabilmişlerse bile. Ağızlarını kapatmışlarsa bile. Dakikalar içinde öleceklerdi. Annesini kaybetmişti. Bir veda bile edememişti.

Vic yıllar önce olayın gerçekleştiği odanın kapısını gördü. Kapı hâlâ bütün, hâlâ sağlam, hâlâ orada yaşananların üstüne kapalıydı. O gün içeride bulunanlardan başka neler olduğunu bilen kimse yoktu. Kimse. Boğuluyordu.

Vizöründe tulumunun güç göstergesi parlak bir yeşille parlıyordu. Dolu bir batarya. Derin bir dalışta dünyayı kendisinden uzak tutmak, tüm ağırlığıyla durmaksızın baskı yapan o kum ve hava sütununu kaldırmak için gereken tüm o ilave şarj. Vic'in ciğerlerinde yalnızca bir-iki dakika daha yetecek kadar hava vardı. Kalbi hızla çarparak oksijenini tüketiyordu. Buna hazır değildi. Bunları görmeye. Annesinin ölmesine.

Kumun altında haykıramazdı. Boğazında yükselen bağırsıkları duyacak hiçbir dalgıç, tüm o hiddetin gidebileceği bir yer yoktu. Fakat Vic'in içinde bir şey, uzun yılları geride tutmak için inşa edilmiş koca bir duvara benzer bir şey yırtıldı. Duvarın bir anda devrilmesiyle öfkesi dışarıya

aktı. En derin kumlarda edindiği güç tulumuna yayıldı. O güç patladı; sel olup akan kumulun ölümcül taşkınında ipini kopardı; bir motoru, bir arabayı yukarı kaldırabilen ve kadim bir kumdelenin çatısını söküp atabilen kas dışarıya taşıdı.

Toprakta bir gümbürtü koptu. Bir şişme, aşağıdaki kumların bir baskısı oldu. Gıcırdayarak yükselen Bal Çukuru taşkından dışarı çıktı. Vic hiddet ve çabadan birer pençeye dönmüş ellerini sıkarak hiçbir dalgıcın kendisini duyamayacağı kumların altında haykırıp ağlıyor, biranın ıslaklığını ve feci geçmişin tadını taşıyan kum ağzına dolarak dilini kaplıyordu. Dünya yan yatarken ve duvarlar düzelirken bir homurtu yükseldi. Kumlar sıcak bal gibi, kan ve süt gibi pencerelerden ve kapılardan dışarı aktı. Geçmişin uzun zaman önce gömüldüğü o berbat yer boşalırken Bal Çukuru çölde yükseldi ve sarsılarak kumulların üstüne yerleşti.

Tükürüp öksürenlerle, şaşkınlarla ve ölümlerle dolu Bal Çukuru maalesef kurtulmuştu. Ve o berbat yerde tekrar bitkin düşen, korku içinde hüngür hüngür ağlayan Vic annesinin kapısı önünde, annesinin açık kapısı önünde yere yığıldı. Bu sefer bir tek kulaklarından ve burnundan kan geliyordu.

5. BÖLÜM

Cennetin Kapısını Çalarken

45 • Sakin Bir Şafak

Uzakta bir patırtı koptu. Davulların, yere inen çizmelerin, bir tanrıya ait nabzın sesi. Conner bu sese aşınaydı. Ona doğunun uzaklarındaki gök gürültülerini hatırlattı. Ses asi bombalarının boğuk kükreyişiydi; kargaşadan, ölümden, kızıl kumullardan ve annelerin feryatlarından önce gelen bir gürültüydü. Conner kaşığını yahni kâsesine attı. Bal Çukuru'ndaki bira lekeli masadan kalktı ve annesini uyarmak için merdivenden yukarı koştu.

Basamakları ikişer ikişer çıktı. Kardeşi Rob onu takip etti. Balkonda koşarlarken uzaktan daha başka boğuk patlama sesleri geldi. Dışarıda tehlike vardı. Şiddet. Veya belki de hiçbir şey yoktu. Belki Danvar'ın keşfini kutlamak için top atışları yapılıyordu. Conner panikleyen küçük bir çocuk gibi annesine koşmakla, kendisini kurtarsın ve şimdi ne yapması gerektiğini söylesin diye bir ebeveyne sığınmakla neredeyse saçmaladığını hissediyordu.

İçeride bir müşterinin değil sadece Sahipsiz Bölge'den çıkagelmiş üvey kız kardeşi Violet'in olduğunu bildiğinden kapıyı çarparak açtı. Odaya girerken de babasının çizimleri vasıtasıyla yerin sarsıldığını hissetti ve neler döndüğünü, bunun her zamanki bombalardan fazlası olduğunu anladı. O dev gümbürtü ve akıl almayacak kadar yüksek hışırtı, kumların üzerlerine geldiğini haber veriyordu.

Gürültü yükseldikçe yükselirken ve kalbinin iki atışı arasındaki o kısacık pır pırda annesi oğlanlara kaçmala-

rını, nefeslerini tutmalarını, kıpırdamalarını bağıırken Conner'in tek düşüncesi yatağa atlamak, son iki günü göz kulak olarak geçirdiği kızı korumaktı. Peşindeki Rob'la beraber odanın karşısına fırladı. Yolu yarılacağı sırada kum duvarı Bal Çukuru'na çarptı.

Conner'in ayakları altındaki zemin yanlamasına kaydı; sanki bir tanrı, altındaki bir kilimi çekip almıştı. Oğlan yuvarlandı. Tahta ve teneke çatırtıları koptu, camlar patladı. Bir kumulun baskısıyla bütün ışıklar söndü ve ani bir karanlık çöktü. Çatırtılar devam ederken çöl kumu Conner ile ailesinin etrafına aktı.

Annesinin nefeslerini tutmalarını bağırdığını daha yeni duymuştu ki kuma boğuldu. Kum burnuna kaçtı, dudaklarını kapladı. Donmuş, kapaklandığı yere mihlanıp kalmıştı. Sirtına on zorbanın ağırlığı bindi. Yakında, hemen yanı başında kardeşi Rob'u sezdi. Aklında kum onları da kaplamadan önce kardeşinin ve annesinin yerlerinin sadece bir anısı kaldı.

Zifiri karanlık. Kumda güneşin altında durmaktan kalan bir sıcaklık. Mutlak sessizlik. Sadece süprüntünün sıkığı boynunda hissedebildiği nabızı. Şakaklarındaki zonklama. Göğsünün genişleyebileceği kadar yer yoktu. Yutkunamıyordu. Sanki eller boğazını sıkıyordu. Kardeşi yakındaydı. Ağlayacak kadar bile boşluk kalmamıştı. Sırf içinde dehşete düşülecek bir tabut. Ölmeye uygun bir yer. Paniğe. Kasların ve kirişlerin yay gibi gerilmelerine rağmen bir milim bile kıpırdamamasına – tam da felçli birinin hissetmesi gerektiği gibi. Tarih boyunca diri diri gömülen herkesin hissetmesi gerektiği gibi. *Demek böyle ölüyorlarmış. Demek böyle ölüyorlarmış.* Conner böyle düşünmekten kendini alamıyordu. Daha önceden ölümler kumdaki birer cesetten ibaretti. Fakat şimdi onların son anlarında hissettiklerini hissedebiliyordu. Onlar da aynı böyle hissetmişlerdi. Donakalmışlar, dehşete düşmüşler

ve ağlayarak annelerine seslenmek için bile çenelerini oynatamamışlardı.

Conner dua ederek kazı seslerine kulak kabarttı – fakat hiçbir şey duymadı. Nabzı. Nabzı. Belki kum o kadar derin değildi. Belki duvar dibine sıkışan annesinin durumu iyiydi. Belki Violet –üvey kız kardeşi– sağ kalırdı ve öyküsü kulaktan kulağa yayılırdı. Conner'ın belki bir dakikalık havası kalmıştı. Onu kazıp çıkarabilirlerdi. Fakat o güm-bürtü –o güm-bürtü– çok fazla kumdan gelmişti. Odanın içine karanlık çökmüştü. Kum Bal Çukuru'nun ikinci katını doldurmuştu. Koca duvar çökmüş olmalıydı. Yıkılmış. Patlatılmış. Bu düşünceyle Conner'ın sırtındaki kum daha da derinleşip ağırlaştı. O karanlık ve sessiz ortamda yatar-ken dışarıda cereyan ediyor olması gereken dehşeti hayalinde canlandırdı. Hızla yaklaşan ölümü, ıstırap dolu bir dünyadaki bir iğne batması haline geldi. Duyduğu o kum homurtusu üzerlerine gelen kumuldan, üstünde doğduğu sallantılı duvarın arkasındaki o koskoca kum yığının- dan çıkmıştı. Bir hayat verilmiş, sonra geri alınmıştı. Ölüm onu almaya gelmişti. Onu bulmuştu. Ve şimdi onu oradan götürecekti.

Kumla mücadele etmek boşunaydı; o yüzden Conner gevşedi. Bunu yapmasıyla sırtındaki zorbalara ağırlaşmış gibi geldi. Sanki kendi içine çökmüştü ve kum açılan boşluğu doldurmaya, onun verebileceği ne varsa almaya hevesliydi. Ne kadar zamanı kalmıştı? Nefes alma ihtiyacı arttı. Abisiyle oynadığı eğitim oyunlarında ciğerlerini zor- larlarken ve parmaklarıyla sayarlarken olduğu gibi. Baş dönüyordu. Nefes almanın veya vermenin bir yolu yoktu. Gözleri kararıyordu. Bunun gelişini hissederken paniği yeniden baş gösterdi ve ölmek için yoğun bir dürtüye kapıldı. Ölmek istemiyordu. Rob'a ve annesine seslenmek, onlara ikisini de sevdiğini söylemek, onları buradan çıkarmak istiyordu. *Biri lütfen beni buradan kurtarsın.*

Duyuları körelirken etrafındaki kumun baskısı yumuşadı. Sanki teni basınca karşı uyuşuyordu. Veya kan akışı duruyordu. Ansızın Conner'ın hafızasında bir şimşek çaktı. Babası bir sabah işaret parmağını gri sakalına bastırarak onu uyandırmış ve sessiz olmasını tembihlemişti. Şaşkın ve uykulu Conner erkek kardeşleriyle paylaştığı odadan ayrılmış, babası onu dar merdivenden koca duvarın tepesine çıkarmıştı. Orada yüzleri doğuya dönük olarak oturup ayaklarını surlardan aşağı sarkıtmışlardı. Rüzgârsız, şamatasız bir gündoğumu. Conner'ın hayatı boyunca gördüğü ilk تنها şafak. Tanrıların gökyüzünde gümbürdemeyi bırakıp sakinleştikleri, kumun üzerlerine savrulmadığı o nadir anlardan biri. Conner oturup sabah güneşinin sırayla yıldızları ve Mars'ı yutmasını, ardından altın sarısı bir ışık kubbesinin büyüyerek masmavi bir göğe dönüşmesini seyretmişti.

“Neden bu kadar sessiz?” diye fısıldamıştı babasına. Küçüktü ve kafası karıştı. “Hep böyle mi olacak?”

“Bir yarım saat daha,” demişti babası, gökyüzüne bakarak. “Eğer şanslıysak.”

Bu sözleri Conner'a o anın tadını çıkarması, onu hatırlaması, hafızasına kazınması için muazzam bir baskı yapmıştı. Tıpkı yukarıdaki bir karganın kanatlarını çırparak durgun havadan istifade etmesi ve doğuya uçması gibi. Güneşin serin sabah havasını ısıtması gibi. Yanaklarındaki durgunluk. Babasının omzuna attığı ağır eli. *Hatırla. Hatırla*, demişti kendi kendine. Bunun ebediyen sürmesini sağlamak, zihnini akan bir musluğun altındaki eller gibi sımsıkı kavuşturmak için yoğun bir basınç. Derken surlarda sağına soluna bakınmış ve o anın tadını yalnız başlarına çıkardıklarını fark etmişti.

“Ötekileri de uyandırmalıyız,” diye fısıldamıştı. “Palmer ve Vic—”

Babası oğlunun omzunu sıkıyordu. “Onlar kendi şafaklarını gördüler. Bu seferki senin.”

Güneş kumulların arkasından yükselirken, rüzgâr geri gelirken ve uykularına dadanan o gürültüyü her ne çıkarıyorsa cehennemi homurtusuna kaldığı yerden devam ederken başka bir şey konuşmamışlardı. Orada, koca duvarın üstüne babasıyla beraber otururken Conner dünyanın sırlarla ve tuhaflıklarla dolu olduğunu kavramıştı. Geçmişte bir gün kendisi uyurken Vic ve Palmer aynı gündoğumuna tanıklık etsinler diye karanlıkta yukarı çıkarılmışlardı. Bundan küçük kardeşlerine hiç bahsetmemişler, o ânı hiç paylaşmamışlardı. Conner kendisinin de asla öyle yapmayacağının farkındaydı.

İşte orada, Bal Çukuru'ndaki bütün o kumun altında gömülüyken Conner kardeşinin hiç babalarıyla rüzgârsız bir şafak görmemiş olduğunu akıl etti. Hatta Rob hiçbir sabahı babalarıyla beraber geçirmemişti. Onu hiç tanımamıştı. O sırada vücudunun çevresindeki kum daha da gevşedi ve Conner beklediği ânın geldiğini anladı. Son nefes. Son his. Kumulun baskısının altında hayatını gözden geçirecek bir-iki dakikası olmuştu; ve şimdi süresi doluyordu.

Fakat kum hafifledikçe vücudunu daha az değil daha çok hisseder oldu. Ağlamamak için yutkundu. *Yutkundu*. Boynunun etrafındaki eller biraz gevşedi. Toprakta bir uğultu vardı. Bir hışırtı. Yakınlarda dalan birinin sesleri. Aynı sesi daha önce de, kulağını sımsıkı kum yığına dayayıp babasının aşağıda talan yapmasını dinlerken de duymuştu. Bu bir dalgıcın ancak tulumu kapalıyken ve bir başkasının ki açıkken işitebileceği bir sestti. Ve Conner kıpırdayabildiğini keşfetti. Biri kumları gevşetiyordu.

Hâlâ nefes almaktan aciz, hâlâ gömülü ve kördü. Ciğerlerinde kaç kalp atışlık hava kaldığını bilmiyordu. Yine de kumla boğuşarak elini çizmesine uzattı. Bunun içinde yüzemezdi. Hiçbir yere gidemezdi. Fakat belki dizini kaldırabilir, elini aşağıya uzatabilir, çizmenin içine sokabilir, bandı çıkarabilir, açma/kapama düğmesine basabilir, tel-

leri kurcalayabilirdi. Sanki birbirinden ağır bin battaniyenin altında kıvranırken sert zemin vücudunu zımparaladı. Kardeşi –nefesini asla onun kadar uzun süre tutamayacak olan kardeşi– yanında eziliyordu. Bandın kablosunu taktı. Kontaklar arasında kum taneleri çıtırdadı. Çalışmayacaktı. Mümkünâtı yoktu. Başında bandıyla çabalarken kum daha az akışkan hale geldi. Derken süprüntüyle, dört bir andan bastıran kumla arasında bir bağlantı hissetti.

Ne vizörü vardı, ne de görmesinin veya nefes almasının bir yolu. Fakat *kıpırdayabiliyordu*. Zamanı azdı. Conner kardeşinin bulunduğunu düşündüğü yere gittiğinde bir bedene değdi. Rob'a sarıldı. Bir tepki, orada bir can hissetmedi ama bunu düşünecek vakti yoktu. Çizmelerin veya yakındaki dalgıcın mucizesini de. Düşünebileceği tek şey yatağa ulaşmaktı. Rob'u bir buluntu gibi peşi sıra çekti. Başka bir beden. Yataktaki biri. Yataktaki birinin *kıpırdaydığını* hissetti.

Coner eliyle yokladı. Annesi. Canlıydı. Kucağında bir şey vardı. Delikanlı beklemedi, düşünmedi. İçinde tek kalp atımlık kadar bile hava kalmamıştı. Yukarı doğru itti. *Yukarı*. Kendisini korumak için başının üzerindeki kumu sertleştirdi. Yine Ryder'ın yarattığı o kutuda, o tabutu andıran küpün içindeydi. Onu deldi ve tavandan geçerek üçüncü kata çıktı. Karanlık. Gevşek kumlar. *Işık*. Kısık bile olsa oradaydı. Ve sonra hava. Boğucu tavan arası havası. Harikulade bir hava cebi. Gücü tükenen ve genzine kum kaçan Conner nihayet kendinden geçti.

46 • G6m6l6 Bir Halk

Uzun s6re baygın kalmış olamazdı. Oynak bir kum yığınının 6st6nde uyandı. Annesi yanındaydı. Kadın dudaklarını Rob'unakilere bastırmıştı. O ağızına 6fledikçe oğlanın genç yanakları şişiyor, kadının saçlarından d6k6len kum her ikisinin de y6z6n6 kaplıyordu.

Altlarındaki kum batıyor, girdap gibi d6nerek bir yerlere boşalıyordu. Yukarıdan bir 6ıtırtı geldi ve keresteler 6atladı. D6rt bir yanları tıngırtılı bir şiddetle sarılıydı. B6t6n d6nya hareket halindeydi. *Bal 6ukuru hareket halindeydi.* Duvarlardaki taze 6atlaklardan i6eri ışık huzmeleri girdi. Conner ailesini tavandan yukarı 6ıkarırken bir kenara itilen fıçılar ve kasalar 6st 6ste yığılmıştı. Bunlar 6nceden 666nc6 kattaki kilerlerdeydi. Fakat şimdi al6alan kum seviyesiyle beraber hızla aşağıya batıyorlardı. Aile tutunacak bir yer bulmaya ve dengelerini korumaya 6alışıyor, Rob'ulinden ka6ıran anneleri s6v6p sayıyordu.

Conner 6izmelerini hatırladı. Altlarındaki kumu sertleştirerek bir platform yarattı. Annesi yeniden Rob'un ağızına soludu. Kız da oradaydı. Violet. G6zleri a6ıktı ve canlıydı. Conner'a bakarak derin derin nefes alıyordu. Babaları onu iyi eğitmişti. Fakat Rob. Dalmakla ilgili her şeye eğilimi olan ama kumun altında y6zme fırsatını hi6 yakalayamayan zavallı Rob. Bu onun ilk seferiydi. Ne olur sonuncusu olmasındı. Ne olur.

Annelerini seyretmekte olan Conner konuşamayacak ka-

dar yorgun, uyuşmuş ve korkulu bir durumdaydı. Yalnızca batarlarken kumu altlarındaki kumu sabit tutmaya yoğunlaştı. Baş Çukuru'nun içindeki her şey boşalıyor, biri binayı hareket ettiriyormuşçasına titreşiyordu. Sert kum platformu delikten geçerek annelerinin odasına geri döndü. İçeri daha fazla ışık girdi, odadaki kum kırık pencereden ve duvardaki çatlaklardan dışarı aktı. Bal Çukuru artık kumulların üstündeydi. Conner yaşananlara akıl erdiremedi. Çizmele-ri ve bandı aracılığıyla kumda bir hiddet ve şiddet hissetti. Kumaş alev almışçasına şakaklarının etrafı kavruldu, sonra o hiddet ve ısı kayboldu. Dünya duruldu. Odadaki her şeyin üstü bir kum tabakasıyla kaplıydı ama süprüntü dışarı boşalmıştı. Bal Çukuru acaba takla mı attı diye merak eden Conner son birkaç dakikaya anlam vermek için çabaladı. Belki dünya tepetaklak olduğunda bir dakikalığına gömül-müşlerdi, sonra bina düzelmiş ve kum dışarı boşalmıştı.

Annesinin ve Rob'un yanına gitti. Kardeşi kıpırdamı-yordu. Oğlanın üstüne eğilerek avuçlarını onun göğsüne koymuş olan anneleri art arda şiddetle bastırıyor ve sayı-yordu. Beşe gelince durdu. Eğilip bir kez daha Rob'un ağ-zına üfledi.

“Ne yapmalıyım?” diye sordu Conner.

Annesi cevap vermeden az önceki adımları tekrarladı. Bir sarhoşu ayıltır gibiydi. Veya barda boğulmakta olan bi-rini. Kızı işte bu yüzden Bal Çukuru'na getirmişlerdi. An-neleri insanların hayatını kurtarabilirdi. Kadın bu konuda becerikliydi. Ve o kendini işine verirken Conner bunu apa-çık gördü. İçinden annesine destek verdi. Rob'a da. Kar-deşinin küçük, gevşek eline uzandı. Violet'in de diğerini tuttuğunu gördü. Hepsinin de üstü başı kumla kaplıydı. Yataktan inmişlerdi. Dördü de yerdeydi. O sırada anneleri derin bir nefes alıp-

Hayır, bir hıçkırık. Anneleri ağlamaklı bir hıçkırık çı-karmıştı. Nefes alan Rob'du.

Erkek kardeşi kum tükürüp ciğerlerini doldurmaya uğraştı. Anneleri onun başını kucasına aldı ve Conner kardeşinin parmaklarının kasıldığını hissetti. ob'un elini çok fazla sıkıldığını ancak o zaman anladı.

“Su,” dedi anneleri. Emir vermek için Conner'a doğru döndü ama bakışları onun ötesine çevrilip yerdeki bir şeye odaklandı. Gözleri telaşla kocaman aralandı, bulutsuz gökyüzü gibi açıldı. Conner hızla üzerlerine gelen başka bir kum duvarıyla karşılaşmayı bekleyerek döndü ve kapının hemen dışında yatan bedeni gördü. Bir kadın. Kulağından kan sızıyordu. Başları onlara dönüktü ve gözleri bir vizörle örtülüydü. Fakat Conner onu bin kumul uzaktan bile tanırdı. Ablası. Burada. Bu görüntüyü kumdan bile daha mantıksız buldu.

Genç kadına doğru seğırtirken elleri bandı ile çizmeleri arasındaki tellere takıldı. Bandı başından çıkarıp attı ve peşinden sürüklenmeye bıraktı. Sonunda Vic'in yanına vardı.

“Vic?” Genç kadını sırtüstü çevirdi. Vizörünü kaldırdı. Kızın burnundan kan geliyordu. Conner haykırdı. Hâlâ Rob'u tutan ve onu nefes almaya teşvik eden annelerine doğru döndü. “Ne yapmalıyım?” diye sordu.

Anneleri ağlıyordu. Gözlerinin altındaki koyu kum çizgileri akmış bir makyaja benziyordu. Conner sırtındaki gömleği yırtıp içindeki kumu elinden geldiğince silkti. Onunla Vic'in burnunu sildi.

“Nefes alıyor mu?” diye sordu annesi.

“Bilmiyorum!”

Bilmiyordu. Nasıl kontrol edecekti? Neler oluyordu? Vic ve tüm bu kum. Dünya tepetaklak olmuştu. Rob öksürüyordu. Violet onu tutma işini devraldı ve anneleri Conner'ın yanına geldi. Kadının şaşırılmış gibi bir hali yoktu. Sakindi. Vic'in boynunu kontrol etti, sonra yanğını kızının dudaklarına dayadı. Conner bunun anneleri olduğunu bir kez daha gördü. Dünya ayakları altında de-

gişirken Rose kumulların gelişini metanetle karşılıyordu, çünkü dünya eskiden beri hep değişiyordu. Tüm bu şiddet Conner'ı şoke ediyordu ama anneleri sadece hareket halinde kalıyor, onları kurtarıyordu.

Vic kıpırdandı. İnledi.

“Neler oluyor böyle lan?” diye sordu Conner, bir şaşkınlık ve huzur selinde boğularak. Hasarı, çevresindeki bu kumla kaplı nefes nefese aileyi gözden geçirdi. Belki annesi duymamıştı. Kadın cevap vermedi, ona ağzını toplamasını söylemedi. Yalnızca gözlerini kırıştıran kızını tutmakla yetindi. Vic'in kumla kaplı dudakları açıldı, aralarından bir inilti ve sonra bir oflama çıktı.

Vic doğrulup oturmaya çalıştı. Odaya bakınırken nerede olduğunu anlamış gibiydi.

“Yavaş ol,” dedi anneleri.

Fakat Vic duymamış gibiydi. Vic yavaş olamazdı. “Başkaları da var,” derken hiç bayılmamış, kulakları ve burnu kanamıyormuş, bir yıl önce başladığı bir cümleyi tamamliyormuş gibiydi. Bir yıl. Conner onu son gördüğünden bu yana o kadar zaman geçmişti. Ve genç kadının ilk sözleri *başkaları da var* olmuştu. Ardından, “Gitmeliyim,” diye ekledi.

Tökezleyerek ayağa kalktı. Kalkmasıyla yalpalaması bir oldu. Bir eliyle kapı pervazına tutunarak dengesini sağladı ve diğerini kaldırıp vizörüne dokundu.

“Koca duvar–” dedi anneleri, pencereden geriye kalana doğru dönerek.

Vic burnuna dokunup parmağını inceledi. “Diğerlerini kontrol edin,” deyip başıyla balkondan aşağısını işaret etti. Gitmek üzere döndü.

“Bekle,” diye yalvardı Conner.

Fakat ablası merdivene doğru koşmaya başlamıştı bile. Onlara bıraktığı sözcük –*diğerleri*– delikanlının kafasında yankılandı. Sağ kalmanın mucizesi ve dünyada olup biten-

lerin şaşkınlığı, daha başka pek çok kişinin tehlikede olduğunun bilinciyle sönükleşti. Annesi anlar gibi gözüktü. Kadın ne şoka girdi, ne de şikayet etti. Kapağı gevşetilen bir su kavanozu Violet'e teslim edildi. Kız kavanozu sargılı elleriyle tuttu ve bakıcılığı devralarak Rob'un dudaklarına dayadı.

Eli ayağına dolanan, kulakları bir bombanın patlamasıyla çınlayan, diğerlerine yardım etmeye çalışmadan önce bir dakikalığına, beş dakikalığına kendi canının derdine düşen tek kişi Conner'dı. Annesi ile Vic böyle şeyleri daha önce de yaşamışlar gibi derhal harekete geçmişlerdi. Violet bile bu feci dünyayı doğal karşılar gibiydi. Conner şaşkın şaşkın sağına soluna döndü. Ne yapacağını bilmiyordu. Ablasının dışarıdaki merdivenden koşarak indiğini duydu. Yerde bir bant, bir dalgıç bandı duruyordu. Ona bağlı bir tel demeti babasının çizmelerine kadar gidiyordu.

Conner telleri topladı. Bandı başına taktı. Dışarıda gömülü bir halk vardı. Onun halkı. Bunu adı gibi biliyordu. Ablasına beklemesini bağırarak odadan dışarı koştu.

47 • Kovalar Yetmeyince

Dışarı çıkarken başlıca korkusu Vic'in çoktan gitmiş ve kumların altına dalmış olmasıydı. Ayaklarının altında sallanan, sadece birkaç mahzun vidayla yerini koruyan merdivenden apar topar indi. İnsanlar bar bankosu boyunca kıpırdanıyorlar, birbirlerinin kalkmasına yardım ediyorlardı. Her yer süprüntü yığınlarıyla doluydu. İnsanlardan bazıları yarısına kadar gömülüydü. İçeride ölümler kadar canlılar da vardı. Bir mucize. Kapıya varıncaya dek Conner ablasının az önce neyi başardığını, neden bunca kişinin hayatta kaldığını az çok anlamıştı. Anlamıştı anlamasına ama böyle bir şey –bin binayı topyekûn kaldırmak– mümkün değildi. Ablasının kulaklarından ve burnundan akan kanları düşününce Conner onun için korktu. Bu çocukluğundan iyi hatırladığı bir duyguydu.

Vic'i dışarıda tespit etti. Ablası kuma dalmaktansa üstünde koşuyordu. Etrafları kâbus gibi bir dünyayla çevriliydi: katlı tenekeler ve kırık tahtalar yeni oluşmuş dalgalı bir kum denizinden çıkıntı yapıyordu. Batıda Shantytown'ın bir bölümü faciada zarar görmemişe benziyordu. Öte yandan doğu kenarındakiler ortada yoktu. Conner insanların küreklerle ve kovalarla koştuklarını gördü. Uzak kumulların zirvelerinde toplanan daha fazlası elleriyle gözlerini gölgeliyor ve o korkunç yıkım manzarasını uyuşmuşçasına seyrediyordu. Conner ablasının peşinden koştu. Başını çevirip doğuya göz attığında hemen hemen dümdüz bir

harabe sahasıyla karşılaştı. Devrik bir kumdelenin oluşturduğu sırt, kuma yarı yarıya gömülü bir cesedin omuriliğini andırıyordu. Bir zamanlar koca duvarın bulunduğu yerde büyük bir kumul duruyordu. Nesillerce birikmiş o kumun geri kalanı kaybolmuştu. Bütün o sefalet eşit miktarda paylaştırılmıştı.

Conner ablasına ayak uydurmaya yoğunlaşarak koca duvarı ve eskiden yükseldiği yerdeki boşluğu düşünmemeye çalıştı. Öyle bir kalıcılığın sona erdiğini görmek, ağzında bir korku tadı bırakmıştı. *Bunları düşünme. Vic'i takip et.* Ablası nedense Conner'ın sandığı gibi başkalarını kurtarmak için kumulların altına bir türlü dalmıyordu. Öyle yapmaktansa batıya ve kuzeye ilerledikçe daha sağlam hale gelen yapıların arasında tabana kuvvet koşuyordu. Kalbi gümür gümür çarpan Conner soluk soluğaydı. Ablasını bir evin çevresinde kovaladı. Tam ona seslenmek için gereken nefesi topladığı sırada boş kumlarda bekleyen bir sarfôr gördü.

Kumaşı orsa edilmiş ana yelken açık duruyor, seren rüzgârda sallanıyordu. Kırmızı yelkenli bir asi sarfôrü. Conner'ın bir parçası koca duvar çöktüğünde ablasının orada bulunmasının tesadüf olmadığını biliyordu. Kum seli basmadan önce duyduğu o gümürtüler sanki uzakdaki bombalardan –hem de düzinelercesinden– çıkmıştı. Vic böyle bir şeyi yapabilecek türde insanlarla vakit geçirirdi. Onun bu işe karışmış, binlerce kişinin ölümünde rol oynamış, oraya sırf annelerini kurtarmak için gelmiş olabileceği düşüncesi duvarın devrilmesinden daha şahsi ve dolaysız bir ıstıraptı. Bir insanı tek seferde bayıltan bir darbe değil de deriyi yanarcasına kaşındıran bir sıyrıktı.

Vic sarfôrün yük selesinde bir şeyi kurcaladı. Hayır... bir şeyi değil, *birini*. Conner yaklaşıncı onun abisi olduğunu anladı.

“Palm?” diye sordu. Kafası iyice allak bullak olmuştu.

Sarförün sıcak gövdesine yaslanarak soluklandı. Abisi ona eğreti bir cibinliğin gölgesinden baktı. Yüzü su toplamış, dudakları şişmişti. Delikanlı bitkin bir tebessüm edebildi. Vic her ikisine de emirler veriyordu. Conner'ın ellerine bir şey tutuşturdu. Conner aşağıya baktı. Bir vizör. Bir bant. Ablası yolcu koltuğundaki bir çantadan bir dalış tulumu çıkardı. Palmer dalabilecek durumda olduğunu, tulumu kendisine vermesini söylüyordu. Ayaga kalkmaya çalıştı ama Vic onu iterek yerine oturttu.

“Zor yürüyorsun,” dedi.

Conner abisinin nesi olduğunu merak etti. Palmer'ın suratı süzölmüş, elmacık kemikleri çıkıklaşmıştı. Çenesinde bir sakalın başlangıcı vardı. “Yürüyebilirim,” diye üsteledi Palmer.

Vic iki kalp atışı boyunca bir şey düşündü. Nadiren hareketsiz durduğu için bu süre bir ömür gibi geldi. Sonunda bir karara vardı. “Öyleyse Bal Çukuru'na git,” dedi. “Anne-mize yardım et. Bizi orada bekle.”

“Sarför ne olacak?” diye sordu Palmer.

“Burada bırak. Yanına sadece suyu al. Ayrıca dikkatli ol. Kum gevşek ve her taraf moloz dolu.” Genç kadın Conner'a doğru döndü. “Sen ne bekliyorsun? Tulumu giy de gidelim.”

Conner kuma çöktü ve çizmelerini çıkardı. Bandı cebine kaldırdı. Gömleğini çoktan çıkarmış, üstünde ablasının kanıyla Bal Çukuru'nda bırakmıştı. Dalış tulumunu giydi. Üstüne büyük gelen tulum başka bir erkeğin ter kokusunu taşıyordu. Ablası fermuarı çekmesine yardım ederken içine kaçmış kumdan yakındı. Conner'a talimatlar verirken bir yandan da selelerindeki dalış tanklarını çıkardı ve supaplarını çevirdi.

“Sert süprüntünün içine gömülenleri kurtarmak için artık çok geç,” dedi kardeşine. “Aşağıda hava arayacağız, tamam mı? Mor bir leke bakın. İşe şansımızın en yüksek

olduğu kasabanın kenarından başlayacağız. Her küçük binayı kontrol etmenin anlamı yok; sadece sağlam kalanlara gir. Doğuya dönük penceresi olanları es geçebilirsin. Bu regülatör arada bir tutukluk yapar – öyle durumlarda ağzından çıkarıp tankına vurman gerekecek. Başa çıkabilir misin?”

Conner kafa salladı. Ablası yıpranmış silindiri havada tutarken o kollarını tankın kayışlarından geçirdi.

“Güzel. Artık gidelim.”

Yıkık evler sahrasında yine uzun bir koşu yaptılar. Kısa sürede tulumla Conner’ın ter kokusu sindi. Derken ablası düz kumlardan çıkıntı yapan bir çatının kenarını işaret etti ve ileri dalıp bir kumul tarafından yutuldu. Conner vizörü gözlerinin önüne indirdi ve belinde sallanan regülatörle cebelleşip ağzına soktu. Öne takla atarken havayı ve kumu titreştirerek yolundan çekti. Çöl daha başka pek çok kişiyi yaptığı gibi onu da bağrına bastı. Fakat o nefes alabilirdi ve alamayanlara yardım edebilirdi. Yapacak bir sürü iş vardı ama yeterince kova yoktu.

48 • Bir Avuç Şanslı

İşin matematiğini görmezden gelmeliydi. Kumun altına dağılıp gömülmüş binlerce beden varken o ve Vic hava ceplerinde yalnızca düzinelerce insanı canlı bulmuşlardı. Felaketzedelerin toplamı olsa olsa yüzdü. Conner işin matematiğini görmezden geldi ve kurtarabildikleri o birkaç kişiye odaklandı.

Ters dönmüş bir küvetin altında bulduğu adamı bıraktıktan sonra tekrar kuma daldı ve kumulların altında ablasıyla yan yana yüzdü. Kendini uçarmış gibi hissediyordu – Vic'in ona verdiği tulum ve bant o zamana dek kuşandığı hepsinden daha güçlüydü. Asi tulumu tehlikeli seviyelere kadar yükseltilmişti. Vizörün kumgörüsünün bir hava cebiyle bölündüğü her parlak mor veya koyu mavi leke bir umut ışığı gibi yanıyordu. Conner cesetlerin ve darmadağın olmuş evlerin etrafından dolaştı, duvarları ve sağlam pencereleri kırıp geçti, bulduğu korku dolu insanlara nefeslerini tutmalarını söylemesinin ardından onları kucakladığı gibi yukarı kaldırdı.

Sağlam kalmış bir eve girdiğinde dört kişilik bir aileye rastladı. O boynunda parlayan dalış lambasıyla yaklaşırken bir çığlık koptu, açtığı delikten içeri süprüntü aktı. “Nefeslerinizi tutun,” dedi onlara. Aynı anda dört kişiyi birden kaldırabileceğinden emin değildi. İki kişi bile zorlardı. Fakat ailenin evine kum doluyordu. Genç bir kız çığlık atarak annesine sarıldı. Vic başka bir binaya girip göz-

den kaybolmuştı. Conner'ın ablasına ihtiyacı vardı. Kum onlara yeterince zaman tanımayacaktı.

Regülatörünü kıza uzattı. "Bununla nefes alabilir misin?" K z n annesi ona regülatörü ısırmasını ve burnundan solumamasını, dalgıca yakın durmasını söyledi.

Conner başıyla az önce kırdığı pencereyi işaret etti. Hava hortumuyla ona bağı olan kız da dahil hep beraber yükselmekte olan kumda s r nd ler. Kum seviyesini arttırırken Conner kollarını uzattı açtı ve birine Rob'la yaşıt bir oğlanı, diğ rineyse genç kız   aldı. Ebeveynler onlara iki yandan sarıldılar. İçeri kum dolarken Conner soluk kırmızı  şıkt  ailenin yüzlerine, derin derin nefes alırken şişen yanaklarına, korkudan kocaman açılmış gözlerine son bir kez baktı ve onları pencereye doğı akıttı. Kendini zorlarken şakaklarında atan nabzı kafatasına  eki  gibi vurdu. Yoğun ve sıkı kumu duyumsadı, batmanın tehlikesini hissetti. Fakat Vic'in koskoca bir binayı kaldırdığını düşününce içinde bir şey, dünyaya yönelik bir öfke kabardı. Conner hareket ettiklerini bile anlamayacak kadar yoğunlaşsa da yukarıdaki mor gökyüzüne bakarak onun gitgide yaklaşmasını seyretti, derken rüzgârı ve savrulan kum tanelerini yüzünde hissetti. Birbirine sarılan kumla kaplı ailenin nidalarını ve şükranını işitti.

Vedalaşmaya vakit yoktu. Yalnızca ağızlığında kum ve tükürük birikmiş bir regülatör ona geri verildi. Conner bunu azimle ısırdıktan sonra derinliklere geri döndü. Dalgıç olamayacağı söylenen bir oğlan şimdi yöntemlerin en korkuncuyla öyle olup çıkıyordu.

"Diğ rleri nerede?" diye saatler sonra ablasına sordu. Kumun üstünde bir matara paylaşıyorlardı. Güneş batıyordu ve her ikisinin de tankı çoktan boşalmış, çıkarılıp bir kenara atıl-

mıştı. Vizörlerle ve ciğer dolusu havayla dalabildikleri kadar dalmışlardı ama adrenalinin etkisi geçmişti ve kurtulanların sayısı gitgide azalmıştı. Hem iki kardeşin bitkin vücutlarını vicdan azabıyla da olsa dinlendirmeleri lazımdı.

“Hangi diğerleri?” diye sordu Vic. Ağzını silip matarayı geri verdi.

“Diğer dalgıçlar. Aşağıda kurtaracak insan arayan bir-iki tane gördüm. Şimdiye kadar yüzlercesi yardıma gelir sanıyordum.”

O mataradan minnettar bir yudum alırken Vic gözlerine kum kaçmasına diye bakışlarını batıya çevirdi. “O dalgıçları ben de gördüm,” dedi. “Ama sanırım insanların peşinde değillerdi.”

“Yani talancılık mı ediyorlardı?” Conner buna inanmak istemedi. Keriyle ağzını sildi.

“Yağma yapıyorlardı,” dedi Vic, arada büyük bir fark varmış gibi sözcüğü vurgulayarak. “Dalgıçların geri kalanıysa başka bir gömülü şehrin peşindeler,” diye ekledi.

“Danvar.”

Vic kafa salladı. “Bunu yapan insanlar—” Parmağıyla eskiden duvarın bulunduğu yeri işaret etti. “Danvar’ı bulanlarla aynı. Palmer da onlarlaydı.” Conner’ın yüzündeki şaşkın ve dehşet dolu ifadeyi görmüş olmalıydı. “Sandığın gibi değil. Bombalı saldırıya katılmadı. Onu bir dalış için tuttular. Danvar’ı Palmer buldu.”

Conner ne diyeceğini bilemedi. Abisinin sarförde nasıl görüldüğünü hatırladı. Mezardan yeni çıkarılmış bir cesede benziyordu. “Durumu iyi mi?”

“Aşağıda bir hafta beklemiş. Sağ kalırsa mucize olacak. Ama damarlarında babasının kanını taşıyor. O yüzden kim bilir.”

Conner kardeşlerinin hayatı söz konusuken ablasının böylesine vurdumduymaz olduğuna inanmakta zorlandı.

Fakat sonra – o gün gördüğü bütün o ölümler onu dama şimdiden gömülü insanların görüntüsüne alıştırmıştı. “Bilirleri neden böyle bir şey yapar ki?” diye sordu. Aslında sorusunun anlamsız olduğunu, patlayan bir bombanın akıbetine tanıklık eden herkesin aynı soruyu sorup da asla doğru düzgün bir cevap almadığını biliyordu. Kiliseler böyle cevapsız sorularla tıka basa doluydu.

Vic omuz silkti. Vizörünü çıkarıp bandın iç kısmını kontrol etti. “Bunu yapanlar Danvar hakkındaki dedikoduları yayanlarla aynı kişilerse hiç şaşırmam. Sırf yardım edebilecekleri buradan uzaklaştırmak için.”

“Dalgıçlar,” diyen Conner bir çizmesini kavradı ve baldır kaslarındaki tutulmayı geçirmeye çalıştı. “Peki şimdi ne olacak?”

“Bir kez daha kumdelenlerin oraya ineceğiz. Atladığımız birkaç cep var. Sonrasında seni Bal Çukuru’na götürüp Palm’ı kontrol edeceğim ve ardından Low-Pub’a yollanacağım.”

“Low-Pub mı?” Conner kumların üstüne yalpalayan, sığıklarda bulabildikleri ne varsa çekip çıkaran, yorgun düşenlerle ve yaralılarla ilgilenen insanlara göz gezdirdi. “Bize burada ihtiyaç duyulmuyor mu? Low-Pub’da ne var ki?”

“Bunu yapanlar,” dedi Vic. Vizörünü tekrar taktı. “Palm adamların önce Springston’a saldıracaklarını söylemişti. Konuşmalarına kulak misafiri olmuş. Bunların yaşanacağını önceden biliyordu. Sadece bu kadar... kötü olacağını bilmiyordu. Yiyecek bulmak ve birilerini uyarmak için en kısa sürede buraya geldik. Yine de çok geç kaldık.”

“Hayatımızı kurtardınız,” dedi Conner.

Çenesini sıkıp açarken Vic’in yanakları kasıldı. Hiçbir şey demedi. Yalnızca kerini burnunun ve ağzının üstüne çekmekle yetindi.

“Bunu yapanlar Low-Pub’da saklanıyorlar, öyle mi?” diye sordu kardeşi. “Peşlerine düşeceksen ben de seninle gelmek istiyorum.”

Vic’in karşı çıkacağını sanıyordu. Fakat genç kadın kafa salladı. “Evet. Muhtemelen sana ihtiyacım olacak. Ayrıca Low-Pub’da saklanmıyorlar. Sanırım şimdi oraya saldıracaklar. Üstelik o saldırı bundan daha beter olabilir.”

Conner çevrelerindeki manzarayı, nesillerdir yapmadıkları gibi özgürce esen rüzgârı ve kumu bir kez daha gözden geçirdi. Bundan daha kötü bir şey hayal edemiyordu.

49 • Üvey Kız Kardeşler

Vic

Bal Çukuru'na vardıklarında perişan insanların toplandıkları perişan bir bina buldular. Vic'e mekân hiç değişmemiş gibi geldi. Yıpranmış genelev Springston genelinde ayakta kalmış en yüksek yapıydı. Bir zamanlar benzerleri arasında güdük kalan bina artık bir kuleden farksızdı. Ve medeniyetin yeni doğu sınırında yükselirken aynı zamanda yeni duvardı. Daha şimdiden kuytusuna birkaç çadır kurulmuştu. Batıya doğru yayılan Shantytown sağlam kalmış tek yerdi.

Vic binaya yaklaşırken kumgörüsü kalıcı hale gelmişçesine ayaklarının altındaki bütün o cesetleri görür gibi oldu. Ölüler görüş alanında güneşe fazla bakmaktan kalan beneklere, gözbebeklerine yapışmış kum zerrelerine benziyordu.

O ve Conner tanklarını kapının içinde bıraktılar. Bina hâlâ süprüntü kaplıydı. Köşelerden kum tepecikleri yükseliyordu. Zemin düz bir tabakayla örtülüydü. Vic mekânı kaldırırken kumu su gibi akıtmıştı ama tamamı dışarı çıkmamış, yer yer birikintiler oluşturup donmuştu. O süprüntü yığınlarının arasına düzinelerce insan yayılmıştı. Fenerler ve mumlar içeriyi ışıkla ve gölgeyle dolduruyor, bu küçük alevler dışarıdaki güneş gibi karanlığı geri püskürtüyordu. Vic insanların suyu matara kapaklarına koyduklarını, fiçilerden kepçelerle aldıklarını gördü. Sağ ka-

lan az sayıdaki kişi oraya ũşũşmũştũ. Bundan daha garip bir sığınak zor bulunurdu.

Vic en kũçük kardeşi Rob'un kuma yatırılmış bir kadınla ilgilendiğini gŕrdũ. Annesi mataralarla kişiden kişiye mekik dokuyordu. Hava alkol kokuyordu ve Vic birinin bardan alınmış bir şişeyle bir yarayı temizlediğini, bir bulaşık bezini ičkiyle ıslattıktan sonra yaralı eti nazikçe sildiğini gŕrebiliyordu. Orada kumdan çıkardığı insanlar vardı. Conner'ın çıkardıkları da. İkisi de kurtulanlara Bal ukuru'na gitmelerini sŕylemiřti. Etrafta bir sũrũ insan vardı ama yine de sayıları azdı.

Annesi Rose kargaşayı yŕnetiyordu. Kızlarından birçoğı hâlâ balkon kıyafetini giyse de artık barda gezinerek ağılayanlarla, yaralılarla, susuzlarla ilgileniyordu. "İşte Palmer," diyen Conner merdivenden tarafı işaret etti. Vic kardeşinin basamaklara çivi çaktığını, darbeler arasında alnındaki teri sildiğini gŕrdũ. Vizŕrũnũ dalış tankının ũstũne astı ve hemen Palmer'ın yanına gitti.

"Ne yapıyorsun?" diye sorup çekici onun elinden aldı.

Kardeşi itiraz etmek için ağızını açsa da yalpalar gibi oldu. Vic onu tuttu. Conner da yanlarına geldi. Palmer iki kardeşi tarafından bir bar taburesine gŕtũrũlũrken hırıltılı bir sesle yapılması gerekenlerden bahsetti. "Merdiven ŕkmek ũzere," dedi.

"Sen ŕkmek ũzeresin," dedi Vic kardeşine. "Ona biraz su var." Conner aceleyle bar bankosunun etrafından dolaştı. Vic elindeki çekici tarttı. Kendisi de o kadar yorgundu ki ayakta zor duruyordu. Yine de merdivene geri gitti ve açıktaki çivi başlarına vurmaya koyuldu. Bir darbe daha indirmek için elini kaldırmışken biri bileğini tuttu.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu annesi. ekici aldı ve kızının ellerine dumanı tũten bir maşrapa yahni tutuşturdu. "Otur. Ye. Saatlerdir dalıyorsun."

Vic annesini incelerken çehresinde yılların çizgilerini

gördü. Kendisinininkilere çok benzeyen yüz hatlarında mesleği değil kadını gördü. Dahası birkaç yıl içinde dönüşeceği kişiyi –geçimini sağlamak için ne gerekirse yapan tükenmiş, yıpranmış birini– gördü. Nedeninden emin olmak-sızın özür dileyesi geldi ama kelimeleri telaffuz edemedi. Derken kendini hıçkırı hıçkırı ağlama, annesine sarılıp onun boynuna gözyaşı ve sümük bulaştırma dürtüsüne direnirken buldu. Ona Marco'dan, tekinsiz tiplere bulaşmasına rağmen aslında ne kadar iyi biri olduğundan, onun da binlerce kişiyle beraber öldüğünden bahsedesi geldi. Fakat kendini tuttu ve mücadeleyi kazandı. Bankoya götürülürken sesini çıkarmadı. Orada oturdu ve yahniyi bir kaşıkla ağzına soktu. Besine ihtiyaç duyduğunu, annesinin haklı olduğunu bildiği için kendisine söyleneni yaptı.

Palmer muhtemelen suyu başkalarına saklamak için bir kavanozdan bira içti. Conner'a kendi yahni kâsesi verildi. Tek bir yerde toplanmış bu kadar çok aile ferdinin çekimiyle kalabalıktan koparılıp alınan Rob da onlara katıldı. Vic en son ne zaman böyle bir araya geldiklerini hatırlamaya çalıştı. Annesini o da aynı şeyi düşünüyormuşçasına kendisine bakarken yakaladı.

“Durum ne kadar kötü?” diye sordu kadın. Vic yanılmıştı. Annesi ailesinden fazlasını düşünüyordu.

“Springston'ın neredeyse tamamı,” dedi Vic. Yahnisini karıştırdı. “Doğu kuyularının yeniden kazılması gerekecek. Kuma gömülmüşler. Pompalarla beraber.”

Conner gerildi. “Gidip Shantytown'daki pompaya bakmalıyım. Ayrıca–”

“Shantytown pompasının suyu herkese yetmez,” dedi Vic ona. “Kasabanın o tarafından buradaki sarnıçlara kaç kişi geldi?”

“Babamın tavsiyesinden ne haber?” diye sordu Conner, annelerine doğru dönerek. “Belki de onun dediği gibi batıya gitmeliyiz.”

Vic'in kaşığı ağzına giderken havada kalakaldı. Kaşıktaki yahninin suyu bankoya damladı. "Babam gidip dağlarda yaşamamızı ne zaman söyledi ki?"

"Dağlarda yaşamamızı değil," dedi Rob ona. "Üzerlerinden geçmemizi söyledi."

Vic dönüp bir bar taburesinin üstüne tünemiş kardeşini süzdü. "Sudan başka bir şey içmesen iyi olacak," dedi ona, çocuğun biradan sarhoş olduğunu zannederek.

Rose bir elini kızının omzuna koydu. Palmer ona tuhaf tuhaf bakıyordu. "Ne var?" diye delikanlıya sordu Vic. "O bakış ne öyle?" Sanki diğer herkes onun bilmediği bir şey biliyordu.

"Celallenme," dedi Palmer. "Ben de birkaç saat önce öğrendim."

"Bırak yemeğini yesin," dedi anneleri, sonra tekrar Vic'e doğru döndü. "Yahnini bitir, sonra da benimle beraber yukarı gel."

"Yukarı mı?" Vic avuçlarının yapış yapış olduğunu, o eski dehşetin bir kez daha içini kapladığını hissetti. Bir daha hiçbir şeyin kendisini o merdivenden yukarı çıkara-bileceğini düşünmemişti. Ansızın az önce çaktığı birkaç çiviye çıkarma, bir daha hiç kimse –ne kendisi, ne annesi, ne de bir başkası– o basamakları tırmanamasın diye hepsini birden söküp atma dürtüsüne kapıldı. "Neden yukarı çıkmamı istiyorsun?" diye sordu.

"Yahnini bitir. Ardından biriyle tanışman gerekiyor."

Herkes onu öyle seyrederek bir tuhaf davranırken Vic'in orada oturup da karnını doyuracak hali yoktu. Zaten iştahı da kaçmıştı. "Kiminle?" diye sordu.

Başka hiç kimsenin söylemeye yanaşmadığı şeyi Rob pat diye söyleyiverdi. "Kız kardeşimizle," dedi. Vic hızla dönüp ona bakınca da ablasına kavanozunu gösterdi. "İçinde su var. Yemin ederim."

50 • Tanrıların Sırtları

“Oyun oynayacak vaktim yok,” dedi Vic annesine. Merdivenin dibinde bir eli tırabzanda durmuştu. Çizmesini kaldıracak cesareti bir türlü toplayamıyordu. “Benim asıl sarföre atlayıp Low-Pub’a gitmem lazım. Duvarı yıkan insanlar şimdi de oraya saldıracaklar.”

Sırtına onu yukarı itekleyen bir el vardı. Tıpkı eskisi gibi. Tıpkı on altı yaşındayken olduğu gibi. Vic direndi. Annesi onun yanından geçip en alt basamağa çıktı, döndü, fener ışıklarıyla aydınlanan acınası kalabalığı gözden geçirdi ve sesini alçalttı.

“Neler dönüyor bilmiyorum,” dedi Rose, “veya senin neye bulaşmış olabileceğini. Dışarıda neler yaşanıyor hiçbir fikrim yok.” Her an ağlayacakmış gibiydi ve Vic dehşetini bir anlığına unutup ona cidden kulak verdi. “Aynı anda bir sürü şey olup bitiyor. Bu kadarı çok fazla.” Başını iki yana salladı ve eliyle ağzını kapadı. Vic erkek kardeşlerinin onları bankodan seyrettiklerini gördü.

“Anne, biraz dinlenmelisin. Yapılabilecek ne varsa yapıldı. Kurtaracak kimse kalmadı. Tüm bunlar sabahı bekleyebilir.”

“Baban hâlâ yaşıyor,” deyiverdi annesi.

Vic tırabzanı sımsıkı tuttu. Sanki Bal Çukuru tekrar kumullara batmıştı ve fırıl fırıl dönüyordu. “Ne-?” Annesi onu belinden tutarak yere yığılmaktan alıkoydu.

“Bütün bu şeyler aynı anda nasıl gerçekleşiyor, tanı-

lar nasıl bir oyun oynuyorlar bilmiyorum. Ama Conner ile Rob senin yanıma uğramanın ertesi günü buraya bir kız getirdiler. Görüşmemizden sonraki sabah açlıktan kırılan yaralı bir kızla buraya geldiler. Kız Sahipsiz Bölge'den çıkagelmişti.”

“Ne?” diye tekrar fısıldadı Vic. Hiçbir şey anlamıyordu. “Sahipsiz Bölge'ye ne zaman gitmiş? Ne kadar uzaklaşmış?”

“Oraya buradan gitmemiş,” dedi Rose. “Oranın karşı-
sından gelmiş. Yukarı çıkalım. Lütfen.”

Vic daha fazla direnemedi. Akli ve duyuları yerin yukarısında süzülür gibiydi. “Babam hâlâ yaşıyor da ne demek? Rob o kıza neden kız kardeşimiz dedi?”

“Öyle de ondan. Üvey kardeşiniz. Söyleyeceklerini mutlaka dinlemelisin.” Vic arkasına göz attığında Palmer ile Conner'ın peşlerinden merdiveni çıktıklarını gördü. Rob da oturduğu bar taburesinden kalkıyordu.

“Ya babam?” Vic balkona baktı.

“Sahipsiz Bölge'nin öbür tarafında alıkonuluyormuş. Her şeyi açıklayacağım. Ama bunun için Low-Pub'ı aklından çıkarmalısın. Kardeşin haklı – batıya gitmek bizim için tek çıkar yol olabilir. Sanırım tanrılar bize bunu söylemeye çalışıyorlar.”

Tanrıların lafı edilince, kaderden bahsedilince Vic aniden öfkelen-di. Kader denen o kaltağı düşünemeyecek kadar çok ölü görmüştü. Kendini balkonda, ağlayan ve sevdiklerinin yasını tutan incinmiş ve yaralanmış bir sürü insanla dolu o sahnenin yukarısında dikilirken buldu. Onların kısık feryatlarını dinledi, dalış tulumuna sinmiş ter kokusunu içine çekti, o gün karşılaştığı kuma gömülü onca insanı ve bu sefil yerde faciadan önce de yaşanan her türlü dehşeti düşündü. Hayalinde Marco'nun vurularak öldürülmesi canlandı. Graham'in iş tezgâhının arkasındaki yüzü göçmüş adamı, yıllar boyunca patlayan bombaları,

tecavüzü, yara izlerini, kumdan daha bol miktardaki kovalar dolusu ızdırabı gördü.

“Kimse bizi kollamıyor,” dedi annesine. Merdivenin dibinde toplanıp onlara bakmakta olan erkek kardeşlerine doğru döndü. “Yukarıda bizi gözeten birileri yok,” dedi hepsine. “Gördüğünüz o takımyıldızlar var ya?” Kızgın bir parmak hareketiyle tavanı işaret etti. “Onlar tanrıların sırtları. Bize sırt çevirdiler. Anlamıyor musunuz? Babamız öldü. Bir kız kardeşim falan yok. Artık Low-Pub’a gitmeliyim.”

Vic annesinin yanından ayrıldı. Kardeşlerinin arasından ite kaka geçerken Rob’u devirmesine ramak kaldı. Rose ona beklemesini bağırdı. Vic bankoda durdu ve bir bira kavanozuna kapak taktı. Palmer’ın tabağından bir parça ekmek alıp aceleyle kapıya yollandı. Orada teçhizatını toplamaya başladı.

Conner ablasına koştu. “Vic, gitme.”

“Kimse çalmasın diye sarförde yatacağım. Günün ilk ışıklarında da yola çıkacağım. Low-Pub’da olan olduktan sonra geri gelip sizi kontrol ederim.”

“Low-Pub’ı boş ver,” dedi Conner. “Bu kızın söylediklerini duymalısın. Çölde koskoca şehirler var–”

“Danvar gibi mi?” Vic tankını omzuna astı. “Hayal kurmayı bırak, Con. Kazmaya başla. Sahip olduğumuz tek hayat bu.”

“Eh, eğer burada kalmayacaksan ben de seninle geliyorum.”

“Keyfin bilir.” Vic başıyla diğer dalış tankını ve teçhizatını işaret etti.

“Tamam. Güzel. Geleceğim. Demek ilk ışıkta gidiyoruz?” Conner ellerini ovuşturdu. Ablasının kendisini yanına almasına hayret eder gibi bir hali vardı. Aslına bakılırsa Vic’in ona ve onun gibi yirmi kişiye daha ihtiyacı vardı. “Madem öyle, burada birkaç saat daha bir işe

yarayabilir miyim bakacağım. Anneme nereye gittiğimizi söyleyeceğim.”

Vic omuz silkti. “Sarförü nereye park ettiğimi biliyorsun. Şafaktan sonra orada olursan onu bulamazsın.” Genç kadın döndü ve kapıyı iterek dışarı çıktı. O mekândan tekrar kaçmak iyi geldi. Bu beceriyi edindiği, kaçıp gitmenin ne kadar iyi geldiğini öğrendiği yer işte burasıydı.

Conner kapının yanında dikilerek ablasının uzaklaşmasını seyretti. Gidişi tanıdık bir görüntüydü. Onu o gece tekrar göreceğine ihtimal vermiyordu. Aradan aylar geçmesine alışkındı. Bir yıl geçmesine. Vic’in bir sonraki dalışında can vereceği ve bunu okuldaki birinden duyacağı korkusuna alışkındı. Kuma birlikte ter akıtmalarının, ellerinden geldiği kadar çok kişiyi kurtarmak için omuz omuza dalmalarının ardından öyle bir kayıp şimdi daha bile ağır gelirdi. Eski-den beri hayatındaki sönük ve uzak bir yıldız olan ablası son günlerde Venüs kadar parlak hale gelmişti. O Low-Pub’a giderken Conner’ın oturup bekleyecek hali yoktu.

Fakat ablası gibi yılların tecrübesine sahip olmadığından onun kadar süratle kaçıp gidemezdi. Ailesinin hâlâ balkondan seyretmekte olduğu merdivene doğru döndü. Onlara doğru kalabalık barı kat etti. Yanından geçtiği bir kadın bileğini tuttu ve gözlerinde yaşlarla ona teşekkür etti. Conner kadını evinden çekip çıkardığını anımsadı. Conner küçük yaştaki oğlu kucığında kıpırdanan kadının omzunu sıkarken kendi gözyaşlarını bastırdı. Kadına bir şey değil demek istedi ama sesinin çatlayacağından, bu yabancıнын gördüğü maskenin kayıp düşeceğinden korktu. Kardeşi Rob onu merdivenin dibinde karşıladı.

“Vic nereye gidiyor?” diye sordu oğlan.

“Dışarıda hâlâ yardımımıza ihtiyaç duyanlar var,” dedi Conner kardeşine. Onunla konuşmak için eğildi. “Ben de

onunla gideceğim, tamam mı? Sen burada annemizle ve Palm'la kal.”

“Seninle gelmek istiyorum.”

“Gelemezsin,” dedi Conner. Ağlamanın eşiğindeydi ama kendini tutmaya mecburdu. “Burada lazımsın. Violet’le ilgilen. Onun ne kadar korktuğunu, kendini ne kadar yalnız hissettiğini düşün.”

Rob kafa salladı. Belki de yapacak bir şey, yardım edecek biri arayışıyla odayı taradı. Conner annesine doğru basamakları tırmandı. Kadına oradan ayrılacağını söylemek hiç içinden gelmiyordu ama hayatı boyunca hiçbir şey ona insanları kumdan çıkarmak kadar kendini iyi hissettirmişti. Annesini, Rob’u ve Violet’i tavan arasına taşıyarak hayatlarını kurtardığında sanki bir yılan deri değiştirmiş veya bir karga yavrusu yumurtasının kabuğunu delmişti. O an bir tür doğum, bir gayenin keşfi olmuştu. Conner artık kendini bir çocuk gibi hissetmiyordu. Merdivenin tepesine ulaşırken annesinin –hatta Palmer’ın– bile kendisine artık farklı bir gözle baktığını düşündü.

“Birkaç günlüğüne gidip Vic’e yardım edeceğim,” dedi onlara. “Rob’a ve Violet’e göz kulak olur musun?”

Annesi kafa salladı ve Conner kadının bir sözü veya hıçkırığı yutarken boğazının düğümlendiğini gördü. Rose uzanıp oğlunun omzunu sıktı. Conner tam dönüp gidecekken de elini cebine daldırdı ve katlı bir kâğıt parçası çıkardı. “Bunu Vic’e ver,” dedi annesi. “Mutlaka okumasını sağla. İnanması lazım.”

Conner kâğıdı alıp kendi cebine soktu. “Veririm,” diye söz verdi. “Violet’e bir müddet buralarda olmayacağımı söyleyeceğim. Ona iyi bakarsın, değil mi?”

Kadın kafa salladı. Conner teşekkür ettiği annesinin odasına doğru döndü. Oda artık eskisi gibi itici gelmiyordu. İçinden geçen kumla arındırılmış, ovalanarak temiz-

lenmişti. Palmer'ın peşinden basamakları çıktığını ve kolunu dermansızca kavradığını hissetti.

“Hey, Con, konuşmamız gerek.”

Conner durdu. Palmer'ın omzu üzerinden annelerinin yaralılarla ilgilenmek için merdivenden indiğini gördü. “Ne var?” diye sordu.

Palmer orada hâlâ korkulacak bir şey varmış, annelerinin sarhoş müşterilerinden biri her an paldır küldür dışarı çıkıp onlara çarpabilirmiş ve ikisini birden tırabzanı noksan merdivenden düşürebilirmiş gibi odanın kapısına göz attı. “Bu taraftan,” dedi delikanlı. Conner'ı üvey kız kardeşlerinin yattığı odanın ilerisine götürdü. Sesi komplocu bir fısıltudan ibaretti.

“İyi misin?” diye sordu Conner. Abisi o günün erken saatlerinde sarförde olduğundan daha iyi görünüyordu. Su toplamış dudaklarına merhem sürütülmüş, karnı doyurulmuştu. Yine de tasalı bir hali vardı.

“Evet, evet, iyiyim. Sadece... kız kardeşimiz olduğunu iddia eden o kız var ya—”

“Violet,” diye hatırlattı Conner.

“Evet, Violet. Bak... Annem beni yanına götürüp onunla konuştu. Violet bana öyküsünü anlattı. O ve Rob ayrıca dün gecedan, yani kamp yaptığınız akşamdan ve onun geldiği yerden bahsettiler.”

“Sahipsiz Bölge.”

“Eh, belki.” Palmer tekrar kapıya göz attı ve Conner balkonun daha da ilerisine çekti. “Bütün bunlar sana da biraz inanılmaz gelmiyor mu? Demek istiyorum ki öyküsüne cidden inanıyor musun? Çünkü—”

“Ben de oradaydım,” dedi Conner abisine. “Violet doğruyu söylüyor. Beni tanıdı.”

“Biliyorum, biliyorum. Ama bir sorun var. Bana bunu yapan adamın...” Palmer yüzünü işaret etti. “Danvar'ı bulmamız için bizi tutan ve Hap'i öldüren Brock adlı herifin

garip bir aksanı vardı. Herkes o aksanın kuzeye ait olduğunu söylüyor. Ve bu kız tıpkı Brock gibi konuşuyor.”

“Yani Violet’in bir yamyam olduğunu mu söylüyorsunuz?” Conner’in bu konuşmaya ayıracak vakti yoktu ama abisi sahiden de endişeli görünüyordu. Vic başından geçenlerin kardeşlerini epey sarstığını, onun ciddi bir badire atlattığını söylemişti. Onu böyle acınası bir halde görmek tuhaftı.”

“Bir şey söylediğim yok, Con. Sadece ne duyduysam onu biliyorum. Aynı anda Violet’in ortaya çıkması ve duvarın yıkılması? Üstüne üstlük bir de Danvar? Her şeyin böyle hep birden gerçekleşmesi? Bunu yutuyor musun?”

Conner abisinin omzunu sıktı. “Neler dönüyor bilmiyorum,” diye açık konuştu. “Ama oradaki kızın kız kardeşimiz olduğuna ve babamızın hâlâ yaşadığına inanıyorum.”

Palmer kafa salladı. Gözlerinde yaşlar vardı. “Evet,” dedi. “Buna hep inandın.” Sesinde suçlayıcı bir tını yoktu. Daha ziyade bir imrenme var gibiydi.

“Artık gitmeliyim,” dedi Conner.

“Peki.”

“Seni görmek güzeldi,” dedi abisine. Sarıldılar. Birbirlerinin sırtına saçlarındaki kumu döken samimi şaplaklar attılar. Conner son birkaç gün Palmer’a, onlarla beraber kamp yapmamasına ne kadar kızdığını hatırladı. Böyle konular artık eften püften ve tasalanmaya değmez geliyordu.

“Seni seviyorum, kardeşim,” diye kulağına fısıldadı Palmer.

Maskesi düşmeden önce Conner’in çabucak dönüp uzaklaşması gerekti.

51 • Su Pompası Sırtı

Conner sırtında boş bir dalış tankıyla ve belinden sarkan bir regülatörle kararmış kumulların arasında ilerledi. Dosdoğru sarföre gitmedi. Oradan ayrılmadan önce görmesi gereken biri daha vardı. Onun iyi olup olmadığını öğrenmeliydi. Shantytown'ı, kendi evini, insanların hayata tutundukları ve geri geldiği zaman yaşamlarını sürdüreceklerine inanabileceği bir yeri görmesi lazımdı.

Kumulların üstünde birkaç meşale ve fener yanıyor, insanlar rüzgâra bağırarak birbirlerine seslenirlerken ara sıra konuşmalar duyuluyordu. Havadaki kum seyrek, tepedeki yıldızlar parlaktı. Springston'ın normalde takımyıldızları bastıran aydınlığı kaybolmuştu. Sönmüştü. Conner kumların aldığını geri kazanmak için yapılması gerekecek onca dalışı düşündü.

Gloralai'nin evine giderken hayatta kalmanın verdiği örtülü bir coşkunun farkına vardı ve süprüntüye tamamen gömülüp de sağ kalmanın katıksız gücünü duyumsadı. Koca duvarın yıkılması kadar büyük bir felakete tanıklık etmekten doğan garip bir suçluluk duygusu da cabasıydı. Hissettiği şey keyif değildi – hem de hiç. Öyle bir hisse kapılamayacağı kadar yoğun bir karanlık, büyük bir özlem, derin bir sızı mevcuttu. Fakat hepsinin altında incecik bir ses ona nefes almanın, kumun üstünde kalmanın ne kadar güzel olduğunu söylüyordu. Hele hele kısa bir süre önce gördüklerine inanabiliyor muydu?

Conner duyduğu o sestten nefret etti. Bu yaşananların heyecan verici bir tarafı yoktu. Sadece trajedi, kayıp ve belirsiz olduğu kadar korku verici bir yarın vardı. Rüzgârın kaldırdığı kumlar Shantytown'ı daha önce hiç olmadığı kadar kaplayacaktı. Burada Low-Pub gibi karmakarışık bir yer türeyecekti. Halkı bir ders alacak, daima başlarına gelebilecek yeni ve daha büyük bir sefaletin olduğunu öğrenecekti. Bunu düşünmek sonu gelmez günleri –su pompasından kova kova kum taşımanın sıcak banyolar ve akan sifonlar gibi keyif verici bir nostaljiyle hatırlanacağı günleri– Conner'ın gözlerinin önünde canlandırdı. Batılacak derinliklerin sonu gelmezdi. Kum dibi yokmuşçasına indikçe inerdi.

Oğlan bunlara kafa yorarken yolundan biraz saptı; evine uğramak istiyordu. Orada kendisine ait hiçbir şey kalmamıştı – Sahipsiz Bölge'de yapacağı yolculuk için neyi varsa yanında götürmüştü. Şimdi o karar ve eylem öyle uzak gözüküyordu ki. Evine uğramak istemesinin tek sebebi ön kapının kuma gömülmediğinden, kendisinin ve Rob'un gidecek bir yerleri bulunduğundan, çevredeki kumun yer sarsıntılarıyla kayarak binayı kaplamadığından emin olmaktı.

Kapı sağlamdı. Evinin üzerinde hâlâ bir inşaat iskelesi kuruluydu. Ayrıca içeride bir fener yanara benziyordu. Eğri kapının kenarlarından ışık sızıyordu.

Conner ağır ağır yaklaştı. Kapıyı çalmayı yalnızca kulpu denedi. Her zamanki gibi yapış yapıştı ama kilitli değildi. Kapıyı iterek açtı.

Bir adam kapıya doğru döndü. Düzgünce kırpılmış sakalının üzerindeki gözleri kocaman aralandı. O ve iki oğlan Conner'ın mutfak masasının etrafında oturuyorlardı. İçerisi pişmiş yemek kokuyordu.

Adam ayağa kalkarken sandalyesini geriye devirip yere düşürdü. Her iki elini de önüne kaldırdı.

“Özür dilerim,” dedi. Çorbalarını içmeyi bırakan, donakalmış yüz ifadeleriyle kıpırdamadan oturan çocuklarına uzandı. Hepsinin de üstünde birbirinden güzel giysiler vardı. “Gidiyoruz. Hemen. Kötü bir niyetimiz yoktu.”

“Hayır,” diyen Conner elini sallayarak adamı durdurdu. “Kalın. Burası benim evim. Sorun yok.”

Adam karanlık yatak odasına göz attı. Orada birinin yatıp yatmadığını kestiremeyen Conner’a adam evde herkese yetecek kadar yer olmadığını düşünmüş gibi geldi.

“Springston’dan mı geliyorsunuz?” diye sordu.

Adam kafa salladı. Sandalyeyi düzelterip ellerini arkalığına dayadı. Çocukları çorbalarını şapırdatmaya devam ettirler. “Bu sabah oğlanları sarförlle gezmeye çıkardım. Olayı başından sonuna kadar gördük. Karım—” Başını iki yana sallayıp başka tarafa baktı.

“Üzgünüm,” dedi Conner. Sırtındaki boş dalış tankını düzeltti. “Burada istediğiniz kadar kalın. Ben sadece mekânı kontrol ediyordum.”

“Peki ya—?”

“Bu gece kalacak bir yerim var,” diye onu temin etti Conner, sarförü ve yıldızların altında geçecek bir geceyi düşünerek. “Başınız sağ olsun.” Gitmek üzere döndü ama adam odayı kat etti ve omuzlarını sıktı.

“Teşekkürler,” diye fısıldadı.

Conner kafa salladı. İki erkeğin de gözlerinde yaşlar vardı. Sonra adam ona sarıldı ve Conner bunun daha bir gün önce ne kadar garip bir şey olacağını düşündü.

Gloralai evinde değildi. Conner kapıyı çalıp bekledi ama pencereler karanlıktı ve içeriden hiç ses gelmiyordu. Oranın ardından arkadaşlarının toplanacaklarını düşündüğü okul binasını denedi. Manuel’in annesini kumulların arasında hızlı hızlı yürürken gördü. Kadının yüzü elindeki titrek meşaleyle kısmen aydınlanıyordu. Manuel bir sınıf arkadaşıyla

dı. Conner kadını durdurdu ve halini hatırlarını sordu. Kadın Conner'a sarıldı ve oğlunun diğerleriyle beraber kuyuda olduğunu söyledi. O da Rob'u sordu.

"Rob iyi," dedi Conner. Kadına Gloralai'in yerini bilip bilmediğini sordu.

"Sanırım bütün sümsükayaklar kuyudalar."

Saatın kaç olduğunu düşünen Conner muhtemelen kendisinin de orada bulunması gerektiğini fark etti. Sadece Violet'i Bal Çukuru'na teslim ettiği için değil, geçen cuma günü sınıftan ayrılırken bir daha asla geri gelmeyeceğini sandığı için de o günün bir okul günü olduğunu unutmuştu. Hava kararmıştı ve normalde şimdi kotasını taşırdı. Manuel'in annesine teşekkür edip aceleyle kuyuya yollandı. Duvarın yıkılmasına rağmen kumun asla durmayacağı ansızın kafasına dank etti. Dinlenip kafalarını toplasınlar, ölülerini sayıp doğru düzgün gömsünler diye bir geceliğine bile inadından vazgeçmeyecekti. Kovaların hâlâ taşınması lazımdı, yoksa susuz kalırlardı. Tanrılar insafsızdı. Vic haklıydı. Bu ancak dönük sırtlardan, ilgisizlikten doğabilecek türde bir zulümdü. İyi hedeflenmiş kamçılar ve doğrudan darbeler daha kolay anlaşılırdı. En azından o zaman dayığı yiyenler ıstırap dolu çılgınlıklarının duyulduğunu bilirlerdi.

Su Pompası Sırtı'nın zirvesinde yanan meşalelere yöneldi. Yoğun bir faaliyet vardı. Conner yük taşıma vardiyalarının geç başladığını tahmin etti. Springston'ı kum basarken okul binasının boşaldığı ve hiç kimsenin neler döndüğünü anlamadığı bir kargaşa ânı yaşanmış olmalıydı. Bütün gün nerede bulunduğunu ve ne yaptığını düşündükçe kendini akranlarından böylesine ayrı hissetmesi tuhaftı. Fakat işte sınıf arkadaşları yine suyun akmasını sağlıyorlar, ondan çok daha fazla hayat kurtarıyorlardı. Bu durumdan bir ders çıkarılabilirdi. Conner'ın evine izinsiz giren ve yüklüğünde kalmış az miktardaki yiyeceği çalan adam suçlanamazdı.

Dünyanın kapsamlı kuralları –lordların kuralları– ortadan kalkmıştı. Fakat her insanın kalbine yön veren basit kurallar yerli yerindeydi. Bunlar hiç değişmeyen kurallardı. Doğruyu yanlıştan ayırmak, hayatta kalıp başkalarının da kalmasını sağlamak, hatta belki işlere kahrolası bir el atmak.

“Conner?” diye sordu biri, tahliye tüneline yaklaştığı sırada. Konuşan Ashek’ti. Herhalde kovalarını boşaltmaktan dönüyordu, zira sırığını tek omzunda gelişigüzel taşıyordu. “Nerelerdeydin be ahbap?”

İki oğlan tokalaştı ve Conner kerini indirdi. Titrek fener ışığında birbirlerini görmekte zorlanıyorlardı. Ayın doğmasına daha saatler vardı.

“Anneme yardım ediyordum,” dedi Conner, daha fazla açıklamaya girmeyerek. “Hey, şeyi gördün mü... bugün herkes burada mı? Herkes iyi mi?”

“Evet, derse gelmeyen çocuklar hariç herkes burada. Zaten onların çoğu dün de yoktu. Danvar’ı bulmak için dalıyorlar. Eminim iyidirler. Az önce aşağı inerken Gloralai’ın yanından geçtim. Sırta kum boşaltmaya gidiyordu.”

“Şey... tamam... sağ ol.” Conner’ın dili dolandı. Gloralai’yı aradığını söylememiş, ondan hoşlandığının bilindiğini düşünmemişti – kızın ta kendisi tarafından bile. Ashek’e tekrar teşekkür edip yokuş çıktı. Yamacın yukarısında koyu şekiller yıldızları örtüyor, Conner yük sırığı ve kovaları olmaksızın kendini çıplakmış gibi hissediyordu. İlleriden iri bir figür ve tanıdık bir ses geldi. Conner kumlu patikadan aşağı oflaya poflaya inen Ryder’ı gördü. İki oğlan durup baktı. Ryder kerini ağzından çekti.

“İyi misin?” diye sordu.

Conner kafa salladı. “Ya sen?”

“Yok be. Bu bokla uğraşmam değil, gidip dalmam gerekirdi.”

“Bu da onun kadar önemli,” dedi Conner. Sırtındaki tankın görünmediğini umarak Ryder’ı tam karşısına aldı.

“Her neyse.”

Fakat yanından geçip yokuş aşağı inerken Ryder’da bir farklılık vardı. Daha düne kadar önemli görünen meselelerin bir kısmı daha çaptan düşmüştü. Conner’ın evreninin merkezindeki şeyler ortadan kalkmıştı. Dünyanın eksenini kaymış, çekirdeği ile çevresi yer değiştirmişti. Fakat orada, yamacın daha yukarısındaki yoğun takımyıldızların arasında daha ince bir delik, tanıdık bir suret vardı. Onu görmek Conner’ın hafızasında bir biranın ve bir kâse yahninin, kaçıp giderek sorunları çözemeyebileceğini düşünmenin anılarını canlandırdı. Gloralai tam da son kumunu rüzgâra boşaltırken Conner sırtın zirvesinde onun yanına vardı. Dönüp de onu görünce kızın ağzından bir nida kaçtı. Sırıgını ellerinden düşürdü. Kollarını oğlanın boynuna dolarken onu yere devirmesine ramak kaldı. Conner kızın terini teninde hissetse de umursamadı. Hatta keyfini çıkardı. O ter Gloralai’in emeğinin bir belirtisiydi. Sarılışı da ona değer verdiğinin, Conner’ın yalnız olmadığını bir göstergesi.

“Öyle endişelendim ki,” dedi Gloralai. Conner işte o zaman Ashek’in neden kızın yerini söylediğini anladı. *Gloralai de onu aramıştı.* Kız ellerini çekti ve yüzüne düşen saçları yana attı. Tenlerinin buluştuğu noktalar esintide çabucak soğudu. Havadaki kum kızın bıraktığı tere yapıştı. Conner hiç dert etmedi. “Biri Daisy’nin çocuklarını adliyeden çıkarmış. Bu doğru mu?”

Conner emin değildi. Düzinelerce insanı kurtarmıştı. Dalış lambasının kırmızı ışığında hepsi de birbirine benzemişti. “Adliyeyi hatırlıyorum,” dedi.

Gloralai bir elini oğlanın koluna koydu ve onu döndürüp sırtındaki dalış teçhizatına baktı. “Kampa gitmiştin. Geri gelmedin. Sandım ki—”

Conner uzanıp Gloralai’yi ensesinden tuttu. Onu yakınına çekip öperek hem onun hem de kendisinin endişelerini giderdi. Kız da onu öptü. Tank kumlara düştü, kollar

birbirine dolandı. Gloralai dudaklarını Conner'ın boynuna bastırdı. Yakında kovalasını boşaltan bir sınıf arkadaşları, "Gidin kahrolası bir oda bulun," dedi.

Kız Conner'ın boynuna güldü. Oraya soludu. Conner kızın yanağını öptüğünde tuz tadı aldı. "Burada bulunmadığım için üzgünüm," dedi. Fakat asıl özür dilemek istediği konu gitmeyi düşünmüş, yanlış fırsatı değerlendirmiş olmasıydı. "Şimdi bir süre daha kasabadan ayrılmam gerekiyor. Ablamın bana ihtiyacı var."

"Ablan." Gloralai oğlanın yüzünü yıldız ışığında inceledi. Bir silüet onları sırtta yalnız bırakırken bir sırığa takılı kovalar takırdadı.

"Evet. Buraya saldıran insanlar Low-Pub'a gidiyor olabilirlermiş. Ablamı yalnız bırakmak istemiyorum."

"Oraya yelken mi açacaksınız? Bu gece mi?"

"Sabahın ilk ışıklarında."

"Ne zaman döneceksin?"

"Bilmiyorum."

"Öyleyse ben de seninle geleyim. Low-Pub'da bir abim"

"Hayır," dedi Conner. "Üzgünüm ama hayır."

Kızın elleri onun kollarından indi. "Anlıyorum."

"Geri geldiğimde seni bulurum," diye söz verdi Conner. Ve geri gelmesi ansızın büyük bir önem kazandı.

"Kotan ne olacak?" diye sordu Gloralai.

Conner kızın sırığına ve iki kovalasına baktı. "Bugün taşıyabileceğimi taşıdım," dedi. "Anlayış göstermeleri gerekecek."

"Geceyi evinde mi geçireceksin? Gelip seni görebilir miyim?"

Conner evindeki aileyi düşündü. "Hayır," dedi. "Ablamla beraber sarförende yatacağım."

"Ve ilk ışıktaki yola çıkacaksın."

"Evet."

Gloralai oğlanın elini tuttu. "Öyleyse bu gece yanımda kal."

52 • Bir Duman Sütunu

“Geleceğini sanmıyordum,” dedi Vic. Genç kadın direğin yanında dikilerek dalış lambasının kırmızı ışığında ıskotaları ve kandilisaları ayarlıyordu. Conner teçhizatını yük selesine koydu.

“İlk ışıktaki demıştin,” dedi ablasına.

Vic başıyla belli belirsiz bir parıltının görülebildiği ufku işaret etti.

“Of, hadi ama.”

“Flokun başına geç,” dedi ablası. “Ama evvela tulumunu fişe tak ki şarj olsun. Dün muhtemelen şarjını bitirmişsindir. Ve teçhizatını sıkıca bağlamaya bak. Bugün rüzgârlı olacak.”

Conner sarföryn gövdesine sürttükçe hafifçe hışırdayan kumları inceledi. “Nereden biliyorsun?”

“Biliyorum işte. Artık gidelim.”

Conner geçen gün ablasından aldığı dalış tulumunu teçhizat çantasından çıkardı. Sabah esintisinde *vup vup vup* diye dönen rüzgâr türbinine bağlı iki elektrik kablosu vardı. Vic tulumunu yelken direğinin tabanına bağlayıp fişe takmıştı. Conner kıyafetin kollarını ve bacaklarını direğe iki defa düğümleyerek kendisinininkine de aynısını yaptı. Ardından sarföryn sancak gövdesine çıkıp iki pruva arasına gerili ağa yaklaştı. Birbirlerine dolanmayacaklarından emin olmak için flock ıskotalarını kontrol etti ve saravele tamburuna vurarak orada biriken kumu döktü. Dalış lam-

basını açmadan da ne yaptığını görebiliyordu. Belki ablası günün ilk ışıkları konusunda haklıydı.

“İyi bir uyku çektin mi?” diye sordu Vic. Çözdüğü ana kandilisa uzun alüminyum direğe çarparak ritmik tangır-tılar çıkardı.

“Evet,” diye yalan söyledi Conner. Ne kadar az uyuduğunu –pişmanlık duymaksızın– düşünürken kendini gülümsemekten alamadı.

Ablasının ana yelkeni kaldırmasına, vincin kolunu çevirerek lambasa edilmiş brandayı bocurgatlardan yukarı yönlendirmesine yardım etti. Yelkeni o son birkaç zahmetli metre boyunca ittirirken Gloralai’yı, kızın dudaklarını, vaatlerini ve geleceğe dair sözlerini düşündü. Düşünürken de teninde bir zırhın, bir dalış tulumununkine benzer görünmez bir enerji kalkanının oluştuğunu hissetti. Vücuduna çarpan kum zerreleri bir dert olmaktan çıkıp yalnızca bir duyum haline geldi. Aynı şey saçlarındaki rüzgâr ve ablası dümenin başına geçerken sarförün güvertesindeki sarsıntı için de geçerliydi. Brandanın esintiyi toplamasıyla ana yelken şişti. Onca trajedinin kederi hâlâ dört bir yanlarındaydı ama Conner sebat edeceğinin farkına vardı. Kendini canlı hissediyordu. Sarför kumullar boyunca hışırdarken kendini delicesine canlı hissediyordu.

Rüzgâr yönünde ilerleyerek Shantytown’ın batısına ulaştıktan sonra güneye saptılar. Conner halatları derledi, ardından sarförün kış tarafındaki iki hamaktan birine rahatça yerleşti. Ablası yekeyi işletirken o ıskotaları ayarlamaya yardım etti. Eskiden Springston’ın bulunduğu hazin ve düz kum sahasını seyrederken Vic’e neden oradan geçmektense etraftan dolaştıklarını sordu.

“Çünkü kızaklar veya yeke gömülü bir enkaza takılır,” dedi Vic ona. “Bu güzergâh daha uzun ama daha güvenli.”

Conner anladı. Orada gömülü onca şeyi hatırladı. Dalış tulumunun sıkıca bağlı durduğunu ve uçup gitmeyeceğini

sağlama aldı. Tulum daha şimdiden kendisine aitmiş gibi geliyordu. Onun gibi kokuyordu. Ona hizmet etmişti.

Rüzgâr yönünde usulca yol aldılar. Çıkan tek ses alüminyum gövdeye çarpan kumların hışırtısıydı. Ancak Shantytown'ın son kulübelerini de geçtikten ve su pompasını bile doğularına aldıktan sonra iskotaları topladılar. Güneş neredeyse doğmuştu. Daha şimdiden etrafı görme-ye yetecek kadar ışık mevcuttu. Conner yükseklerinden kumun havalandığı ve üstündeki ufacık sümsükayakların yüklerini boşalttıkları Su Pompası Sırtı'nın kayıp gitmesini seyretti. Vic rüzgârlarını kesmesin diye sırtı iskele tarafının epey uzağında bırakmıştı.

“Eee, babamızla ilgili şu saçmalık neymiş?” diye sordu kız. Vinçlerden birini çevirerek flok ıskotasını kilitledi, sonra da arkasına yaslanıp bir bacağına dümen yekesinin üstüne attı ve taşıtı çizmesiyle yönlendirdi. “Dün gece merdivende çıkan o olay neydi öyle?”

Conner ablasının Bal Çukuru'ndan nasıl apar topar çıkıp gittiğini hatırladı. Lafı tersine çevirip olayı *ona* sorası geldi. Sonuçta olay çıkaran kişi Vic'ti. Delikanlı gözlüğünü düzeltti ve keri uçuşmasın diye kenarını onun altına kıstırdı. Aynı tepkiyi almadan aynı haberi ablasına nasıl verebileceğinden emin değildi. Anneleri geçen gece muhtemelen kızının üstüne çok fazla gitmişti. Yine de denedi. “Geçen haftanın ne olduğunu biliyorsun, değil mi? Hani kamp gezisi?”

Bunları söylerken genç kadını orada bulunmadığı için suçluyormuş gibi konuşmamaya çalıştı. Vic kafa salladı. Sarfôr düz bir oluk boyunca dertsiz tasasız güneye ilerliyordu.

“Eh, Rob ve ben geçen seneki gibi yalnız başımıza gittik. Palmer gelmedi... ki sanırım bunu zaten biliyorsun. Her şey aynıydı. Çadın kurduk, bir ateş yaktık, feneri tutaştırdık—”

“Babamız hakkında öyküler anlattınız,” dedi Vic.

“Evet ama mevzu o değil.” Derin bir nefes aldı. Saçlarını acıtan gözlüğünü tekrar düzeltti. “Geceleyin uykuya daldık. Ve gecenin orta yerinde kamp alanımıza bir kız girdi. Sahipsiz Bölge’den gelen bir kız.”

“Annemizin tanışmamı istediği kız mı? Hani Sahipsiz Bölge’nin öbür tarafından geldiğini söylediği. Ve sen buna inanıyorsun, öyle mi?”

“Evet, inanıyorum. Oradaydım, Vic. Kız kahrolası kollarıma yığıldı.”

“Belki İhtiyar Joseph’in kızıdır,” dedi Vic gülerek.

“Öyle değil işte,” dedi Conner. “Vic, onu babamız yollamış.”

Ablasının koyu camlı gözlüğünün üzerinde alnı kırıştı. “Palavra,” dedi. Artık gülmüyordu.

Conner kerini ağzından çekti. “Palavra falan değil. Sana söylüyorum. Kim olduğumu biliyordu. Rob’u da. Babamızı aynen tarif etti.”

“Kasabadaki herkes bunu yapabilir.” Sarför bir tümseğe çarptı ve Vic pruvaya göz atıp rotalarını ayarladı. “Annemiz bile ona inanıyor demek? Kızın para peşinde olmadığından emin misiniz? Belki yetimhaneden kaçmış bir cocuktur?”

“Evet, annem ona inanıyor,” dedi Conner. Ağzının kenarlarındaki kumu sildi. “Palmer inanmıyor ama o orada değildi. Kızla ne kadar konuştuğunu bile bilmiyorum.”

“Sahipsiz Bölge’den hiç kimse gelmez,” dedi Vic. Bakışlarını pruvadan ayırıp kardeşine çevirdi. Conner genç kadının koyu gözlük camlarından ilerisini görebilmesini isterdi. Birinin önünü görmesini sağlayan o sert kabuklar bir başkasını kör edebiliyordu. “Peki öyküsü neymiş?” diye sordu Vic, güvensiz ve kuşkulu bir ses tonuyla.

“Sahipsiz Bölge’nin öbür tarafındaki bir maden kam-

pında doğmuş. Babamız kaçmasına yardım etmiş. Onu bir uyarıyla beraber yollayıp—”

“Ne yani, bir de *kardeşimiz* olduğunu mu iddia ediyor? Babamız onun da mı babasıymış?”

“Evet. Babam ona bir tulum yapmış. O da bir tür sarp vadiye dalmış ve bize ulaşana kadar on gün mü ne yürümüş. Ama—”

“Ama ne?”

Sarför tekrar sürüklenmeye başlayınca Conner ileriye işaret etti. Vic ayağını yekeden çekti ve taşıtı elle yönlendirdi.

“Ne diyordun?” diye sordu.

“Kıza inanıyorum ama Palm beni dün gece kenara çekti. Ortada bir iş döndüğüne epey ikna olmuş gibiydi. Violet’in –kız kardeşimizin– garip bir... aksanı var. Palm kızın tıpkı Danvar’ı bulması için onu tutan adam gibi konuştuğunu söylüyor.”

“Kim, Brock mu? Peşinde olduğumuz puşt işte o. Palm ne dedi?”

Conner omuz silkti. “Aksanlarının birbirine benzediğini söyledi. Hepsi bu.”

Vic ileriye bakarak ağzındaki pütürü çiğnedi. Conner kızın dişleri arasında gıcırdayan kum zerrelerinin duyabiliyordu. “Bu hiç hoşuma gitmedi,” dedi ablası. “Ayrıca babamız hakkındaki tüm bu zırvaları duymak istemiyorum, tamam mı? Daha başka bir sürü şey olup bitiyor. Bir de ona ihtiyacım yok.”

Conner kafa salladı. Ailesinin böyle konuşmasına alışkındı. Babaları hakkında çenesini kapatması gerektiğini, yılda buna izin verilen tek bir gecenin olduğunu uzun zaman önce öğrenmişti. Hamakta rahat etmeyi denedi, sonra uzakta bir şey gördü. Pruvanın üzerinden işaret etti. “Hey, o ne?”

“Her neyse iyi bir şey değil.” Vic yekeyi ayarlayarak dosdoğru oraya yöneldi. İleride eğik bir duman sütunu yükseliyor, sonra esintide yana kıvrılarak batıya savruluyordu. Bir Şeyler yanıyordu.

“Durup kontrol etmeliyiz,” diyen Vic floku saran halatı işaret etti. Conner onu topladı ve ablasının haber vermesini bekledi. İleride bir sarförün dumanlar çıkaran enkazı görüş alanına girdi. Ana yelken yanmıŐtı. Direk de tutuşmuş, dibine yakın bir noktada eriyerek bir mumun fitili gibi sarkmıŐtı. Taşıtın her iki gövdesi de hâlâ yanıyordu, akkor haldeki metali sabah güneşinin rengini taşıyordu. Fosur fosur yükselen kapkara dumanlar rzgrda spiraller çizerek dağılıyordu.

Vic ana uskutayı salmaya başladı ve Conner floku topladı. Genç kadın bunun ardından kızakların ve yekenin ayarını kıstı. Böylece kum eskisi kadar kolayca akmaz oldu ve taşıt fren yaptı. Ana yelkeni açık bırakıp serenin tıpkı bir fırdöndü gibi sallanmasına ve rüzgârın estiği yöne dönmesine izin verdiler.

“Sanki orada biri var.” Conner sarförün dumanlı enkazının yakınında yatan bir sureti gösterdi. Adam kıpırdamıyordu.

Vic aşağı atladı ve Conner da onun peşinden gitti. Enkaza ihtiyatla yaklaŐtılar. Yanan taşıtın gövdesi ateşin ısıısıyla gıcırđıyor ve atırdıyordu. Asidik ve geniz yakıcı koku berbatı. Conner başka bedenler var mı diye sahneyi tararken yerde yatan adamın dudaklarından kanlı köpükler ıktı. Ellerinden biri kumdan birkaç santim kalktı, sonra kolu tekrar düştü.

Conner ablasının kfrettiğini işitti. Genç kadın ileri fırladı ve figürün yanında diz çöktü. Conner’a ilkyardım çantasını getirmesini bağırdı. Oğlan geri koşup çantayı yk selesinden aldı. Aceleyle ablasının yanına giderken çizmelerinin altındaki kum gevŐekti.

“Ah, tanrım. Ah, tanrım,” diyordu Vic. Conner çantayı kuma bırakıp kayışını açtı. Ablası aldırış etmedi. Conner onun ileri geri sallanma ve adamın elini tutma şekline bakarak yabancı için yapabilecekleri bir şey olmadığını anladı.

“Damien?” diye sordu Vic. “Beni duyabiliyor musun?”

Genç adamın dudaklarındaki kan kıpırdadı. Conner onu baştan aşağı incelediğinde bariz bir yara görmedi. Adamın göğsü, karnı ve elleri kansızdı. Derken bacakların garip bir tarzda kıvrık durduğunu gördü. İkisi de biçimsizdi. Dar dalış tulumu, dizlerin çıkıntı yapması gereken noktalarda çöküktü. Ablasının karşı tarafına geçen Conner ellerini yabancının uyluğunda nazikçe gezdirerek baldıra doğru indi. Adamın yüzünde bir tepki var mı diye baktı, bacakta herhangi bir iniş-çıkış olup olmadığını yokladı. Adamın dudakları hareket etti – konuşmaya çalışıyordu. Conner avuçlarının altında kemikten yoksun süngerimsi bir etten başka bir şey hissetmedi.

“Bir daha söyle,” dedi Vic. Burnundan ter damlayarak adamın dudaklarına doğru eğildi. Yanan sarföryn ısısı dayanılır gibi değildi. Conner adamın bacakları kadar gevşek ve deforme duran kollarından birinin oynamadığını gördü.

“Onu bu yangından uzaklaştırmalıyız,” dedi.

Ablası elini sallayarak onu susturdu ve kulak kabarttı. Yüzü konsantrasyon, hiddet ve kederle buruşmuştu. Endişe çizgileri ve alındaki kırıksıklık kombinasyonunun nasıl bir anlam taşıdığını kestirmek mümkün değildi. Conner adamın başını tutan ablasına yaklaştı ve neler söylendiğini anlamaya çalıştı. Yabancı sert ve kesintili bir fısıltıyla sayıklıyordu. Conner onun bir bombadan bahsettiğini duydu. Sonra misketlerle oynamak hakkında bir şeyler söyledi. Aynı anda ölülerden ve bir çocuk oyunundan bahsediyordu. Derken Conner “Yegery” ismini duydu. İsmi tanıdı – ablasının sık sık andığı bir tür dalış ustasıydı. Yaralı adam dudaklarını yaladı ve tekrar konuşmayı denedi.

“Üzgünüm,” diye fısıldadı. Harcadığı yoğun çaba sayesinde kelimeleri açıkça duyuldu. Her kısa cümlelerin arasında kanlı nefesler alıyordu. “Onları durdurmaya çalıştım. Ne yapacaklarını duydum. Taraf değiştirmiş birinden. Bana kimden duyduğumu söylediler. Onlara söyledim, Vic. Üzgünüm–”

Öksürdü ve kan tükürdü. Conner adamın boynundaki dövmeleeri gördü. Bunlar Low-Pub Lejyonu’nun işaretleriydi. Adam ablasının bir arkadaşığıdır.

“Ne planlıyorlar?” diye sordu Vic.

Adam yine cam msketlerden, bir bombadan, planı uygulamak istemedikleri için öldürülen grup mensuplarından bahsetti. Yegery’nin aklını kaçırdığını, laf dinlemediğini söyledi. Kuzeyli o adam onun kanına girmişti. Genç yabancı elini kumdan bir-iki santim kaldırdı ve Vic o eli tuttu.”Bugün,” dedi adam. Bakışlarını Vic’ten ayırıp göğeyi çevirdi. Kum kaçmış gözlerini kırpmıştırmayı bıraktı. “Bugün,” diye fısıldadı ve dudaklarındaki kan nihayet duruldu.

Vic ölü adamın üzerine eğilip haykırdı. Çıkardığı ses bir haykırıştan çok hırıltıydı. Sıkışık kumulların arasında köşeye kısıtılmış bir çakal gibi. İnsaniyetsiz ses Conner’ı korkuttu.

Oğlan hiç kıpırdamadan oturarak ablasının yerden iki avuç kum almasını ve adamın gözlerinin üstüne dökmesini seyretti. Vic elini indirip adamın karnını yokladı, oradaki cebini açtı ve bir şey çıkardı. Bunu kendi cebine soktu, sonra bir terslik fark etmiş gibi gözüküyordu. Yanaklarındaki yaşları silip tulumu daha yakından inceledi.

“Hasta ruhlu pislikler,” diye tısladı.

“Ne var?” diye sordu Conner. Güçlölkle nefes alabiliyordu. Ateşin ısısı katlanılmaz olsa da ablasının ihtiyaç duyduğu sürece oradan kalkmaya niyeti yoktu.

“Tulumu,” dedi kız. Adamın beline yakın bir yırtığı işa-

ret etti. Tulumun telleri oradan dışarı çıkarılıp birbirine bağlanmıştı. Omuz kısmında tıpkı bunun gibi bir yer daha vardı. “Tulumunun bağlantılarını tersine çevirmişler. Ona kendi bandıyla işkence etmişler. Konuşsun diye tulumunu ona karşı kullanmışlar.” Yumruğunu kuma vurdu. İki defa. Sonra kalktı ve sert adımlarla sarförlere doğru yürüdü.

“Ne dedi?” diye sordu Conner, kalkıp ablasının peşinden koşarak. “Ne yapmayı planlıyorlarmış? Bombanın nerede olduğunu söyledi mi?”

“Hayır,” dedi Vic. “Ama ne yapacaklarsa bugün yapacaklar. Her şeyi sona erdirecekler. Ve biz yine geç kalacağız.” Tekrar dümen koltuğuna çıktı ve halatlara asılmaya girişti. Diğer koltuğa geçen Conner flok yelkenini açtı.

“Bol bol rüzgârımız var,” dedi. “Oraya zamanında yetişeceğiz.”

Vic karşılık vermedi. Sarför sarsılarak harekete geçti ve hızlanmaya başladı. Genç kadın o günkü hava durumu konusunda haklı çıkmıştı.

53 • Babalarının Vasiyeti

Bir saat hiç konuşmadan yol aldılar. Kuzeye giden daha başka sarförlerin yanından geçtiler, batı yönünde uzanan izlerle karşılaştılar, direklerini yatırmış ve başkalarını uzak tutmak maksadıyla küpeştelerine dalış bayraklarını asmış yarım düzine taşıt gördüler. Conner'ın kafası allak bullaktı. Ablasına elinden geldiği kadar zaman tanıdı ama öğrenmesi lazımdı. Genç kadın aşınmaya karşı halatları kontrol etmek için pruvaya yaptığı ziyaretten döndüğünde Conner nihayet aklındaki soruyu sordu.

“Kimdi o adam? Tanıdığın biri mi?”

“Bir dost,” diyen Vic tekeyi ondan devraldı. “Eskiden Marco'yla takılırdı. Lejyon üyelerinden bazıları bir süre önce gruptan ayrılıp başka bir çeteye katıldılar. Sanırım birkaçı fikrini değiştirdi, belki söylememesi gereken bir şeyler söyledi. Damien onları duyacak kadar talihsizmiş.” Başını iki yana salladı. “Yavşak hiç sır tutamazdı.”

“Ona... yaptıkları.” Conner'ın bu konuda soracak bir sorusu yoktu; sadece karşı karşıya oldukları rezillik seviyesini idrak etmeye çalışıyordu. Kendi aralarındakiler de dahil bunca kişiyi hiç çekinmeden öldürebilen insanlar olduğuna inanamıyordu. Hem de ne uğruna? Her şey yok olduktan sonra kazanacak ne kalırdı? “Ondan aldığın neydi? Vasiyeti mi?”

Vic kafa salladı. Conner bu geleneği âşinaydı ama dalgıçlara karınlarında ne taşıdıklarının sorulmaması gerekti-

ğini de bilirdi. O anda kendini tam bir ahmak gibi hissetti. Annesinin Vic'e iletmesi için verdiği notu hatırlamıştı. Vic'i dün gece görmemiş, Gloralai'yla beraber zaman geçirirken diğer her şey aklından uçup gitmişti. Şimdi uygun bir zamana benzemese de tekrar unutacağından korktu. "Sana verecek bir emanetim var," deyip kendi cebini eşeledi. Vic elini sallayarak onu başından savmaya çalıştı. Belli ki düşüncelere dalmıştı. Fakat Conner yekeyi ondan aldı ve mektubu eline tutuşturdu. "Annem bunu bana dün gece verdi. Sana iletmemi söyledi. Daha şimdi aklıma geldi."

Vic mektubu diğerinin yanına koyacak gibi oldu. Fakat sonra tereddüt etti. Conner yekeyi idare ederken o da mektubu açtı. Rüzgâr uçurmasın diye kâğıdı kucığında ve dizlerinin arkasında tuttu. Conner kerini düzeltti ve sarfö-rü nereye yönlendirdiğine odaklandı.

"Bunu kim yazdı?" diye sordu genç kadın, dönüp rüzgârın ve kumları yarmakta olan sarförün uğultusu arasında bağırarak.

"Annemiz," dedi oğlan.

Vic öne eğilip biraz daha okudu, sonra mektubu ters çevirip arkasını inceledi. Ön tarafını tekrar gözden geçirdi ve ikinci bir kez okur gibi göründü. Conner bakışlarını pruvadan tekrar tekrar ayırarak ablasına çevirdi ve kızın başını çevirerek sayfadaki satırları okumasını seyretti. Vic en sonunda döndü ve kardeşini uzun bir müddet süzdü. Aklından her ne geçiyorsa gözlük camlarının arkasında kayboldu.

"Bunu babamız yazmış," dedi genç kadın.

Conner'ın elin neredeyse yekeden kayacaktı. "Ne?" Belki de doğru duymamıştı.

"Bu ne be?" diye sordu Vic. "Bu şey nereden geldi?" Mektubu bir bacağının altına sıkıştırdı ve yelkeni gevşeterek floku serbest bıraktı. Biraz hız kesmeleriyle duymak da konuşmak da kolaylaştı. Kız mektubu bacağının altından

ıkarıp Conner'a gösterdi. "Bunda babamızın imzası var," dedi. "Bu yüzden mi batıya gitmemiz gerektiğini söyledin? Bu mektup yüzünden mi?"

"Onu daha okumadım ki," dedi Conner. Yekeyi ablasına devredip mektubu aldı. Okudu. Violet'in değindiği, kaybolduğunu söylediği o nottu. Conner ablasına doğru döndü. "Violet bize bundan bahsetti. Babamız yazarken birazını okumuş. Mektubu kaybettiğini söyledi. Annem onu bulmuş olmalı. Hiçbir fikrim yoktu. Ama evet, sana anlatmaya çalıştığımız işte buydu. Kasabayı yeniden inşa etmeyi boş ver. Babamız buralardan gitmemizi istiyor."

"İyi ama Palm'ın bu öyküye inanmadığını söylemiş—"

"Palm ne dediğini bilmiyor. Kızın başka biri gibi konuştuğunu söylüyor. Bu hiçbir anlama gelmez."

"Kız derken kardeşimizi mi kastediyorsun?"

"Evet."

Sarför yoluna devam etti. Vic ana yelkeni biraz topladı.

"Eee, şu sözüm ona kız kardeşimiz nasıl biri?"

Conner güldü. "Dikbaşlı. Göründüğünden çok daha büyük biriymiş gibi konuşuyor. Sinir bozucu huylarımızdan hepsine sahip."

Vic güldü. "Bizim kadar deli bir üvey kardeş, ha? Demek annemiz kime çektiğimiz konusunda haklıymış."

"Heh. Galiba. Tanısan ondan sen de hoşlanırsın. O da bir dalgıç. Babamız onu eğitmiş. Ama aksanı bir garip ve—"

Vic gerildi. Dönüp Conner'ı uzun uzun süzdü ve gözlüğünü boynuna indirdi. Gözlerinde panik vardı. "Ama ya Conner haklıysa?"

"Vic, sana söylüyorum—"

"Hayır, ya o kız ve Brock aynı yerden geldilerse?"

"Bence hiç—" Fakat sonra Conner ablasının ne demek istediğini anladı. Vic Palmer'in vardığı sonucun *tam tersine* varmıştı. "Ha siktir," dedi. "Evet. Tanrım, evet."

"Birileri Springston'ı yerle bir etmeyi neden ister?" diye

sordu Vic. “Veya Low-Pub’ı? Hem Palmer o insanların Danvar’ı bulduklarını ama onu talan etmeye ilgi duymadıklarını, orayı sadece bir haritada ince ayar yapmak, bir bombanın yerini belirlemek için kullandıklarını söylemişti.”

“Burada ne kaldığı o herifin umurunda değil,” dedi Conner, “çünkü o *buralı* değil.” Aklına başka bir şey daha gelince kafa salladı. “Violet’e göre bizden gitgide daha çok kişi kamplarına geliyormuş. Sıçanlar gibi başlarına bela oluyormuşuz.”

“Çünkü yarıktan atlayan daha çok insan var,” dedi Vic.

“Öyleyse bu akıntıyı nasıl kesecekler?”

“Burada kalmayı istememizi sağlayarak değil.” Vic çenesini sıkıp açtı. “Bizden kurtularak.”

“Sence kaç kişilerdir? Oradaki arkadaşın... O da onlardan biri miydi?”

“Hayır,” dedi Vic. “Low-Pub’da büyüdü. Onu eskiden beri tanırım. O çeteyle takılan adamlardan çoğunu tanıyorum. Yoktan var olmadılar. Çeteye sonradan alındılar.”

“İyi ama halkımızdan birileri onların böyle bir şey yapmalarına neden yardım etsinler ki?”

Vic hemen cevap vermedi. Flok yelkenini gererek sarförü tekrar son sürate çıkardı. Sonunda Conner’a doğru döndü. “Tek bir kaçık puşt bile böyle bir şeyin altından kalkabilir,” dedi. “Ne söyleyeceğini bilen cebi para dolu kaçık bir puşt yeter de artar bile. Öyle biri biraz heyecan yaşamak uğruna, saçma sapan bir dava uğruna, ekmek ve su uğruna, para uğruna, bir şeyleri hava uçurma fırsatı uğruna yeterince kişiyi bir araya toplayabilir.” Yekeye bir şaplak attı ve başını iki yana salladı. “Kahrolası Marco,” dedi. O sırada gözlerine kum kaçmış olmalıydı, çünkü gözlüğünü üzerlerine indirmesi gerekti.

Conner koltuğunda gevşedi. Akıllarından geçen tüm bu şeylerin mümkün olup olmadığını merak etti. Bun-

ca spekülasyon ve saçmalık arasında kendisi ve ablası Palmer'dan bile daha delice düşünüyor olabilirlerdi. Yürüttükleri tahminlerden hiçbiri doğruymuş gibi gözükmemekteydi. İyi ama hangi ihtimal daha yüksekti? Kamp alanına sürünerek gelen kızın kuzeyli bir yamyam olması mı, yoksa Springston'ı dümdüz eden üşütük götoşların Sahipsiz Bölge'den gök gürültüsü getiren biri hesabına çalışmaları mı?

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Vic. Dönüp kardeşini inceledi. Conner'ın kafa patlattığını görebiliyordu.

“Aklını kaçırdığını düşünüyorum,” dedi Conner. “Ve haklı olduğunu.”

54 • Low-Pub

Sarförü Low-Pub'ın kuzey tarafına park ettiler. Conner ile ablası kasabaya yaklaşırlarken işe nereden başlayacaklarını görüşmüşlerdi. Springston'ın ve oradaki koca duvarın aksine Low-Pub'da bariz bir hedef yoktu. Hâlâ bir hareket tarzı belirlemiş değillerdi ama ana yelkeni indirirlerken brandasının şaklamalarının yerini uzaktan gelen silah atışlarının takırtıları aldı. İkisi birden kasabaya doğru döndü. Belayı bulmak korktukları kadar zor olmayabilirdi. Ayrıca çok geç kaldıklarını gösteren siyah duman sütunları henüz yoktu. Sarfö-rün gövdesinde oturarak yeni şarj olmuş dalış tulumlarını giydiler. Vic daha rahat hareket edebilmeleri için tüpsüz gitmelerini önerdi. "O herifleri gömmekten de çekinme," dedi kardeşine. "Onları dosdoğru aşağıya yolla."

Conner kafa salladı. Bir dalgıcın tulumunu başka birine karşı kullanarak saldırıda bulunması tehlikeli bir suçtu. Fakat insanları kendi tulumlarıyla öldüren, koskoca kasabaları dümdüz eden kişilerle karşı karşıyaydılar. Conner tereddüt etmeyecekti. Dün canlar kurtarmıştı. Bugünse daha başka canları almak gibi ürpertici bir görev üstlenecekti. Bandını başına geçirdi ve ablasının peşinden kasabaya girdi. İkisi eğilerek yol aldı. Low-Pub ölü gibiydi. Sanki herkes kaçıp gitmiş veya evlerine kapanmıştı. Saat on ikiyi on geçiyor, rüzgâr ve kum kasabada ıslık çalıyordu. Silah atışları kesildiği için iki kardeş seslerin geldiğini düşündükleri yere doğru ilerliyordu. Vic dönüp aşağısını işaret

etti. Kafa sallayan Conner vizörünü indirdi. Ablası gözden kayboldu. Delikanlı da tulumunu çalıştırdı, kerini ağzına kapattı ve onu takip etti.

Dalmanın yasak olduğu kasabanın altında ilerlediler. Tepelerinde açık havayı gösteren mor bir çatı, gömülü çöplerin ve tek tük hurdanın benekleri, mahzenlerin etrafına paranoyak insanların koydukları birkaç demir kafes vardı ama kumulların üstünde yaşananlardan bihaberlerdi. Bu yolculuk etmenin güvenli ve hızlı bir yöntemiymiş ama nereye gittiklerini veya üzerlerinde birilerinin olup olmadığını görmeleri mümkün değildi. Conner ablasına güvenerek onun çizmelerinin yakınında kaldı. Genç kadının yukarıdaki macentaları ve koyu morları bilgi içeriyorlarmış gibi sık sık incelemesi dikkatinden kaçmadı.

Vic yavaşladı ve yükselmeye başladı. Kardeşi onu kopyaladı. Kumun balon yaparak kabardığını fark edince tümseğimsi bir kumulun içine girdiklerini anladı. Vic tepeyi delerek sadece başını dışarı çıkıttı. Conner da aynısını yaptı. Vizörlerini kaldırdılar. Vic etrafındaki kumu hareketlendirerek öne kayd ve Conner'dan uzaklaştı. Kafası bir ayaktopu oyunundaki top gibi kumulun sırtı boyunca kayd. Ablası kumu Conner'ın aklından bile geçirmediği şekillerde hareket ettirebiliyordu; oğlanın onu taklit etmeyi ayaküstü öğrenmekten başka çaresi yoktu. Kumu sırtına iterek genç kadınla aynı seviyede kalması zor oldu. Kerinin arkasından derin derin solurken aşağıda onun kadar uzun süre kalamayacağını kendi kendine bir kez daha hatırlattı.

Vic bir elini kumdan çıkardı ve köhne kulübelerle çevrili geniş bir meydanın ortasını işaret etti. Gösterdiği yer Low-Pub'ın merkezindeki çarşıydı. Kulübelerden mallar ve eşyalar sarkıyor, yiyecek tezgâhlarından dumanlar çıkıyor, etrafa yanan et kokusu yayılıyordu. Fakat kimsecikler alışveriş yapmıyor veya tezgâhlarla ilgilenmiyordu. Etrafta bir düzine kadar insan yatıyordu. Kan lekeleri. Kimileri

vurulmuş, ötekiler kaçıp saklanmıştı. Bu da ortalığın neden böylesine sessiz olduğunu açıklıyordu. Conner çarşının tam ortasında işlenen küçük bir insan grubu gördü. Bir yerde biri acıyla haykırdı. Herkes vurularak öldürülmemişti. En azından şimdilik.

“Burada bekle,” diyen Vic vizörünü indirdi ve kuma battı.

“Dünyada olmaz,” dedi Conner boşluğa. O da vizörünü indirip ablasının peşinden daldı. Vic daha şimdiden kumun altında uzaklaşan yeşil bir suretti. Genç kadın çarşı meydanının bulunduğu düz alana doğru kumulun yamacı boyunca süzüldü. Conner ona yetişebilmek için kendini zorladı ve ablası yavaşlayınca yanına vardı. Vic toprağın altında sırtüstü kayarak yukarıdaki mor dalgalara baktı, tepesindekilerin çizmelerini aradı. Planı muhtemelen onları kumun içine çekerek hareketsiz bırakmak, hatta boğmaktı.

Conner nefes alma ihtiyacı duydu. Geri dönmesi gerekip gerekmediğini merak etti. Nefesini Vic kadar tutamazdı. Yüzeye çıkması lazımdı. Ablasının dediği gibi kumulda kalmalı ve olup bitenleri oradan seyretmeliydi. Çok fevri, çok hevesli davranmıştı.

Vic kardeşinin peşinden geldiğini fark edince Conner onun da aynı şeyleri düşündüğünü anladı. Kızın turuncu ve kırmızı suretindeki öfkeyi, parlak sarı vizörün kendisine nasıl da dik dik baktığını görür gibi oldu. Tam özür dilemek, geri gideceğini belirtmek için avuçlarını kaldırırken çevresinde kum akmayı kesti.

İlk başta bunu Vic'in yaptığını, ablasının onu durdurup geri ittiğini sandı. Fakat sonra genç kadın şiddetle yukarıya savruldu. Hemen sonra mide bulandırıcı bir sarsıntıyla Conner de yukarı fırladı. Yüzeyi delip bir-iki metre havalandı. Yere çakıldığı zaman bir oflamayla ciğerlerindeki hava boşaldı.

Altındaki kumu akıtmaya çalıştı ama zemin sımsıkı bir taşkumdu. Yakında bir silah patladı ve Conner ablasının haykırdığını duydu. Sirtına bir şey bastırdı. Bandı ve vizörü kafasından çekilip alındı, morların kör edici dünyası tekrardan turuncu kuma ve parlak günışığına dönüştü. Tulumunda gezinen bir çift el kabaca üstünü aradı. Ona doğrulup oturması söylendi ve eller bu sefer göğsünde gezinip kollarının altını yokladı.

“Silahsız,” dedi biri.

“Bu da temiz,” dedi bir başkası.

Conner gözlerini kırıştırarak etrafına bakındı. Kendini bir bacak ve çizme kalabalığının arasında buldu. Bacaklar meydanın ortasındaki o adamlara aitti. Az ileride yatan ablasının da vizörü alınmış, adamın biri havaya bir silah doğrultmuştu. Conner ablasının vurulup vurulmadığını anlamaya çalıştı. Vic’in yumruklanmış veya panikle bağırması olabileceğini düşündü. Yaşı ilerlemiş sakallı bir adam genç kadına yaklaştı. Üstünde karman çorman bir dalış tulumu vardı – birbirine dikilmiş çeşitli kumaş parçalarının üstünden demetler ve kangallar halinde teller uzatılmıştı. Adam yürüdükçe şingirdiyordu.

“Burada ne halt yiyorsun?” diye sordu adam. Vic kalkmaya çalıştığında bir elini yumruk yaptı. Genç kadın yere otuz santim battı ve kumun sıkıştırmasıyla çığlık attı. “Bana gizlice yaklaşmaya mı çalışıyordun?” Sorusu öfke-den çok hayret içeriyordu.

Yüzünü ekşiten Vic kuma karşı koymaktan vazgeçti. “Bunu yapma, Yegery. Bunu yapmak zorunda değilsin.”

Conner adamın arkasındaki çöl zemininden yekpare bir kum sütununun yükseldiğini gördü. Sütunun tepesinde duran pürüzsüz bir metal küre öğle güneşinin altında ışıldıyordu. Vic de ona bakıyordu.

“Elbette zorundayım.” Yegery kızın yanına diz çöktü. Conner’ın yanındaki adam bir elini oğlanın omzunda tut-

tu. Diğer elinde bir tabanca vardı. Conner onu adamın elinden alabilirse nasıl kullanılacağını az çok biliyordu. Daha doğrusu az çok bildiğinden emin sayılırdı.

“Görüyorsun ya,” dedi Yegery, “bize bir yalan yutturuldu. Kumlarla kendimize şölen çekip mutlu olmamız söylendi. Ama orada bir yerde daha büyük, daha güzel bir dünya var ve bana onun bir parçası vadedildi. Tek yapmam gereken bundan–” Çarşığı kastederek ellerini salladı. “–vazgeçmeyi öğrenmek.” Ayağa kalktı. “Bunca zamandır daha iyi bir şey bulma ümidiyle kumu kazıyoruz. Bütün hayatımı kazarak geçirdim. Baban da aynı şeyi yaptı. Ama sonra akli başına geldi. Nereye bakacağını öğrendi.”

“Yanımda ondan bir not var,” dedi Vic. “Okumak ister misin? Orasının cehenneme benzediğini söylüyor!”

“Ah, çünkü o *yanlış tarafta* bulunuyor.”

Adamlardan bazıları güldü. Ayaklarını altına çeken Conner’a kıpırdamaması söylendi. “Ellerinin üstüne otur,” dedi başında dikilen adam.

Seve seve, diye düşünen Conner ellerini ve çizmelerini altına aldı. Ablası taşkumun pençesinde çırpındı.

“O şey ne?” diye sordu kız, tuhaf sütuna bakarak.

“Bir atom bombası.” Yegery cismin yanına kadar yürüdü. “Nasıl çalıştığını sorma. Tek bildiğim nasıl çalıştırılacağı. Misket yapmak kadar kolay,” dedi. “Sık yeter.” Gözünü sütuna dikti ve kumlar yükselerek küreyi sarmaladı.

Conner altındaki kumun vızıldadığını hissedebiliyordu. Ayağını çizmesinden yarı yarıya çıkardı ve Rob’un oraya bağladığı açma/kapama düğmesine bastı. Bandı tutup yavaşça dışarı çekti. Silahlı adam konuşmayı sürdüren dalış ustasını seyrediyordu.

“Şimdi müsaadenizle geri kalanımız sırtımıza birer tank asacağız ve güvenli bir derinliğe ineceğiz. Sen ve arkadaşın bomba patlamadan önce ne kadar uzağa kaçabileceğinize bakabilirsiniz. Ama seni uyarmalıyım; eğer bu şey bana söy-

lendiği gibi çalışıyorsa yeterince uzaklaşamayacağınız kesin. Senin için üzülüyorum, Vic. Seni severim. Ama bu mesele senden benden daha büyük.” Yegery adamlara baktı. “Tank-larınızı alın. Ve şunların bantlarını yanınızda götürün.”

“İki yüz metreye mi?” diye sordu adamlardan biri, sırtına bir hava tankı asarak.

“İki yüz metreye,” dedi Yegery. İşlerine kaldıkları yerden devam ediyorlar, taşkumun içine sıkışıp kalmış Vic’i umursamıyorlardı. Tabii ne bir silahı, ne de bandı veya vizörü olan Conner’ı da.

Fakat Conner’da babasının çizmeleri vardı. İçlerinde onları rahatlıkla giyecek, neler yapabildiklerini –kendisinin neler yapabildiğini– bilecek kadar çok zaman geçirmişti. Rob’un hazırladığı bandı terli avucunda tutarken kardeşine evlerinin altında söylediği sözü –telleri kısa devre yapmaması konusundaki uyarısını– hatırladı. Kumaş şeridi ve telleri sıkkan parmaklarını gevşetti. Fazla zamanı yoktu. Adamlar kesik kesik tıslamalarla regülatörlerini kontrol ediyorlar, ağızlıklarına kaçmış kum zerrecelerini çıkarıyorlar, supapları çevirip koşumlarını ayarlıyorlardı. Az sonra kumların altında gözden kaybolacaklardı ve Conner ile Vic’in ellerinden geldiği kadar süratle ellerinden geldiği kadar uzağa kaçmaları gerekecekti. Fakat ancak ablasını serbest bırakırlarsa veya çizmeleriyle onu kurtarabilirse. Bomba patlamadan önce kaçmak yerine Conner genç kadınla beraber dosdoğru aşağı da inebilirdi. İyi ama ya sonra? Patlamanın ardından gitmelerine izin verirler miydi? Liderleri meselenin onlarla bir ilgisi olmadığını söylemişti. Üstelik pek kızgın da görünmüyorlardı. Fakat meydanı havaya uçurmak üzereydiler. Conner bandı takıp harekete geçmeye hazırlanırken ne yapacağını bilmiyordu. Yine de bir şeyler yapmaya, adamları durdurmaya mecburdu.

“Brock nerede?” diye yaşlı dalış ustasına sordu Vic. “Neden kendi işini kendisi halletmiyor?”

Genç kadın zaman kazanıyordu. Fakat aynı zamanda adamların dikkatini çekiyordu ve Conner bunu istemiyordu. Yegery regülatörünü ağzından çıkardı ve kızın yanına döndü. “Bunu kendisi yapabilecek olsaydı bana ihtiyacı kalır mıydı? Sen de bir dalgıçsın. Yapabildiklerimizi herkesin yapamadığını bilirsin. İyi ki Brock’un bana ihtiyacı var, yoksa ben de seninle aynı duruma düşerdim.”

“Peki ya sana ihtiyacı kalmadığında?”

Yegery tereddüt etti. Sonunda gülümsedi. “Bana daima ihtiyaç duyacak. Dalmanın sırlarını halkına götüreceğim. Orada sahip oldukları onca sihre rağmen meğer sadece bizim bildiğimiz marifetler de varmış. Sen benim için endişelenme.”

“Bence Brock sana ihanet edecek,” dedi Vic.

“Göreceğiz,” dedi Yegery ona. Vic’i süzdü, bir el hareketi yaptı ve kız yavaşça yüzeye çıktı. Taşkumdan kurtulan Vic kollarını esnetti. “Kaçsan iyi edersin,” dedi Yegery ona. Elini vizörüne doğru kaldırırken Conner zamanın geldiğini anladı. Bandı vücuduna yakın tutarak ellerini kucağına, oradan da göğsüne götürdü. Tıpkı ablasının ona kumullara dalmadan önce yapmasını öğrettiği gibi kumun nasıl davranmasını istediğini hayalinde canlandırdı.

“Onları burada bırakmak istediğinden emin misin?” diye sordu adamlardan biri. “Bana ikisini de vurmamız gerekirmiş gibi geliyor. Tedbir olsun diye.”

Vic dönüp kardeşine göz attı. Bandı iki eliyle birden kavramış olan Conner onu doğru hizaladığından olmaya çalışıyordu. Çizmelerinden çıkan teller görülebiliyordu ama bu konuda yapabileceği bir şey yoktu.

“Hayır. Onları vurmayın,” dedi Yegery. “Buraya gelmeleri benim suçum değil. Ölümleri kendi kabahatleri olacak, benim değil.” Hâlâ yerde oturan Vic’e baktı. “Bunu babanın hatırına geçilmiş bir kıyak olarak gör. Bir hediye.” Vizörünü indirip gülümsedi.

“Sana babamdan bir hediyem var,” dedi Conner. Adamlar ondan tarafa döndüler. Bandını alnına indirmiş olan delikanlı altındaki kumun korkunç bir güçlü vızıldadığını hissedebiliyordu. “Al.”

Dünya şiddete boğuldu. Conner bir an için bombanın patladığını, Yegery’nin onu bandıyla tetiklemiş olduğunu sandı. Bir patlamada ölmek böyle bir şey olmalıydı: anlık bir gürültü, acı ve parlama. Kuma ne istediğini söylemiş, aklındaki vizyonu inşa etmiş, onu boşalmaya hazır gergin bir yay gibi hayalinde canlandırmıştı. Fakat bağlantıyı kurarken ağzını kapalı tutamamıştı. Bir tabancanın kalktığını, bir ışığın yanıp söndüğünü gördü. Yüksek bir ses çıktı. Amma büyük bir aptallık etmişti. Göğsü ıstırapla doldu. Vurulmuştu. Kuma sırtüstü devrildi. Yine de sımsıkı gerilmiş olan kumlar bombalı sütundan ilham alarak hayal ettiği şekilde patladı.

İçinde kürenin bulunduğu o kum sütunu çöktü. Gümüş top Vic’e doğru kanlı zeminde yuvarlandı. Her bir adamın altında daha başka beş sütun, taşkumdan oluşan sivri uçlar yukarıya fırlayıp onları şişlemişti. Biri haykırarak kıvrandıktan sonra sustu. Hepsi de çabucak öldü.

İnleyen Conner kendine söverek göğsünü tuttu. Dikkati dağılınca babasının çizmeleriyle arasındaki bağ koptu ve altındaki kum yumuşayarak anaför yaptı. Oğlan bandı söküp attı ve dünya büyük ölçüde duruldu. Geriye bir tek nabzının zonklaması ve yarasının acısı kaldı.

“Sakin ol,” dedi Vic. Kardeşinin yanına gelmişti. Yarayı incelemek için dalış tulumunu bir dikiş boyunca yırtarak açtı.

“Gebereceğim,” diye sızlandı Conner.

Vic oğlanın saçlarını alnından geriye attı. “Gebermeyeceksin,” dedi. “Yaran o kadar ağır değil.”

Conner kumu acıyla tekmeledi. “Sen onu bir de bana sor,” dedi. Ablasının etraflarındaki karmaşayı, kardeşinin yaratmış olduğu kan revan kulelerini incelemesini seyretti.

“Daha heterini de gördüm,” dedi genç kadın.

55 • Derin Bir Rahatsızlık

Haydutlar kanlarıyla kumu lekelemeye devam ederlerken Low-Pub halkı cesaretini toplayıp yavaş yavaş çarşıya çıkmaya başladı. Az sonra yere diz çökerek bir sevdiğiyle ilgilenen tek kişi Vic değildi. Bir kadın oğlu olması gereken birini bağrına basarak feryat etti. Biri –kısa saç örgülerine ve dövmelemlerle kaplı koyu bir tene sahip genç bir adam– Vic’in adını bağırdı. İkisi Conner’ın yarasıyla uğraşırken oğlan cıyaklamamaya çalıştı. Ne zaman göğsünün ağrıdığını haykırırsa Vic yaranın omzunda olduğu ve iyileşeceği yönünde onu temin etti. Conner elini hissedemese de ablası düzeleceğini söyledi.

Dalış tulumu bir bıçakla kesildi, kumaştaki teller çıtırdarak ikiye bölündü. O tulum bir daha asla kumu oynatamayacaktı. Vic ayağa kalkıp kardeşinin yanından ayrıldı ve birilerini metal küreden kışkırtarak ona dokunulmamasını tembihledi. Kendisi de küreye dokunmaya cesaret edemedi. Öyle yapmaktansa şişlenmiş adamlardan birinin üstünü aradı ve kendi vizörü ile bandını buldu. Conner kızın kumu yumuşatarak cesetleri çarşı zeminin altına yollamasını seyretti. Vic kimse alıp götüremesin diye bombayı da kuma gömdü.

“Sağ ol,” dedi Conner, saç örgülü adam onun göğsünü ve kolunu bir tişörtten yırttığı şeritlerle sarmayı bitirdiğinde. Parmaklarını kırıptatabilmesi oğlanın içini bir nebze rahatlattı. Yine de kendini bir keçiden çifte yemiş gibi hissediyor, vücudunun bir tarafı boylu boyunca ağrıyordu.

Ayakları gitgide ısınınca çizmelerin hâlâ açık olduğunu fark etti. Onları çıkarıp açma/kapama düğmesine uzanırken Vic çizmeleri süzdüğünü gördü.

“Rob.” dedi Conner, bu her şeyi açıklıyormuşçasına. Babalarının çizmelerini kurcaladı diye kardeşine nasıl bağırdığını hatırlıyordu. Pabuçlar yıllar boyunca bir yadigârdan öteye geçmemiş, sadece bir köşede veya bir yatağın altında öylece beklemişti. Şimdiyse Conner’ın hayatını kurtarmışlardı. Hem de birkaç kez. Conner’ın kardeşine bağırması tansa ona teşekkür etmesi gerekirdi. Ona teşekkür edecek-ti. Ayrıca Rob’a kahrolası düğmeyi daha kolay erişilebilir bir yere taktıracaktı.

Vic saç örgülü dostunun kolunu sıvazladı. Adam dişlerini kullanarak birkaç şerit daha yırttı, sonra da çarşığı gözden geçirerek ilgilenilecek başka biri var mı diye baktı.

“Ayağa kalkabilir misin?” diye sordu Vic.

Conner kafa sallasa da emin değildi. Çizmelerini tekrar taktı ve Vic kalkmasına yardım etti. Conner ayakta sallandı. Kumdaki kanını görünce midesi bulandı. Akli Gloralai’ya gitti. Onu bir daha asla görmemeye ne kadar yaklaştığını düşününce paniğe kapılacak gibi oldu. Sonra öz annesinden veya ailesinden önce bir sınıf arkadaşını düşündüğü için vicdan azabı duydu. “Ya şimdi?” diye sordu. “Bu adamlardan hiçbiri aradığımız kişi değildi galiba?”

“Onun buralardan çoktan gittiğini tahmin ediyorum,” dedi Vic. “Emirleri verenler asla hak ettiklerini bulmazlar. Lordlar kulelerinde, haydutlar çadırlarında keyif çatarken başkaları kendilerini havaya uçurur.”

“Peki bomba o şey miydi?” Conner ablasının cismi gömdüğü noktayı başıyla işaret etti. Vic onu belinden tutarak ve kendisine yaslanmasına izin vererek oraya götürdü.

“Patlamasına ne kadar var?”

“Patlayacağını sanmam,” dedi Vic. “Damien infilak et-

mesi için sıkılması gerektiğini söyledi. Bir çocuğa misket yapar gibi.”

Conner bazı dalgıçların kumu nasıl iyice sıkarak küçük ama kusursuz bir cam küre yaratabildiklerini düşündü. “Bir bombayı patlatmak için tuhaf bir yöntem,” dedi.

“Evet,” diye onayladı Vic.

“Onu burada bırakamayız.”

“Hayır,” dedi genç kadın. “Yanımızda götürmemiz gerekecek.”

“Ve mümkün olduğunca derine gömmemiz,” diye önerdi Conner.

Ablası başını iki yana salladı. Az önceki hengâmenin sebebini öğrenmek için tezgâhlarından ve evlerinden çıkan insanlara baktı. Rüzgâra karşı gözlerini kısarak doğu yönüne döndü.

“Onunla bir şey yapmalıyız,” dedi. “Bir şey yapmalıyız.”

56 • Dinlenecek Bir Yer

Ağır küre sarföryn tramplesinde yarattığı çöküntüde duruyordu. Vic onu iplerle sarföryn iki pruvası arasında uzanan o büyük ağa bağlamıştı. Conner oturduğu dümen koltuğundan bombaya dalıp gitmişti. Ağrıyan kolunu kucağında tutuyor, omzu zonkluyor, rüzgâr doğudaki kumulların arasından estikçe vücudunun hafif hafif sağa sola sallandığını hissediyordu.

Delikanlı akıl almayacak şeyler olduğunu anlıyordu. Düşünülemeyecek kadar ağır bir bedele sahip doğrular mevcuttu. Beden ancak tehlikeyle burun buruna geldikten sonra korkuyu öğrenirdi. Conner ruhunun henüz bir şeyler öğrenmediği bütün o el değmemiş yerlerini düşündü. Lekesiz her parçası hakikat denen o jileti bekliyordu.

Orospu çocukları ondan önce de var olmuştu. Bu bir gerçektir ama onu uzun bir süre idrak etmemişti. O yüzden de aynı üzüntüyü başkaları için duymamıştı. Tâ ki kendi annesi makyajının altında morluklarla eve gelmeye başlana, kendi annesi arkadaşlarının babaları arasında böbürlenme konusu oluncaya dek. Conner gibiler daha önce de olmuştu. Gel gör ki Conner onları hiç düşünmemişti.

Aynı şey bir kasabanın dümdüz edilmesi için de geçerliydi. Springston'a yıkımının ardından tanıklık etmek, Low-Pub'in içinde bulunduğu tehlikeyi gerçek hale getirmişti. Korku, teamüller gerektirirdi. Yeni doğmuş bebek-

ler ellerini sıcak demire uzatmaktan çekinmezlerdi – şuna bak, ne kadar da kırmızı ve parlak!

Springston'daki hadise yaşanmasaydı trampende nazikçe bekleyen o gümüş küre oğlanın zihninde zararsız bir şey olurdu. Aynı şekilde Conner'ın babası yıllar önce Boğa'nın yarığından karşıya geçip ortadan kaybolmasaydı Conner ablasının bombayı bağladıktan sonra savurduğu tehdide –Brock'un hediyesini ona geri verme fikrine– kulak ardı edilecek bir espri gözüyle bakardı.

“Peki ya annemiz?” diye sordu oğlan. Bakışlarını bombadan ayırıp batıya, oradaki yüksek doruklara ve batan güneşe çevirdi.

“Annemize ne olmuş?” diye sordu Vic. “Ortadan kaybolursam umursar mı sanıyorsun? Birbirimizle kaç yıl konuşmadığımızı biliyor musun?”

Conner bildiğini düşünüyordu. Fakat aynı zamanda artık annelerine farklı bir gözle bakıyordu. Onun Violet'le nasıl ilgilendiğini, Rob'un hayatını nasıl kurtardığını görmüştü. Anneleri hayatta kalmak için yaptıklarından ibaret değildi. Evlatları da.

“Yıllar önce çekip gitmemiş olmam bile bir mucize.”

Conner ablasına doğru döndü. Kum zerrelere gözlük camlarına çarparak çıtırtılar çıkardı. Ağzına kum kaçmaması için taktığı keri düzeltti. “Bu da ne demek?” diye sordu.

Ablası uzun bir müddet gözünü pruvanın ilerisine dikti. Rüzgâr kerini havalandırdığında Conner kızın alt dudaklarını ısırıldığını gördü.

“Neden sizinle kamp yapmadığımı bilmek ister misin?” diye sordu Vic.

Elbette isterdi. “Neden?” diye sordu Conner.

“Çünkü o istikamette bir adım atarsam bir daha geri dönmem.” Genç kadın koyu gözlük camlarının ve keri-

nin ardında meçhul bir ifadeyle ona doğru döndü. “Babamızın hissetmesi gerektiği gibi hissediyorum. Orada tozu dumana katan bizden büyük bir şey var. Ya buradan daha iyi bir yer, ya da benim sonum. Her ikisine de kafa yoruyorum.”

“Gidersen ben de seninle geleceğim.”

Vic güldü. “Hayır. Gelmeyeceksin.”

“Yok canım.” Conner gözlerinin öfke yaşlarıyla doluğunu hissetti. “Sen dalabilirsin ama ben dalamam. Sen Low-Pub’a taşınabilirsin ama orası benim için çok tehlikeli. Sen canının istediğiyle çıkabilirsin ama Palmer, Hap’la takıldığı için budalanın teki.” Sağlam koluyla direğin yukarısı işaret etti. Kırmızı yelkenlerle ve bir Lejyon keriyle kumullarda yolculuk ediyor, bir yandan da bana sırf çok tehlikeli olduğu için ne yapıp ne yapamayacağımı söylüyorsun. Ama sen gönlüne göre yaşıyorsun. Sen kahrolası bir ikiyüzlüsün, Vic!”

Ablası bir elini yenilgiyle kaldırdı ve Conner sakinleşti. Vic ona doğru döndü ve bağırmadan sesini duyurabilmek için kerini indirdi. “İkiyüzlü değilim,” dedi. “Seni değer verdiğim kadar kendime de verseydim işte o zaman öyle olurum. Ama vermiyorum. Sanırım ebeveynler bunu iyi bilirler. Büyük kardeşler de.”

Conner sargılarının boynuna sürttüğü yeri kaşıdı. Rob’a kendisine söylense kızacağı neler söylediğini düşündü. “Gitmeni istemiyorum, hepsi bu,” dedi. Sarför alçak bir sırtı aşır tekrar alçalarak bulanan midesini daha beter etti. “Geri geleceğini ne kadar söylersen söyle gelmeyeceğini ikimiz de biliyoruz. Hiç kimse gelmez.”

“Hiç kimse mi?” Vic kerini tekrar burnunun üstüne çekti. Bir kumul boyunca konuşmadan yol aldılar. Çıkan tek ses o kırmızı yelkenlere sürten kumun yılanı hışırtıydı.

“Violet’in kampa geldiği gece hakkında yalan söyle-

dim,” dedi Conner. “Çadırımıza kadar gelmedi. Ben oradaydım.”

Bir halatı düzeltmekte olan Vic durdu ve kardeşine dik dik baktı. “Neredeydin?” diye sordu.

“Yarığın karşısında. Üç matara ve bir çanta erzakla beraber.”

“Hadi oradan.”

Fakat Conner ablasının kendisine inandığını, gerçeği bildiğini görebiliyordu. Yine o gümüş küreye odaklandı.

“Palmer ortaya çıkmadı. Ben de Rob’u bırakıp gidecektim. Hatta gittim. Gecenin bir yarısı çadırdan gizlice çıktım ve yarığı yüz adım aştım. O sırada Violet’le karşılaştım.” Döndü ve kerini indirdi. Ağzına kaçan pütürler umurunda değildi. “O yüzden bana, Palmer’a veya Rob’a oraya gideceğini, o insanların canlarına okuyacağını ve babamızı geri getireceğini söylerken bil ki aynı kararı ben de verdim. Asla geri gelmeyeceğimi bile bile kendime yalan söylemenin nasıl bir şey olduğuna yabancı değilim.”

Vic bakışlarını kardeşinden ayırıp gözlüğünü kaldırdı ve gözlerini sildi.

“Sadece bir denemeden bulunacağını sanıyorsun ama babamız da öyle sanıyordu. Eğer bunu yaparsan bizi temelli terk etmiş olacaksın. Ve ben de bunun için senden nefret edeceğim.”

Vic tekrar ona doğru döndü. Aynı anda hem gülümsüyor hem de ağlıyordu. “Ama sen Rob’u o çadırda terk edip gidebiliyorsun, ha? İkiyüzlü herif, ne olacak,” dedi.

Kardeşler arasında sık sık yaşandığı gibi zalimce sözleri kahkahalar izledi. Gözyaşları tebessüme dönüştü. Alev alev yanan bir güneş serin dağların arkasına battı ve zararsız görünen gümüş bir küre pruvada sakın sakın yol aldı.

57 • Tanrı'nın Bakışları Altında

Genç kadının işini kolaylaştırdıklarını, ona destek olduklarını sanıyorlardı ama yarığa kadar ona eşlik etmek, eskiden yaptıkları gibi ailecek bir çadır kurmak durumu güçleştirmekten başka bir işe yaramıyordu. Taşıdıkları bütün suya ve erzaka, yüklendikleri her grama kızın geri döneceği umudunu katmışlardı ama Conner'ın sözleri doğrudu. Vic her birine tek tek yalan söyleyip geri geleceğini iddia edebilirdi ama gerçeği biliyordu. Babası da bilmişti. O yarığın karşısına geçen herkes bilirdi.

Vic çantasını açıp kontrol etti ve gereken her şeyi aldığından emin oldu. Su ve kurutulmuş et. İki somun ekmek. Yedek ker. Bandı ve vizörü. Gündüzleri uyumak için portatif bir gölgelik. Onu haberdar ettiğinde Graham'ın verdiği iki büyük bıçak. Sargılar ve merhem. Oğlanların yazdıkları üç not. Ona Marco'yu hatırlatan ve hatırladıkça gülesi yahut ağlayası gelen beş iç çamaşırı. Dalış tulumunu beline kuşak saracağı yamalı tuniğinin altına giyecekti. Ağır küreyi çantanın dibinde bırakmıştı. Güneşte tutmamasına rağmen cisim sanki ısı yayıyordu. Vic kendini hazır hissediyordu. Çok daha doğuda homurtular ve kükremeler onu çağırıyordu.

“Biliyorsun, asıl gitmesi gereken benim,” dedi Palmer, ablasının çantasını tekrar toplamasını seyrederken.

“Nedenmiş?” diye sordu Vic. “En büyük oğul olduğun için mi?” Palmer'a şaka mahiyetinde laf sokmuştu ama

kardeşlerinden hiçbirini onunla söz dalaşına girmek istemiyordu.

“Hayır,” dedi delikanlı. “Çünkü Hap yüzünden o götverene borçluyum. Çünkü bütün bunları ben başlattım.”

“Öyleyse *burada* kalıp işleri tamamına erdirmen için al sana bir sebep daha.” Vic karın cebinden katlı iki kâğıt parçası çıkardı ve kardeşine uzattı.

“Siktir git,” dedi Palmer. Ellerini kaldırarak ona avuçlarını gösterdi. “Vasiyetlerini alacak değilim. Sağ salım geri geleceksin, işte o kadar.”

Vic delikanlının bileğini kavradı ve kâğıtları eline tutuşturdu. “Bunlar vasiyetlerim değil, götoş. Biri sein haritan.”

Palmer elindeki kâğıtlara baktı. Danvar’dan aldığı haritayı inceledi, sonra diğer kâğıdı da sallayarak açtı. “Peki bu not ne?”

“Derin dalış hakkında bildiğim her şey. Bin metreye nasıl dalabileceğin.”

“Yok artık,” dedi Palmer.

Vic onu omuzlarından tuttu ve gözlerinin içine bakılmasını bekledi. “Uygun tulum ve vizörle bile o derinlikler seni bir çırpıda öldürür. Orada nefes alamazsın. Ve üç yüz metrenin altına ininceye dek tulumun seni parçalayacakmış gibi hissedersin. Ama imkânsız değil. Haritada en gözde yerlerimden bazılarını işaretledim. Ve de ümit vadettiğini düşündüğüm diğer birkaçını. Notlarımı anlayabilesin diye arka tarafa bir anahtar ekledim. Sana tavsiyem oraya benim kadar ahmak dalgıçlar yollaman. Öyle bir riske kendin girme. İspatlamam gereken hiçbir şey yok.” Delikanlının omzunu sıvazladı. “Canlı kal,” dedi. “Danvar’ı keşfeden sensin.”

Palmer gözlüğünü kaldırdı ve gözlerindeki yaşları sildi. Gözlüğü tekrar indirip haritayı ve notları inceledi. “Neden vasiyetini vermiyorsun?” diye sordu. Ablasına baktı. “Geri gelmeyeceksin, değil mi?”

Vic kardeşine sarıldı. Palmer da onu karşılıksız bırakmadı. “Kendine iyi bak,” diye fısıldadı kız.

“Bakarım.” Palmer’ın sesi bir fısıltıdan ibaretti.

“Rob ile Conner’a da.”

“Bakarım,” diye tekrarladı kardeşi.

Vic delikanlıyı bıraktı ve arkasına döndükten sonra kendi gözlüğünü kaldırıp kendi yaşlarını sildi. Rob çadırın oradan koşarak geldi ve kollarını ablasının bacaklarına doladı. “Daha değil,” dedi Vic’e. “Daha gitme.”

Vic diz çöktü ve kardeşine sarıldı. “Yakında dönerim,” dedi ona. Rob kaşlarını çatı. Dudaklarında kum vardı. Vic oğlanın boynundaki keri tutup burnunun etrafına güzelce bağladı. En akıllıları o olduğu için yalan söylemesi en zoru da oydu. “Yeni kız kardeşine iyi bak,” dedi.

Rob kafa salladı. Conner mataralarla yanına geldi. Ağır çantayı kaldırdı ve bir dalgıcın bir başkasına yaptığı gibi ablasına doğru tuttu. Genç kadın ayağa kalkıp kollarını sırt kayışlarından geçirdi, kemeri beline sıkıca taktı, sonra da mataraları teker teker aldı.

“Kahrolası şey amma ağır,” dedi Conner. Çantaya atıfta bulunmasına rağmen herhalde daha çok bombayı kastediyordu. Doğrulup omzunu sıvazladı. Aralarında dile getirilmemiş bir şey, kumun altındayken geniz fısıltıları başka birinin düşünceleri haline geldiğinde gerçekleşen cinsten bir tür iletişim geçti. İkisi birlikte dalmış, birlikte hayatlar kurtarmıştı. Öyle yaparken de kendi aralarında özel bir bağ kurmuşlardı.

Vic kardeşine sarıldı. Oğlan ablasının çantasına bir şaplak attı ve rüzgârda kaybolan bir şeyler fısıldadı. Vic bunun ardından yarığa doğru döndü ve annesinin orada beklediğini gördü. Kadın tıpkı babalarının ortadan kaybolduğu gece olduğu gibi görünüyordu. Vic kardeşlerini geride bıraktı, Violet’in tek başına dikildiği çadıra doğru bir kez

daha el salladı ve annesiyle konuşmaya gitti. En fazla çekindiği veda buydu.

“Seni kararından vazgeçiremem,” dedi kadın.

Vic aynı şeyi şeyi ne kadar çok insanın canla başla denediğini düşünerek güldü. “Beni ne zaman bir şeyden vazgeçirebildin ki?” diye sordu. Bunu hem eğlence olsun, hem de edecekleri veda gitmesini engelleyecek kadar ciddileşmesin diye söylemişti ama asıl sebep annesini ümitlendirerek geri döneceğine inandırmaktı.

“Seni bir defa yitirdim. Biricik kızımı tekrar yitirmek istemiyorum.”

Vic çadıra göz attı. “Göz kulak olacağın yeni bir kızın var,” dedi. “Bunu âdil bir takas gibi–”

“Beni böyle zırvalarla–” diye başladı annesi.

“Zırvaladığım yok,” dedi Vic. Damarlarındaki kanın soğuduğunu, mizah fırsatının kaçtığını hissetti. “Ciddiyim, Anne. Hem de nasıl. Babamı ellerinden geri alacağım. Şehirlerini de alacağım ve kaybettüğimizin acısını onlardan çıkaracağım. Dişe diş, Anne. Bize borçlular ve onlara borçlarını ödeteceğim.”

“Hayır. O yarığı geçeceksin ve pisi pisine öleceksin.” Annesi ağlıyordu. Bu Vic’in hayatı boyunca görmeye katıldığı en zor şeydi. Rose savunmasız, zayıf ve... insandı. Kadın gözyaşlarını silmedi bile. Onları rüzgârda kum toplamaya bıraktı.

“Bizim için elinden geleni yaptın, Anne. Sana üstünde yürüyebileceğin sıkı bir kum verilmedi. Bunu biliyorum. Yerinde olsaydım senin yarın kadar bile iyi bir iş çıkaramazdım.”

Vic sözlerinin ardından ağır çantayı yüklendi ve kamp alanına sırtını döndü. Bu edebileceği en büyük iltifattı. Annesine onu sevdiğini söyleyebilirdi ama ikisi de ona inanmazdı. Sevdî hak edilir, çaba gerektirir, el üstünde tu-

tulurdu. Sevgi Marco'nun çehresi ve yanağını okşayan nasırlı avucuydu. O bir ailenin sırf bir aile olarak kavuştuğı bir şey değildi. Fakat annesi boktan bir elle ve dürüst bir oynayışla kâğıt saklayan bir blöfçüden daha iyi bir oyun çıkarmıştı. Vic öl kumundaki o belirgin çatlağı, geçmiş ile şimdiki zaman arasındaki o zikzaklı ayrımı aşarken bunun farkındaydı. Yarık sanki sevgililer veya aile fertleri arasındaki bir sınırdı; bir ilişkiyi temelli lekeleyen, onu flörtten ve tutkudan alıp mütevekkil bir beraberliğe sürükleyen, bir kız evladı düşmana çeviren ve onu zaman içerisinde en iyi ihtimalle bir dost haline getiren bir yaraydı.

Yanağındaki amuru silen Vic yarığı arkasında bırakırken kendinden nefret etti. Sonra durdu ve çantasını Sahipsiz Bölge'ye koydu. Döndü, kerini boynuna indirdi ve gerisingeri koştu. Kendini yine gencecik hissediyor, asla olmak istemediğı o küçük kız gibi ağlıyordu. Annesinin kolları iki yana açıldı. Soru yoktu. Sadece gözlerden boşalan yaşlar vardı. Ve de orada bile bir hiç olan, hiç düşünülmeden aşılran kumdaki bir çizgi.

“Sağ ol,” diye annesinin boynuna mırıldandı Vic. “Sağ ol, Anne. Sağ ol.”

Hissettiğı şey sevgiden fazlasıydı. Ve genç kadın yüküne –tekrar tekrar aşılabilen kumdaki o çatlağı– geri dönerken bu his ona güç verdi. Dosdoğru rüzgâra ve ufka yollanırken annesinin Sahipsiz Bölge'nin kıyısında, o ehlileştirilemez çadırın küstahça şaklamaları arasında fısıldadığı cevap kulağında yankılandı, uzun yürüyüşünde ona eşlik etti.

“Benim tatlı kızım. Biricik Victoriam.”

58 • Cennetin Kapısını Çalarken

Onu Conner gördü. Yedinci gece çadırı yanlış kurmaktan kalmış metal bir çubukla ateşi karıştırdığı sırada bakışları ansızın ufuktaki beyaz bir parıltıya kalktı. Gördüğü şey güneş zamanı unutup yataktan fırlamış ve işe geç kalmamak için koşmaya başlamış gibi gündüze benzer bir ışık patlamasıydı.

Conner ötekilere bağırdı. Annesi, Rob ve Violet çadırdan teker teker çıktılar. İşemek için kuytuya gitmiş olan Palmer pantolonunu ilikleyerek kamp alanının öteki tarafından koşup geldi. Hep birlikte seyrettikleri ışık göz alıcı bir çiçek misali yayıldı. O kadar parlaktı ki görenin başını çevirmesini, ona yan bakmasını, öğle güneşi gibi muamele etmesini gerektiriyordu.

“Tanrım,” diye fısıldadı Palmer.

Az önce bir şehrin ortadan kalktığına şüphe yoktu. Conner daha önce de bombaların patlamasına tanıklık etmişti. Normal bir bombanın patladığını iki kumul uzaktan görmek bile zor işti. Bu patlama ise ufkun ötesinde gerçekleşmişti.

“Vic,” dedi Rob, burnunu çekerek.

Anneleri bir elini oğlanın omzuna koydu. “Ona bir şey olmaz,” dedi ama Conner’a kadın pek de kendinden eminmiş gibi gelmedi. Annesi gerçeği bilemezdi. Hiçbiri bilemezdi.

Derken uzun bir aranın ardından gürültü oraya ulaştı.

Homurtuyu göğüslerinde ve kemiklerinde hissettiler. Topraktan derin bir hırıltı çıktı, gökyüzünde bir uğultu koptu. Rüzgâr hemen sonra yön değiştirir gibi oldu ve kum türbülans yaparak havalandı. Birbirlerine tutundular. Violet uzanıp Conner'ın elini sıktı. Conner aralarında bir tek onun orada bulunmuş, neyin zarar gördüğüne dair bir fikir edinmiş olduğunu düşündü. Küçük kızın o tarafa koşup neticeyi kendi gözleriyle görme hevesini hisseder gibiydi.

“Artık burada olduğumuzu öğrenecekler,” dedi Palmer.

“Zaten biliyorlardı,” dedi anneleri onlara. “Burada olduğumuzu başından beri biliyorlardı. Çektiğimiz sıkıntıları da. Artık bizi sikleyecekler.”

Alışılmadık üslubu sessizlik getirdi. Ağır bir durgunluk yaşandı. Conner ortada nasıl bir gariplik olduğunu ancak birkaç kalp atışının ardından fark etti. Aslında rahatlıkla fark etmeyebilirdi de. O cehennemi gürültü hayatın öyle şaşmaz bir parçası olagelmmişti ki yokluğu neredeyse algılanamayacak cinstendi. Fakat Conner her nasılsa duydu. Ufkun ötesindeki o sükuneti duydu.

“Dinleyin,” diye fısıldadı. “Davullar. Çalmayı bıraktılar.”

Beş gün daha yetecek kadar gıdaları ve suları vardı ama süreyi sekiz güne uzattılar. Vic onlara beklememelerini söylemişti ama beklediler. Anneleri onlara umut beslememelerini söylemişti ama beslediler. Sekiz gün daha kampta kaldılar. Öğleleri sıcak, geceleriye soğuk çadırda oturarak tenhaliğı paylaştılar, sessizliği öykülerle bozdular, arada bir gülerek rahatladılar. Bu konuşarak ve düşünerek beraber geçirdikleri en uzun zaman dilimiydi. Babalarının öykülerine Vic'inkiler eşlik etti. Uzun bekleyişleri bir dönüş içindi. Ufukta belirecek birinin değilse bile en azından bir hayaletin. Bir hayaletin değilse bile bir haberin. Bir haberin değilse bile en azından bir işaretin.

Palmer onlara Danvar'dan bahsetti. Karnındaki yırtığa bir parmağını sokup bir cinayeti itiraf etti ve annesi onu yine bir çocukmuşçasına kucakladı. Conner abisinin hıçkırıklarında yetişkin bir adam gördü. Hayat uzadıkça uzayan günlerden ve gecelerden, yarım kapaklık paylarla içilen sulardan ibaretti. Hiç kimse Springston'a geri dönmeyecekti, zira artık öyle bir kasaba yoktu. Gıdaları ve suları bitinceye dek çadırdaki kalacaklardı. Sonu gelmez gecelerde ve gündüzlerde düşler ile öyküler birbirine karıştı. Bir hafta koca bir yaz gibi geldi ve gökteki ay incecik bir hilalden hamile bir diske döndü. Rüzgârın ritimleri ve ulumaları bile sezilebilir ve öngörülebilir oldu. Tıpkı yaşlı bir adamın *henüz olmayan ama olacak olan* bir arazinin resmini yapabileceği kadar büyük bir dikkatle kumları seyretmesi gibi.

Yaşadıkları anları işte bu kadar yoğun hissettiler. Özellikle de topraktaki çatlağın başındayken. Boğa'nın yarığının önünde duran birinin ruhunda akılda kalıcı derinlikler açılır, sırf soğuk havanın aralarından estiğini hissetmek için ayak parmakları boşluğa cesurca uzatılırdı. Çıkan uluma sadece oradakilere hitap ediyormuş gibi davranılır, aşağıdaki karanlıkta yer alan büyüleyici bir çehrenin *Sakın yapma. Geri çekil. Buraya ve bana bakmayacak kadar gözüppek, güzel ve eşsizsin* diye haykırdığı hayal edilirdi.

Conner hayali uyarıya rağmen orada oturdu ve bacaklarını yarığın içine sarkıttı. Son haftalarda ikisi o kadar samimileşmişti ki tehdit etkisini yitirmiş, çatlağın çekimi iyice zayıflamıştı. Oğlan parmaklarının arasından kum akıtarak dünyanın merkezine doğru baktı. Yakınlarda karşı tarafa cam misketler fırlatıldı. O minicik boncuklar vaktinin çoğunu neler yapabildiğini göstererek geçiren ve hiç şüphesiz kendisinin –en büyük oğlanın– gitmesinin bir hata olduğunu düşünen Palmer'ın eseri idi.

Normalde dönüş yolculuğunun tamamlanması gereken

sekizinci günde, daha fazla bekleyemez olduklarında, son kalan su Rob'un dilini ıslattığında ve ekmeğin küflü ucu bile aile arasında paylaştırıldığında topraktaki yarığın yanında toplandılar. Dikiş atan bir iğne gibi bir o yana bir bu yana atladılar ve gümbürtüsüz, sessiz ufka baktılar.

Vakit erkendi. Güneş yalnızca bir iz, ufukta sürten pembe bir hayaletti. Gökyüzünde sıra dışı bir ağırlık vardı. Oyalanan gece göğündeki yıldızlar kayboluyordu. Fakat onları yaklaşan gündüzün ışığı değil, havadaki bir şey yutuyordu. Bir varlık sezinleyen Conner kerini indirdi. Normalde rüzgârın uçurduğu kum zerreleri bir gizeme yenik düşmüştü. Uzaklardan paldır küldür yürümeyi andıran bir ses yükseliyordu. Serin sabah havası daha da soğuyor, çöl gecesinin buzu pembe hayaletten korkmuş olacak ki acınası bir şekilde şafağa sığınıyordu. Conner ayak sesleri duydu. Bir homurtu. Bir gürültü. Bir şey yaklaşıyordu.

“Bir şey geliyor,” dedi Rob, ayağa fırlayarak. “Bir şey geliyor!” diye bağırdı.

Palmer, Violet ve anneleri çadırı sökmeyi bırakıp yarığın oradaki iki oğlanın yanına koştular. Ağır karanlığa kulak kabarttıklarında önce hızlanmakta olan rüzgârın uçuşturduğu çadır brandasını, ardından düzenli bir ilerleyişin ritmik seslerini duydular. Yaklaşan sesin kaynağı ölümler, gideli çok olmuş ablaları veya babaları değildi – daha bile imkânsız bir şeydi. Pıtırdayarak çöl zeminine düşen damlalar evvela Rob'a, sonra da annelerine çarptı. Uğuldayan soğuk bir rüzgârın ve yıldızları örten bulutların getirdiği semavi ıslaklık âdeta uzun sessizliğe bir cevap, çok uzaklardaki birinin onları dinlediğinin bir belirtisiydi.

Anneleri dizlerinin üstüne düşüp gözyaşlarına boğuldu. Ve gök kubbe aşağıdaki halkı için ağladı.

SON

